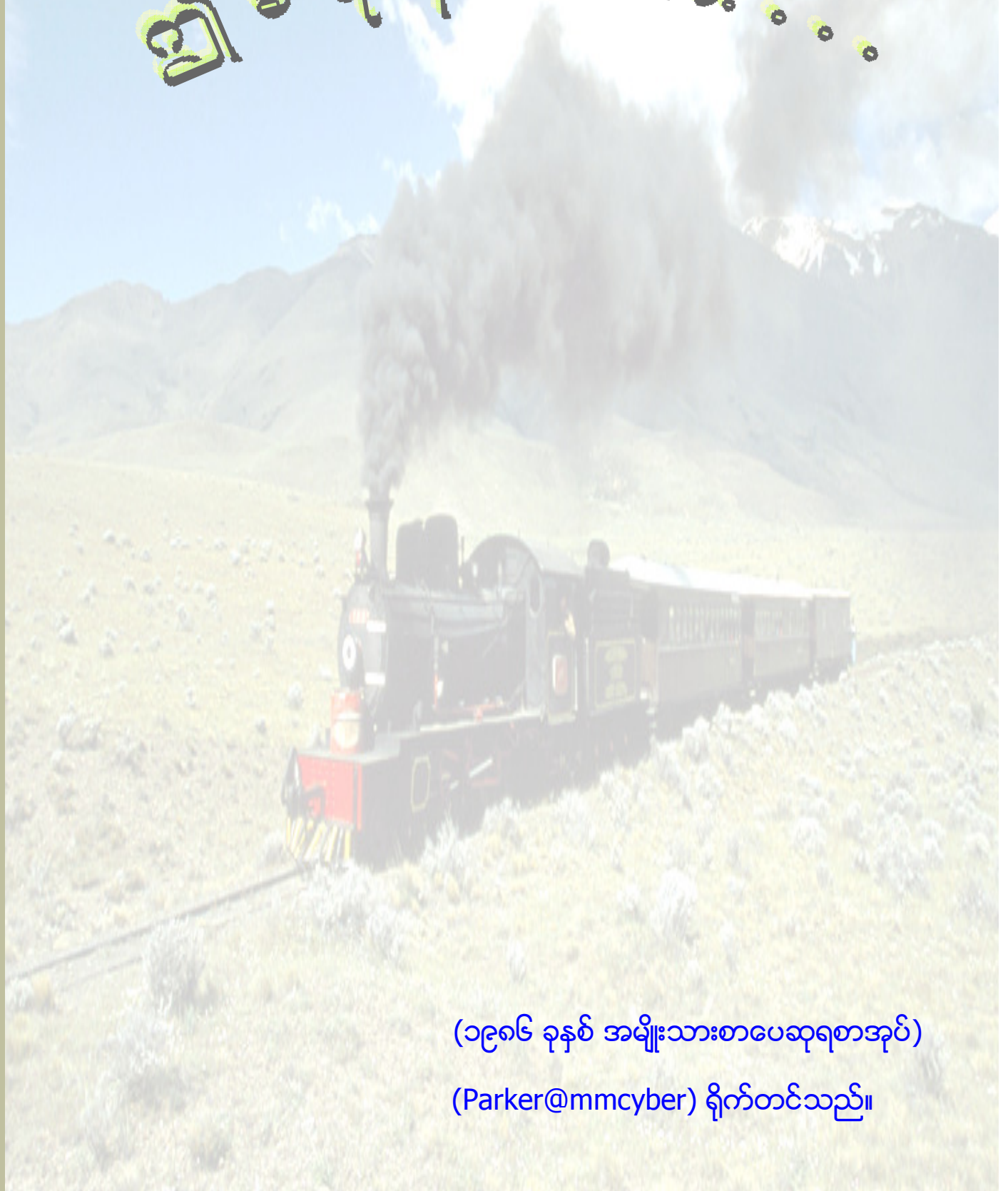

ဤစရီးနီးသလား...

(၁၉၈၆ ခုနှစ် အမျိုးသားစာပေဆုရစာအုပ်)

(Parker@mmcyber) ရိုက်တင်သည်။

မာတိကာ

- ၁။ ပုသိမ်လှထွန်း
- ၂။ မပိုင်သည့်အရေး
- ၃။ သေသူတွေ အသင်္ချေ အနန္တ
- ၄။ ပေးခဲ့သောကတိစကား
- ၅။ ရက်ကန်းသည်မလေး
- ၆။ သေခြင်းတရားကို သူတို့မစဉ်းစားကြပါ
- ၇။ မသေသင့်မသေထိုက်သူဟူ၍ မရှိသေး
- ၈။ မသေသူမမွေးသေးသည့် ဤကမ္ဘာ
- ၉။ အိုမင်းရင့်ရော်မှုတို့သာလျှင် နပျိုနေခြင်းဖြစ်၏
- ၁၀။ ပျိုမြစ်တင့်တယ်ခြင်း၏ အဆုံးကား အိုမင်းရင့်ရော်ခြင်း
- ၁၁။ ဗိုလ်ချုပ်ဈေးမှထွက်၍လာရာ
- ၁၂။ အဘိုးလိုက်ခဲ့မယ်
- ၁၃။ မတ်စေ့တစ်စေ့သာချန်ခဲ့သော မိတ်ဆွေ
- ၁၄။ ဇီဝိတချုပ်လျှင် ထင်းနပ်ဖြစ်ရ၏
- ၁၅။ ရေပွက်ပမာ ခဏတာတည်း
- ၁၆။ စိုက်သည့်အတိုင်း ရိတ်ရာ၏
- ၁၇။ ဖြစ်ခဏ၊ တည်ခဏ၊ ပျက်ခဏ
- ၁၈။ စိုင်းအောင်လှိုင်မြင့် သို့မဟုတ် မသေသင့်သေးသော လူငယ်တစ်ယောက်
- ၁၉။ မြင်အောင်ကြည့်၊ သိအောင်ပြော၊ သတိနှင့်နားထောင်
- ၂၀။ အသက် (၁၂၀) ရှည်စေသော်
- ၂၁။ အနိစ္စ အရက်အိုး သေခြင်းဆိုးသေသောအခါ
- ၂၂။ ပေါက်ပင်အောက်မှ ခွေးတစ်အုပ်သို့
- ၂၃။ နေမင်းကြီး ဝင်ချေပြီ
- ၂၄။ အိမ်အပြန်
- ၂၅။ ကင်ဆာနဲ့ပဲသေချင်တယ်
- ၂၆။ နိဂုံး

အကြင်နာစကားဆိုပါ . .

I have got my leave. Bid me farewell, my brothers!

I bow to you all and take me departure.

Here I give back the keys of my door and I give up all claims to my house. I only ask for last kind words from you.

We were neighbors for long, but I received more than I could give. Now the day has dawned and the lamp that lit my dark corner is out. A summons has come and I am ready for my journey.

Tagore from Gitanjali, XCIII

ကျွန်ုပ် ထွက်ခွာခွင့်ရပြီ။

ကျွန်ုပ်အား နှုတ်ဆက်ကြပါ မိတ်ရင်းဆွေမွန်

အားလုံးကို ကျွန်ုပ် နိမ့်ချဦးညွတ်ခဲ့ပါသည်။

ကျွန်ုပ်၏ တံခါးသော့ကို ပြန်အပ်ပြီး

ကျွန်ုပ်၏ အိမ်နှင့် စပ်ဆိုင်မှု မှန်သမျှကိုလည်း စွန့်ခဲ့ပါသည်။

အကြင်နာ စကားကိုသာ သင့်ထံမှာ

နောက်ဆုံးတောင်းဆိုပါသည်။

ကျွန်ုပ်တို့ တာရှည် မိတ်ဆွေဖြစ်ခဲ့ကြသည်။

သို့သော် ကျွန်ုပ်သည် အပေးထက် အယူများခဲ့၏။

နေအရက် တက်ချေပြီ

ကျွန်ုပ်၏ မှောင်မိုက်ကျဉ်းမြောင်းသည့် ထောင့်ဆီမှ

မီးအိမ်ငယ်သည် ငြိမ်းပါပြီ။

ကျွန်ုပ်အား ဆင့်ခေါ်စာလည်းရောက်ပြီ။

ခရီးရှည်ချီရန် ကျွန်ုပ်သည်အသင့်။

တရိုး၏ ဂီတဇွလီမှ

Death, the servant, is at my door. He has crossed the unknown sea and brought thy call to my home.

The night is dark and my heart is fearful yet I will take-up the lamp, open my gates and bow to him my welcome. It is thy messenger who stands at my door.

I will worship him with folded hands, and with tears. I will worship him placing at his feet the treasure of my heart.

He will go back with his errand done, leaving a dark shadow on my morning, and in me desolate home only my forlorn self remain as my last offering to thee.

Gitanjali, 86

မရကရှင်သေမင်း

သင်၏ကျေးကျွန်သည် ကျွန်ုပ်တံခါးဝ၌

ရှိနေပါပြီ။

သူသည် အပြောကျယ်လှသော ပင်လယ်ကိုဖြတ်ကာ

သင်၏ ခေါ် ခြင်းကို

ကျွန်ုပ်အိမ်သို့ ယူဆောင်လာခဲ့ပါသည်။

ညသည် မှောင်မိုက်လှပါသည်။

ကျွန်ုပ်သည် လွန်စွာ တုန်လှုပ်ချောက်ချားနေပါ၏။

သို့သော် ကျွန်ုပ်သည် မီးအိမ်ကို ဆောင်ပါမည်။

ကျွန်ုပ်၏ ခြံဝင်းတံခါးကို ဖွင့်ပါမည်။

ထို့နောက်သူအား ဦးညွှတ်၍ ကြိုပါမည်။

ကျွန်ုပ်တံခါးဝ၌ ရပ်နေသူသည်

သင်၏ ဆင့်ခေါ်စာကို ယူဆောင်လာသူ ဖြစ်ပါ၏။

ကျွန်ုပ်သည် သူအား

လက်မိုးယှက်၍ မျက်ရည်များနှင့် ရှိခိုးပါမည်။

ကျွန်ုပ်သည် သူအား

သူခြေရင်းတွင်

နလုံးသား၏ ရတနာများကို ခင်း၍ ပူဇော်ပါမည်။

သူသည် ကျွန်ုပ်၏ နံက်ခင်းအား

အရိပ်မည်းကို ထိုးစေလျက်

တာဝန်ကျေပွန်စွာဖြင့် ပြန်ပါလိမ့်မည်။

ကျွန်ုပ်၏ ငြီးငွေ့ဖွယ် အထီးကျန်အိမ်တွင်

ကြေကွဲနေသော အတ္တသာလျှင်

သင့်အား နောက်ဆုံး ပူဇော်ရာ အဖြစ်

ကျန်ရစ်ပါမည်တည်း။

တတိုး၏ ဂီတညွှန်း - ၈၆

မွှောစရိယ ဦးခင်မောင်၏ အမှာစာ

နတ္ထိ မဇ္ဈိမာ နာဂမော ။ ။ သေမင်းရောက်မလာမည့်နေရာမရှိ။ နေရာတိုင်းသို့ သေမင်းရောက်လာမည် ကေန်ဖြစ်၏။ “တစ်နေ့နေ့တွင် သင့်ဆီသို့ သေမင်းရောက်လာမည်။ သတိအပြည့်ရှိပါစေ။” ဟု သင့်ကို ဤစာတန်းက တိုက်တွန်းနေ၏။

စာရေးဆရာ ချစ်စံဝင်းသည် သူ့ဆီသို့ သေမင်းရောက်မလာမီအတွင်း အချိန်ယူ၍ သေမင်းနှင့် ပတ်သက်၍ လေ့လာခဲ့၏။ သေမင်းရောက်လာပြီးသွားသူများ၏နေရာ၊ သေမင်းရောက်မလာသေးသူများ၏နေရာ၊ သေမင်းလက်ရာများ ယာယီထားသိုရာနေရာ၊ သေမင်း၏လက်ရာများ ထာဝရထားသိုရာ နေရာ၊ သေမင်းတံခါးဝတွင် သေမင်းနှင့်ရင်ဆိုင်၍ အလှအယက် အယူခံတက်နေသူများ၏နေရာ၊ သေမင်းက အချိန်သတ်မှတ်၍ နံပါတ်ပြားပေးသွားသည့်အတွက် နှုတ်ဆက်သည့်အနေဖြင့် “ပြောရစ်လိုက်ပါ မိတ်ဆွေရာ” ဟု သူ့ကို မှာသွားသူများ၏ နေရာများသို့ လေ့လာရေးခရီး ထွက်ခဲ့၏။

ဤသို့လေ့လာရာတွင် သေမင်းဆီသို့ မလိုက်လိုသေးသည့်အတွက် ကွဲအက်နေသော နှလုံးသားမှ ဝမ်းနည်းကြေကွဲမှု စိမ့်ထွက်နေသူ၏အဖြစ်၊ သေမင်းက အခုခေါ်လျှင် အခုပင် ထလိုက် သွားနိုင်လောက်အောင် အဆင်သင့်ဖြစ်နေသူများကို သေမင်းကမခေါ်သေးသည့်အဖြစ်၊ ကာယကံရှင် ကိုယ်တိုင်ကလည်း သေမင်းဆီသို့ မလိုက်လိုသေး၊ အများကလည်း သေမင်းဆီသို့ မထည့်လိုက်နိုင် သေးသည့်အတွက် အလှအယက် ကန့်ကွက်ပါသော်လည်း သေမင်းနှင့် အားမတန်၍ မာန်လျှော့ကာ လိုက်သွားသူများ၏အဖြစ်၊ လောကထဲမှလူများက သွားတော့ဟု ရိုက်ပုတ်မောင်းထုတ်ကြသော်လည်း သေမင်းက လက်မခံသေးသည့်အတွက် ဆန့်တင့်ငုံနေရသူများ၏အဖြစ် စုံလှ၏။

အမေကမွေး၍ လူဖြစ်လာရသည့်လူတစ်ယောက်ကို သေမင်းက ခေါ်ချင်လျှင် အမေ့ကိုပင် အသိမပေးဘဲ မလိမ့်တပတ်နှင့် ခေါ်သွားတတ်သော သေမင်း။ သူ မခေါ်ချင်သေးလျှင် သေမင်းနောက်သို့ လိုက်သင့်လောက်အောင်ကြီးရင့်နေသူကိုလည်း မခေါ်ဘဲနေတတ်ပြီး သူခေါ်ချင်လျှင် နနနယ်နယ် ငယ်သေးသည့်အရွယ်ဟု မထောက်ထားဘဲခေါ်သွားတတ်သော သေမင်း။ သူ မခေါ်ချင်လျှင် ရာထူး ဂုဏ်သိမ်စည်းစိမ်ဥစ္စာမရှိ မိုက်တိမိုက်ခေါင် လူဘောင်၏ အလှကိုဖျက်ဆီး၍ လူဘောင်အတွက် အနှောက်အယှက်ဖြစ်နေသူကိုလည်း မခေါ်ဘဲနေတတ်ပြီး ရာထူးဂုဏ်သိမ် စည်းစိမ်အသင့်သားနှင့် သမီးနှင့် တင့်တင့်တယ်တယ် ဝင့်ထည်ပျော်ပါး ယဉ်ကျေးလိမ္မာသူများ၊ လောကကို အကျိုးပြုသူများကိုတော့ ထိုသူတို့၏ ကျေးဇူးဂုဏ်အတွက် မငဲ့ကွက်ဘဲခေါ်သွားတတ်သောသေမင်း။ လောကကြီးထဲ ရောက်နေသည်မှာ ကြာညောင်းလှပြီဖြစ်၍ သေမင်းအခေါ်စောင့်နေပါလျက် သေမင်းကမခေါ်သေးသူများအတွက် ဤခရီးကား ဝေးနေသေး၏။

လောကကြီးထဲ အခုမှ ရောက်ခါရှိသေး အခုပင်ပြန်ခေါ်သွား မလိုက်ချင်လိုက်ချင်ဖြင့် လိုက်သွားရသူများအတွက် ဤခရီးကားနီးလွန်းလှ၏။

သေမင်း၏ လုပ်ရပ်သည် သဘာဝမကျ။ သေမင်း၏ လုပ်ရပ်သည် နားမလည်နိုင်စရာ၊ သေမင်း၏ လုပ်ရပ်သည် ပရမ်းပတာနိုင်လှ၏။ သေမင်းခေါ်ချိန် ခရီးတာမှာ ဝေးသလား၊ နီးသလား ဘယ်လိုမှမှန်းထား၍မရ။ သေမင်း၏ ဆန္ဒ၊ သေမင်း၏ အလိုအရသာ ဖြစ်နေကြရ၏။ ဘာတစ်ခုမျှ အတိအကျ တွက်ဆ၍မရရှိဘဲ နေကြရ၏။

သို့သော် သေမင်းနှင့်ပတ်သက်၍ အတိအကျ တွက်ဆ၍ရသော အချက်တစ်ခုကားရှိ၏။ ထိုအချက်ကား အခြားမဟုတ်။ “သေမင်းကိုစစ်ခင်း၍ မည်သူမျှမနိုင်ခြင်း” ဟူသော အချက်ဖြစ်၏။ နိုင်ပါသည်ဟု ငြင်းဆိုသော်လည်း သေမင်းတကယ်မခေါ်သေး၍သာ ဖြစ်ရမည်။ သူတကယ်ခေါ်လျက် အသက်ရှိသူ မှန်သမျှ ဘယ်သူမျှ တွန်းလှန်၍ မငြင်းဆန်နိုင်၊ အာမခံနိုင်၊ လက်မြှောက်အရှုံးပေးရ သည်သာဖြစ်၏။

ဤစကားမှန်၏။ “**ဖိနော = ငါးမာရ်အောင်မြင် ဘုရားရှင်**” ဟူသောစကားကို ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်များ ကြားဖူးမည်ဖြစ်သည်။ ဒေဝပုတ္တမာရ်၊ ကိလေသမာရ်၊ ခန္ဓမာရ်၊ မစ္စုမာရ်၊ အဘိသင်္ခါရမာရ် ဟူသော မာရ်ငါးပါးကို အောင်မြင်တော်မူသည့်အတွက် ဘုရားရှင်သည် “**ဖိန**” ဟူသော အမည်ကို ရတော်မူ၏။

* **ဖိန** = မာရ်ငါးပါးကို ထွားထွားညက်ညက်၊ ပယ်ဖျက်ခုတ်ထွင် အောင်မြင်တော်မူသော မြတ်စွာဘုရား။

ထိုဘုရားရှင် အောင်မြင်တော်မူသော မာရ်ငါးပါးတွင် မစ္စုမာရ်ဟူသော သေမင်းပါ၏။ မစ္စုမာရ် ဟူသော သေမင်းကို ဘုရားရှင် အောင်မြင်တော်မူပြီးပြီဟု ဆိုရ၏။ ဘုရားရှင်သည် ပရိနိဗ္ဗာန် ပြုပြီးသည့် နောက်တွင် (ဖြစ်ခြင်း၊ ပျက်ခြင်း၊ ရှင်ခြင်း၊ သေခြင်း၊ ပြုပြင်စီရင်ခြင်း ခံနေရသော သင်္ခတနယ်နိမိတ်မှ လွန်မြောက်၍ ခန္ဓာဝန်ဇာတ်သိမ်းကာ အေးငြိမ်းတော်မူပြီး နောက်တွင်) နောင်တဖန်ပြန်၍ သင်္ခတ နယ်အတွင်း သံသရာလည်ရခြင်းကိစ္စ မရှိတော့ပြီဖြစ်သည့်အတွက် သေခြင်းတရား မဖြစ်ရတော့ပြီ။

ထို့ကြောင့် သေခြင်းတရားကို အောင်နိုင်သွားပြီဟူ၍ ဆိုလို၏။

သို့သော် ပရိနိဗ္ဗာန်မပြုမီတွင် ယခုလက်ရှိ ရရှိထားသော ခန္ဓာဝန်ကြီးကား ရှိသေး၏။ ထိုခန္ဓာဝန်ကြီးကို စွန့်လွှတ်တော်မူရဦးမည်ဖြစ်၏။ သို့အတွက် နောက်ဆုံးအနေဖြင့် တစ်ခါတော့ သေရဦးမည်ဖြစ်၏။ (စာမေးပွဲအောင်၍ ဤကျောင်းကို ကျောင်းတက်ရန် မလိုတော့သော ကျောင်းသား တစ်ယောက်သည် ဤကျောင်းသို့ လာရောက်ရန် မလိုတော့ဟု ဆို၍ရသော်လည်း အောင်လက်မှတ်ယူရန် အတွက် သို့မဟုတ် ကျောင်းထွက်လက်မှတ်အတွက်နှင့်တော့ ဤကျောင်းသို့ နောက်ဆုံးတစ်ခေါက်တော့ လာရောက်ရဦးမည်ကဲ့သို့ သဘောသွားရှိမည်ထင်၏။)

ဤသို့လျှင် မြတ်စွာဘုရားသည်ပင်လျှင် ပရိနိဗ္ဗာန် မပြုရသေးမီတွင် ခန္ဓာဝန်ကြီးမှာ သင်္ခါရနယ် သေမင်းပိုင်နက်အတွင်းမှာပင် ရှိနေသေးသည့်အတွက် မြတ်စွာဘုရားထံတော်သို့လည်း သေမင်းသည် နောက်ဆုံးတစ်ခေါက်တော့ ရောက်သွားသေးသည်သာ ဖြစ်၏။

ဤသို့ ငါးမာရ်အောင်မြင်ဘုရားရှင်သည်ပင် သေမင်း၏ နောက်ဆုံးတစ်ခေါက် လာရောက်သည်ကို ခံယူတော်မူလိုက်ရချေသေးလျှင် အခြားသူအသက်ရှိသော အဘယ်သတ္တဝါတို့ထံသို့ ဤသေမင်းမရောက်လာဘဲ ရှိပါလိမ့်မည်နည်း။ တစ်နေ့နေ့ တစ်ချိန်ချိန် တစ်နေရာရာတွင် သေမင်းသည် အမှန်ရောက်လာမည်။ သေမင်း မရောက်လာမည့်နေရာဟူ၍ မရှိချေတကား။

သို့အတွက် ကျွန်ုပ်ပြောလိုသည်မှာ သင်သည် လူ့လောကထဲသို့ ရောက်လာကာစအခါက သင့်အရင်ရောက်နှင့်နေသော လူသားများက သင်လူ့လောကသို့ ရောက်လာသည့်အတွက် ကြိုဆိုသောအားဖြင့် လှိုက်လှဲဝမ်းသာ များစွာရယ်မော တသောသောဖြင့် ခရီးဦးကြိုပြုကြ၏။

ဤသို့ဆိုလျှင် သင်လူ့ဘဝရောက်လာစအချိန်က လူအများက လှိုက်လှဲဝမ်းသာစွာ ရယ်မောလျက် ကြိုဆိုကြ၏။ ထိုအချိန် သင်သည် သူတို့၏ ညစ်ကြေးမထင် သန့်ရှင်းစင်အောင် သုတ်သင်ယုယ ကိုင်တွယ်ကြသည့်အတွက် အနှိပ်စက်ခံနေရသည့်အလား များစွာနာကျင်လျက် ကျယ်လောင်စွာ ဟစ်အော်၍ တကြော်ကြော် ငိုကြွေးနေရ၏။ ဤကား လူ့ဘဝထဲသို့ သင်ရောက်စအချိန် သင်ရောက်လာသော အနေအထားဖြစ်၏။

သို့ဖြင့် သင်လူ့လောကထဲမှ ထွက်သွားရမည့်အချိန်တွင်ကား ထိုကြိုဆိုကြသူတို့သည် သင်ထွက်ခွာသွားမည်ကို မလိုလားကြ။ သင်ရောက်လာစဉ်က ဝမ်းသာရွှင်ပျ လှိုက်လှဲစွာ ကြိုဆိုကြသလောက် ယခု သင်ထွက်သွားမည်ရှိသည့်အခါ ထိုသူတို့မှာ များစွာပူဆွေး ငိုကြွေးကြ၏။ အချို့မှာ ညှိုးရော်ခွေလျှ ခေါ်မနဿ ဖြစ်ရုံမျှနှင့် ကုန်ကြွေးစွာ ဆောက်တည်နေနိုင်ကြသော်လည်း၊ အချို့မှာမူ များစွာပူဆွေး နှလုံးသွေးရပ်မတတ် ငိုကြွေးကြရ၏။ ဤကား လူ့လောကထဲမှ သင်ထွက်ခွာသွားရသည့်အခါ ထိုသူတို့၏ အနေအထားပြောင်းလဲမှုများဖြစ်၏။

လူ့လောကထဲသို့ သင်ရောက်လာတုန်းက သူတို့က လိုလိုလားလား များစွာနှစ်ခြိုက် အူလိုက်သည်းလှိုက် ကြိုဆိုကြ၏။ လူ့လောကထဲမှ သင်ထွက်သွားမည့်အခါ သူတို့က မလိုလား၊ များစွာပူဆွေး ငိုကြွေးကြ၏။ ဒါ သူတို့၏ ခြားနားချက်၊ လူ့သဘာဝ၏ ဆန့်ကျင်ဘက်များဖြစ်၏။

ထိုအချိန်တွင် သင်ဘယ်လိုဖြစ်မည်နည်း။ ဘယ်လိုဖြစ်မှ သဘာဝကျမည်နည်း။ လူ့ဘဝသို့ သင်ရောက်စက သူတို့က ဝမ်းသာကြည်နူး ရွှင်မြူးနေကြသလောက် သင်က များစွာနာကျင် တအားပင် ငိုကြွေးနေရ၏။ ငိုပြနေရ၏။ ရှိစေတော့။ လူ့ဘဝ ရောက်ခါစ လူသားဖြစ်ကာစ ရှိသေးသည်ကိုး။

ယခု သင်လူ့ဘဝက ထွက်ခွာသွားမည်ရှိသည့်အခါ သူတို့က ဝမ်းနည်းပက်လက် မနှစ်သက် နိုင်ဘဲဝမ်းနည်းစွာ ငိုကြွေးနေကြသည်။ ထိုအခါ သင်က ရယ်ပြမှာလား၊ ငိုပြမှာလား၊ ရယ်ပြမှာသာ သဘာဝကျမည်။

အဘယ့်ကြောင့်ဆိုသော် ယခင် သူတို့ရယ်နေကြစဉ်က သင်က ငိုပြခဲ့ရသည်။ ယခု သူတို့ငိုကြသည့်အခါ သင်က ရယ်ပြရမည့်အလှည့်ဖြစ်၏။ သို့မှသာ သဘာဝကျမည်ဖြစ်၏။

ထိုသို့မဟုတ်ဘဲ ယခင် သူတို့ရယ်တုန်းကလည်း သင်က ငိုပြခဲ့ရ၊ ယခု သူတို့ငိုကြတော့လည်း သင်က ငိုပြရဦးမည်ဆိုပါလျှင် သင်က အငိုဘက်ကချည်းဖြစ်နေချေပြီ။ သည်အတိုင်းဆိုလျှင် သင်သည် သဘာဝကျသူ ဖြစ်ရတော့မည်။ ယခင် သူတို့ရယ်ကြစဉ်က သင်က ငိုပြခဲ့ရသည့်အတွက် ယခုသူတို့ ငိုသည့်အခါ သင်က ရယ်ပြနိုင်ရမည်။ သို့မှသာ ဆန့်ကျင်ဘက်အစုံတို့၏ ဒွန်တွဲ၍ လွန်ဆွဲပွဲမှာ သဘာဝကျကာ ကြည့်ကောင်းမည်ဖြစ်၏။

ဤ၌ ရယ်ပြရမည်ဟုဆိုသော်လည်း တဟားဟား ရယ်မောလျက် တသောသော ကျယ်လောင်စွာ ရယ်ဖို့တော့မဟုတ်။ သို့သော် အရေးကြီးသည်မှာ မငိုပြမိဖို့ပင်ဖြစ်၏။ မငိုပြမိဖို့ ဟူသည်မှာလည်း သတိထားဖို့လိုသေး၏။ မျက်စိမျက်နှာတွင်တော့ မျက်ရည်တစ်စက်မျှ မထွက်ပါ။ သို့သော် နှလုံးသားမှ တိုးတိုးတိတ်တိတ် ကျိတ်၍ ငိုနေတတ်၏။ ထိုသို့တိတ်တခိုး ရင်တွင်းမှာ ရွာတဲ့မိုးပမာ မငိုမိဖို့ရာ အရေးကြီးလှ၏။

ဤသို့ဆိုလျှင်လည်း သင်သည် သေမင်းလာခေါ်သည့်အခါ ရယ်ရယ်မောမောနှင့် လိုက်သွားဖို့လို၏။

ထိုသို့သေမင်းလာခေါ်သည့်အခါ သင်က ရယ်ရယ်မောမော လိုက်သွားနိုင်အောင် သင်သည် သေမင်းအကြောင်း တစေ့တစောင်းတော့ သိထားမှဖြစ်မည်။ သေမင်းနှင့် တစ်စုံတစ်ခုသော အတိုင်းအတာ အထိတော့ ရင်းနှီးခင်မင်နေမှ နေရာကျမည်။ သို့မှသာ သေမင်းနှင့် လိုက်သွားဖို့အရေး သင့်မှာ ဝန်မလေးဘဲရှိမည်။

ထိုသို့မဟုတ်မူဘဲ သေမင်းနှင့် လိုက်သွားဖို့အရေး ဝန်လေးနေပါက သင်ငိုကြွေးမိမည်မှာ သေချာ၏။

သင် စဉ်းစားပါ။ သင့်ဆီသို့ သေမင်းရောက်လာမည်မှာ သေချာပါသည်။ သင် အယူရှိသည် ဖြစ်စေ၊ အယူမရှိသည်ဖြစ်စေ၊ ဘာသာတရားကို လေးစားသည်ဖြစ်စေ၊ မလေးစားသည်ဖြစ်စေ၊ ဘုရားဂုဏ်ကို ယုံကြည်သည်ဖြစ်စေ၊ မယုံကြည်သည်ဖြစ်စေ၊ တမလွန်ကို လက်ခံသည်ဖြစ်စေ၊ လက်မခံသည်ဖြစ်စေ၊ သေမင်းအကြောင်း မတွေးကောင်းဟု ယူဆသည်ဖြစ်စေ၊ တွေးကောင်းသည်ဟု ယူဆသည်ဖြစ်စေ၊ သေမင်းနှင့် ဆုံရသည်ကို အနိဌာရုံဟု ထင်သည်ဖြစ်စေ၊ ဣဌာရုံဟု ထင်သည်ဖြစ်စေ၊ သေမင်းနှင့် ရင်ဆိုင်ရမှာ ကြောက်သည်ဖြစ်စေ၊ မကြောက်သည်ဖြစ်စေ၊ သေမင်းကို ရွံ့မုန်းသည်ဖြစ်စေ၊ မရွံ့မုန်းသည်ဖြစ်စေ၊ သေမင်း သေမင်းဟု မပြတ်တမ်းနှလုံးသွင်းနေသူဖြစ်စေ၊ သေမင်းဆိုက နားမှလေသံ အကြားမခံနိုင်သူဖြစ်စေ၊ ဒါတွေကို သေမင်းကအရေးမထား၊ ဒါတွေကို သေမင်းနားမလည်၊ ဒါတွေကို သေမင်းကမသိ၊ သူသိထားသည်ကား အသက်ရှိမှန်သမျှ သတ်နေရမည့် ကိစ္စသာ သူ့ကိစ္စဟု သိထား၏။

သေမင်းကို ကျောပေး၍ မည်သူမျှ ရှောင်မပြေးနိုင်။ သေမင်းကို လှည့်ပတ်၍ မည်သူမျှ မျက်ခြေ မဖြတ်နိုင်။ သေမင်းကို ရန်ပြု၍ မည်သူမျှ အန်မတုနိုင်။ တစ်နေ့တွင် သေမင်း၏ ရှေ့မှောက်သို့ ဒူးထောက် ရမည်သာဖြစ်၏။ သေမင်း၏ စက်ကွင်းသို့ သက်ဆင်းရမည်သာဖြစ်၏။ သေမင်းမနိုင်သည့်သူ၊ သေမင်းကို မကြောက်သူဆို၍ တစ်ယောက်သာရှိ၏။ ထိုသူမှာ သေနေသောသူသာ ဖြစ်၏။

သင်သည် သေနေသူမဟုတ်။ သို့မဟုတ်က သင်သည် တစ်နေ့သေရမည်အမှန်။ သို့ဆိုလျှင် သေမင်းအကြောင်း တစေ့တစောင်းတော့ သိထားဖို့လိုမည်ထင်၏။ သေမင်းနှင့် ရင်းနှီးထားဖို့ လိုမည် ထင်၏။

မသေမီက သေထားမှ သေက သက်သာမည်။

မအိုမီက အိုထားမှ အိုက သက်သာမည်။

မွှာစရိယ ဦးခင်မောင်

The father came back from the rites.

His boy of seven stood at the window, with eyes wide open and a golden amulet hanging from his neck, full of thoughts too difficult for his age.

His father took him in his arms and the boy asked him, “Where is mother?”

“In heaven” answered his father, pointing to the sky.

The boy raised his eyes to the sky and long gazed in silence. His bewail deed mind sent abroad into the night the question, “Where is heaven?”

No answer came, and the stars seemed like the burning tears of that ignorant darkness.

Tagore, from The Fugitive, part II, XXI

အဖေသည် ဈာပနအခမ်းအနားမှ ပြန်လာသည်။ ခုနစ်နှစ်အရွယ်သားငယ်က ပြတင်းပေါက်ဝယ် မျက်စိသူငယ်နှင့်၊ လည်ပင်းတွင် လက်ဖွဲ့တွေနှင့်၊ အရွယ်နှင့်မလိုက်သည့် အတွေးများနှင့်။

ဖခင်က သားငယ်အား ဖွေသည်တွင် သားငယ်က “အမေ ဘယ်မှာလဲ” မေးသည်။ ဖခင်က ကောင်းကင်ဆီသို့ လက်ညှိုးညွှန်ကာ “နတ်ပြည်မှာ” ဟုဖြေ၏။

သားငယ်က ကောင်းကင်ဆီသို့ ငေးမောလျက် ကြာရှည်စွာ ကြည့်နေသည်။

တွေး၍မလွယ် ဦးနှောက်ငယ်ဖြင့် “နတ်ပြည် ဘယ်မှာ ရှိလေမလဲ” ဟုမေးသည်။

အဖြေကားမရ၊ ကြယ်တာရာများသည် ပိတ်ပိတ်ပိန်းမှောင်နေသော အမှောင်ထု၏ လောင်ကျွမ်း ရသည့် မျက်ရည်များအဖြစ် ယိုဖိတ်စီးဆင်း မှိတ်တုန်လင်းလျက်။

တဂိုး၏ တိမ်းရှောင်သူများမှ

သေခြင်းတရားဟူသည် တမလွန်တံခါးကိုဖွင့်သော ရွှေသော့။

မီလ်တန် (၁၆၀၈ - ၁၆၇၄)

အင်္ဂလိပ်ကဗျာဆရာအကျော်အမော်

ပုသိမ်လှထွန်း

ကျွန်တော်၏ မိတ်ဆွေရင်းချာတစ်ဦးဖြစ်သူ ကိုလှထွန်းသည် ယနေ့ နံနက်ကပင် ပုသိမ်မြို့ ပြည်သူ့ဆေးရုံကြီးတွင် အသည်းရောင်အသားဝါရောဂါဖြင့် ကွယ်လွန်သွားခဲ့ပြီဖြစ်ပါသည်။

ဤသတင်းကို ကျွန်တော့်ထံသို့ သူ၏ဇနီးကလည်းကောင်း အခြားရင်းနှီးသူ မိတ်ဆွေများက လည်းကောင်း အကြောင်းကြားခဲ့ပါသည်။ ထိုသတင်းကြောင့်ပင် ကျွန်တော်သည် တစ်နေ့လုံး စိတ်မကောင်း ဖြစ်နေခဲ့ရသည်။ ယခုအိမ်သို့ရောက်သော် ဇနီးနှင့်သားများအား သတင်းဆိုးကို အသိပေးပြီး ကျွန်တော်သည် ဤစာကို ရေးနေမိပါသည်။

ကိုလှထွန်းသည် ကျွန်တော်တစ်ဦးတည်းနှင့်သာ ရင်းနှီးသူမဟုတ်။ ကျွန်တော်တို့ တစ်မိသားစုလုံးနှင့် ရင်းနှီးခင်မင်သူဖြစ်သည်။ ကျွန်တော့်အိမ်သည် သူ၏ စားအိမ်သောက်အိမ်ဖြစ်သလို ကျွန်တော်နှင့် သူသည် ရုံးလုပ်ငန်းကိစ္စများအတွက်သာမက ဘဝရှေ့ရေးအတွက်ပါ ရင်းရင်းနှီးနှီး တိုင်ပင်တတ်ကြသူများ ဖြစ်သည်။

လောက၌ မိမိ၏ အကျိုးကို မျှော်ကိုး၍ ပေါင်းသင်းနေထိုင်ပြီး မိမိအကျိုးအတွက်ပင် မရှက် မကြောက် သစ္စာမဲ့သူများရှိတတ်ကြသော်လည်း ကိုလှထွန်းသည် ထိုကဲ့သို့သော လူစားမဟုတ်ပါ။ ကျွန်တော်သည် ဤစာကိုရေးရခြင်း၏ တစ်စိတ်တစ်ဒေသသော ရည်ရွယ်ချက်သည် ဘဝဆိုတာဘာလဲ၊ အသက်ရှင်နေထိုင်မှု၏ အဓိပ္ပါယ်နှင့် အသက်ရှင်နေထိုင်စဉ်ကာလ ထားရှိအပ်သော သဘောထားကို တင်ပြလိုခြင်းလည်း ပါဝင်ပါသည်။

မိတ်ဆွေသူငယ်ချင်းများတွင် တစ်ဦးချင်းစီ၌ အစဉ်သတ်ရဖွယ် ပြောစမှတ်ဖြစ်လောက်အောင် ထူးခြားသည့် အကြောင်းအရာတစ်ခု သို့မဟုတ် နှစ်ခုတော့ ရှိတတ်ကြစမြဲဖြစ်၏။ ကိုလှထွန်းနှင့် ပတ်သက်၍လည်း ပြောစမှတ်ပြုရလောက်အောင် ထူးခြားသော အကြောင်းအရာနှစ်ရပ် ရှိသည်။ ကိုလှထွန်းနှင့်ပတ်သက်၍ ယခုကျွန်တော် ရေးသားနေခြင်းမှာလည်း ဤအကြောင်းအရာနှစ်ခုကို အလေးထား၍ ရေးသားနေခြင်းဖြစ်သည်။

ထိုအကြောင်းအရာနှစ်ခုမှာ ကိုလှထွန်းသည် သူ၏ ဇနီးအပေါ် သူမတူသော ခွင့်လွှတ်ခြင်း များနှင့် ချစ်ခွဲသူတစ်ယောက်ဖြစ်ခြင်းနှင့် ဓာတ်ပုံကို ပန်းချီကားတစ်ချပ်လို ဖြစ်အောင် ရိုက်နိုင်စွမ်းရှိခြင်း တို့ဖြစ်သည်။

ကိုလှထွန်းသည် လူအေးတစ်ယောက်ဖြစ်သည်။ သူသည် ဓာတ်ပုံကိစ္စလုပ်နေလျှင် လုပ်၊ မလုပ်လျှင် ဝတ္ထုစာအုပ်တစ်အုပ်ကို စွဲစွဲမြဲမြဲ ဖတ်နေတတ်သူဖြစ်၏။ သူသည် သူ့ဇနီးအား ဘဝတစ်ခုလုံးကို ပုံ၍ ချစ်သည်ဟုဆိုလျှင် မမှားနိုင်ပါ။ သူက သူ့ဇနီးကို ချစ်လွန်း၍ နာမည်ကိုပင် မခေါ်ရက်နိုင်ဘဲ ညီမ ... ညီမ ဟုသာ နှုတ်ဖျားကမချဘဲ ခေါ်တတ်သည်။ နှုတ်ဖျားမှမချရုံသာမက ညီမအတွက်ဆိုပါက စာများပေများ ထဲတွင် တင်စားရေးထားသကဲ့သို့ အသွေးလှူ အသားလှူ တကယ်ပေးလှူမည့် လူစားမျိုးဖြစ်သည်။

ကိုလှထွန်းသည် ဇနီးဖြစ်သူက ဘာလုပ်ချင်သနည်း၊ လုပ်ချင်တာ ဖြစ်ချင်တာကို ဖွဲ့ဖြင့် အတတ်နိုင်ဆုံး လုပ်ဆောင်ပေးတတ်သူဖြစ်၏။

ကျွန်တော်နှင့် သူသည် မကြာခဏ ဆောင်းပါးရေးသားရန် ခရီးထွက်လေ့ရှိရာ ရောက်လေရာ ဒေသတွင် ရှိသမျှသော ငွေလေးကို မသုံးရက် မစွဲရက်ဘဲ ညီမအတွက်ဟုဆိုကာ ဝယ်ခြမ်းလေ့ရှိ၏။ ရောက်လေရာအရပ်၌ ဓာတ်ပုံရိုက်ရာတွင်လည်း သူ့ညီမနှင့် တူသူများကို မရရအောင်ရှာ၍ ဓာတ်ပုံရိုက် တတ်သည်။ ကိုလှထွန်းသည် သူ့ဇနီးကို ရင်ထဲ၌ ဘယ်လောက်ချစ်နေသည်ကို ကျွန်တော် အပြည့်အစုံမသိနိုင်ပါ။ သို့သော် အတူတကွ နှစ်ပေါင်းများစွာနေလာရသူဖြစ်၍ ဇနီးအား အရာရာကို ခွင့်လွှတ်တတ်သော မေတ္တာတရားဖြင့် မြတ်နိုးရာတွင်ကား ကျွန်တော် တွေ့ဖူးကြုံဖူးရသည့် ယောက်ျားများ အထဲတွင် သူသည် စံထားလောက်သူတစ်ဦးဖြစ်၏။

လမ်းစဉ်သတင်းဂျာနယ်တွင် သူက ဓာတ်ပုံသတင်းထောက် ကျွန်တော်က အယ်ဒီတာဖြစ်၏။ ကျွန်တော်ရေးသော ဆောင်းပါးအများအပြားအတွက် သူကဓာတ်ပုံရိုက်ပေးခဲ့သည်။ ကျွန်တော့်အား တစ်စုံတစ်ယောက်က ခင်ဗျား ဘယ်သူနဲ့ဓာတ်ပုံရိုက်ချင်လဲ ခင်ဗျားကြိုက်သည့် ဓာတ်ပုံဆရာတစ်ဦးကို ပြောပါဟုဆိုပါက ကျွန်တော်သည် “ပုသိမ်လှထွန်း” ဟု ချက်ချင်းပြောပါမည်။ ထိုသို့ပြောခြင်းကြောင့် ပုသိမ်လှထွန်းသည် အကောင်းဆုံး ဓာတ်ပုံသတင်းထောက်၊ ဓာတ်ပုံဆရာဟု ဆိုလိုရင်းမဟုတ်ပါ။ ကိုလှထွန်းထက် တော်သည့် ကောင်းသည့် ဓာတ်ပုံသတင်းထောက် အများအပြားကို ကျွန်တော် တွေ့ဖူးပါ သည်။ ကျွန်တော့်အကြိုက်ကို ပြောရခြင်းဖြစ်ပါသည်။ ကိုလှထွန်းသည် သတင်းဓာတ်ပုံရိုက်ရာတွင် တတိယတန်းအဆင့်လောက်သာရှိ၏။

သို့သော်သူသည် ကလေးဓာတ်ပုံများနှင့် ရှုခင်းများကို ရိုက်ကူးရာတွင် အနုပညာမြောက် လှသည်။ သတင်းဓာတ်ပုံကိုပင် ပန်းချီကားတစ်ချပ်လို ရိုက်လေ့ရှိသူဖြစ်၏။ ကလေးပုံများနှင့် ပတ်သက်၍ လည်းကောင်း၊ ရှုခင်းများ သဘာဝလှုပ်ရှားမှုပုံများနှင့် ပတ်သက်၍လည်းကောင်း သူ့ထံမှ မကြာခဏ ပုံကောင်းများ ရတတ်၏။

တစ်ခါက လူငယ်လုပ်အားပေး လှုပ်ရှားမှုဓာတ်ပုံကို ရိုက်ယူရာတွင် သူက ရာပေါင်းများစွာသော လူငယ်တို့ လုပ်အားပေးနေကြပုံကို ရှေ့ပိုင်းမှ သောက်ရေအိုးအသစ်လေး တစ်အိုးကိုခံ၍ ရိုက်ကူးလိုက်ရာ ဓာတ်ပုံမှာ အတော်ကြီးပြည့်စုံသွားပါသည်။ လူငယ်များ အားမာန်နှင့်လုပ်အားပေးနေသည်ကို သောက်ရေအိုး အသစ်က အမျိုးမျိုးအဓိပ္ပါယ်ဖွင့်ပေးနေ၏။ မောပန်းသည့်အသွင်၊ သို့သော်လည်း မောသမျှ ပြေပျောက် ရသည့်သဘော၊ လုပ်အားပေးလူငယ်တို့၏ ရင်တွင်းဝယ် သောက်ရေအိုးထဲမှ ရေလို အေးချမ်းနေသည့် လက္ခဏာ ဓာတ်ပုံထဲမှ သောက်ရေအိုးနှင့် ကိုင်းတပ်ထားသော သောက်ရေခွက်ကလေးတို့ ဟန်ချက်ညီညီ ရှိပုံက လူငယ်ထုအတွင်း စည်းလုံးညီညွတ်မှုကို ပြဆိုနေပြီး သောက်ရေအိုးအသစ်လေးက လူငယ်တို့၏ ငယ်ရွယ်သော ဂုဏ်ပုဒ်ကို ကိုယ်စားပြုနေ၏။

တစ်ခါက ကြက်သွန်ခင်းတစ်ခုကိုပင့်၍ ဓာတ်ပုံရိုက်ယူခဲ့ရာ ကြက်သွန်ပွင့်များသည် ကြက်သွန်ခင်းထဲမှ မိန်းကလေး၏ မျက်နှာနှင့် လာရောက်အလှူချင်းပြိုင်နေပြီး ကြက်သွန်မြိတ်များ အပေါ်တွင် နင်းဥ၊ နင်းပေါက်လေးများက ပြုတ်ကျတော့မလို တွဲလွဲခိုနေ၍ ယင်းအပေါ်သို့ အလင်းရောင်များ ဖိတ်ကျနေပုံမှာ အလွန်မှလှသည်။ ယခုအခါ ရောင်စုံဓာတ်ပုံများ ခေတ်စားနေသော်လည်း ထိုကဲ့သို့သော အဖြူအမည်း ဓာတ်ပုံများကို ကြည့်ရသည်မှာ ပို၍ခံစားရသည်။

ကျွန်တော်သည် ကလေးများကို ဓာတ်ပုံရိုက်မည်ဆိုပါက ကိုလှထွန်း ရိုက်ပေးနိုင်သောနေ့အထိ စောင့်၍ ရိုက်တတ်သည်။ သူ ရိုက်၍ ထွက်လာသော ဓာတ်ပုံများကို မြင်ရလျှင် စောင့်ရကျိုးနပ်ကြောင်း အမြဲတွေ့မြင်ရ၏။ ကျွန်တော်၏ သားအလတ်ဖြစ်သူ မောင်ဖိုးခွား၏ ဓာတ်ပုံကို သူရိုက်ပေးခဲ့ရာ ထိုဓာတ်ပုံသည် ကလေးအထူးကုသမားတော်ကြီး ဦးတင်ဦးက စာအုပ်ထုတ်ဝေသောအခါ မျက်နှာဖုံးအဖြစ် တိုက်ရိုက်အသုံးပြုနိုင်ခဲ့၏။

ထိုကဲ့သို့သော ဓာတ်ပုံများကို ဖန်တီးနိုင်သူသည် ကျွန်တော်တို့ကဲ့သို့သော အယ်ဒီတာများ အတွက် ထာဝစဉ်လိုအပ်နေသူဖြစ်၏။ သို့သော် အခုတော့ အနီးအဝေး၊ အလင်းအမှောင် ပြေပြစ်အောင် ဖန်တီးနိုင်သူ ဓာတ်ပုံသတင်းထောက်တစ်ဦး ဆုံးပါးခဲ့ပြီဖြစ်သည်။

အနုပညာဟူသည် အစားထိုး၍ မရပါ။ ပုသိမ်လှထွန်းကား ဆုံးပါးခဲ့ပါပြီ။ သို့သော် သူနေရာတွင် အခြားသူတစ်ဦး အစားထိုး၍ မရပါ။ အခြားအနုပညာရှင်တစ်ဦးကို အစားထိုးပါက ထိုသူသည် ပုသိမ်လှထွန်းထက် ပို၍ကောင်းသော လက်ရာများကို ရိုက်ကူးနိုင်သူတစ်ဦး ဖြစ်လျှင်ဖြစ်မည်။ သို့သော် ကိုလှထွန်းကား မဟုတ်တော့ပါ။

ဆရာကြီးရွှေဥဒေါင်း၊ ဆရာကြီးဒုန်းရွှေများ၊ ဆရာကြီးဦးသိန်းဖေမြင့် အစရှိသော စာရေးဆရာကြီး များလည်း ဆုံးပါးကြပြီဖြစ်၏။ သို့သော် သူတို့အတွက် အစားထိုး၍မရပါ။ ဆရာကြီးများထက် ဘာသာပြန် တော်သူများ စာရေးကောင်းသူများ ပေါ်ထွက်လာလျှင် ပေါ်လာကြပါဦးမည်။ သို့သော် ရွှေဥဒေါင်း၊ ဒုန်းရွှေများနှင့် သိန်းဖေမြင့်ကား မဟုတ်နိုင်တော့ပါ။ သိပ္ပံပညာသည် ပုံတူပစ္စည်းများကို ဖန်တီးထုတ်လုပ် နိုင်သော်လည်း အနုပညာတွင် ပုံတူထွက်လေ့မရှိ။ အနုပညာ၏ သဘောမှာ ပုဂ္ဂလိကဆန်၍ တစ်ဦးချင်း၏ စေတနာနှင့် စွမ်းရည်များပါဝင်ပြီး ထိုစေတနာနှင့် စွမ်းရည်သည် အခြားသူတစ်ဦး၏ စေတနာနှင့် စွမ်းရည် တို့နှင့် ခြားနားမှုရှိသည်။

ကျွန်တော်နှင့် ကိုလှထွန်းသည် မကြာသေးမီကပင် တွေ့ဆုံခဲ့သည်။ သို့တွေ့ဆုံစဉ်က သူသည် မကြာမီပင် အငြိမ်းစားယူရန် အစီအစဉ်ရှိကြောင်း၊ အငြိမ်းစားယူပြီးပါက တစ်ဘက်မှ ဓာတ်ပုံရိုက်ကူးသည့် လုပ်ငန်းကိုလုပ်ပြီး အခြားတစ်ဘက်မှလည်း စာပေလုပ်ငန်းတွင်အခြေချရန် အစီအစဉ်ရှိကြောင်း ပြောကြားခဲ့၏။ ထို့နောက် သူသည် ဆေးပင်စင်ယူဖို့ရှိပေရာ လိုအပ်သော ဆေးစစ်မှုများခံယူရန် သက်ဆိုင်ရာ ဆရာဝန်နှင့် တွေ့ဆုံရေးအတွက်ပင် သူနှင့် ကျွန်တော် ရက်တစ်ရက်ကို ချိန်းဆိုထားခဲ့၏။

အခုတော့ ချိန်းဆိုထားသည်ရက်သို့ မရောက်မီပင် သူ့ဘဝ၌ အမှောင်ကြီးကျခဲ့သည်။ ကျွန်တော်သည် ကိုလှထွန်းအကြောင်းကို စဉ်းစားရင်း သေခြင်းတရားအပေါ် အလေးအနက်ထား တွေးတောနေမိ၏။

သေခြင်းတရားသည် လူတိုင်းရင်ဆိုင်ရမည့် တရားဖြစ်ပြီး အကြောင်းတစ်စုံတစ်ရာပြု၍ ရှောင်လွှဲ၍ မရနိုင်သေးသောအရာဖြစ်၏။ အမိဝမ်းတွင်း၌ ပဋိသန္ဓေတည်ခြင်းသည်ပင်လျှင် သေဖို့ရန် အစပျိုးခြင်းဖြစ်သည်။

ကျွန်တော်သည် သေခြင်းတရားကို အစောဆုံး ကျွန်တော့်ညီဝမ်းကွဲ သေဆုံးစဉ်က တွေ့ကြုံ ခဲ့၏။ ထိုစဉ်ကဖြစ်ရပ်ကို ကျွန်တော်လည်း ယနေ့ထက်တိုင် မေ့ပျောက်ခြင်းမရှိ။ ကျွန်တော်နှင့် ညီဝမ်းကွဲတော်သူ မောင်စိန်ဝင်းတို့သည် တစ်နှစ်ကြီး တစ်နှစ်ငယ်ဖြစ်သည်။ သူသည် ကျောက်ပေါက်၍ သေဆုံးခဲ့သည်။ ကျွန်တော်တို့ ငယ်စဉ်က ရွာတွင် ကျောက်ပေါက်၍ သေဆုံးသူများ မကြာခဏရှိသည်။ ယခုတော့ လူသားတို့က ကျောက်ရောဂါကို နှိပ်ကွပ်ထားနိုင်ပြီဖြစ်၏။ မြန်မာနိုင်ငံတွင် ယခုအခါ ကျောက်ရောဂါ လုံးဝကင်းရှင်းကြောင်း ကြေငြာထားပြီးဖြစ်ပါသည်။

မောင်စိန်ဝင်း သေသောအခါ သူ့အမေ၊ ကျွန်တော့်အမေနှင့် အခြားကျွန်တော်၏ အဒေါ်များက ဟစ်အော်၍ ငိုကြသည်ကို ကျွန်တော် မှတ်မိ၏။ ထို့နောက် သူ၏ အလောင်းကို ရွာသားများက ထမ်း၍ ရွာပြင်သို့ ယူသွားကြသည်။ ထိုစဉ်က သူတို့ ဘယ်ကိုယူသွားကြသည်ကို ကျွန်တော်မသိပါ။ ကျွန်တော် အတော်လေးကြီးလာမှ ကျွန်တော့်ညီဝမ်းကွဲ၏ အလောင်းကို သုဿန်သို့ယူသွားကြောင်း သိလာရ၏။ ထိုစဉ်က အမေသည် ကျွန်တော့်ကို သုဿန်သို့ မလိုက်စေခဲ့ပါ။ သို့သော် အိမ်မှာလည်း မထားခဲ့ဘဲ ကျွန်တော့် မွေးစားအမေဖြစ်သော အမေမြင့်အိမ်တွင် ပို့ထားခဲ့၏။ ဤသည်မှာ ကျွန်တော်အစောဆုံး တွေ့ကြုံဖူးသော သေခြင်းတရားပင်ဖြစ်၏။ ကျွန်တော်နှင့် ကစားဖက်လည်းဖြစ် ညီအစ်ကိုလည်းဖြစ်သော ကြောင့် ရက်ပေါင်းအတော်ကြာ သူ့ကို ကျွန်တော်လွမ်းနေမိ၏။ သေစေတဲ့လူကြီးက ဘာပြုလို့ ငါ့ညီကို ခေါ်သွားရသလဲဟုလည်း စိတ်ထဲက မကျေမနပ်ဖြစ်နေခဲ့သည်။ တစ်နေ့နေ့တွင် ကျွန်တော်နှင့် ကျွန်တော့်ညီ ပြန်တွေ့ကြဦးမည်ဟုလည်း ထိုအခါက ကျွန်တော် ယုံကြည်နေမိ၏။

ကျွန်တော် အတော်လေးကြီးလာသောအခါ ကျွန်တော်၏ အဖေကြီးနှင့် အမေကြီးများ ဆုံးပါးခဲ့ကြ၏။ အဖေကြီးနှင့် အမေကြီး ဆုံးပါးခဲ့ရသောဖြစ်ရပ်များကို ကျွန်တော်သည် ကောင်းကောင်း မှတ်မိပါ၏။ အဖေကြီး အမေကြီးဆိုသည်မှာ ကျွန်တော့်အမေ၏ ဖခင်ကြီးနှင့် မိခင်ကြီးတို့ဖြစ်သည်။ အဖေကြီးသည် မကွယ်လွန်မီ နာတာရှည်ရောဂါဖြင့် နှစ်နှစ်လောက် ခံစားခဲ့ရသည်။ အဖေကြီးရော အမေကြီးပါ သွေးတိုး၍ လေဖြတ်သွားရာမှ အသက်ဆုံးရှုံးသွားရခြင်းဖြစ်၏။

ထို့နောက် ကျွန်တော့်အား ပညာသင်ကြားရေးတွင်ရော ဘဝခရီးလမ်းတွင်ပါ စောင့်ရှောက် ဖေးမပေးခဲ့သူ အစ်ကိုတစ်ဦး ဆုံးပါးချိန်တွင်တော့ ကျွန်တော်သည် ချောက်ချားခဲ့ရ၏။ သည်နောက်တွင်တော့ ကျွန်တော့်အား မွေးစားခဲ့သည့် မိခင်ဆုံးပါးခြင်း၊ ကျွန်တော်၏ (၁၃) ရက်သာရှိသေးသောသားငယ်

အသားဝါ၍ ဆုံးပါးခြင်း၊ မိတ်ဆွေများ၊ သူငယ်ချင်း၊ ဆွေမျိုးသားချင်းများ စသည့်ဆုံးရှုံးရမှုအများအပြားကို ကြုံတွေ့ခဲ့ရသည်။ ကျွန်တော်၏ အသက်သည် လေးဆယ်ကျော်ခဲ့ပြီဖြစ်သော်လည်း ကျွန်တော်သည် သေဆုံးမှုဖြစ်ရပ်များကို အကြိမ်လေးရာမက ကြုံတွေ့ခဲ့ရပြီဖြစ်၏။

ကျွန်တော်၏ ဆရာရင်းဖြစ်သော ဆရာတော် ဦးဝိရိယ၊ ငယ်ဆရာ ဦးသိန်းထွန်း၊ ဆရာကြီး ဦးသာဒင်၊ ဆရာဦးဘအောင်၊ ဆရာဦးစိန်ဌေး အစရှိသောငယ်ဆရာများလည်း ဆုံးပါးခဲ့ပြီဖြစ်၏။ ဆရာကြီး သခင်ကိုယ်တော်မှိုင်း၊ ဆရာဦးသိန်းဖေမြင့်၊ ဆရာဇေယျ၊ ဆရာဇဝန၊ ဆရာကြီးသခင်ဘသောင်း အစရှိသော စာပေလောကမှ သင်ဆရာ၊ မြင်ဆရာများ ဆုံးပါးခဲ့သည်ကိုလည်း တွေ့ကြုံခဲ့ရသည်။ ကိုတင်ဝင်းသင်၊ သံလျင်ကြည်တင်၊ ရန်ကုန်တင်အောင်၊ ဗိုလ်ကြီးမောင်ခိုင် အစရှိသော ရေးဘော်ရေးဖက် သူငယ်ချင်းများလည်း ဆုံးရှုံးခဲ့ကြသည်။

ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင်သည်လည်းကောင်း၊ ဤစာကို ဖတ်ရှုနေသူ စာဖတ်သူကိုယ်တိုင်သည် လည်းကောင်း တစ်နေ့တွင်တော့ သေဆုံးရဦးမည်ဖြစ်၏။ သို့သော် ဤမျှသေချာသော သေခြင်းတရား ဆိုသည်က မသိနိုင်သောတရားဖြစ်၏။

- ဘယ်အသက်အရွယ်တွင် သေရမည်ကို မည်သူမျှမသိပါ။
- ဘယ်လိုဝေဒနာ၊ ဘယ်လိုအန္တရာယ်နှင့် သေဆုံးရမည်ကို မည်သူမျှမသိပါ။
- ဘယ်နေ့ ဘယ်အချိန်သေဆုံးရမည်ကိုလည်း မသိပါ။
- ဘယ်နေရာမှာ သေရမည်ကိုလည်း မသိပါ။
- သေပြီးသည့် အခြားမဲ့၌ ဘာဖြစ်မည်ကိုလည်း မသိနိုင်ပါ။

ကျွန်တော်သည် သေခြင်းတရားကို အလေးအနက်ထား၍ ဤစာကို ရေးနေချိန်တွင် ကျွန်တော်စာရေးနေသော အခန်း၏ အပြင်ဘက်၌ သားလတ်ဖြစ်သူ မောင်ဖိုးခွားက သူ၏စာကို အော်၍ ဖတ်နေသည်။

ဤခရီးနီးသလား။
 ငါးနာရီလာရ၏။
 မီးရထားစီးလာပါ။
 သတိထားပါ။

သားငယ်က ဤစာပိုဒ်ကို ထပ်ကာ ထပ်ကာ ရွတ်ဆိုရင်း အလွတ်ကျက်နေသည်။ ကျွန်တော်၏ နားထဲတွင်လည်း သားငယ်၏ ဖတ်စာသည် ပဲ့တင်ထပ်၍ မြည်လာသည်။

ဤခရီးနီးသလား ...

ဤခရီးနီးသလား ...

ဤခရီးနီးသလား ...

သေခြင်းတရားဟူသော ဤခရီးသည် နီးသလား ။

- ဘယ်အသက်အရွယ်တွင် သေရမည်ကို မည်သူမျှမသိပါ။
- ဘယ်လိုဝေဒနာ၊ ဘယ်လိုအန္တရာယ်နှင့် သေဆုံးရမည်ကို မည်သူမျှမသိပါ။
- ဘယ်နေ့ ဘယ်အချိန်သေဆုံးရမည်ကိုလည်း မသိပါ။
- ဘယ်နေရာမှာ သေရမည်ကိုလည်း မသိပါ။
- သေပြီးသည့် အခြားမဲ့၌ ဘာဖြစ်မည်ကိုလည်း ဘုရား ရဟန္တာ မှတစ်ပါး အခြားမည်သူမျှ မသိနိုင်ပါ။

လူသားတို့သည် သေခြင်းတရားကို အကြီးဆုံးသော မကောင်းဆိုးဝါးအဖြစ် သံသယ တစ်စုံတစ်ရာမရှိဘဲ တုန်လှုပ်ချောက်ချားစွာဖြင့် လက်ခံထားကြသော်လည်း သေခြင်းဟူသည် လူတစ်ဦးစီ အတွက် အကောင်းဆုံး မဖြစ်ပေဘူးလား ဟူသည့်အချက်နှင့် ပတ်သက်၍ကား မည်သူမျှ လေးလေးနက်နက် မစဉ်းစားကြပါ။

ဒဗလျူမစ်ဖို့ (၁၇၄၄ - ၁၈၂၈)

မပိုင်သည့်အရေး

“အကြင်ကုန်သည် အမျိုးသား၏ ခရီးဆုံးသည် နီးပါပြီလော”

“သာဝတ္ထိသို့ဝင်ရန် မြစ်တစ်ခုသာ ခြားတော့၏။ ကျွန်ုပ်တို့၏ ခရီးဆုံးကား မဝေးတော့ပါ။ သို့သော် ကျွန်ုပ်တို့သည် ခရီးပန်းလှပေပြီ။ ယခုညတွင် ဤမြစ်တစ်ဖက်ကမ်းတွင်ပင် အိပ်စက်၍ ခရီးတစ်ထောက် နားကြရမည်။ နံနက်မိုးသောက်သောအခါတွင်မှသာ သာဝတ္ထိသို့ ဝင်တော့အံ့”

တစ်ခါက ကုန်သည်တစ်ဦးသည် ဝေးလံသော အရပ်မှ အဝတ်အထည်များကို လှည်းငါးရာဖြင့် တင်ဆောင်၍ သာဝတ္ထိမြို့အနီးသို့ ရောက်ရှိလာသည်။ သာဝတ္ထိမြို့သို့ဝင်ရန် မြစ်တစ်ခုသာခြားနေ တော့၏။ ထိုအခါ ကုန်သည်အမျိုးသားသည် ငါတို့လာခဲ့ရသော ခရီးကလည်း ဝေးလံလှသည်။ အားလုံးသော လှည်းသမားတို့သည်လည်း ခရီးပန်းလာကြသည်။ ထို့ကြောင့် ယခု မြစ်တစ်ဘက်ကမ်း တွင်သာ ခရီးတစ်ထောက်နား၍ နက်ဖြန်တွင်မှ မြစ်ကိုကူး၍ သာဝတ္ထိမြို့တွင်းသို့ ဝင်တော့အံ့ဟု စိတ်ကူးကာ မြစ်ကမ်းနဖူးတွင်ပင် လှည်းငါးရာကိုဖြုတ်စေ၍ နားနေလိုက်ကြ၏။

ထိုနေ့ ညဦးယံသို့ ရောက်သောအခါ မိုးကြီးသည်ထန်စွာ ရွာတော့သည်။ မိုးကြီးရွာသွန်းမှုကြောင့် မြစ်တစ်ခုလုံးသည် ရေအလျဉ်ဖြင့် ဖုံးအုပ်ကာ ပြည့်လှုံသွားတော့သည်။ ရေများသည် ခုနစ်ရက်တိုင်တိုင်ပင် လျော့ကျသည်ဟူ၍မရှိဘဲ ပြည့်လှုံ၍သာနေတော့၏။ ထို့ကြောင့် ကုန်သည်အမျိုးသားသည် တစ်ဘက်ကမ်းသို့ မကူးနိုင်ဘဲ ရှိတော့သည်။

မြစ်တစ်ဘက်ကမ်း သာဝတ္ထိမြို့အတွင်း၌ကား နက္ခတ်ပွဲသဘင်ကို ခုနစ်ရက်တိုင်တိုင် ခြိမ့်ခြိမ့်သဲ ကျင်းပလျက်ရှိ၏။ မြစ်ရေလည်း ခုနစ်ရက်တိုင်တိုင် မကျဘဲရှိပေရာ ကုန်သည်အမျိုးသားသည် မည်သို့မျှ တစ်ဘက်ကမ်းသို့ မကူးနိုင်ဘဲရှိခဲ့၏။ ထို့ကြောင့် သာဝတ္ထိမြို့ နက္ခတ်ပွဲသဘင်၌ အဝတ်အထည်များ ရောင်းချရန် အားခဲ၍လာခဲ့သော ကိစ္စမှာလည်း မအောင်မြင် ဖြစ်ခဲ့ရတော့သည်။

ကုန်သည်အမျိုးသားသည် အထည်ရောင်းချရန်ကိစ္စ မအောင်မြင်ဖြစ်ရသည်ကို မည်သို့ ပြုလုပ်ရမည့်အကြောင်း စဉ်းစားရာမှ “ငါသည် ဝေးလံသောခရီးကို ဖြတ်ကျော်၍ လာခဲ့ရသည်။ ယခု ပစ္စည်းများမရောင်းရ၍ ပြန်တော့အံ့ဟုဆိုလျှင် ခရီးသည်ပင် အတော်ကြာဦးမည်။ ထို့ကြောင့် ဤအဝတ် အထည်များကို ဤနေရာ၌ပင် စတည်းချ၍ နွေ မိုး ဆောင်း ရောင်းချတော့မည်။ အဝတ်အထည်များ ကုန်မှပင် ငါပြန်တော့မည်” ဟု ဆုံးဖြတ်ချက် ချလိုက်လေသည်။

ထိုသို့ ကုန်သည်က ဆုံးဖြတ်ချက်ချနေချိန်တွင် မြတ်စွာဘုရားသည် ထိုနေရာသို့ ဆွမ်းခံကြွရင်း ရောက်ရှိလာရာ ကုန်သည်၏အကြံကို သိတော်မူ၍ မြတ်စွာဘုရားသည် ပြုံးတော်မူလေ၏။ ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရား၏ နောက်ပါးမှ ခစားလျက်ရှိသော အရှင်အာနန္ဒာက မြတ်စွာဘုရား ပြုံးတော်မူရခြင်း အကြောင်းရင်းကို လျှောက်မေးသောအခါ မြတ်စွာဘုရားက -

“အာနန္ဒာ သင်သည် ဟိုကုန်သည်ကို တွေ့သည်မဟုတ်ပါလား” ဟု မေးလေ၏။

“တွေ့ပါသည် မြတ်စွာဘုရား”

“ဤကုန်သည်အမျိုးသားသည် သူသေရမည့်ရက်ကို သူမသိသဖြင့် ဤနေရာ၌ပင် သူ့ကုန်များကို တစ်နှစ်ပတ်လုံး ရောင်းချရန် စိတ်ကူးဆုံးဖြတ်နေ၍ ငါပြုံးရသည်”

“မြတ်စွာဘုရား ထိုသူ၏ အသက်အန္တရာယ်သည် အလွန်ပင်နီးကပ်နေပါပြီလားဘုရား”

“ချစ်သားအာနန္ဒာ၊ ကုန်သည်၏ အသက်သည် ခုနစ်ရက်စာသာ ကြွင်းကျန်တော့သည်။ ဤနေ့မှ ခုနစ်ရက်မြောက်သောနေ့တွင် ဤကုန်သည် သည် သေမင်း၏ခံတွင်းသို့ သက်ဆင်းရလိမ့်မည် ဖြစ်သည်”

မြတ်စွာဘုရားသည် ဤသို့မိန့်တော်မူပြီး သေခြင်းတရားကိုလည်း အောက်ပါအတိုင်း ဆင်ခြင် နှလုံးသွင်းတော်မူ၏။

ပြုဖွယ်ကိစ္စဟူသမျှကို ယနေ့ပင် ပြုလုပ်အားထုတ်သင့်သည်။ သေမည့်ရက်ကို မည်သူမျှ ဧကန်ပိုင်ပိုင် မသိနိုင်။ စစ်သည်အင်အား မြောက်မြားလှသော သေမင်းနှင့် အချိန်အချက်ဆိုသည်မရှိ။ ထို့ကြောင့် ပြုဖွယ်ကိစ္စဟူသမျှကို နေ့ရောညညပါ မပျင်းမရိ အားထုတ်သင့်၏။ ထိုသို့ အားထုတ်သူအတွက် နေ့ရက်ဟူသမျှသည် ကောင်းမြတ်သည်သာဖြစ်၏။

မြတ်စွာဘုရားသည် ဤသို့ နှလုံးသွင်းဆင်ခြင်ပြီးသည်ရှိသော် အရှင်အာနန္ဒာက ဆက်လက်၍ -

“မြတ်စွာဘုရား၊ ထိုသူအား သွားရောက်ပြောကြားရပါမည်လားဘုရား” ဟု လျှောက်ထားလေ၏။
မြတ်စွာဘုရားက -

“အာနန္ဒာ၊ သင်နှင့် အကျွမ်းဝင်လျှင် သွားရောက်ပြောကြားချေ” ဟု မိန့်ကြားတော်မူလိုက်လျှင် အရှင်အာနန္ဒာသည် လှည်းများစခန်းချရာသို့ သွားရောက်၍ ဆွမ်းရပ်တော်မူ၏။

ထိုအခါ ကုန်သည်အမျိုးသားသည်လည်း မထေရ်မြတ်အား စားသောက်ဖွယ်ရာတို့ဖြင့် ပြုစု လုပ်ကျွေးလေ၏။ ထိုစဉ် အရှင်အာနန္ဒာက -

“ဒါယကာကုန်သည် သင်သည် ဤအရပ်၌ မည်မျှကြာကြာနေဦမည်နည်း” ဟု မေးသောအခါ ကုန်သည်က - “အရှင်ဘုရား၊ တပည့်တော်သည် ဝေးလံသောခရီးမှ လာရပါသည်။ လာရခြင်း အကြောင်းရင်းမှာ သာဝတ္ထိမြို့၏ နက္ခတ်ပွဲသဘင်၌ တပည့်တော်ပါလာသော အထည်များကို ရောင်းချရန် ဖြစ်ပါသည်။ သို့သော်လည်း မြစ်ရေကြီးမှုကြောင့် သာဝတ္ထိမြို့၏ နက္ခတ်ပွဲသဘင်ကို မမီခဲ့တော့ပါ။ ယခုအခါ နက္ခတ်ပွဲသဘင်လည်းပြီးခဲ့ပြီဖြစ်၍ ပြန်ရဦးမည်ဆိုပါက အချိန်များအလွန်မတန် ကြာညောင်း ပါဦးမည်။ ထို့ကြောင့် တစ်နှစ်ပတ်လုံး ဤအရပ်တွင်ပင်နေ၍ ဤအထည်များကို ရောင်းချရန် စိတ်ကူးဆုံးဖြတ်ထားကြောင်းပါဘုရား” ဟု လျှောက်ထားလေ၏။

“အသင်ဒါယကာကုန်သည်၊ အသက်အန္တရာယ်ဟူသည် သိနိုင်ခဲ့သောအရာဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် ဤကိစ္စအား မမေ့မလျော့ သတိထားရန် လိုအပ်ပေသည်”

ထိုသို့ အရှင်အာနန္ဒာက မြွက်ကြားတော်မူသောအခါ ကုန်သည်အမျိုးသားသည် စိုးရိမ်မှု ဖြစ်လာသောကြောင့် - “အရှင်ဘုရား၊ တပည့်တော်တွင် အသက်အန္တရာယ်ရှိနေ၍ မိန့်ကြားတော်မူခြင်း ပါလော” ဟု လျှောက်ထားလေသည်။

“မှန်ပေသည် ဒါယကာ၊ သင်၏အသက်သည် ခုနစ်ရက်စာမျှသာ ကြွင်းကျန်တော့၍ ဤကိစ္စကို မမေ့မလျော့ သတိပြုသင့်ပြီဖြစ်တယ်ဒါယကာ”

အရှင်အာနန္ဒာ၏ မြွက်ကြားချက်ကိုကြားသောအခါ ကုန်သည်သည် ကြီးစွာသော ထိတ်လန့်ခြင်း ဖြစ်၍ မြတ်စွာဘုရားအမှူးပြုသော ရဟန်းသံဃာတို့ကို ထိုအရပ်သို့ ပင့်ဖိတ်၍ ခုနစ်ရက်ပတ်လုံး အလှူကြီးကို ပေးလှူကာ အနုမောဒနာပြုလေ၏။

မြတ်စွာဘုရားသည်လည်း “ဒါယကာ၊ အမြော်အမြင် ပညာရှိသူသည် ဤနေရာတွင်ပင် နွေ မိုး ဆောင်းနေမည်၊ ဤကိစ္စကိုပြဦးမည်၊ ဤသို့ချည်း စိတ်ကူးနေရန်မသင့်၊ မိမိ၏ အသက်အန္တရာယ် သေခြင်းတရားကိုလည်း အစဉ်ထည့်သွင်း စဉ်းစားရန် လိုအပ်လှသည်” ဟု မိန့်ကြားတော်မူလျှင် ကုန်သည် ဒါယကာအမျိုးသားလည်း တရားတော်၏အဆုံးတွင် သောတာပန်တည်လေသည် ဟုဆို၏။

ထို့နောက် ကုန်သည်ဒါယကာသည် မြတ်စွာဘုရားနှင့် သံဃာတော်တို့အား လိုက်လံ ပို့ဆောင်လေ၏။

ထို့နောက် မိမိနေရာမြစ်ကမ်းသို့ ပြန်လည်ရောက်ရှိသောအခါ “ခေါင်းမူးလှသည်” ဟုဆိုကာ အိပ်ရာထက်၌ လှဲအိပ်လိုက်စဉ်ပင် ကွယ်လွန်၍ တုသိတာဘုံဗိမာန်၌ တည်လေ၏။

ကျွန်တော်သည် ငယ်စဉ်က ဘုန်းကြီးကျောင်းတွင် နေခဲ့သူဖြစ်သည်။ ကျွန်တော်၏ ဆရာတော်ရင်း သည် ကဝမြို့နယ်၊ ရစ်ကံကြီးရွာ၊ အရှေ့ကျောင်း သာသနဇောတိက ပုဗ္ဗရာမဆရာတော် ဦးဝီရိယ ဖြစ်၏။ ဆရာတော်ကြီးသည် အထက်ပါနိပါတ်တော်ကို ပုံပြုကာ သေခြင်းတရားကို မမေ့မလျော့စေရန် မကြာခဏ တရားဟောတော်မူ၏။ ကျွန်တော်သည် ဆရာတော်၏ ထီးကိုထမ်းရင်း ဆရာတော်၏ နောက်ပါးမှ အမြဲလိုက်နေရသူဖြစ်၍ ဤတရားတော်ကို အကြိမ်ကြိမ်နာဖူးသည်။ အစဉ်လည်း သတိရနေသည်။ သို့သော် တစ်ခါဖူးမျှ ဤတရားကို ဆင်ခြင်ခဲ့ဖူးသည်ဟူ၍ မရှိခဲ့။

အခုတော့ ဤတရားကို အလေးအနက်ထား၍ ဆင်ခြင်နေမိသည်။ ကျွန်တော်၏ မိတ်ဆွေ ကိုလှထွန်းသည် သူ့အလုပ်မှ ပင်စင်ယူရန်အတွက် ဆေးထောက်ခံစာယူရန် ကျွန်တော်နှင့် ချိန်းထားသည်။ ထို့နောက် ကျွန်တော်ကလည်း ကျွန်တော်တို့မိသားစုအား ဓာတ်ပုံရိုက်ပေးရန် မှာကြားထားသည်။ သူသည် ကျွန်တော်နှင့်ချိန်းထားသောနေ့တွင် ကျွန်တော်တို့မိသားစုနှင့် ထိုနေ့တစ်နေ့လုံး အတူလာ၍နေမည်။ ထို့နောက် ဓာတ်ပုံရိုက်ကြမည်။ ညနေစာကို အတူတကွစားကြမည်။ ပြီးပါက စာအုပ်ထုတ်ဝေရေးလုပ်ငန်း အတွက် ဆွေးနွေးကြမည်ဟု စီစဉ်ထား၏။

ထိုသို့ စီစဉ်ထားသောရက်သို့ မရောက်မီပင် သူက သေနှင့်နေသည်။ သေခြင်းတရားသည် အလွန်မှ လျင်မြန်လှသည်။ သေခြင်းတရား၏ လျင်မြန်ပုံနှင့်ပတ်သက်၍ ပြောဆိုရေးသား ပမာထား၍ ဆိုထားသည်ကား အများအပြားရှိသည်။

သေခြင်းတရားသည် ကွေးသောလက် မဆန့်မီ၊ ဆန့်သောလက် မကွေးမီ ရောက်ရှိလာနိုင်သည်။

ကျွမ်းကျင်သော ဆရာ၏ထံပါး၌ ဆယ်နှစ်၊ ဆယ်နှစ်နှစ်တိုင် လေးအတတ်ကို သင်ကြားခဲ့၏။ ထိုသို့သင်ကြားပြီး၍ လေးအတတ်တွင် အလွန်ကျွမ်းကျင် လိမ္မာကြကုန်သော လေးသည်ကျော်လေးဦး တို့သည် တိုင်ကိုဖြစ်စေ၊ သစ်ပင်ကိုဖြစ်စေ၊ အလယ်တွင်ထား၍ ကျောချင်းကပ်ကာ အရပ်လေးမျက်နှာသို့ မူတည်၍ တစ်ပြိုင်နက်တည်း ပစ်လွှတ်အပ်သော မြားတို့ကို လေ၏အဟုန်ကဲ့သို့ လျင်မြန်သော အားအစွမ်းနှင့် ပြည့်စုံသည့်အကြင်ယောက်ျားသည် ထိုလေးစင်းစလုံးသော မြားတို့ကို မြေသို့မကျမီ သိမ်းယူဖမ်းဆီးနိုင်စွမ်းရှိသည်။ အကြင်ယောက်ျားသည် ဤသို့မျှ အလွန်ပင် လျင်မြန်လှပေ၏။

ထိုမျှလောက်လျင်မြန်သော ယောက်ျား၏ လျင်မြန်ခြင်းထက် ကောင်းကင်၌ သွားလာနေကြ ကုန်သော ကြယ်နက္ခတ်တာရာတို့၏ လျင်မြန်ခြင်းက သာလွန်လျင်မြန်လှသည်။

ထို ကြယ်နက္ခတ်တာရာတို့၏ လျင်မြန်ခြင်းထက် ယင်းကြယ်နက္ခတ်တာရာတို့ကို စောင့်ကြပ်၍ ရှေ့မှပြေးနေသော နတ်သားတို့၏ လျင်မြန်ခြင်းက ပိုမိုသာလွန်လျင်မြန်လှ၏။

ထိုနတ်သားတို့၏ လျင်မြန်ခြင်းထက် သတ္တဝါတို့၏ အသက်ဟုခေါ်ဆိုအပ်သော ရုပ်ဇီဝိတ ချုပ်ငြိမ်း ပျက်စီးခြင်းက ပို၍ ပို၍ပင် လျင်မြန်စွာ သေကြေ ပျက်စီးတတ်သည့် သဘောရှိလေသည်။

ဤကား ရုပ်ဇီဝိတ (ရုပ်သက်) ၏ အလွန်လျင်မြန်စွာ ပျက်စီးခြင်းကို တင်စား၍ ပြောဆိုခြင်း ဖြစ်သည်။

သို့သော် နာမ်ဇီဝိတ (နာမ်သက်) ဟူသော နာမ်တရား၏ လျင်မြန်မှုသည်ကား ခိုင်းနှိုင်း တင်စားရန် ရှာ၍မရလောက်အောင်ပင် လျင်မြန်လှသည်။ နာမ်တရားတို့၏ လျင်မြန်ပုံကို မရအရ တူနိုင်ရုံလောက်သာ ဥပမာပြု၍ရသည်။

အလွန်တန်ခိုးကြီးသော နတ်သားတစ်ယောက်သည် မိမိတန်ခိုးဖြင့် အလွန်ထက်လှစွာသော ယမ်းမှုန့်တို့ကို တစ်ခုသောနေရာမှတန်း၍ အသွင်ဖန်ဆင်းကာ ရှေ့မှပြေးလေ၏။ ထိုယမ်းမှုန့်တန်းကြီးကို မီးသည် အစမှစ၍ အတွင်လောင်၍ အမိလိုက်၏။ သူ့ယမ်းမှုန့်နှင့် သူ့မီးတောက်သည် မီးလောင်ရင်း ကုန်ဆုံးပျောက်ကွယ်လျက်ရှိ၏။

တစ်နာရီခန့် အချိန်ကာလခရီးရောက်လျှင် ချုပ်ဆုံးကွယ်ပျောက်ခဲ့သော ယမ်းမှုန့်ပေါင်း မည်မျှ ရှိလေမည်နည်း။ ယမ်းမှုန့်ပေါင်း ကဋေကဋာတိုင်းတာ၍ ရနိုင်ဖွယ်ရာမရှိပေ။

ဤသို့ နာမ်တရားတို့၏ ချုပ်ပျောက်ပျက်ပြုန်း ကုန်ဆုံးမှုမှာ အလွန်မှ လျင်မြန်သည်။ အဝေးမှ ကြည့်သော် ယမ်းမှုန့်တန်းကြီး မီးတောက်လျက်ပြေးနေသည်ဟု မြင်ရဖွယ်သာရှိ၏။ အမှန်စင်စစ် မည်သည့်ယမ်းမှုန့်မှ မိမိနေရာမှ ရွှေ့လျားသည်မရှိ။ မိမိဖြစ်ရာနေရာတွင်ပင် သူ့ယမ်းမှုန့်နှင့် သူ့မီးတောက် ခဏဖြစ်လျက် ခဏပျက်ကာ ချုပ်ဆုံးပျောက်ကွယ်ကြသည်သာဖြစ်၏။

ထို့အတူ နာမ်တရားတို့၏ သေဆုံးမှုဟူသည် ခဏမလပ် တရစပ် သေဆုံးချုပ်ပျောက်နေကြ သည်သာဖြစ်၏။ ယမ်းမှုန့်ကလေးတစ်ခုမှ မီးသည် မိမိမကွယ်ပျောက်မီ နောက်ယမ်းမှုန့်ကို မီးကူး ပေးသကဲ့သို့ နာမ်တရားတို့သည် ရှေးရှေးစိတ်မှ နောက်နောက်စိတ်သို့ ပဌာန်းပစ္စည်းအရ သတ္တိအရှိန်ဖြင့် မီးကူးပေးခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

ဤသို့ မီးစာယမ်းမှုန့်တန်းကြီး ဆက်မဖြူးတော့သည့်အခါ မီးစဉ်တန်း၏ ဆက်တောက်မှုကို မမြင်ရတော့ဘဲရှိ၏။ ထိုအခါကျမှပင် သေပြီ၊ သူသေသွားပြီဟု သိကြ၊ မှတ်ကြခြင်းဖြစ်၏။ ဤသည်ပင်လျှင် လူ့ဘဝတစ်ခု တစ်စခန်းသိမ်းသွားခြင်းဖြစ်သည်။

နာမ်တရားတို့ လျင်မြန်မှုကို ရုပ်ဝတ္ထုတစ်ခုခုဖြင့် ကပ်၍ရှုမှသာ နီးစပ်ရုံမျှ ဉာဏ်တွင် ထင်မြင်လာ၏။ နာမ်တရားသက်သက်ကို ရှု၍ကား မည်သို့မျှရနိုင်ဖွယ်ရာမရှိ။ ဤအရာသည် တပည့် သာဝကတို့၏ အရာမဟုတ်၊ သဗ္ဗညုဗုဒ္ဓတို့၏ အရာသာ ဖြစ်ပေသည်ဟုဆို၏။

ကျွန်တော်သည် သေခြင်းတရားနှင့် ပတ်သက်၍ မှတ်သားထားသည်များကို ထပ်ကာထပ်ကာ ပြန်လည်ဆင်ခြင် သုံးသပ်နေမိသည်။ သေခြင်းတရားဟူသည် လျင်မြန်ရုံသာမက မကယ်နိုင်သော တရားလည်းဖြစ်၏။ မနက်က ကိုလှထွန်း၏ ဇနီးက "အစ်ကိုဆုံးပြီ ကယ်ပါဦး၊ အစ်ကိုအစား ကျွန်မပဲ သေပါစေတော့" ဟုဆိုကာ တယ်လီဖုန်းဆက်ကာ ငို၍ ပြောဆိုနေပါသေး၏။

လောက၌ အလွန်ချစ်သော သားနှင့် အမိ၊ မောင်နှင့် နှမ၊ ညီနှင့် အစ်ကို၊ ဇနီးနှင့် ခင်ပွန်း၊ တပည့်နှင့် ဆရာ၊ တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး အသက်ပေး၍ ချစ်လှပါသည်။ ကြင်နာလှပါသည် ဟုဆိုကြသော်လည်း သေခြင်းတရားကို မည်သူမျှ ကိုယ်စားဝင်၍ မကယ်နိုင်ပါ။ သူ့အတွက် သေပေးပါမည်၊ သူမသေပါစေနှင့်ဟု ပြောဆိုအယူခံဝင်၍လည်း မရနိုင်ပါ။

သေခြင်းတရားနည်းတူ နာခြင်းတရား၊ အိုခြင်းတရားတို့ကိုလည်း အစားဝင်၍ မကယ်နိုင်ကြပါ။ သူ့အတွက် အိုပေးပါမည်၊ သူ့အတွက် နာပေးပါမည်ဟူ၍ ဝင်ရောက်ကယ်တင်ခြင်းငှာလည်း မတတ်စွမ်းနိုင်ပါ။ အခြားသော ရေဘေး၊ မီးဘေး အစရှိသော ဘေးရန်များနှင့် ကြုံကြိုက်လာသောအခါ ဆယ်ရေးတစ်ရေး၊ ကိုးရေးတစ်ရာ ကယ်ဆယ်နိုင်ကြသေး၏။ သို့သော် အိုဘေး၊ နာဘေး၊ သေဘေးတည်း ဟူသော ဘေးကြီးသုံးပါးသည်ကား မျက်စိအောက်တွင် ကြောင်ကြောင်မြင်လျက်ပင် မည်သို့မျှ မတတ်နိုင်၊ လက်မှိုင့်ချလျက်နေကြရသည်။

ရေဘေး မီးဘေး၊ ပြည်ပျက်ဘေးကား၊
 ဆယ်ရေးတစ်ရေး၊ ကယ်နိုင်သေး၏။
 အိုဘေး နာဘေး၊ သေခြင်းဘေးဟု၊
 ဤဘေးသုံးပါး၊ လွန်ကြီးမားကား၊
 သားနှင့်အမိ၊ ဖြစ်ထုံဘိလည်း၊
 မျက်စိအောက်တွင်၊ ရင်ခွင်တင်လျက်၊
 သက်သက်ရေးပိုင်၊ မကယ်နိုင်ဘူး၊
 လက်မှိုင်ချကာ၊ နေရစွာရှင့်။

(မေအေဝေ)

ဘဝဟူသည် မျှော်မှန်းတမ်းတနေသည့် အသည်းနှလုံး၏ နှောင်ကြိုးမျှင်များအပေါ် ပျာကသီ
 ဖြတ်သန်း သွားရင်း အလွမ်းတေးသီမှုပါ။

တရိုး

သေသူတွေ အသင်္ချေအနန္တ

ဤခရီးနီးသလား :။

ငါးနာရီလာရ၏။

ဤခရီးနီးသလားဟု မေးလာလျှင် ဝေးသည်ဟုလည်း မဆိုသာ။ မနီးသေးဟု ပြောရန် အတွက်လည်း ခက်သည်။ ဤခရီး၏ အနီးအဝေးကား ပြောဆိုရန် ခက်ခဲသောအရာဖြစ်၏။

ကျွန်တော်၏ အစ်ကိုတော်သူ မောင်မောင်လွင်သည် (၄၂) နှစ်သာရှိသေး၏။ (၄၂) နှစ် ဟူသော အရွယ်သည် မသေသင့် မသေအပ်ဟုကား မဆိုသာပါ။ ကျွန်တော်ခရီးမထွက်သေးမီက သူနှင့် တွေ့လိုက်ရသေး၏။ သူက မောင်ချစ်စံ၊ မင်းအိမ်ကို ငါလာပြင်ပေးမယ်၊ ကလေးပုခက်လဲ ငါလုပ်ပေးဦးမယ် ဟုဆိုခဲ့၏။ ကျွန်တော်သည် အစ်ကိုဖြစ်သူနှင့်တွေ့ပြီး ကသာမြို့နယ်အတွင်းသို့ သွားခဲ့သည်။ ကျွန်တော် ကသာမှ ပြန်၍ရောက်လာသောအခါ အစ်ကိုဖြစ်သူ ဦးမောင်မောင်လွင်သည် ဗိုက်အောင့်၍ ကွယ်လွန် နေနှင့်ပြီဖြစ်၏။

ယခုလည်း ကိုလှထွန်းတစ်ယောက် မမျှော်လင့်ဘဲ ကွယ်လွန်ခဲ့ပြီဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့်လည်း ဤခရီးကို နီးသည် ဝေးသည်ဟု ပြောဆိုရန် မလွယ်ကူကြောင်း တင်ပြရခြင်းဖြစ်၏။ မွေးကင်းစ ကလေးငယ် ရာပေါင်းများစွာ သေဆုံးနေချိန်ဝယ် အသက် (၁၀၅) နှစ်တိုင် အသက်ရှည်သော ဘိုးသက်ရှည် ဘွားသက်ရှည်များလည်း ကမ္ဘာပေါ်တွင် တိုးနေသည်။ ကျွန်တော်သည် ထိုအကြောင်းများကို အတော်ကြီး ရှည်ရှည်ဝေးဝေး စဉ်းစားနေမိ၏။ ထိုအကြောင်းများကို စဉ်းစားရင်း ကျွန်တော့်စိတ်ထဲ၌ ကျွန်တော့်အစ်ကိုတော်သူအား လွမ်းဆွတ်သတိရသောစိတ်များ ပွားလာရသည်။ တစ်ချိန်တည်းမှာပင် ကျွန်တော့်ထဲ၌ ဆန္ဒတစ်ခုလည်းဖြစ်ပေါ်လာ၏။ ထိုဆန္ဒမှာ ကျွန်တော့် အစ်ကိုတော်သူ ဦးမောင်မောင်လွင်ထံ သွားကြည့်ရန်ဖြစ်၏။ အစ်ကိုသည် ၁၉၇၆ ခုနှစ် နိုဝင်ဘာလ အတွင်းက ကွယ်လွန်ခဲ့ရာ ယခုအခါ ရှစ်နှစ်မျှရှိခဲ့ပြီဖြစ်၏။ သို့သော် ကွယ်လွန်စဉ်က အစ်မတစ်ဦး၏ ဆန္ဒအရ ဦးမောင်မောင်လွင်အား ဂူသွင်း၍ သင်္ဂြိုဟ်ခဲ့သည်။

ထို့ကြောင့်လည်း ကျွန်တော်သည် ရန်ကင်းအိမ်မှ ထွက်လာခဲ့၏။ ထို့နောက် လမ်းထိပ်သို့ ရောက်သော် သုံးဘီးကားတစ်စီးကို တားစီးရန်စောင့်ရသည်။ နံနက်စောစောမို့လည်း ပတ်ဝန်းကျင်သည် သာယာနေ၏။ သုံးဘီးကားက ချက်ချင်းငှား၍မရပါ။ သုံးဘီးစောင့်နေရင်းမှာပင် ပညာရေးဝန်ကြီးဌာနမှ ဦးအောင်စိုးနှင့် ဇနီး ဒေါ်နွဲ့တို့ရောက်လာကြသည်။ သူတို့က ရွှေတိဂုံဘုရားသို့ သွားကြမည်ဟုဆို၏။ ကျွန်တော်သည် သူတို့ဇနီးမောင်နှံနှင့် စကားပြောရင်း သုံးဘီးကားကို ဆက်ငှားသည်။ မကြာမီပင် သုံးဘီးတစ်စီးရပ်၏။ ရန်ကင်းမှ ဟံသာဝတီအပိုင်းအထိ တစ်ဆယ်ကျပ် ပေးရမည်ဟုဆို၏။ ကျွန်တော်က ကျွန်တော့်မိတ်ဆွေ ဇနီးမောင်နှံအား ရွှေတိဂုံဘုရားသို့ လှည့်ပို့ပေးရန် မေတ္တာရပ်ခံသောအခါ သုံးဘီးဆရာက သဘောတူခဲ့၏။

ကျွန်တော်တို့က သုံးဘီးနောက်ခန်းမှ စကားပြော၍ လိုက်လာကြ၏။ သုံးဘီးဆရာက သူ့ဟာသူ ဘုရားသို့ မောင်းလာသည်။ ထို့နောက် ဘုရားအရှေ့စောင်းတန်းသို့ ရောက်မှ ဒေါ်နွဲ့နွဲ့စိုးသည် အသည်းရောဂါရှိနေ၍ ဘုရားပေါ်သို့ စောင်းတန်းမှ မတက်နိုင်သောကြောင့် မြောက်ဘက်မှန် ဓာတ်လှေကားသို့ ပို့ပေးရန် မေတ္တာရပ်ခံရပြန်သည်။ သုံးဘီးဆရာက မည်သည့်အခါမှ လိုက်ပို့ပြန်သည်။ သုံးဘီးဆရာသည် ဘုရားသွားမည့် သူ၏ ခရီးသည်များအား ဘုရားသို့ အရောက်ပို့ရန် ဆုံးဖြတ် ထားဟန်ရသည်။ သဘောကောင်းသော သုံးဘီးဆရာအတွက် ကျွန်တော့်မိတ်ဆွေ ဦးအောင်စိုးက ကျွန်တော်ပြုသော ကုသိုလ်ကောင်းမှုကို ထပ်တူထပ်မျှ ရရှိစေရန် မေတ္တာပို့ပေးသည်။ သုံးဘီးနံပါတ်မှာ ၈/၂၀၈ ဖြစ်၏။ ကျွန်တော်သည် ဦးအောင်စိုးတို့အနီးမောင်နှံအား ဘုရားအနောက်မှန်တွင် ထားခဲ့ပြီး ဟံသာဝတီအဝိုင်းသို့ ဆက်လာခဲ့၏။ အဝိုင်းသို့ ရောက်သော် ကြံတောသုသာန်အဝယ် လိုက်ပို့ခိုင်းပြီး ထိုမှ အစ်ကိုတော်သူ၏ ဂူရှိရာ သုသာန်အတွင်းသို့ ကုန်းကြောင်းဆက်၍ လျှောက်ခဲ့၏။ သုသာန်အဝင် လမ်းသည် ဖြောင့်ဖြူး၍ ရှင်းနေ၏။ ကျွန်တော်သည် သုသာန်မူရုံးကို ဖြတ်ကာ သုသာန်အတွင်းသို့ ဝင်လာခဲ့၏။

လမ်းခရီးဟူသည် မမျှော်လင့်သည်များနှင့် ပြည့်နေ၏။ ကျွန်တော့်အစီအစဉ်အရ ကြံတောသို့ လာရာတွင် သုံးဘီးစီလာရုံသာရှိသော်လည်း ယခုတော့ ဘုရားသို့ဝင်ပြီးမှ ကြံတောသို့ ရောက်ခဲ့ရ၏။

ဘဝခရီးဆိုသည်ကား ဤသို့ပင်ဖြစ်၏။ အရှေ့ဟုဆိုသော်လည်း အနောက်သို့ရောက် တတ်သည်။ လောက၌ ဘာမျှသေချာသည်မရှိ။ လောက၌ သေချာခြင်းတစ်ခုသာရှိ၏။ ထိုအရာသည် ဘာမျှမသေချာခြင်းဖြစ်၏။ သေမည်ကျိန်းသေသော်လည်း ဘယ်အချိန် ဘယ်နေရာတွင် သေရမည် ဟူသောအချက်က မသေချာ။

ယခုလည်း ကြံတောသို့လာခဲ့ရာ ရွှေတိဂုံဘုရားသို့ ရောက်ခဲ့၏။ ထို့ကြောင့်လည်း ဤခရီးနီးသလားဟု မေးသော် ဝေးသည်ဟုလည်း မဆိုသာ။ သို့သော် အနီးလေးဟု ပြောရန်လည်း ခက်၏။

သုသာန်အတွင်းသို့ရောက်သော် ကျွန်တော်သည် အစ်ကိုဖြစ်သူ ဦးမောင်မောင်လွင်၏ ဂူကို ရှာဖွေရ၏။ သို့သော်လည်း ရုတ်တရက် မတွေ့ပေ။ ပထမဆုံးတွေ့လိုက်ရသောဂူမှာ ဗိုလ်မှူးဗိုလ်မင်းခေါင်၏ဂူ ဖြစ်၏။ ဗိုလ်မှူးမင်းခေါင်ကွယ်လွန်စဉ်က ရုပ်ကလာပ်ကို ခဏသာ ဂါဝရပြုခဲ့ရပြီး အသုဘအခမ်းအနားတွင် ပို့ဆောင်သူတွေကများလွန်း၍ ထိုစဉ်က အသုဘမပို့ခဲ့ရ။ ထို့ကြောင့်လည်း ဗိုလ်မှူးမင်းခေါင်ဂူကို မည်သည့် နေရာတွင် မည်သည့်ပုံဖြင့် တည်ရှိနေသည်ကို ကျွန်တော်မသိ။ ယခုလို မမျှော်လင့်ဘဲ တွေ့ရသောအခါ ဗိုလ်မှူးမင်းခေါင်အား ဝင်၍ ဂါဝရပြုရသည်။ ဗိုလ်မှူးမင်းခေါင်သည် ရဲဘော်သုံးကျိပ်ဝင်တစ်ဦးဖြစ်သည်။ ရွှေတူဂျာနယ်ကို သူထုတ်ဝေစဉ်က ကျွန်တော်သည် သူ့အား စာနယ်ဇင်းပညာနှင့် ပတ်သက်၍ အကူအညီပေးခဲ့၏။ ထိုအခါက သူ့ဂျာနယ်တွင် ကျွန်တော်သည် ဝတ္ထုတိုများလည်း ဝင်ရေးခဲ့သည်။

ထို့အပြင် ဗိုလ်မှူးမင်းခေါင်ထံတွင်ရှိသော ထုတ်ဝေခွင့်ဖြင့် ကျွန်တော်သည် စာအုပ်အချို့ကိုလည်း ထုတ်ဝေပေးခဲ့ဖူး၍ သူနှင့်ကျွန်တော် အတော်ကြီးရင်းနှီးပါ၏။

သူ၏ သားဖြစ်သူ ဦးလှိုင်ဝင်းခေါင်မှာ ကျွန်တော်နှင့် နှစ်ပေါင်းများစွာ ရင်းနှီးခဲ့သော သူငယ်ချင်း ဖြစ်သည်။ ဗိုလ်မှူးမင်းခေါင် ရွှေတိဂုံဂေါပက အဖွဲ့ဝင်လူကြီးလုပ်သောအခါတွင်လည်း ကျွန်တော့်အား ဘုရားကြီးပေါ်သို့ ဖိတ်၍ ဘုရားကြီး၏ အကြောင်းများကို စိတ်ရှည်လက်ရှည် ပြောပြဖူး၏။

ဗိုလ်မှူးမင်းခေါင်ကို ကျွန်တော်သည် ဗိုလ်မှူးဟူ၍သာ ခေါ်၏။ ဗိုလ်မှူးမင်းခေါင်သည် လွတ်လပ်ရေးရပြီးသည့်နောက် ဝန်ကြီးရာထူးကို လက်ခံ၍ လုပ်ဆောင်ခဲ့သူလည်းဖြစ်၏။

- ရဲဘော်သုံးကျိပ်ဝင် ဗိုလ်မင်းခေါင်
- ဝန်ကြီး ဗိုလ်မင်းခေါင်
- နိုင်ငံ့ဂုဏ်ရည် ပထမဆင့် ဗိုလ်မင်းခေါင်
- မော်ကွန်းဝင် ပထမဆင့် ဗိုလ်မင်းခေါင်
- ရွှေတူ အယ်ဒီတာချုပ် ဗိုလ်မင်းခေါင်
- ရွှေတိဂုံ ဂေါပကလူကြီး ဗိုလ်မင်းခေါင်
- ကျွန်တော့်သူငယ်ချင်း၏ ဖခင်ကြီး ဗိုလ်မင်းခေါင်

ယခုတော့ ဗိုလ်မင်းခေါင်သည် ဤနေရာ၌ အေးချမ်းစွာ ခေါင်းချလျက်ရှိ၏။ ကျွန်တော်သည် သူ့ဂူတွင် ထိုးထားသော ကမ္ပည်းစာတမ်းကို ဖတ်ကြည့်လိုက်ပါသည်။

ဗိုလ်မှူးကြီး မင်းခေါင်

ရဲဘော်သုံးကျိပ်

ရွှေတူ + ကြယ်

ဗိုလ်မှူးကြီးမင်းခေါင် (ခေါ်) သခင်စောလွင်

(၆၅) နှစ်

မော်ကွန်းဝင်ပထမဆင့်

နိုင်ငံ့ဂုဏ်ရည်ပထမဆင့်၊ ဝန်ကြီး

(၂ - ၈ - ၈၃) နေ့၊ ၁၃၄၅ ခု ဝါခေါင်လဆုတ် (၁) ရက်နေ့

အခုတော့ ဗိုလ်မင်းခေါင်ဟူသော ရုပ်ခန္ဓာသည် မရှိတော့ပါ။ သို့သော် အမည်နာမကား ကျန်ရှိနေပါသေး၏။ ကျွန်တော်သည် ကမ္ပည်းထိုးထားသော စာတမ်းကို ကူးယူပြီး ဗိုလ်မင်းခေါင်အား ဂါဝရပြုကာ ဆက်၍ ထွက်လာခဲ့သည်။

ကျွန်တော့် အစ်ကို၏ ဂူကို ဆက်ရှာရန်ဖြစ်သည်။ အစ်ကို၏ဂူကို ရှာ၍မတွေ့မီ စိတ်ဝင်စားဖွယ် ကမ္ပည်းစာတမ်းတစ်ခုကို တွေ့လိုက်ရသည်။ ထိုစာတမ်းမှာ ချစ်၍မဝ၊ ထွေး၍မဝသေးမီ မိဘများကို စွန့်ခွာခဲ့သောကြောင့် မချီတင်ကဲ ဖြစ်ခဲ့ရရှာသော မိဘနှစ်ပါး၏ မေတ္တာစကားဖြစ်သည်။ သမီးငယ် မေသန္တာဦး (ခေါ်) မိုးပပဦးသည် မိဘနှစ်ပါးအား စွန့်ခွာသွားခဲ့သည်။ မိဘများသည် ဖြေမဆည်နိုင်သော သမီးအတွက် ဤဂူလေးကို အလွမ်းပြေပြုလုပ်ထားသော်လည်း အလွမ်းပြေဟန်မတူပါ။

မေသန္တာဦး (ခေါ်) မိုးပပဦး

အနမ်းတွေ အသချေနဲ့

အလွမ်းတွေ ဖြေချင်သော်လည်း

ပန်းတွေနဲ့ ဝေသွားခဲ့တယ်

အချစ်ဆုံးသမီးလေးရယ်။

(၂၅ - ၁ - ၇၁) မှ (၁၁ - ၃ - ၇၉)

မေသန္တာဦးသည် ရှစ်နှစ်ကျော် ကိုးနှစ်အတွင်း တီတီတာတာ ပြောတတ်သောအရွယ်ဖြစ်သည်။ မိဘဆွေမျိုးများက ချစ်၍မှမဝနိုင်မီ သေခြင်းတရားက ရက်စက်စွာ ခွဲခွာခဲ့သည်။ ကျွန်တော်သည် သား သေဆုံးဖူးသူ ဖခင်တစ်ဦးအနေနှင့် မိုးပပဦး မိဘများ၏ ရင်တွင်းမှ တောက်လောင်သည့် ပရိဒေဝမီးကို ကိုယ်ချင်းစာနာမိသည်။ မေသန္တာဦး၏ဂူအား အတော်ကြာကြည့်ပြီး ပြန်ထွက်လာရာ ဗိုလ်မှူးမင်းခေါင်၏ ဂူနားသို့ ပြန်၍ ရောက်လာခဲ့ပြန်၏။

ယခုမှ ကျွန်တော်သည် ပတ်ဝန်းကျင်မှူများကို သတိထား၍ ကြည့်မိသောအခါ ဗိုလ်မှူးမင်းခေါင်၏ ဂူဘေးတွင် ဝန်ကြီး ဦးထွန်းဝင်း၏ ဂူ၊ တစ်ဖန် အနားတွင်ပင် ပြည့်သူ့တရားသူကြီး ဥက္ကဋ္ဌ မဟာသရေစည်သူ ဦးမောင်မောင်ကျော်ဝင်း၊ နိုင်ငံတော်ကောင်စီဝင်နှင့် ဗဟိုနိုင်ငံရေးတက္ကသိုလ် ကျောင်းအုပ်ကြီးလည်းလုပ်ခဲ့သူ သီရိပျံချီ ဦးကျော်စိုး၏ ဂူ၊ ရန်ကုန်တက္ကသိုလ် ဒု အဓိပတိနှင့် သီဟိုဠ်နိုင်ငံ ဆိုင်ရာသံအမတ်ကြီး စည်သူ ဒေါက်တာ ထင်အောင်၏ ဂူကိုလည်း တွေ့ရပါ၏။

ဒေါက်တာထင်အောင်ကို ကျွန်တော်မသိကျွမ်းခဲ့ပါ။ သို့သော် သူရေးသောစာများကို ဖတ်ခဲ့ရပြီး ကျွန်တော် အင်္ဂလိပ်စာတတ်ခဲ့ရသည်ဟုဆိုပါက မမှားပါ။ လူကြီးများ၏ ဂူများအား ကြာရှည်စွာ ငေးမောကြည့်၍ အရိုအသေပြုပြီးမှ အစ်ကိုဖြစ်သူ၏ ဂူကို ဆက်ရှာရန် ထွက်ခဲ့ရသည်။

နောက်ဆုံး၌ ကျွန်တော်သည် အစ်ကိုဖြစ်သူ၏ ဂူကို အနီးအနားတွင်ပင် ရှာဖွေရာ တွေ့ခဲ့ရသည်။ အစ်ကို၏ ဂူမှာ မြက်ခြောက်ပင်များ ပေါက်နေပြီး ဂူအချို့နေရာများသည်လည်း ပဲ့နေ၏။ ဂူပေါ်တွင်ကား

ဦးမောင်မောင်လွင်

(၄၂) နှစ်

လ/ထ မန်နေဂျာ

သစ်လုံးရောင်း ၂၊ သ-လ-က

၁၃၃၈ နတ်တော်လဆန်း ၆ ရက်

(၂၆ - ၁၁ - ၇၆) အနိစ္စရောက်သည်။

ဟူ၍ စာတမ်းထိုးထားသည်။

ကျွန်တော်သည် အစ်ကို၏ ဂူအား မြက်များရှင်း၍ ဂါရဝပြုရသည်။ ထိုစဉ်တွင် ကလေးတစ်ဦး ရောက်၍လာသည်။ သူက မြက်များရှင်းပေးလိုသည်ဟု ပြောဆိုလာ၏။ ကျွန်တော်က "ကလေးရယ် ဦးဘာသာပဲ ဆက်ရှင်းပါ့မယ်၊ ဒါပေမယ့် ဒီဂူလေးကိုတော့ ဦးပြင်ချင်တယ်၊ ပြင်တဲ့လူရှိလား" ဟု မေးရာ "ကလေးက ရှိပါတယ်ဦး" ဟုဆိုကာ ထွက်သွားပါ၏။ အတန်ကြာသော် ကလေးနှင့်အတူ လူရွယ်နှစ်ဦး ရောက်လာပါသည်။

လူရွယ်နှစ်ဦးအနက် ခေါင်းဆောင်သူလူငယ်မှာ စကားပြောတတ်ဟန်မရှိပါ။ ခြေဟန် လက်ဟန်နှင့် ပြောနေရ၏။ သူတို့က ပြင်ဆင်ရန် ရှစ်ဆယ်ကုန်ကျမည်ဟု ဆိုရာ ကျွန်တော်က လက်ခံပြီး ပြင်ဆင်စေလိုက်ပါသည်။ လူငယ်များက သုံးရက်မျှခွာချိန်းပြီး သူတို့ပြင်ဆင်ထားလိုက်ပါမည်ဟု ဆိုလေ၏။

ကျွန်တော်သည် ရှေးဟောင်းနှောင်းဖြစ်များကို စဉ်းစားရင်း အစ်ကိုဖြစ်သူ၏ ဂူဘေးတွင် အချိန်အတော်ကြာထိုင်နေမိ၏။ အစ်ကိုသည် သဘောကောင်းသူတစ်ယောက်၊ ညှာတာတတ်သူ တစ်ယောက်ဖြစ်၏။

ဆွေးမြေ့လွမ်းဆွတ်ဖွယ်ကောင်းသော နွေ၏နံနက်ခင်းဝယ် တမလွန်သို့ ရောက်ရှိနေသော တွယ်တာရသူတစ်ဦးအား ဂူဘေးတွင်ထိုင်၍ အတိတ်ကိုလွမ်းရသည့်အဖြစ်အပေါ် ခံစားရသည်များကို ပြန်ပြောပြန်ရေးပြဖို့က မလွယ်ကူလှပါ။

ပတ်ပတ်လည်တွင်ကား ဂူတွေ ဂူတွေ။ ဂူများပေါ်တွင် သစ်ရွက်ခြောက်တို့က လေတိုက်ရာ ဘက်သို့ရွေ့နေ၏။ သည်အချိန်တွင်မှ ဥဩငှက်လေးတစ်ကောင်လည်း သူ့အမည်ကို သူခေါ်ကာ အော်နေသည်။ သေသူတွေ။ သေသူတွေက ရှင်သူတွေထက်များမည်။

ဂူမပြဘဲ မီးရှို့သဂြိုဟ်ခဲ့သည့် သေသူများကလည်း ဒုနှင့်ဒေးရှိနေမည်။ ဤဂူများ တစ်ခုချင်းစီဝယ် ကြေကွဲဖွယ်ရာဖြစ်ရပ် တစ်ခုစီတော့ရှိကြပေမည်။ ဘဝဆိုတာ အောင်မြင်ခြင်းလား၊ ကြေကွဲခြင်းလား၊ ဒါကိုတော့လည်း အတိအကျ အဖြေမပေးနိုင်သေးပါ။ လွမ်းဆွတ်ဖွယ်ရာကောင်းသော နွေနှောင်းဝယ် အစ်ကိုတော်သူအားနှုတ်ဆက်ပြီး ရွက်ကြွေများကိုနင်း၍ ထွက်လာခဲ့ပြီးမှ ကြံတောသုသာန်တစ်နေရာတွင် တော့ စာပေ ဂီတ ရုပ်ရှင် အနုပညာသည်များ တစုတဝေး ခေါင်းချအနားယူနေသော နေရာတစ်ခုသို့

ရောက်သွားပါ၏။ ထိုနေရာသည် မီးသင်္ဂြိုဟ်သောစက်နှင့် ကပ်လျက်ကွက်လပ်၏ အရှေ့တောင်ထောင့်တွင် ဖြစ်သည်။

ပထမဆုံး တွေ့မိသောဂူမှာ ဂိတမိခင်ကြီး အလင်္ကာကျော်စွာ ဒေါ်စောမြအေးကြည်၏ ဂူဖြစ်၏။ ဂိတမိခင်ကြီးနှင့်အတူ ခင်ပွန်းသည် ရကန် ဦးတင်မှာလည်း ထိုနေရာတွင်ပင် ခေါင်းချလျက်ရှိ၏။

ဦးတင် (ရကန်)

(၈၇) နှစ်

ဟူသော ကမ္မည်းစာတမ်းနှင့်

ဂိတမိခင်ကြီး

သီရိ ဥက္ကဋ္ဌဝတီ

အလင်္ကာကျော်စွာ

ဒေါ်စောမြအေးကြည် (ဘီအေ)

၁၉၀၁ မေလ (၈) မွေး

၁၉၆၈ ခု ဖေဖော်ဝါရီလ (၁၀) ကွယ်လွန်

အနုပညာရှင်ပေါင်းစုံနှင့် ဆွေးမျိုးမိတ်သင်္ဂဟအပေါင်းက အမှတ်တရပြုလုပ်သည်။

ဟူသော ကမ္မည်းအက္ခရာစာတမ်းတို့သည် ဂိတမိခင်ကြီးနှင့် ရကန် ဦးတင်တို့၏ အနုပညာ အတိတ်ကို အရိပ်ထိုး၍ ဖော်နေသလိုရှိသည်။ ဂိတမိခင်ကြီး ဒေါ်စောမြအေးကြည်သည် ပါရမီထူးခြားသူ တစ်ဦးဖြစ်၏။ အဆိုနှင့် အတီးတွင်သာမက အရေးတွင်ပါ စွယ်စုံပြောင်မြောက်သူဖြစ်သည်။ ဂိတမိခင်ကြီး ရေးသားခဲ့သော မိုးဒေဝါနှင့် မိုးပဇ္ဇန်သီချင်းများကား နားထောင်၍ မဝနိုင်သော သီချင်းများဖြစ်သည်။ ထိုသီချင်းထဲမှ အဆွဲအငင်လေးတစ်ခုကပင် ရင်တွင်း၌ ဝေဒနာဖြစ်အောင် ဖန်တီးနိုင်စွမ်း၏။

ကျွန်တော်မှတ်မိသမျှဆိုလျှင် ရကန်ဦးတင်သည် ဂိတမိခင်ကြီး၏ ဒုတိယခင်ပွန်းဖြစ်၏။ ဂိတမိခင်ကြီး၏ ပထမခင်ပွန်းမှာ သီပေါစော်ဘွားကြီး ဆာစောချယ်ဖြစ်သည်။ သီရိဥက္ကဋ္ဌဝတီ ဆိုသော နာမည်ကို သီပေါစော်ဘွားကြီးပင် ပေးအပ်ခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

ဂိတမိခင်ကြီး ဒေါ်စောမြအေးကြည်အား အဆိုတွင် နရီကောင်းသူဟု ပြောစမှတ်ရှိကြ၏။ မြန်မာ့ဂီတလောကအတွက် ဂိတမိခင်ကြီး လျှောက်ခဲ့သောခရီးကား အလွန်မှရှည်လျားသည်။ အခုတော့ ဂိတမိခင်ကြီးသည် ခရီးဆုံးဝယ် လဲလျောင်းခေါင်းချလျက်ရှိပါပြီ။

ဂိတမိခင်ကြီး ဒေါ်စောမြအေးကြည်၏ ဂူအနီးတွင် ဖိုးပါကြီး၊ လူရွှင်တော် ဦးသန်းနွဲ့၊ စန္ဒရားဒေါ်မေစိန် (အေဝမ်းမေစိန်)၊ အလင်္ကာကျော်စွာ ရွှေပြည်အေး၊ မေလှမြိုင်၊ အလင်္ကာကျော်စွာ ဆရာကြီး ဦးဟံပ၊ ဂီတစာဆို ဦးသန်းလှိုင် အစရှိသော အနုပညာရှင်များ၏ ဂူများကို တွေ့ရ၏။ ဤပုဂ္ဂိုလ်ကြီးများသည် ဂီတနှင့် ရုပ်ရှင်လောကတွင် ပဂေး အကျော်အမော်များပင်ဖြစ်၏။

ကျွန်တော်သည် သူတို့ဂူများပေါ်တွင် ရေးထိုးထားသော ကမ္ဘာဦးစာတမ်းကို တစ်ခုချင်း ကူးယူခဲ့သည်။

ဖိုးပါကြီး

ရုပ်ရှင်နှင့် ပြဇာတ်မင်းသား
ဒါရိုက်တာ - ဝဏ္ဏကျော်ထင်
ထပ်ဆင့်အကယ်ဒမီ
(၆၂) နှစ်၊ (၁၄ - ၁ - ၈၀)

* * *

ဦးသန်းနွဲ့

လူရွှင်တော်၊ ဒါရိုက်တာ မင်းသား
(၅၁) နှစ်
(၇ - ၁ - ၇၁)

* * *

စန္ဒရား ဒေါ်မေစိန်

(အေဝမ်း မေစိန်)
(၄၆) နှစ်
(၁၃ - ၁၀ - ၇၀)

* * *

အလင်္ကာကျော်စွာ ရွှေပြည်အေး

လွမ်းငွေဝေဝေ

* * *

မေလှမြိုင်

အသက် (၅၁) နှစ်၊ (၁၄ - ၈ - ၇၃)

* * *

အလင်္ကာကျော်စွာ ဆရာကြီး ဦးဟံပ

(၁၇ - ၄ - ၁၈၈၈) နေ့မှာ မွေးဖွား၍

(၁၄ - ၇ - ၁၉၆၆) ခုနှစ်နေ့မှာ ကွယ်လွန်

ဇနီး၊ သားသမီးများနှင့် တစ်နိုင်လုံးရှိ အနုပညာရှင်များက တည်ဆောက်သည်။

* * *

ဦးသန်းလှိုင် (လှိုင်မြင့်သန်း)

ဂီတစာဆို တေးသံရှင်၊ စာရေးဆရာ

သုတေသနမှူး (ဂီတ)

(၁၇ - ၆ - ၈၃)

* * *

ဦးသန်းလှိုင်၏ လှိုင်ထိပ်ထားသီချင်းသည် ကျွန်တော်တို့ ငယ်စဉ်က နှုတ်တွင်မပြတ် သီဆိုခဲ့သောသီချင်းဖြစ်၏။ လှိုင်ထိပ်ထားကိုတွေ့လို၍ ပဲခူးမြို့ လိပ်ပြာကန်သို့ ပြေးခဲ့ရသည်ကလည်း အမောပင်။ တကယ်တော့လည်း ဟိုအတိတ်ကဖြစ်ရပ်တွေက လိပ်ပြာကန်မှာ တကယ်ပဲ အရိပ်ပမာသာ ဖြစ်ခဲ့ရတဲ့ ဇာတ်လမ်းတွေပါပဲ။ ကိုသန်းလှိုင် လိပ်ပြာကန်မှာဖြစ်ခဲ့တဲ့ ဇာတ်လမ်းတွေကလည်း အများကြီးပါပဲ။ ဒီဇာတ်လမ်းတွေကလည်း လိပ်ပြာကန်ထဲက လှိုင်းခေါင်းဖြူလေးတွေလို ကန်ပေါင်နဲ့ ရိုက်လို့ ပျက်သုဉ်းကြေမွခဲ့ကြပြီမဟုတ်ပါလား။ အခုတော့ ကိုသန်းလှိုင် ကိုယ်တိုင်ဟာလည်း ဇာတိ၊ ဇရာ၊ ဗျာဓိ၊ မရဏ ဆိုသလို ချုပ်ငြိမ်းခဲ့ပါပြီလေ။

ကျွန်တော်သည် ဦးသန်းလှိုင်၏ ဂူကို ကြည့်နေရာမှ တစ်ဘက်သို့ လှည့်ကြည့်မိသောအခါ ဝဏ္ဏကျော်ထင် ဦးကနက်စိန်၏ အုတ်ဂူကို တွေ့ရသည်။ သူ၏ ဂူပေါ်တွင်ကား

ဘုရားအကာ

ဝဏ္ဏကျော်ထင်

ဦးကနက်စိန် (သဘင်)

(၅၇) နှစ်၊ (၂၈ - ၁၁ - ၇၃)

ဟူသော ကျောက်သားပေါ်မှ ကမ္မည်းစာတမ်းကို တွေ့ရ၏။ ကျွန်တော်သည် ထိုကမ္မည်း အက္ခရာများကို ကြည့်နေရာမှ ယင်းအက္ခရာများသည် မှန်ဝေဝါးလာပြီး ပိတ်ကားတစ်ချပ်လို၊ ရုပ်မြင်သံကြားက မှန်ပြားတစ်ချပ်လို မြင်လာမိသည်။ ထိုမှန်ကားချပ်ပေါ်တွင်ကား သဘင်ဖခင်ကြီး ဂရိတ်ဦးဘိုးစိန် သီဆိုသော ဒေါင်းမင်းမောရစကြာ တေးထပ်ကို အဟဲလေးတွေ၊ အဆွဲကလေးတွေနှင့်

သီဆိုရင်း ဒေါင်းဖိုကြီးလိုကနေသော အကညက်သည့် ဦးကနက်စိန်၏ မြူးမြူးရွရွကြွကြွလေး ကနေဟန်ကို မြင်ယောင်လာမိပြန်၏။

ထိုနေ့က ၁၉၇၃ ခုနှစ် အောက်တိုဘာလ (၂၈) ရက်နေ့ဖြစ်၏။ ထိုနေ့ကို ကျွန်တော်ကောင်းစွာ မှတ်မိသည်။ ဦးကနက်စိန်သည် ကြည့်မြင်တိုင် အ.ထ.က (၃) ခန်းမကြီးထဲတွင် ဒေါင်းဖိုအကကို ဦးကနက်စိန် ကသွားခဲ့၏။

ဦးကနက်စိန်သည် သဘင်ဖခင်ကြီး ဦးစိန်အောင်မင်းနှင့်တွဲဖက်၍ ဒေါင်းဖိုကြီးအကကို ကခဲ့သည်။ အဆိုပိုင်သော ဦးစိန်အောင်မင်းက ဒေါင်းမင်းမောရစကြာ တေးထပ်ကို သီဆိုပေးခဲ့၏။ ဦးကနက်စိန်သည် ထိုနေ့မှ တစ်လတင်းတင်း ပြည့်သောနေ့ဝယ် သူကွယ်လွန်မည့်အဖြစ်ကို သူလုံးဝမသိခဲ့။ သူသည် ပြည်လုံးကျွတ်ဆန္ဒခံယူပွဲကြီးတွင် တစ်ခဲနက်ပါဝင်မည်ဟု အားခဲခဲ့ပါသေး၏။ သို့သော် ယင်းဆန္ဒခံယူပွဲ မပြီးဆုံးမီပင် ဦးကနက်စိန် ကွယ်လွန်ခဲ့ရသည်။

ဒေါင်းဖိုကြီးသည် အမြီးကိုဖြန့်၊ လည်တိုင်ကြော့ကာကြော့ကာဖြင့် ကသွားပုံမှာ အခုတော့ အကကြိုက်သူ ကျွန်တော့်အတွက် “ဒေါင်းဖိုအကလေး ကခဲ့ပါဦး၊ ဦးကနက်စိန်ရဲ့” လို့ အော်ဟစ်လို့ ငိုရုံသာ ရှိပါတော့သည်။

ပျောက်သောသူ ရှာရင်တွေ့၊ သေသောသူ ကြာရင်မေ့ ဆိုသော်လည်း အခုလို ပြည်သူချစ်သော အနုပညာရှင်များကိုကား မေ့နိုင်ရက်ဖွယ်ရာ မရှိပါ။ ဒီနားကိုရောက်ပြီး တစုတည်း တဝေးတည်း ဒီလိုပုဂ္ဂိုလ်ကြီးများ လဲလျောင်းခေါင်းချနေသောနေရာကို တွေ့ရတော့ ကျွန်တော့် မျက်လုံးများဝယ် မျက်ရည်စများဖြင့် ပြည့်လာသည်။ လွမ်းဆွတ်ဖွယ်ရာ ဒီနေရာလေးမှလည်း အဝေးကို မသွားချင်ဘဲ ရှိလာသည်။

နံနက်နေရောင်ခြည်ကလည်း တစစရင့်လာသည်။ ကြံတောသုသာန်အတွင်း လူသွားလူလာ တွေကများလာသည်။ ဈေးဝယ်သူ၊ ဖြတ်သွားသူတို့က ကျွန်တော့်အား အထူးအဆန်းလိုကြည့်ကြ၏။ ဤသုသာန်ထဲတွင် ဂူများကို ဂါရဝလာ၍ပြုသူ အများအပြားကို သူတို့တွေဖူးကြသည်။ ထိုသူတို့က ဂူတစ်ခုတည်းကိုသာ ဂါရဝပြု၍ ပြန်သွားကြ၏။ ကျွန်တော်ကတော့ ကမ္ဘည်းစာတမ်းများကို ကူးယူရင်း ဂူအများအပြားကို လိုက်လံဂါရဝပြုနေ၍ ဆန်းနေဟန်ရှိသည်။

ကျွန်တော်သည် ထိုနေရာလေးမှ ထွက်အလာ မလှမ်းမကမ်းနေရာတွင် ရုပ်ရှင်မင်းသမီး မေရီမြင့်၏ ဂူလေးကိုလည်း အမှတ်မထင် တွေ့ခဲ့ရပါ၏။ မေရီမြင့်သည် ၁၉၅၇ ခုနှစ်က ကွယ်လွန်ခဲ့သည် ထိုအခါက ကျွန်တော်တို့သည် တက္ကသိုလ်သို့ပင် မရောက်ခဲ့သေးပေ။ မင်းသမီးများထဲတွင် အလှဆုံးဟု အချိုးမွမ်းခံရသော မင်းသမီးချောတစ်ဦးဖြစ်သည်။ သို့သော်လည်း ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ်နှင့်ပင် ကွယ်လွန်ခဲ့ရ၍ ယခုတော့ ဤနေရာတွင် စောစောစီးစီး အေးချမ်းစွာ ခေါင်းချနေသည်။ သူ၏ အုတ်ဂူပေါ်တွင်ကား

ရုပ်ရှင်မင်းသမီး မေရီမြင့်

အသက် (၂၉) နှစ်

(၆ - ၅ - ၅၇) နေ့တွင် ကွယ်လွန်သည်

ဟု ရိုးရိုးလေး ရေးထား၏။ သူ့အတွက် ယူထားသော နေရာလေးကလည်း မကျယ်လွန်းလှပါ။
ဖြတ်သွား ဖြတ်လာလမ်းတစ်ခု၏ ဘေးတွင်ဖြစ်၍လည်း သူ၏ အုတ်ဂူလေးမှာ ထင်သာမြင်သာ ရှိနေသည်။

ကျွန်တော်သည် ဆက်လျှောက်၍ လာခဲ့သည်။ တစ်နေရာတွင်တော့ ဇာတ်အိမ်ဇာတ်လမ်းဖွဲ့၍
ခံစားချက်ဝတ္ထုတစ်ပုဒ် ရေးသားချင်လောက်အောင် စိတ်ကိုဖြစ်ပေါ်စေသော ဂူတစ်ခုကို တွေ့ရ၏။ ထိုဂူကို
တည်ထားသည့်နှစ်သည်ကား ကျွန်တော့်ကို မွေးသောနှစ်ပင်ဖြစ်၏။ ဂူသည် အက်ကွဲ၍ လမ်းဘက်သို့ပင်
စောင်းနေသည်။ သို့သော် ပြုပြင်မည့်သူမရှိ ဖြစ်နေသည်။ ထိုဂူပေါ်ရှိ ကျောက်သားတွင်ကား -

ဝတ်လုံကတော်

မနုရီ

(၂၇) နှစ်

၁၃၀၁ ခု သီတင်းကျွတ်လဆုတ် ၂ ရက်၊ အနိစ္စရောက်သည်။

(၁၉ - ၁၀ - ၃၉)

ဟုစာတမ်းထိုးထား၏။

မနုရီ၏ ခင်ပွန်းသည် ဝတ်လုံတစ်ဦးဖြစ်သည်။ ဝတ်လုံကတော် မနုရီသည် ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ်နှင့်
ကွယ်လွန်ခဲ့သည်။ ဝတ်လုံမင်းကလည်း ဝတ်လုံကတော်အပေါ် ချစ်ရှာလွန်းမည်။ ဤဂူလေး၏ နံဘေးတွင်
ဝတ်လုံဖြစ်သူ လာရောက်၍ အလွမ်းဝေခဲ့မည့် ပုံကိုလည်း ကျွန်တော်မြင်ယောင်နေမိသည်။

ဝတ်လုံမင်းနှင့် ဝတ်လုံကတော်တို့ ချစ်ပင်ပျိုး၍ ချစ်မိုးစွေကာ အသက်ရာကျော်နေရပါစေ၊
အိုအောင်မင်းအောင်ပေါင်းသင်းရပါစေ၊ သားတစ်ကျိပ်မြေးတစ်ရာနှင့်နေရပါစေဟူ၍ မြတ်ဘုရားထံပါးဝယ်
သစ္စာတိုင်တည်မှုများလည်း ပြုကြဦးမည်။

ဘဝအကျိုးပေးက ဤရွှေ ဤမျှ ဤဘဝ ဤမျှသာရှိသောကြောင့် ဝတ်လုံကတော် မနုရီ
ကွယ်လွန်ခဲ့ရသောအခါ ဝတ်လုံမင်းသည် မည်ကဲ့သို့သော ကြေကွဲလွမ်းဆွတ်မှုမျိုးနှင့် ကြေကွဲကာ
ဤဂူလေးကို တည်ဆောက်ခဲ့မည်နည်း။ ဤဂူလေးကို အမြတ်တနိုးတည်ဆောက်ရန် ဝတ်လုံမင်းက
ပန်းရန်ဆရာများအား ပြောဆိုညွှန်ကြားနေပုံများကိုပါ ကျွန်တော် မြင်ယောင်လာမိသည်။

အခုတော့ မနုရီ၏ ဂူလေးမှာ ပြင်မည့်သူမရှိ။ ဝတ်လုံမင်းသည် မနုရီကွယ်လွန်ပြီး ဘာတွေ
ဖြစ်ဦးမည်လဲ။ ဝတ်လုံမင်းသည် ယခုအချိန်ထိ အသက်ရှင်လျက်ရှိဦးမည်ဆိုကလည်း ရှိနိုင်သည်။
နောက်အိမ်ထောင်များကျဦးမည်လား၊ ဒါလည်းဖြစ်နိုင်သည်။ သို့သော် တစ်ကောင်သေလျှင်တစ်ကောင်လိုက်

သေသော စာမရီသားကောင်ကဲ့သို့ ဝတ်လုံမင်းဖြစ်သူက အလွမ်းပင်လယ်ဝေ၍ အလွမ်းသက်သေပင် ထူခဲ့ပေသလား။

ကျွန်တော်သည် အနီးအနားတွင် ဝတ်လုံမင်း၏ ဂူများ တွေ့လေမလားဟူသော စိတ်နှင့် လိုက်ရှာပါသေး၏။ သို့သော် ဂူတွေက များလှသည်။ ဝတ်လုံမင်း၏ ဂူရှိသည့်တိုင် မနုရီ၏ ခင်ပွန်း ဝတ်လုံမင်းဟု ကမ္မည်းထိုးမှပင် သိလေမည်ဖြစ်ရာ ထိုကမ္မည်းမျိုးကိုကား မတွေ့။ ဝတ်လုံမင်းနှင့် ဝတ်လုံကတော် မနုရီတို့၏ ဇာတ်လမ်းကို တစ်စုံတစ်ယောက်က ပြန်ပြောခဲ့လျှင် တစ်ထောင့်တစ်ည ပုံပြင်တစ်ခုလို ကျွန်တော် နားထောင်လိုလှသည်။ ဘဝအသင်္ချေတွင် အလွမ်းတွေအသင်္ချေနှင့် သေကွဲ ကွဲရသူတို့သည်လည်း အသင်္ချေပင် ရှိပါလိမ့်မည်။

- ♦ သေခြင်းတရားသည် သက်ရှိတို့၏ ပန်းတိုင်ဖြစ်သည်။

ဆစ်ခ်မန်ဖရွိုက်
သြစတြီးယားအမျိုးသား

ပေးခဲ့သော ကတိစကား

ဤခရီးနီးသလား :။

ခရီးတစ်ခုသည် သင်္ချာသဘောတရားအရဆိုပါက အသွားသုံးမိုင်ဟုဆိုလျှင် အပြန်လည်း သုံးမိုင်သာရှိမည်။ အလာခရီးနှင့် အပြန်ခရီးသည် အတူတူပင်ဖြစ်သင့်၏။ သို့သော်လည်း လက်တွေ့ဘဝတွင်ကား သင်္ချာသဘောတရားအတိုင်းမဟုတ်။

ကျွန်တော်သည် ကြံတောသို့လာစဉ်က သုံးဘီးနှင့်လာခဲ့သည်။ ယခု အပြန်ခရီးတွင် သုံးဘီးနှင့်ပြန်ပါက အလာခရီးနှင့် အပြန်ခရီးတူမည်ဟု ဆိုနိုင်သော်လည်း လာစဉ်ကပင် ရွှေတိဂုံဘုရားသို့ လှည့်ဝင်ခဲ့ရသောကြောင့် သုံးဘီးနှင့်ပြန်သည့်တိုင် အလာနှင့်အပြန် မတူဖို့ကများနေ၏။

ယခုတော့ ကျွန်တော့်စိတ်ထဲတွင်လည်း မြို့ထဲသို့သွားရန် ဆန္ဒကပေါ်နေသောကြောင့် ကြံတောမှထွက်၍ ဟံသာဝတီဘူတာဘက်သို့ ထွက်လာခဲ့သည်။ ကြံတောမှ ထွက်လျှင်ထွက်ချင်း ဟံသာဝတီလမ်းပေါ်ဝယ် နိဗ္ဗာန်ယာဉ်များ၊ နိဗ္ဗာန်ယာဉ်ဆိုင်းဘုတ်များနှင့် ခေါင်းအမျိုးမျိုးကို ပုံစံအမျိုးမျိုးနှင့် ဘွားကနဲ တွေ့လိုက်ရသည်။

ကျွန်တော်သည် လမ်းအတိုင်း ဆက်မလျှောက်သေးဘဲ ခေါင်းအမျိုးမျိုးကိုသော်လည်းကောင်း၊ နိဗ္ဗာန်ယာဉ်အမျိုးမျိုးကိုသော်လည်းကောင်း ရပ်ကြည့်နေမိ၏။ ဤလုပ်ငန်းသည် လူ့ဘဝတွင် လိုအပ်သော လုပ်ငန်းတစ်ခုဖြစ်၏။ သေသောသူရှိလျှင် လူသေကိုထည့်၍ သင်္ချိုင်းသို့ ယူသွားရန် ခေါင်းတော့ရှိရမည်။ ခေါင်းဟုဆိုပါက မင်္ဂလာမရှိသောအရာဟူ၍သာ လူတို့လက်ခံထားကြ၏။ သို့သော်လည်း ထိုခေါင်းနှင့်ကား မကင်းနိုင်ကြပေ။ ကျွန်တော်ရပ်ကြည့်နေသောနေရာမှ မျက်စောင်းထိုးလောက်တွင် ပုဂ္ဂိုလ်နှစ်ဦး ခေါင်းစပ်နေကြ၏။ သူတို့သည် ခပ်အေးအေးဆေးဆေးပင်ဖြစ်သည်။ သူတို့အဖို့ ခေါင်းဟူသော အသိတရားထက် လုပ်ငန်းတစ်ခုပြီးစီးရေးအတွက်ကိုသာ အာရုံစိုက်နေကြ၏။ သူတို့လုပ်ပုံမှာ သေသေသပ်သပ်နှင့် လုပ်ငန်းကျမ်းကျင်ပုံလည်းရသည်။

ခေါင်းတစ်လုံးကို သူတို့ အေးအေးဆေးဆေး ကျွမ်းကျမ်းကျင်ကျင် လုပ်နေကြပုံမှာ သေခြင်းတရားသည် သူတို့နှင့်လုံးဝ မဆိုင်သည့်အလားပင်ဖြစ်၏။ ကျွန်တော်သည် နိဗ္ဗာန်ယာဉ်လုပ်ငန်း ဆိုင်းဘုတ်များကိုလည်းကောင်း၊ နိဗ္ဗာန်ယာဉ်ကားများကိုလည်းကောင်း ကြည့်ရင်း ဆက်၍လျှောက်လာခဲ့သည်။ ပုဂ္ဂလိကနိဗ္ဗာန်ယာဉ်လုပ်ငန်းအပြင် စုပေါင်းလုပ်ငန်းလည်းရှိသည်။ ထိုသို့လျှောက်လာစဉ် ကျွန်တော့်အမည်ကို ခေါ်သံလိုလို ကြားလိုက်ရသည်။ ထို့ကြောင့် ကျွန်တော်က အသံလာရာဘက်သို့ လှည့်ကြည့်လိုက်ရာ နေရောင်ထိုး၍ လှမ်းခေါ်သူကို ချက်ချင်း သဲသဲကွဲကွဲမမြင်ရ။ နောက်မှ ကျွန်တော့် မိတ်ဆွေရင်းတစ်ဦးဖြစ်သူ ဝေဠုဝန်ရပ်ကွက်မှ ဦးသန်းဆွေဖြစ်နေကြောင်းသိရ၏။ ကျွန်တော်က သူမှန်းသိ၍ သူရှိရာသို့ဝင်သွားရာ ဦးသန်းဆွေက ကျွန်တော့်ကို နိဗ္ဗာန်ယာဉ်လုပ်ငန်းရှင်တစ်ဦးဖြစ်သူ ဦးငွေပန်းနှင့် မိတ်ဆက်ပေးသည်။

ဦးငွေပန်းသည် အသက် (၅၀) ကျော်ခန့်ရှိ၍ အရပ်ခပ်ပုပုဖြစ်သည်။ မျက်နှာတွင်ကား အရေးများ အစင်းအကြောင်းများနှင့် ဘဝခရီးကြမ်းကို ခပ်ပြင်းပြင်းလျှောက်လှမ်းခဲ့ရကြောင်း ပေါ်လွင်နေ၏။ ကျွန်တော်က ဦးငွေပန်းက “နိဗ္ဗာန်ယာဉ်လုပ်ငန်းကို အစကတည်းကလုပ်တာလား” ဟု မေးသောအခါ ဦးငွေပန်းက “ကျွန်တော် အရင်က ဒေါ်ဂျစ်ကားမောင်းပါတယ်၊ ဒီလုပ်ငန်းကို လုပ်တာ ရှစ်နှစ်လောက်ပဲရှိပါသေးတယ်” ဟုဆို၏။ “ဒီလုပ်ငန်းကို ဘာပြုလို့ပြောင်းလုပ်တာလဲ ဦးငွေပန်းရဲ့” ဟု ကျွန်တော်က မေးမိသည်။ “ဒီလုပ်ငန်းကို ပြောင်းလုပ်ရတဲ့ အကြောင်းကတော့ ဒီလုပ်ငန်းဟာ မွန်မြတ်တဲ့ အသက်မွေးဝမ်းကျောင်းလုပ်ငန်းတစ်ခုလို့ မြင်လာရတာနဲ့ ပြောင်းလုပ်တာပါပဲ၊ ပြောင်းလုပ်လာတော့လဲ ဒီလုပ်ငန်းအပေါ် သံယောဇဉ်ရှိလာပြီး ဆက်လုပ်နေတာပါဆရာရယ်” ဦးငွေပန်း၏ စကားထဲတွင် သံယောဇဉ်ဟူသော စကားတစ်လုံးပါ၏။ လူအများက ဒီလုပ်ငန်းကို ကျောချမ်းစရာလုပ်ငန်းဟု ထင်ကြ၏။ သို့သော် ဦးငွေပန်းက သံယောဇဉ်တွယ်စရာ အသက်မွေးလုပ်ငန်းဟုဆိုသောကြောင့် သူ့စကားထဲမှ သံယောဇဉ်ဟူသော စကား၏အဓိပ္ပါယ်ကို သိလိုလာ၏။

“ဦးငွေပန်း ပြောတဲ့စကားထဲမှာ ဒီလုပ်ငန်းအပေါ်မှာ သံယောဇဉ်ရှိလာတယ်ဆိုတာ သံယောဇဉ်ဆိုတာ ဘာကိုဆိုလိုတာလဲ၊ စီးပွားရေးအရ တွက်ခြေကိုက်လို့ သံယောဇဉ်ရှိတာလား”

“ဒီလုပ်ငန်းက စီးပွားရေးရှာမယ်ဆိုလဲ ရှာလို့ရပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် ကာယကံရှင်ရဲ့ နှလုံးသားဟာ ခံစာချက်ရှိမယ်၊ ကြင်နာသနားတတ်မယ်ဆိုရင် စီးပွားရှာလို့မရပါဘူး၊ ကျွန်တော့်နှလုံးသားက ပျော့လွန်းပါတယ်ဆရာရယ်”

ယခုမှပင် ဦးငွေပန်း၏ အဘိဓမ္မာက ကျွန်တော့်အတွက် ပို၍ နားမလည်နိုင်အောင် ဖြစ်သွားရပြန်သည်။ ခံစားချက်ရှိမည်၊ ကြင်နာသနားတတ်မည်ဆိုပါက နိဗ္ဗာန်ယာဉ်လုပ်ငန်းသည် စီးပွားရှာ၍မရဟုဆိုသောကြောင့် ထိုစကားကို ထပ်၍ ရှင်းပြရန် ပြောရပါသေး၏။ ဤအချိန်တွင်မှ ဦးသန်းဆွေ ကျွန်တော်သည် စာပေလုပ်သားတစ်ဦးဖြစ်ကြောင်း ပြောကာ ထပ်၍ မိတ်ဆက်ပေးပြန်ပါ၏။

ဦးငွေပန်းက သူ၏ အဘိဓမ္မာကို ဆက်၍ ရှင်းပြ၏။

“ဒီလိုပါပဲဆရာရဲ့ ကျွန်တော်တို့လုပ်ငန်းကို လူတိုင်းက ဝင်မလုပ်ဘူး၊ အခြားအလုပ်တွေက စီးပွားဖြစ်တယ်ဆိုရင် ငွေရှိသူတိုင်းက အဲဒီလုပ်ငန်းမှာ ငွေကို ပုံအောပြီး ရင်းနှီးလေ့ရှိပေမယ့် ကျွန်တော်တို့ လုပ်ငန်းမှာတော့ ငွေရှိတိုင်းလာပြီး အရင်းအနှီး မြှုပ်နှံလေ့မရှိပါဘူး၊ ဒီတော့ စီးပွားရေးအရလုပ်ရင် သိပ်အပြိုင်အဆိုင်မရှိတော့ဘူးပေါ့ဆရာ၊ အပြိုင်အဆိုင်သိပ်မရှိရင် စီးပွားရေးအရ တွက်ခြေကိုက်တယ်လို့ ပြောလို့ရတာပေါ့၊ ဆရာတို့ စာအုပ်လုပ်ငန်းဟာ တွက်ခြေကိုက်မယ်ဆိုရင် ငွေရှင်က သူကိုယ်တိုင် စာအကြောင်း စာအုပ်အကြောင်း မသိပေမယ့် ဆရာတို့ စာအုပ်လုပ်ငန်းမှာလာပြီး ငွေရင်းငွေနှီး လာမြှုပ်တာပဲမဟုတ်လား ဆရာရဲ့၊ ကျွန်တော်တို့ လုပ်ငန်းကတော့ ငွေရှိပေမယ့် အရင်းအနှီး လာမမြှုပ်ကြဘူး ဆရာရယ်”

ဦးငွေပန်းရှင်းပြတော့ သူ့ဆိုလိုရင်းကို ကျွန်တော် သဘောပေါက်လာရ၏။

“ရန်ကုန်မှာ ဒီလုပ်ငန်းကိုလုပ်တဲ့လူ ဘယ်နှစ်ဦးလောက်ရှိလဲ ဦးငွေပန်းရဲ့”

“ကျွန်တော်တို့ ဒီနားမှာကိုးဦးရှိပါတယ်၊ အမဲဈေးဘက်မှာတော့ နှစ်ဦးရှိပါတယ်”

“ကဲ ဆက်ရှင်းပြပါဦးဗျာ”

“ဒီလိုလေ ဆရာရဲ့၊ ခေါင်းလာဝယ်တယ်ဆိုတဲ့သူက ဝမ်းသာစရာကြုံနေတဲ့လူ မဟုတ်ပါဘူး၊ မွေးနေ့မှာ ပျော်ပွဲစားဖို့အတွက် ဈေးဝယ်ထွက်တာမျိုး မဟုတ်ဘူး၊ သေနေတဲ့လူအတွက် လာဝယ်တာလေ၊ ဒီတော့ လာဝယ်တဲ့သူဟာ ဝမ်းနည်းစရာတွေနဲ့ ကြုံနေတဲ့လူပါ။ မိမိတို့ ဆွေမျိုးသားချင်း မိသားစုထဲက တစ်ဦးတစ်ယောက် သေဆုံးနေတဲ့လူဆိုတော့ သောကမီးတောက်လောင်နေတဲ့သူပါ။ သေတဲ့သူကတော့ သေပါပြီ၊ ကျန်တဲ့သူတွေက သေသူအတွက် ပူဆွေးနေရတာ မဟုတ်လား၊ အဲဒီလို ပူဆွေးနေတဲ့သူကို ကျွန်တော်တို့က ခေါင်းတစ်လုံး ဘယ်လောက်လဲဆိုရင် မီးစင်ကြည့်ပြီး တန်းဖိုးပြောလိုက်ရင်ရတာပဲ၊ တောင်းတဲ့ဈေးပေးတာပဲ၊ ဆစ်တာတောင်မရှိပါဘူး၊ အရောင်းအဝယ်လုပ်ငန်းမှာ ခေါင်းရောင်းရင် ရောင်းတဲ့သူဘက်က အတော့်ကိုအသာရတယ် ဆရာရဲ့၊ ပထမအချက်က ဝယ်သူဟာ ဒီနေ့မှာတော့ ဝယ်ကိုဝယ်ရမယ်၊ နောက်တစ်နေ့ရွှေ့လို့ မရဘူးဆိုတာ ရောင်းတဲ့လူက သိနေတယ်လေ၊ နောက်ပြီး ဒီလူဟာ စိတ်အားငယ်နေတဲ့အချိန်၊ သေသူအတွက် တစ်ရာကိုးဆယ် နှမြောနေမယ့်အချိန်မဟုတ်ဘူး၊ ဒီတော့ ဝယ်သူရဲ့ ဒီအားနည်းချက်တွေကို ကိုင်နိုင်ရင် ကိုင်နိုင်သလို ဈေးတင်လို့ ရတာပေါ့၊ အဲဒီလိုပြောလို့ ဆရာက ကျွန်တော်တို့ အရောင်းအဝယ်လုပ်ငန်းကို အမြတ်ကောင်းကောင်းရမယ့်လုပ်ငန်းလို့တော့ သေချာပေါက် မတွက်လိုက်ပါနဲ့ ဆရာရယ်”

“တချို့ကျတော့လဲ ခေါင်းဖိုးတောင်မရှိတဲ့လူတွေလဲရှိပါသေးတယ် ဆရာရဲ့၊ နေမကောင်း ဖြစ်နေတာက နာတာရှည်၊ ရှိသမျှ ချမ်းသာသမျှလေးတွေကို ရောဂါပျောက်နိုးပျောက်နိုးနဲ့ လိုက်ကု နေရတာ။ ဆရာဝန်ပေးရ၊ မှောင်ခိုဆေးဝယ်ရ၊ ဓာတ်စာဖိုး၊ ခရီးစရိတ်နဲ့ လူနာလဲသေရော ကျန်ရစ်တဲ့ သူတွေမှာ ခေါင်းဖိုးတောင် မရှိတော့ဘဲ ခေါင်းမဝယ်နိုင်လို့ အသုဘမချနိုင်ဘူးဆိုတာ မဖြစ်ကောင်းတော့ ကျွန်တော်တို့လို နှလုံးသားမျိုးကလဲ မနေတတ်တော့ လျော့ပေးရတာနဲ့ အရင်းထဲကပါတာလဲ ရှိတာပဲ”

“ဪ ဟုတ်ပြီ ဟုတ်ပြီ၊ သဘောပေါက်ပြီဗျာ၊ ဒီတော့ ဦးငွေပန်းတို့က ခေါင်းမဝယ်နိုင်တဲ့ လူတွေကို ဈေးလျော့ပေးနေရရင် စီးပွားရေးအရရော တွက်ချေကိုက်ရဲ့လား”

“ခုန ကျွန်တော်ပြောတဲ့အထဲမှာ ပါပါတယ် ဆရာရယ်၊ မီးစင်ကြည့်ပြီး တန်ဖိုးပြောတယ် ဆိုတော့ ဟိတ်ကြီးဟန်ကြီးနဲ့ ပိုက်ဆံကိုမမူတဲ့သဘောနဲ့ လာဝယ်တဲ့သူတွေကျတော့လဲ အမြတ်အစွန်းလေး တင်လိုက်ရတာပေါ့၊ အဲဒီအမြတ်အစွန်းလေးက ဟို ခေါင်းတစ်လုံးတောင် မဝယ်နိုင်တဲ့သူတွေနဲ့တွေ့ရင် မျှပေးလိုက်ရတာပေါ့ ဆရာရယ်”

“အင်း ဒီလိုဆိုတော့ ဦးငွေပန်းဟာ ရော်ဘင်ဟုတို့လို သူခိုးကြီး ငတက်ပြားတို့လို ချမ်းသာတဲ့လူတွေဆီက ငွေကိုယူပြီး ဆင်းရဲတဲ့လူတွေကို ဝေသလိုပေါ့ဗျာ”

“ဟာ ဆရာ အဲဒီလိုလဲ မဟုတ်ဘူး၊ ရော်ဘင်ဟုတို့ ငတက်ပြားတို့ထက် ကျွန်တော်တို့ လုပ်ငန်းက တရားမျှတတယ်”

“ဆိုစမ်းပါဦးဗျာ”

“ဒီလိုလေ ငတက်ပြားက ဆင်းရဲတဲ့လူတွေကို ဝေဖို့အတွက် ငွေကို သူဌေးကြီးတွေဆီက ခိုးယူတယ်၊ ကျွန်တော်တို့ကျတော့ အဲဒီလို တရားမဝင် ခိုးယူတာမဟုတ်ဘူး၊ ဥပဒေနဲ့အညီ တရားဝင် အရောင်းအဝယ် ကုန်သွယ်မှုသဘောနဲ့ ကျွန်တော်တို့ လုပ်ထားတဲ့ခေါင်းကို သူတို့ကိုရောင်းတာ၊ ရောင်းတော့ သူတို့ကလဲ ကျေနပ်လို့ဝယ်တာပါ။ ဒီလို ရောင်းဝယ်တာကလဲ သက်ဆိုင်ရာက အသိအမှတ်ပြုပါတယ်၊ ကျွန်တော်တို့က အမြတ်တော်ခွန်လဲဆောင်တယ်၊ မြူနီစပယ်ခွန်လဲ ဆောင်တယ်၊ သေဆုံးသူတွေအတွက် လိုအပ်တဲ့ခေါင်းကို အလွယ်တကူရအောင်လဲ ဆောင်ရွက်ပေးပါတယ်၊ ဒါကြောင့် ဒီလုပ်ငန်းကို မွန်မြတ်တဲ့ လုပ်ငန်းလို့ဆိုတာပါ”

“သံယောဇဉ်တွယ်တယ် ဆိုတာကကောဗျာ”

“ဒါကတော့ ဆရာရယ်၊ ဒီလုပ်ငန်းဟာ တကယ်ဒုက္ခရောက်နေသူတွေရဲ့ ဒုက္ခကို တစ်စိတ် တစ်ဒေသငြိမ်းချမ်းအောင် ကျွန်တော်တို့က လုပ်ပေးနိုင်တယ်၊ နေ့စဉ်လဲ သေသူတွေကို တွေ့နေရတော့ ငါလဲ သူတို့လိုသေရမှာပါလားဆိုတာ အမြဲဆင်ခြင်နိုင်တယ်၊ ကျွန်တော်တို့နဲ့ လာတွေတဲ့သူတွေဟာ ဒုက္ခတွေနေတဲ့ ဒုက္ခသည်တွေဆိုတော့ ဘယ်လောက်ပဲ ချမ်းသာချမ်းသာ၊ ဘယ်လောက်ပဲ ရာထူးကြီးကြီး အဲဒီခဏမှာတော့ သူတို့ရဲ့ လောဘတွေ၊ ဒေါသတွေ၊ အတ္တတွေကို ခေတ္တ သိမ်းဆည်းထားကြတဲ့ အချိန်ဖြစ်တော့ ကျွန်တော်တို့ထံ လာကြတဲ့သူတွေနဲ့ ကျွန်တော်တို့ ဆက်ဆံရတာဟာ လောဘကင်းတယ်၊ ဒေါသကင်းတယ်၊ မာန်မာနကင်းတယ်၊ ချမ်းသာမှုရတဲ့ ဆက်ဆံရေးမျိုးရှိတယ်၊ ဒီလိုသာပြောရတယ်၊ တစ်ခါတလေတော့လဲ သေခြင်းတရားနဲ့ ရင်ဆိုင်နေရတာတောင် မာနမချနိုင်သူတွေ၊ ဂုဏ်ပကာသနကို ခွာမချနိုင်သူတွေ တွေ့ရသေးတယ် ဆရာရဲ့၊ ဒါပေမယ့် အများစုကတော့ ဒီအချိန်မှာ သောကဝေပြီး မာန်မာနချထားတတ်ကြတာပါပဲ၊ ဒါကြောင့် ဒီလိုဆက်ဆံရေးမျိုးက ရဲတယ်ဆရာရဲ့၊ ဘတ်စ်ကား စီးမလား၊ ခရီးသွားမလား၊ ရုံးသွားမလား၊ ဈေးသွားမလား၊ ဘုတောတဲ့သူနဲ့၊ လက်ဘက်ရည်ဖိုး တောင်းတဲ့သူနဲ့၊ ညစ်တဲ့လူနဲ့၊ ကိုယ်ကျိုးရှာတဲ့လူနဲ့၊ လူလူချင်း ဆက်ဆံရတာ သိပ်မပြေပြစ်လှဘူး ဆရာရဲ့၊ ကျွန်တော်တို့ လုပ်ငန်းကတော့ အများအားဖြင့် ပြေပြစ်တဲ့ ဆက်ဆံရေးမျိုးရပါတယ်”

“သာဓုဗျာ၊ သာဓု သာဓု၊ ဒီလုပ်ငန်းကို ကျွန်တော်တောင် ဝင်လုပ်ချင်လာပြီ”

“လုပ်ချင်လဲရပါတယ် ဆရာရဲ့၊ ကျွန်တော်တို့ ရှိသားပဲ၊ ရန်ကုန်မြို့မှာက တစ်နေ့ထက် တစ်နေ့ လူတွေက ရောဂါမျိုးစုံနဲ့သေ၊ ကားတိုက်လို့သေ၊ တစ်ခါတလေဆို ကြံတောမှာ တစ်နေ့တည်း လူသုံးဆယ်လောက် သင်္ဂြိုဟ်ရတယ်၊ ကျွန်တော်တို့လုပ်ငန်းရှင်က ဆယ်ဦး၊ ဆယ်နှစ်ဦးလောက်ပဲ ရှိသေးတော့ လုပ်ငန်းရှင်က လိုနေသေးတာပဲ၊ ကျွန်တော်တို့ ကားတွေဆို မနက် (၁၀) နာရီကတည်းက ခေါက်တုံ့ခေါက်ပြန် သယ်နေရတာ၊ အားရတယ်ကို မရှိပါဘူးဗျာ”

ဦးငွေပန်းက သူ့လုပ်ငန်း တွင်ကျယ်မှုကို ရှင်းပြပါသည်။

“ဒီလုပ်ငန်းလုပ်မယ်ဆိုရင် အရင်းအနှီးက ဘယ်လောက်လိုလဲဗျ”

“နေရာထိုင်ခင်းကော၊ နိဗ္ဗာန်ယာဉ်ရော၊ အခြားပစ္စည်းရောဆိုရင် တစ်သိန်းလောက်ရှိမှရမယ်”

“အမလေးဗျာ၊ ကျွန်တော့်မှာ တစ်သိန်းလဲမရှိပါဘူး၊ ဒီတော့ ဒီလုပ်ငန်းကိုလုပ်ဖို့ အနားမကပ်နိုင်ပါဘူးဗျာ”

“ဆရာကလဲ ဒီခေါင်းလုပ်ငန်းဟာ လက်သမား လုပ်ငန်းသက်သက်မဟုတ်ဘူး၊ ပန်းချီပညာ၊ ပန်းပုပညာ၊ ပန်းပဲစတဲ့ ပညာရပ်တွေလဲပါပြီး အနုပညာဆန်လေ အောင်မြင်လေပဲ ဆရာရဲ့၊ ဆရာတို့လို အနုပညာဆန်ဆန် စိတ်ကူးနိုင်ရင် ပိုရောင်းရတာပေါ့၊ ဒီလုပ်ငန်းဟာ ငွေအရင်းအနှီးနဲ့ မဟုတ်ဘဲ အနုပညာနဲ့လဲ ဝင်နိုင်ပါတယ် ဆရာ”

“ခင်ဗျားပြောတာ မရှင်းလို့ ဆက်ရှင်းစမ်းပါဦးဗျာ”

“ဒီလိုလေ၊ ခေါင်းရောင်းရာမှာ သာမန်ဆင်းရဲသားကို ရောင်းတဲ့ခေါင်းက ထိပ်ပိတ် ခေါင်းပိတ်နဲ့ အဖုံးပါရင်ပြီးတာပဲ၊ တန်ဖိုးကလဲ (၂၅၀) ကျပ် ပတ်ဝန်းကျင်ရှိတာ၊ ခုန ကျွန်တော်ပြောတဲ့ ပကာသနကို သေတာတောင် ခဝါမချနိုင်တဲ့သူတွေ၊ တချို့ချမ်းသာကြွယ်ဝတဲ့လူတွေကျတော့ သူတို့က ခေါင်းလှလှကြီး တွေကို လိုချင်ကြတယ်၊ ဒီလိုကျတော့ ကျွန်တော်တို့က သုံးထောင်ကျော်တန်အထိ လုပ်ပေးရတယ်၊ ဒီလိုခေါင်းမျိုးကျတော့ လှသည်ထက်လှအောင် လုပ်ရတယ်၊ အနုပညာဆန်ရတယ်၊ ခေါင်းပေါ်မှာ ရေးတဲ့စာလုံးဟာ ဆရာတို့ စာအုပ်မျက်နှာဖုံးပေါ်က စာလုံးတွေလိုပဲ ရွေးရတယ်၊ အဝိုင်းရေးမလား၊ လေးထောင့်ရေးမလား၊ ဘဲဥပုံရေးမလား၊ အဲဒီ စာလုံးအောက်က ဘာရောင်ခံရမလဲ၊ အရောင်အနုခံမလား၊ အရင့်ခံမလား၊ အနုခံရင်လဲ ပန်းနုလား၊ မရမ်းနုလားပေါ့၊ ဒါတွေကို စဉ်းစားပြီး အရောင်ပေးရတယ်၊ စဉ်းစားတယ်ဆိုတာကလဲ ဆရာတို့လို သိပ်အချိန်ဆွဲပြီး စဉ်းစားနေလို့ မရဘူးဆရာရဲ့၊ ခေါင်းဆိုတာက မနက်လာအပ်ရင် နေ့လယ်လိုချင်တာမျိုးဆိုတော့ စိတ်ကူးကောင်းလေ၊ ခေါင်းလှလေ၊ ဈေးရလေပေါ့ ဆရာရဲ့”

ကျွန်တော်သည် ဦးငွေပန်းနှင့်တွေ့မှ ခေါင်းဗဟုသုတ အတော်ကလေး ရလာ၏။ အတော်လည်း စိတ်ဝင်စားလာရသည်။

“ခေါင်းလုပ်ရာမှာ ပန်းချီပါတယ်ဆိုတာတော့ နားလည်ပါပြီဗျာ၊ ပန်းပုပညာ၊ ပန်းပဲပညာ ပါတယ်ဆိုတာကရော”

“ဆရာရဲ့၊ တချို့ခေါင်းတွေကို ငွေပြားအစစ် ယိုးဒယားပန်းတွေလုပ်ပြီး မွမ်းမံရတယ်၊ နောက် ဟောဒီ ငွေစက္ကူ၊ ရွှေစက္ကူ တွေပေါ်မှာ အင်ဘော့စ်လုပ်ပြီး ကပ်ပေးရတယ်”

“အင်ဘော့စ်ဆိုတာ ဘာလဲ ဦးငွေပန်းရဲ့”

“အို ဆရာကလဲ မင်္ဂလာဆောင်ဖိတ်စာတွေမှာလို ဖောင်းကြွလုပ်တာပေါ့၊ ဒီတော့ ပုံနှိပ်ပညာလဲ ပါလာပြန်ရော ဆရာ”

“ကဲ ခေါင်းလုပ်ငန်းမှာ အနုပညာပါရမယ်ဆိုတာ လက်ခံပါပြီ၊ ခေါင်းဘယ်နှစ်မျိုးရှိတယ် ဘယ်လိုလုပ်ရတယ်ဆိုတာလေးတွေလဲ ပြောပြပါဦး”

ခေါင်းကအကြမ်းဖျင်းအားဖြင့်တော့ လေးမျိုးလေးစားရှိသည်ဟုဆို၏။ ပထမတန်းစား၊ ဒုတိယတန်းစား၊ တတိယတန်းစားနှင့် အထူးခေါင်းဟူ၍ဖြစ်သည်။ တတိယတန်းစားခေါင်းများကို ဒီဇူးသား၊ လက်ပံသားတို့ဖြင့်ပြုလုပ်ပြီး အမြင့်တစ်ပေ၊ ထိပ်ဝတ်ပေနှင့် အလျားခြောက်ပေရှည်သည်။ တစ်စတုရန်းပေကို (၁၀) ကျပ်နှုန်းမျှနှင့် (၂၅၀) ကျပ်ဖြင့် ရောင်းကြောင်းသိရ၏။ တတိယတန်းစား ခေါင်း၏ အထဲတွင် ပလတ်စတစ်သားခံပေးပြီး အပြင်မှ ငွေရောင်စက္ကူကပ်ပေးသည်။ သို့သော် တတိယတန်းစားခေါင်းများကို အတွင်းအပြင် ရွှေပေါ်ထိုးထားခြင်း မရှိပေ။

ဒုတိယတန်းစားခေါင်းများကို ဒီဇူးသား၊ လက်ပံသားများနှင့်သာ လုပ်သော်လည်း အတွင်း အပြင်ရွှေပေါ်ထိုးသည်။ ငွေရောင်၊ ရွှေရောင်စက္ကူများ ဖောင်းကြွ ယိုးဒယားပန်းများဖြင့် ခြယ်ထားပြီး ရောင်စုံပလတ်စတစ်ပြားများကိုလည်း ဖဲပြားလိုခေါက်၍ မွမ်းမံထား၏။ တန်ဖိုးမှာ (၃၅၀) ကျပ်မျှဖြစ်၏။

ပထမတန်းစားခေါင်းမှာ ကျွန်းသားဖြင့်ပြုလုပ်၍ အတွင်းအပြင် ရွှေပေါ်ထိုးကာ ပါလစ်သုတ်၍ အရောင်တင်ထား၏။ အတွင်းပိုင်းတွင်လည်း ပိုးမွေရာ ကပ်ချုပ်ထားပြီး ခေါင်းအုံးပါသည်။ အပြင်ဘက်တွင် ရွှေရောင် ငွေရောင် ဖောင်းကြွစက္ကူများ၊ ပလတ်စတစ်ဖဲပြားခွေများနှင့် မွမ်းမံထားပြီး လှလှပပ ခြယ်သ ထား၏။

အထူးခေါင်းများဆိုသည်ကား ပထမတန်းစားခေါင်းများကို ဝယ်လိုသူ၏ ဆန္ဒအတိုင်း ထပ်မံ ပြင်ဆင်ထားသည်။ အထူးခေါင်းများသည် နိုင်ငံခြားမှ ခေါင်းပုံစံများအတိုင်း ပြုလုပ်ထား၍ ခန့်ခန့် ညားညားရှိသည်။ သုံးထောင်တန်ခေါင်း၊ လေးထောင်တန်ခေါင်းများကိုကား အော်ဒါရှိမှ ပြုလုပ်ပေးပြီး နိုင်ငံခြားအဆင့်မီ စူပါခေါင်းဟု ခေါ်ကြ၏။

ခေါင်းပုံသဏ္ဌာန်ကိုလိုက်၍ မုန့်လေးခေါင်း၊ မလေးရှားခေါင်း၊ အင်္ဂလိပ်ခေါင်း၊ မြန်မာခေါင်း စသည်ဖြင့် အခေါ်များကလည်းရှိသည်။ မုန့်လေးခေါင်းဆိုသည်မှာ ယင်းပုံကို ယခင်က ရန်ကုန်တွင် ပြုလုပ်အသုံးပြုခြင်းမရှိ။ မုန့်လေးတွင်သာ သုံးသည်။ ယခုမှ မုန့်လေးခေါင်းပုံကို တိုက်ရိုက်ယူလာပြီး ရန်ကုန်တွင် စပ်ယူသောပုံဖြစ်၍ မုန့်လေးခေါင်းဟု အမည်ပေးထားခြင်းဖြစ်ကြောင်း သိရ၏။

ခေါင်းတစ်လုံး (၃၅၀) ကျပ် (၄၀၀) ကျပ်ဟု ဆိုရာတွင် ယင်းစရိတ်ထဲတွင် မီးသဂြိုဟ်ခ၊ နိဗ္ဗာန်ယာဉ်ခနှင့် ခေါင်းပို့စရိတ် စသည်များ ပါဝင်ပြီးဟုသိရ၏။ မီးသဂြိုဟ်ခမှာ (၂၅) ကျပ်ဖြစ်ပြီး နိဗ္ဗာန်ယာဉ်ခသည် (၆၀) ကျပ်ဖြစ်၍ ခေါင်းပို့စရိတ်သည် (၁၀) ကျပ်မျှသာဖြစ်၏။

ခေါင်းများကို လုပ်ကိုင်ရာတွင် ဦးငွေပန်းတို့က နေ့စားလက်သမားများအား ပုတ်ပြတ်နှင့် ငှားရမ်းလုပ်ကိုင်ကြသည်။ ပုတ်ပြတ်ခမှာ မန္တလေးခေါင်းနှင့် မလေးရှားခေါင်း တစ်လုံးစီအတွက် (၁၅၀) ကျပ်ဖြင့် လက်ခံရ၍ အင်္ဂလိပ်-မြန်မာ ကျွန်းခေါင်းများသည် တစ်လုံးလက်ခံ (၄၀) ကျပ်မျှ ပေးရသည်ဟု သိရ၏။

ဦးငွေပန်းက ခေါင်းလုပ်ငန်းတွင် သစ်နှင့် ပန်းစက္ကူ၊ ငွေစက္ကူ၊ ရွှေစက္ကူ စသည်တို့ကို ရရှိရန် အခက်အခဲရှိကြောင်း ပြောပြသည်။ သစ်ကို သစ်ဆိုင်မှ သေစာရင်းနှင့်သာ သုံးရက်အတွင်း သက်ဆိုင်ရာ နယ်မြေတွင် ဝယ်ယူရသောကြောင့် အခက်အခဲရှိကြောင်းများကိုပါ ရှင်းပြပါ၏။

“တချို့ကျတော့လဲ သစ်ပိုရင် ကလေးခေါင်းများကို အဆင်သင့် လုပ်ထားလေ့ရှိပါတယ်၊ ကျွန်တော်ကတော့ အဲဒီလိုလုပ်လေ့မရှိဘူး၊ ကလေးခေါင်းကို လာမှပဲ လုပ်ပေးပါတယ်၊ လူကြီးခေါင်းများကို အတန်းအစား အမျိုးမျိုး အကြမ်းထည် လုပ်ထားရပါတယ်”

“လူဝကြီးတွေလာရင်ရော အမြင့်တစ်ပေ ထိပ်ဝတစ်ပေနဲ့ ရရဲ့လားဗျ”

“တော်ရုံတန်ရုံဝလို့တော့ ရပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် သိပ်ဝရင်တော့ ထိပ်ဝနှစ်ပေ၊ အမြင့် (၁၄) လက်မရှိတဲ့ခေါင်းကို သီးခြားစပ်ယူရပါတယ်၊ အဲဒီလို ခေါင်းမျိုးနဲ့ချရတဲ့လူကျတော့ မီးသဂြိုဟ်လို့ မရပါဘူး၊ ဘာပြုလို့လဲဆိုတော့ မီးသဂြိုဟ်တဲ့ မီးစက်မဆုံလို့ပါ၊ အဲဒါဆိုရင် မြေမြှုပ်ပဲ သဂြိုဟ်ရပါတယ်”

“မြေမြှုပ်သဂြိုဟ်တော့ ဘယ်လိုပေးရလဲ”

“မြေပိုင်မဟုတ်ရင်တော့ မြူနီစီပယ်ကို (၃၅) ကျပ် ပေးရတယ်၊ မြေပိုင်ယူရင်တော့ (၂၆၄) ကျပ် ပေးရပါတယ်၊ မြေပိုင်ဆိုရင် ဂူသွင်းလို့ရတယ်၊ သူပိုင်တာပဲ၊ မြေပိုင်မဟုတ်ရင်တော့ မြေမြှုပ်ရုံပဲ၊ ဝယ်သူက မပိုင်ဘူး၊ မြူနီစီပယ်က နောင်ဒီမြေကြီးပေါ်မှာ သူသုံးချင်တာ ဆက်သုံးနိုင်ပါတယ်၊ မြေပိုင်က အခု တစ်နေရာဖြစ်စေ၊ နှစ်နေရာဖြစ်စေ ဝယ်နိုင်ပါတယ်၊ ဇနီးမောင်နှံ တစ်ဦးသေပြီးလို့ ဒီနေရာမှာ မြှုပ်ရင် ဘေးနေရာမှာ နောက် ဇနီးဖြစ်စေ၊ ခင်ပွန်းဖြစ်စေ သေရင် ကပ်ပြီးမြှုပ်နိုင်ပါတယ်”

“မနှစ်က ဧပြီလကပဲ၊ ကျွန်တော့်ဇနီး ကွယ်လွန်ခဲ့တာ တစ်နှစ်ရှိပါပြီ၊ ကျွန်တော့်ဇနီးအတွက် ကတော့ မြေပိုင်ဝယ်ပြီး အုတ်ဂူလုပ်ထားပါတယ်၊ အုတ်ဂူက လေးထောင်ကျော် ကျပါတယ်”

ဦးငွေပန်းသည် သူနှင့် ဘဝခရီးဝယ်အတူ လျှောက်ခဲ့ရသော ချစ်ဇနီးအား စကားပြောနေရင်း ပြန်သတိရနေဟန်တူ၏။ သူ့ဇနီးအား သဂြိုဟ်စဉ်က ပြုလုပ်ထားသောခေါင်းကို ရောင်စုံဓာတ်ပုံ ရိုက်ထားပြီး မှန်ပေါင်ထည့်ထားသည့်ပုံကို ယူ၍ပြ၏။ ပုံတွင် မိခင်ကြီး၏ အလောင်းအား ဦးငွေပန်း၏ သားသမီးများက လက်အုပ်ချီမိုး၍ နောက်ဆုံး ရှိခိုးဂါရဝပြု နေကြသည်။

“ခုန ဦးငွေပန်းတို့က အမြတ်တော်ကြေးနဲ့ မြူခွန်ပေးရတယ်လို့ ပြောတော့ ဘယ်လောက်များ ပေးရလဲခင်ဗျ”

“မြို့ခွန်ကတော့ တစ်နှစ် (၁၀၀) ကျပ် မှန်မှန်ပေးရတယ်၊ အမြတ်တော်ကြေးကတော့ တစ်နှစ် တစ်ထောင်လောက် ပေးရတယ်”

“ကဲ ဦးငွေပန်းနဲ့ မမျှော်လင့်ဘဲ စကားပြောရတာလဲ အထူးဗဟုသုတဖြစ်ပါတယ်၊ နောက်ဆုံး စကားတစ်ခွန်းပဲ ကျွန်တော်မေးပါတော့မယ်၊ အခုလို သေတဲ့လူတွေကို နေ့တိုင်းတွေနေပြီး သူတို့ကို ထည့်ဖို့ခေါင်းတွေကို နေ့တိုင်းလုပ်နေရတာနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ဦးငွေပန်း ဘယ်လိုခံစားရလဲ၊ ဒီခေါင်းတွေ၊ လူသေတွေ မြင်ရတာကော ဦးငွေပန်း မကြောက်ဘူးလားဗျာ၊ ည ည မှောင်ကြီးမည်းကြီးထဲ ထတဲ့အခါ ဒီခေါင်းကြီးတွေကို မြင်ရင် မလန့်မိဘူးလား”

“ဆရာမေးခွန်းကို ကျွန်တော်ဖြေပါမယ်ဆရာ၊ ဒါပေမယ့်လို့ လိုရင်းကို မရောက်ရင်တော့လဲ သည်းခံပါဆရာ၊ ဒီခေါင်းတွေ၊ ဒီလူသေတွေ၊ ဂူတွေကို ကျွန်တော် နေ့တိုင်းတွေနေရတော့ နေ့တိုင်း နေ့တိုင်း သေနေကြပါလား၊ ဒီလိုပဲ နေ့တိုင်း နေ့တိုင်းလဲ မွေးနေကြတယ်၊ အဟောင်းအဟောင်းတွေ ချုပ်ငြိမ်းလို့ အသစ်အသစ်တွေ ဖြစ်နေကြတယ်၊ သေသူတွေသေ၊ သူတို့တွေက ရှေ့ကသွားတော့ ရှင်သူတွေ ကျွန်တော်တို့က သူတို့နောက်က လိုက်ကြရမယ်၊ အခု ကျွန်တော့်ဇနီးက ရှေ့ကသွားပြီ၊ ဟောဟို သင်္ချိုင်းထဲက သူက ကျွန်တော်တို့ကို စောင့်နေတယ်၊ ကျွန်တော်လဲ သူ့နောက်ကို လိုက်ရမှာ ဆိုတဲ့အသိဟာ တခြားသူတွေထက် ကျွန်တော်တို့က ပိုပြီး ဒီအသိကိုရတယ်၊ ဒီအသိကို တခြားသူတွေက ဖန်တီးပြီးယူကြရတယ်၊ မိတ်ဆွေသားချင်းမိသားစုထဲက အသုဘရှိလာမှ ဒီအသုဘကိုရှုပြီး ဒီအသိ ရအောင်ယူကြရတယ်၊ ကျွန်တော်တို့ကတော့ နေ့စဉ်နေ့တိုင်း အသုဘကိုရှုပြီး နေ့တိုင်း ဒီအသိကို ပွားများ နေနိုင်တယ်”

“လူတွေဟာ အသုဘကို မြင်တုန်းပဲ လန့်ကြတာ ကြောက်ကြတာ၊ လူသေကောင် မျက်စိအောက်ကလဲ ပျောက်သွားရော မကြောက်ကြ မလန့်ကြတော့ဘူး၊ လူသေကောင်ကို မြင်တုန်း ကြောက်ချင်အောင် လန့်ချင်အောင် ဆောင်ကြသလိုပါပဲ”

“ကျွန်တော်တို့ကတော့ ဆရာက နာနာရိုက်ပြီး ဆုံးမထားတဲ့ ကျောင်းသားလို သေခြင်း တရားကို နေ့တိုင်းမြင်နေရတော့ ဒါကိုအမြဲမှတ်မိနေပါတယ်၊ ဆင်းရဲတဲ့လူလဲ သေရမှာပဲ၊ ချမ်းသာတဲ့လူလဲ သေရတာပဲ၊ ဂုဏ်ရှိတဲ့သူ ဂုဏ်မဲ့တဲ့သူအားလုံးဟာ သေမျိုးတွေချည်းပဲ၊ ဒါပေမယ့် လူတွေဟာ သူတို့ကိုယ် သူတို့ ဘယ်တော့မှ မသေတော့မယ့်အတိုင်း နေထိုင်နေကြတယ်၊ ကျွန်တော်တို့ ကြံတောမှာ အသုဘလာပို့တဲ့မျက်နှာနဲ့ ပို့ပြီးလို့ ပြန်သွားတဲ့မျက်နှာက မတူကြပါဘူး၊ လာပို့ကြတော့ အကြောင်း ကြောင်းကြောင့် မျက်နှာသေလေးတွေနဲ့ ဟန်လုပ်ပြီး ပို့ကြတယ်၊ သေတဲ့သူက ပြာမကျသေးဘူး အသုဘ ပို့တဲ့လူတွေပြန်ထွက်လာတော့ အသုဘပို့တဲ့ ကားပေါ်မှာ ရယ်သွားကြတဲ့ သူတွေတောင် ရှိသေးတယ်၊ တချို့ကလဲ အသုဘရှင် မျက်နှာပြရုံ လာပို့ကြတဲ့သူက ရှိသေးရဲ့၊ အမျိုးမျိုးပါပဲဆရာရယ်၊ ကျွန်တော့် စကားတောင် ဘယ်တွေရောက်ကုန်ပြီလဲ မသိတော့ပါဘူး၊ နောက် ဆရာမေးတဲ့အထဲက ဒီခေါင်းတွေဟာ ကြောက်စရာမဟုတ်ပါဘူး၊ ဒီခေါင်းတွေဟာ ကျွန်တော်တို့ရဲ့ အနုပညာပစ္စည်းတွေ၊ ကုန်ချောပစ္စည်းတွေပါ။

တစ်ခါတစ်ခါ ကိုယ့်ဟာကိုယ်လုပ်ထားတဲ့ ကိုယ့်ခေါင်းလေးကို လှလွန်းလို့ ကြည့်ပြီး ကြည်နူးရတာတောင် ရှိသေးတယ်။ တစ်ခါတလေ ညညနီးရင် လရောင်အောက်မှာ ကိုယ့်ပစ္စည်းကိုယ် ဘယ်လိုလေးလုပ်ရင် ကောင်းမလဲ စသည်ဖြင့်ပေါ့ဗျာ။ ပန်းချီဆရာလိုပေါ့။ ဆွဲပြီးတဲ့ ပန်းချီကားလေးကိုပဲ ဘာများလိုသေးလဲလို့ ကြည့်ပြီးနေရတာ။ ဘယ်မှာကြောက်ဖို့ရာ ဖြစ်တော့မှာလဲ ဆရာရဲ့။ တစ်ခါတလေတော့လဲ သေတဲ့သူနဲ့ ခေါင်းကို လိုက်ဖက်ညီထွေဖြစ်အောင် စဉ်းစားရတယ် ဆရာရဲ့။ သေသူက တက္ကသိုလ်ကျောင်းသူ၊ အသက် (၁၉) နှစ်ဆိုရင်၊ အနက်ရောင်ကြီးတွေ အစိမ်းရောင်ကြီးတွေ သုံးလို့ ဘယ်ကောင်းပါ့မလဲ။ အစိမ်းရောင် သုံးတဲ့တိုင် ဒီလိုခေါင်းမျိုးကျတော့ အစိမ်းနုလေးတွေ၊ ဘာလေးတွေ စဉ်းစားသုံးရတာပေါ့ ဆရာရယ်။ ဒီခေါင်းတွေဟာ ကြောက်စရာ မဟုတ်ပါဘူးဆရာ။ ခေါင်းတွေထက် ကြောက်စရာကောင်းတာက လူတွေဟာ မိမိသေရမှာကို မစဉ်းစားမိဘဲ တစ်နေ့စာ တစ်မနက်စာအတွက် မတရားလုပ်နေကြတာတွေ၊ ဂုဏ်တုဂုဏ်ပြိုင် ပြုနေကြတဲ့သူတွေ၊ ဒါတွေဟာ တစ်ခဏ တစ်ဘဝကို ထာဝရလို့ ထင်နေကြတာတွေ၊ လောဘ ဒေါသ မောဟ၊ မာန်မာနတရားတွေသာ ကြောက်စရာကောင်းတာပါ ဆရာရယ်”

ဦးငွေပန်းက ဆက်၍တော့ ပြောနေသေး၏။ ကျွန်တော်သည် ကြားရသလောက်ကိုသာ မှတ်သား၍ ထားလိုက်သည်။ သူ့စကားများထဲတွင် ဆက်မှတ်သားစရာတွေက တစ်ပုံတစ်ပင်ကြီး ပါနေ၏။ သူက လက်တွေ့ပြောဆိုနေခြင်းဖြစ်သည်။

“အခုလို ပြောပြတာ ဦးငွေပန်းကို တကယ့်ကို အထူးပဲ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ခင်ဗျာ။ ကျွန်တော်လဲ အများကြီး ဗဟုသုတရပါတယ်။ ကျွန်တော်စာရေးဖြစ်ရင် ဒီအကြောင်းများကို ထည့်ရေးလို့ကော ရပါ့မလားခင်ဗျာ”

“ရပါတယ်ဆရာရယ်။ ကျွန်တော်က အခု ကျွန်တော်ပြောတာတွေကို ကျွန်တော့်ဆီမှာ ခေါင်းလာအပ်တဲ့လူတွေကိုရော နေ့စဉ် ဟောဒီ သုသာန်မှာ အသုဘလာဖို့တဲ့ လူတွေကိုပါ ပုံနှိပ်စက်နဲ့ ရိုက်ပြီး ကမ်းချင်တာ၊ အခု ဆရာက စာရေးမယ်ဆိုတော့ ရေးပါဆရာရယ်”

“ ဒီလိုဆိုရင် နောက်ကြုံမှ လာပါဦးမယ်၊ ကျေးဇူးလဲတင်ပါတယ်။ ဦးသန်းဆွေနဲ့ ပတ်သက်ပြီးမှ သိရပေမယ့် ဦးသန်းဆွေလိုပဲ ခင်ခင်မင်မင် ရှိနိုင်ပါတယ်။ ဦးသန်းဆွေနဲ့ ကျွန်တော်ကတော့ တစ်ရုံးတည်း အဆင့်တူဝန်ထမ်းတွေပါ”

“အားတော့နာပါရဲ့ ဆရာရယ်၊ ဆရာကိစ္စရှိရင် လာခဲ့ပါ။ ဆရာကိစ္စပဲဖြစ်ဖြစ်၊ သူများပဲဖြစ်ဖြစ် အကူအညီလိုရင် လာပါ”

ဦးငွေပန်းက တကယ့်ကို စေတနာ သဒ္ဓါတရားနှင့် ကြည်ကြည်ဖြူဖြူ ပြောနေခြင်းဖြစ်သည်။ တကယ်တော့ ဦးငွေပန်းဆိုခဲ့သော စကားစုသည် တစ်ဆင့်ပြန်ပြောသော် ရယ်စရာဖြစ်နိုင်သော်လည်း ကျွန်တော်လည်း သေရဦးမည်။ သူတစ်ပါးသေသည့်အခါတွင်လည်း ဆောင်ရွက်ပေးရခြင်းမျိုးနှင့်လည်း ကြုံနိုင်သည်။ ဦးငွေပန်းသည် သေတွင်း၏ တံခါးဝမှ တံခါးမူးသဖွယ် ဆောင်ရွက်နေသူဖြစ်၏။

ကိစ္စရှိလျှင် လာခဲ့ပါဟု ဦးငွေပန်းက ကျွန်တော့်ကို ဖိတ်ခေါ်ခဲ့ပါသော်လည်း တကယ်တမ်း ကျွန်တော့်ကိစ္စရှိလာခဲ့ပါလျှင် ဦးငွေပန်းတစ်ယောက် သူ့ဇနီးဘေးရှိ သူ့အတွက် သတ်မှတ်ထားသော မြေနေရာကွက်လပ်တွင် ကျွန်တော့်အား ပေးထားသည့်ကတိကို မေ့လျော့ကာ လဲလျောင်း ခေါင်းချနေနှင့်ပြီလည်း ဖြစ်ချင်ဖြစ်နေပေလိမ့်မည်။

(ဦးငွေပန်းသည် စာရေးသူနှင့် ယခုကဲ့သို့တွေ့ဆုံပြီး ရှစ်လအကြာတွင် ကွယ်လွန်သွားပါသည်။)

သေခြင်းတရားကို ကြိုတင်လက်ခံထားပါက သေခြင်းသည်လည်းကောင်း၊ အသက်မသေ ရှင်နေခြင်းသည်လည်းကောင်း အလွန်ချို့မြေနိမ့်ငယ်ရာဖြစ်ပါမည်။

ရှိတ်စပီးယား (၁၅၆၄ - ၁၆၁၆)
အင်္ဂလိပ်လူမျိုးကဗျာဆရာကြီး

ရက်ကန်းသည်မလေး

ဤခရီးနီးသလား :။

ရက်ကန်းသည်မလေးအတွက်ကား ဤခရီးကို အပြေးလာခဲ့ရပါသည်။ အဘယ့်ကြောင့်ဆိုသော် ဖခင်ကြီးသည် အပ်ထည်များ ယနေ့ပေးနိုင်ရန် ရက်ဖောက်များကို အမြန်ရစ်၍ ယူခဲ့ရန် မှာကြားခဲ့သည်။ ရက်ကန်းသည်မလေးသည် ရက်ဖောက်များကို အမြန်ရစ်၍ ဖခင်ကြီးအတွက် ထမင်းထည့်ကာ ခပ်သုတ်သုတ် ထွက်လာခဲ့သော်လည်း ဘုရားရှင်၏ တရားပွဲသို့ ဝင်ရောက်နေ၍ အချိန်အတန်ငယ် နောက်ကျခဲ့ရ၏။ ထို့ကြောင့်လည်း ဖခင်ကြီးထံ အပြေးနှင့်၍ လာရခြင်းဖြစ်သည်။ ခပ်သုတ်သုတ်လာခဲ့သော ဤအမျိုးသမီးငယ်သည် သေခြင်းတရားကို အစဉ်နှလုံးသွင်းနိုင်သူဖြစ်၏။

ဦးငွေပန်းက မိမိသည် ခေါင်းများကိုလုပ်ရင်း သေခြင်းတရားကို ပွားများရသည်။ သေသူတွေက ရှေ့ကသွားကြပြီး မသေသူများက သူတို့နောက်သို့လိုက်ရန် တန်းစီနေကြသည်။ မိမိအသက်မွေးဝမ်းကျောင်းက နေ့စဉ်သေသူများ နောက်ကို မိမိလည်း လိုက်ရမှာပါကလားဆိုတဲ့ အသုဘအသိကို အမြဲရှုနေရ၏။ အသုဘကို အမြဲရှုပြီး ဒီအသိကို အမြဲကပ်ထားနိုင်လို့ ဒီအလုပ်ကို မိမိမြတ်နိုးရပါတယ်ဟု ဆို၏။

အလားတူပင် သေခြင်းတရားနှင့် သေခါနီးလူတို့၏ သဘာဝကို လေ့လာခဲ့သူ ဒေါက်တာ အက်လီဘောက်ကူဘလာရောင်ကလည်း ကျွန်ုပ်တို့ မုချမသွေသေရမည်ဟူသောအရေးကို မူလအစကပင် လက်ခံသဘောပေါက်ထားပါက ကျွန်ုပ်တို့သည် ကောင်းရာကောင်းကြောင်း အများအပြားကို လုပ်ကိုင်နိုင်ခဲ့လိမ့်မည် ဟုဆို၏။

သေခြင်းတရားဟူသည် မွေးဖွားလာစဉ်ကပင် ပါလာသောတရားဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် သေခြင်းတရားကို သေခါနီးမှ ပွားများရမည်မဟုတ်။ မည်သည့်အချိန်မဆို ပွားများနိုင်၏။ သေခြင်းတရားကို စောစောပွားများနိုင်လေ စောစောအကျိုးရှိလေဖြစ်၏။ သေခြင်းတရားကို စောစောပွားများနိုင်လေ ကောင်းရာ ကောင်းကြောင်းများကို စောစောပြုလုပ်နိုင်လေဖြစ်၏။

ယခုဖော်ပြမည့် ရက်ကန်းသည်မလေးသည် သေခြင်းတရားကို စောပြီးပွားများနိုင်ခဲ့သူတစ်ဦး ဖြစ်သည်။ မိမိသည် ဘယ်ဘဝကလာသည်ကို မသိနိုင်သော်လည်း မိမိမုချသေရမည်ကိုကား သိနိုင်၏။ မိမိမုချမသွေ သေရမည်ကိုသိသော်လည်း ဘယ်တော့၊ ဘယ်အချိန်၊ ဘယ်နေရာမှာ၊ ဘယ်ကဲ့သို့သော အကြောင်းတရားဖြင့် သေရမည်မသိ။

ဒေါက်တာအောင်မြင့်သည် ကျွန်တော်၏ ရင်းနှီးသော မိတ်ဆွေတစ်ဦးဖြစ်သူ ဗိုလ်ကြီး သူရဆွေဝင်း၏ ငယ်သူငယ်ချင်းတစ်ဦးဖြစ်သည်။ ဗိုလ်ကြီးသူရဆွေဝင်း၏ ငယ်သူငယ်ချင်း ဖြစ်၍ ကျွန်တော်နှင့်လည်း ရင်းနှီးခဲ့ရ၏။ ဒေါက်တာအောင်မြင့်သည် ကောလင်းမြို့နယ်၌ တာဝန်ထမ်းဆောင်နေသူတစ်ဦးဖြစ်ရာ ရန်ကုန်သို့ ရောက်ရှိလာစဉ် ကျွန်တော်တို့အား ရန်ကင်းမြို့နယ် စုနီရမ်ပတ်ရှိ အိမ်ဖြူတော်စားတော်ဆက်တွင် ကျွေးမွေးပြုစုခဲ့သည်။ ထို့နောက် ကျွန်တော်တို့အား နှုတ်ဆက်ကာ

ကောလင်းသို့ အမြန်ပြန်ရမည်ဖြစ်သော်လည်း မကြာမီ ရန်ကုန်သို့ လာစရာရှိသေးကြောင်း၊ ထိုအခါတွင်လည်း အေးအေးဆေးဆေး တွေ့လိုသေးကြောင်း ပြောဆိုခဲ့သေး၏။

သို့သော် ထိုသို့နှုတ်ဆက်ပြီး ပြန်သွား၍မှ မကြာမီပင် ဒေါက်တာအောင်မြင့် မန္တလေး ဆေးရုံကြီး၌ ကွယ်လွန်ခဲ့ကြောင်းသတင်းကို လုပ်သားပြည်သူ့နေ့စဉ် သတင်းစာထဲတွင် ဖတ်လိုက်ရ၏။ ဒေါက်တာအောင်မြင့်သည် တစ်နေ့ကပင် ထမင်းအတူစားရာ၌ ပုစွန်တုပ်တစ်ကောင်ကို ကျွန်တော်၏ ပန်းကန်ထဲ၌ ထည့်ပေးကာ မြိန်မြိန်ရှက်ရှက်စားရန် ပြောနေခဲ့သေး၏။

ယခုတော့ ဒေါက်တာအောင်မြင့် ကွယ်လွန်ခဲ့ပါပြီ။ ထို့ကြောင့်လည်း မိမိသေမည် ဆိုသည်ကို သိသော်လည်း ဘယ်အချိန်၊ ဘယ်နေရာတွင် ဘယ်လိုသေရမည်ကို မသိ။ ထို့ကြောင့် ထိုသို့ မသိနိုင်ခြင်းသည် ဘယ်တော့မှ မသေတော့မှာလည်းမဟုတ်။ ထို့ကြောင့် ဘယ်အချိန်ပင် သေသေ၊ သေရမည့်အတူတူ ယခုပင် သေခြင်းတရားကို ပွားများကာ မိမိစိတ်ကို မိမိ ဆုံးမနိုင်ပါက ယခုပင် ကောင်းရာ ကောင်းကြောင်းများကို စတင် လုပ်ဆောင်ပြီး ဖြစ်နေပေမည်။

အသက်ငယ်ပင် ငယ်သော်လည်း သေခြင်းတရားကို ပွားများနိုင်သော ရက်ကန်းသည်မလေး၏ ဖြစ်ရပ်က များစွာ စိတ်ဝင်စားဖွယ်ရာဖြစ်ပါ၏။ (၁၆) နှစ် အရွယ်မျှသာရှိသေးသူ ရက်ကန်းသည်မလေး သည် မြို့တွင်း၌ ဗုဒ္ဓရှင်တော်မြတ်ကြွလာတော်မူကြောင်းကို ကြားသိရ၍ တရားနာချင်၊ ဖူးတွေ့ချင်သည့် စိတ်တို့က စောနေ၏။ သို့သော် ဖခင်ကြီးက ရက်ဖောက်ကို မြန်မြန်ရစ်ချည်၍ ယူခဲ့ရန် မှာကြား သွားသည့်အတွက် ဖခင်ကြီးဆီသို့ ရက်ဖောက်ပို့ရန် ကိစ္စကလည်းရှိနေ၍ စိတ်လှုပ်ရှားလျက်ရှိရ၏။

ဤဒေသသို့ ယခင်တစ်ခါ ဘုရားရှင်ကြွလာတော်မူစဉ်က မြတ်စွာဘုရားသည် သေခြင်းတရားကို ဟောတော်မူခဲ့၏။ (မရကံ မေ ဝုဝံ၊ ဇီဝိတံ မေ အဝုဝံ) ငါ၏ သေခြင်းသည် မြဲ၏။ ငါ၏ အသက်သည် မမြဲ။ (မရကံ မေ ဘဝိဿတိ)၊ ငါ့အား သေခြင်းတရား ဖြစ်လတ္တံ့။ အရှင်ဘုရား၏ ထိုတရားတော်ကို ကြားနာခဲ့ ရပြီးနောက် ရက်ကန်းသည်မလေးသည် ငါသေရဦးမည်ဟု အမြဲမပြတ် နှလုံးတွင်ကပ်ကာ သေခြင်းတရားကို ပွားများနေခဲ့၏။ မရကာ နဿတိ ကမ္မဌာန်း စီးဖြန်းနေခဲ့၏။

ယခုတစ်ကြိမ် ဘုရားရှင်ကြွလာတော်မူကြောင်းကို ကြားသိရသော်လည်း မိမိတွင် အလုပ်အားလပ်၍ မသွားရောက်နိုင်။ ဖခင်ကြီးကလည်း အပ်ထည်များကို ယနေ့ပေးအပ်နိုင်ရန် စောစောကပင် ရက်ကန်းရုံသို့ သွားခဲ့ပြီ။ မိမိကိုလည်း ထမင်းပို့လားသည့်အခါ ရက်ဖောက်များ အမြန်ရစ်၍ ယူခဲ့ရန် မှာကြားခဲ့၏။

ရက်ကန်းသည်မလေးသည် ဖခင်ကြီးအား ထမင်းပို့ရန် ထမင်းတောင်းတွင် ရက်ဖောက်များ ထည့်ကာ အိမ်မှထွက်ခဲ့၏။ မြို့သူမြို့သားတို့သည် မြို့လယ်တွင် မြတ်စွာဘုရားနှင့်တကွ သံဃာတော်တို့အား ဆွမ်းကပ်ပြီး၍ ဆွမ်းအနုမောဒနာပြုရန် အသင့်ဖြစ်နေကြ၏။ ဗုဒ္ဓရှင်တော်မြတ်သည် ဆွမ်းဘုဉ်း ပေးတော်မူပြီး၍ ပရိသတ်များ အသင့်ဖြစ်နေကြောင်းကို သိတော်မူသော်လည်း တရားမဟောသေး။

ဆွမ်းဘုဉ်းပေးခြင်းကိစ္စပြီးသည့်အခါ လူတို့သည် မြတ်စွာဘုရား၏ သပိတ်တော်ကို ဆေးကြော သန့်စင်ပြီးနောက် ထိုသပိတ်တော်ကို မြတ်စွာဘုရားအား ပြန်လည်ပေးကပ်ခြင်းသည် တရားဟောရန် အချိန်ကျပြီဖြစ်ကြောင်း၊ တရားနာယူရန်အသင့်ဖြစ်နေကြောင်း ပရိသတ်စုံပြီဖြစ်ကြောင်း အထိမ်းအမှတ်ပင် ဖြစ်၏။

သို့သော် ယခုမူကား ဗုဒ္ဓရှင်တော်မြတ်အနေဖြင့် တစ်စုံတစ်ယောက် လိုနေသေးသည့်အတွက် ငုံ့လင့်တော်မူလျက်ရှိ၏။ ဗုဒ္ဓအနေဖြင့် ပရိသတ်က မစုံသေး။

မှန်၏။ ဗုဒ္ဓရှင်တော်မြတ်သည် နံနက်မိုးမသောက်မီကပင် ကျိန်းစက်ရာမှ ထတော်မူ၍ ဗုဒ္ဓစက္ခုဖြင့် လောကကို ကြည့်ရှုတော်မူမြဲဖြစ်၏။ ယနေ့မည်သူ့အား ခြွေချွတ်ရပေမည်နည်းဟု လောကကို ဆင်ခြင်တော် မူရိုးထုံးစံရှိ၏။ ဤကား ဗုဒ္ဓ၏ နေ့စဉ်ကိစ္စဖြစ်၏။

ဤယနေ့ကား ရက်ကန်းသည်မလေးကျွတ်လွတ်ရန် အကြောင်းကောင်းသော အထောက်အပံ့ကို မြင်တော်မူသည့်အတွက် ဤဒေသသို့ ကြွတော်မူလာခြင်းဖြစ်၏။ မြတ်စွာဘုရားသည် ငါသည် ဤအရပ်သို့ ဤသူ့အတွက် ရောက်ရှိလာခြင်းဖြစ်၏။ ဤသူသည်ကား သူ့ဖခင်၏ အမိန့်အရ မလာအားသေးဘဲ ရှိနေသည်ဟု ဆင်ခြင်နေစဉ်မှာ ရက်ကန်းသည်မလေးသည်လည်း ဖခင်အတွက် ထမင်းတောင်းတွင် ရက်ဖောက်များထည့်လျက် တောင်းကိုရွက်ကာ မဏ္ဍပ်အနီးသို့ ရောက်ရှိလာ၏။ ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရား သည် တရားဟောမည့်နေရာတွင် ထိုင်နေတော်မူရာမှ မဏ္ဍပ်နားသို့ ချည်းကပ်လာသော ရက်ကန်းသည်မလေးကို လှမ်းမျှော်ကာ ကြည့်တော်မူလိုက်၏။ ပရိသတ်များသည်လည်း ဘုရားရှင် မျှော်ကြည့်ရာသို့ လှည့်၍ ကြည့်ကြကုန်၏။

ပရိသတ်ကြီးသည် နဂိုကပင် ဗုဒ္ဓရှင်တော်မြတ် တရားမဟောသေးသည်မှာ တစ်စုံ တစ်ယောက်ကို စောင့်ဆိုင်းနေသလားဟု တွေးထင်ထားသည့်အတိုင်း ဗုဒ္ဓဘုရားရှင်တော်မြတ် မျှော်ကြည့်သောသူသည် ဗုဒ္ဓရှင်တော်မြတ် စောင့်ဆိုင်းနေသူပင် ဖြစ်ရမည်ဟု တွက်ဆထားပြီးဖြစ်ကြ၏။

ရက်ကန်းသည်မလေးသည်လည်း တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်လျက်ရှိသော ပရိသတ်အနေအထား နှင့် ဗုဒ္ဓရှင်တော်မြတ်က မိမိအား လှမ်းကြည့်တော်မူသည်ကို မြင်ရသည့်အတွက် ဗုဒ္ဓရှင်တော်မြတ်သည် မိမိအား စောင့်ဆိုင်းနေကြောင်းကို အတတ်သိလေ၏။ သို့အတွက် ဖခင်ကြီးဆီသို့ တရားနာပြီးမှ သွားတော့မည်။ ငါ့အား နောက်ကျ၍ ဖခင်ကြီး ကြိမ်းမောင်းရိုက်နှက်သော်လည်း ကြိမ်းမောင်း ရိုက်နှက်ပါစေ၊ ဘုရားရှင်အား ဝင်ရောက်ဖူးမြော်၍ တရားနာဦးမည်ဟု မဏ္ဍပ်အတွင်းသို့ ဝင်ခဲ့၏။ မဏ္ဍပ်အတွင်းသို့ ဝင်ရုံမျှမက ဘုရားရှင် ရောင်ခြည်တော်လွှတ်တော်မူနေရာ အနီးကပ်နေရာသို့ပင် ဝင်ရောက်လာခဲ့၏။

ဗုဒ္ဓရှင်တော်မြတ်သည် မိမိရည်စူးစောင့်ဆိုင်းနေသူ ရောက်လာပြီဖြစ်သည့်အတွက် “အမျိုးသမီးငယ် သင် ဘယ်ကလာသလဲ” ဟု စတင်၍ မေးတော်မူလိုက်၏။ ထိုအခါ ရက်ကန်းသည်မလေးက -

“မသိပါဘုရား” ဟု လျှောက်ထားလိုက်၏။

ပရိသတ်ကြီးမှာ မျက်လုံးပြူးကာ ခေါင်းထောင်လာ၏။ “ဘယ့်နှယ် ဒီမိန်းကလေး ဘယ်လို ဖြေလိုက်ပါလိမ့်” ဟု တွေးနေကြ၏။ ဗုဒ္ဓရှင်တော်မြတ်နှင့် ရက်ကန်းသည်မလေးတို့၏ အမေးအဖြေကား မရပ်သေး။

“အမျိုးသမီးငယ် သင်ဘယ်သွားမလို့လဲ” ဟု မေးတော်မူလိုက်ပြန်၏။ ရက်ကန်းသည်မလေးက -

“မသိပါဘုရား” ဟု လျှောက်တင်လိုက်၏။

ပရိသတ်ကြီးမှာ ပို၍ပင် ခေါင်းထောင်လာကြ၏။ ဗုဒ္ဓအမေးကား မရပ်သေး။

“အမျိုးသမီးငယ် သင် တကယ်မသိဘူးလား” ဟု မေးတော်မူပြန်၏။ အမျိုးသမီးငယ်က -

“သိပါတယ်ဘုရား” ဟု လျှောက်တင်လိုက်၏။

ပရိသတ်ကြီးမှာ ခေါင်းထောင်ရုံတင်မက “အစက ဒီမိန်းကလေးကို တို့က ယဉ်ကျေး သိမ်မွေ့တယ်လို့ ထင်ခဲ့သည်။ အခုတော့ ဘယ့်နှယ်လဲ၊ ဘုရားရှင်မေးတော်မူသည်ကို ယဉ်ကျေးသိမ်မွေ့စွာ ပြန်လည်မဖြေကြား မလေးမစားနှင့် ဖြေကြားလေသည်” ဟု ကဲ့ရဲ့ သင်္ဂြိုဟ် စကားတင်းဆိုကြ၏။

ဗုဒ္ဓနှင့် ရက်ကန်းသည်မလေးတို့ကား ပရိသတ် အနေအထားနှင့် လှုပ်ရှားနေမှုကို ဂရုမထားဘဲ ဆက်၍ မေးတော်မူဆဲ၊ ဖြေကြားဆဲပင်ဖြစ်၏။

“အမျိုးသမီးငယ် သင် ဧကန်သိသလား” ဟု မေးတော်မူပြန်၏။ အမျိုးသမီးငယ်က -

“ဧကန်မသိပါဘုရား” ဟု လျှောက်တင်လိုက်ပြန်၏။

ဗုဒ္ဓနှင့် အမျိုးသမီးငယ်တို့၏ အမေးအဖြေကို သီးသန့် အတိုချုပ်၍ ထုတ်နုတ်ပြပါဦးမည်။

၁။ သင် ဘယ်ကလာသလဲ။
မသိပါ။

၂။ သင် ဘယ်သွားမလဲ။
မသိပါ။

၃။ သင် တကယ်မသိဘူးလား။
သိပါတယ်။

၄။ သင် ဧကန်သိသလား။
မသိပါ။

ဤသို့သော အနေအထားမျိုး အဖြေစကားကို ကြားရပါက အပေါ်ယံ ကြည့်တတ်သူတို့အတွက် မလေးမစား ကန့်လန့်ဖြေကြားသော အဖြေစကားဟူ၍လည်း၊ ယူဆစရာဖြစ်ပါ၏။

သို့သော်လည်း မရဏာ နုဿတိ ကမ္မဋ္ဌာန်းကို နေ့စဉ် စီးဖြန်းနေသူ (သေရမည်ကို နေ့စဉ်ပွားများနေသူ) ဤရက်ကန်းသည်မ အမျိုးသမီးနှင့် သတ္တဝါတို့၏ စရိုက်အနေအထား စိတ်နေစိတ်ထားကို အတွင်းကျကျ သိတော်မူ၊ မြင်တော်မူသော ဘုရားရှင်တို့အတွက်ကား ကျယ်ပွားသော အဓိပ္ပါယ်ရှိ၏။ လေးနက်သော အမေးတရားနှင့် အဖြေစကားများဖြစ်ပေ၏။

ဤသို့ ဗုဒ္ဓနှင့် အမျိုးသမီးငယ်တို့၏ အမေးအဖြေများသည် ဗုဒ္ဓနှင့် အမျိုးသမီးငယ်တို့အတွက် သက်သက်ဆိုပါလျှင် ဤသို့သာ အကျဉ်းမျှနှင့် လုံလောက်၏။ ပြည့်စုံ၏။ အမေးထဲတွင် တရားပါ၏။ အဖြေထဲတွင် တရားပါ၏။ ဤမျှဖြင့် တရားတစ်ပွဲ ပြီးဆုံး၏။

သို့သော် သေခြင်းတရားကို စိတ်မဝင်စားသူ၊ ငါသေရဦးမှာပါလားဟု တစ်ရံတစ်ခါမျှ စဉ်းစား ဆင်ခြင်မှုမပြုသူ၊ သေခြင်းတရားကို မသိချင်ယောင်ဆောင်နေသူများအတွက်ကား သံသယတန်းလန်းနှင့် အကန်းသဖွယ်ပင် ရှိနေမည်ဖြစ်၏။

ထို့ကြောင့်ပင် ဗုဒ္ဓရှင်တော်မြတ်သည် ပညာဉာဏ်ကင်း သေခြင်းတရားကို မသိယောင် ဆောင်နေသော ပရိသတ်အတွက် တစ်ဆင့်တက်ကာ အကျယ်ဖွင့်ဆို၍ မေးတော်မူရပြန်၏။

“အမျိုးသမီးငယ်၊ သင် ဘယ်ကလာသလဲ ဟုမေးသည့်အခါ မသိပါဘုရားဟု လျှောက်ထား သည့်အဓိပ္ပါယ်မှာ မည်သို့ရှိလေသနည်း” ဟုမေးတော်မူလိုက်၏။

“မြတ်စွာဘုရား၊ တပည့်တော်မ အိမ်ကလာသည်ကို ဤပရိသတ်ကြီးလည်း သိပြီးဖြစ်ပါသည်။ မြတ်စွာဘုရားလဲ သိတော်မူမည်ပင်ဖြစ်ပါသည်။ ဤအိမ်ကလာသည့် ကိစ္စမျှလောက်ကို ဤတရားပွဲ အလယ်၌ မြတ်စွာဘုရားအနေဖြင့် မေးခွန်းထုတ်၍ အမေးပြုလုပ်မည် မဟုတ်ပါ။”

“သို့အတွက် သင် ဘယ်ကလာသလဲ ဟူသော မြတ်စွာဘုရား၏ အမေးတော်မှာ သင် ဘယ်ဘဝက ဤလူ့ဘဝကို လာခဲ့သလဲ ဟူသော အမေးတော်သာဖြစ်ရမည်ဟု ယူဆသည့်အတွက် တပည့်တော်မသည် ဘယ်ဘဝကနေ၍ ဤလူ့ဘဝသို့ လာခဲ့ရသည်ကို မသိခြင်းကြောင့် မသိပါဘုရားဟု လျှောက်ထားခြင်းဖြစ်သည်” ဟု ပထမအဖြေ၏ အကျယ်အဓိပ္ပါယ်ကို ဖြေကြားသည့်အခါ ဗုဒ္ဓရှင် တော်မြတ်က “အမျိုးသမီးငယ်၊ သင်သည် ငါဘုရား ပညာဖြင့် ရည်ညွှန်း၍ မေးသည်ကို ကောင်းစွာ ဖြေဆိုနိုင်ပေ၏။” ဟု သာဓုခေါ်ကာ ကောင်းချီးပေးတော်မူလိုက်၏။

ထို့နောက် “အမျိုးသမီးငယ်၊ သင် ဘယ်ကို သွားမလဲ ဟုမေးသည့်အခါ မသိပါဘုရား ဟု လျှောက်ထားသည့် အဓိပ္ပါယ်မှာ မည်သို့ ရှိလေသနည်း” ဟုမေးတော်မူ၏။

“မြတ်စွာဘုရား၊ တပည့်တော်မ၏ ထမင်းတောင်းနှင့် ရက်ဖောက်တို့ကို မြင်ရခြင်းဖြင့် ဖခင်ရက်ကန်းရက်ရာ ရက်ကန်းရုံသို့သွားမည်ကို ဤပရိသတ်ကြီးလည်း သိရှိပြီးဖြစ်ပါသည်။ မြတ်စွာဘုရား လည်း သိမည်ဖြစ်ပါသည်။ ရက်ကန်းရုံသို့ သွားမည့်ကိစ္စလောက်ကို မြတ်စွာဘုရား မေးတော်မူမည် မဟုတ်ပါ။”

“သို့အတွက် သင် ဘယ်ကိုသွားမလဲဟု မေးတော်မူခြင်းမှာ သင် ဤလူ့ဘဝမှ သေလွန်သောအခါ ဘယ်ဘဝသို့ သွားရမည်နည်း ဟူ၍သာ မေးတော်မူခြင်းဟု ယူဆသည့်အတွက် တပည့်တော်မသည် ဤလူ့ဘဝမှ သေလွန်သောအခါ ဘယ်ဘဝသွားရမည်ကို မသိခြင်းကြောင့် မသိပါဟု လျှောက်ထားခြင်းဖြစ်ပါသည်ဘုရား” ဟု ဒုတိယအဖြေ၏ အကျယ်ကို ဖွင့်ဆိုပြောကြားလိုက်သည့်အခါ မြတ်စွာဘုရားက

“အမျိုးသမီးငယ်၊ သင်သည် ငါဘုရား ပညာဖြင့်ရည်ညွှန်းမေးသည်ကို ကောင်းစွာ ဖြေဆိုနိုင်ပေ၏။” ဟု သာဓုခေါ်ကာ ဒုတိယအကြိမ် ကောင်းချီးပေးတော်မူလေ၏။

ထို့နောက် “အမျိုးသမီးငယ်၊ သင် တကယ်မသိဘူးလား ဟုမေးသည့်အခါ သိပါသည်ဘုရားဟု လျှောက်ထားဖြေဆိုသည်မှာ အဓိပ္ပါယ်မည်သို့ ရှိလေသနည်း” ဟုမေးတော်မူပြန်၏။

“မြတ်စွာဘုရား၊ သင်သည် ဘယ်ဘဝကလာ၍ ဘယ်ဘဝသွားရမည်ကို မသိသကဲ့သို့ သေရမည်ကိုပါ မသိလေသလောဟူသည်ကို ရည်ရွယ်၍ မေးတော်မူခြင်းဟု ယူဆသည့်အတွက် တပည့်တော်မသည် ဘယ်ဘဝကလာ၍ ဘယ်ဘဝသို့ သွားရမည်ကိုပင် မသိသော်လည်း သေရမည်ကိုတော့ နေ့စဉ်နလုံးသွင်းနေသည့်အတွက် သိပါသည်ဘုရား ဟုလျှောက်ထားခြင်းဖြစ်ပါသည် ဘုရား” ဟု တတိယအဖြေ၏ အကျယ်အဓိပ္ပါယ်ကို ဤသို့ဖွင့်ဆို လျှောက်ထားသည့်အခါ ဗုဒ္ဓရှင်တော်မြတ်က “အမျိုးသမီးငယ်၊ သင်သည် ငါဘုရား ပညာဖြင့်ရည်ညွှန်းမေးသည်ကို ကောင်းစွာဖြေဆိုနိုင်ပေ၏။” ဟု သာဓုခေါ်ကာ တတိယအကြိမ် ကောင်းချီးပေးတော်မူလေ၏။

ထို့နောက် “အမျိုးသမီးငယ်၊ သင် ဧကန်သိသလား ဟုမေးသည့်အခါ ဧကန်မသိပါဘုရား ဟု လျှောက်ထားဖြေဆိုသည်မှာ အဓိပ္ပါယ်မည်သို့ရှိလေသနည်း” ဟုမေးတော်မူပြန်၏။

“မြတ်စွာဘုရား၊ သင်သည် သေရမည်ကို ဧကန်သိခဲ့သော် ဘယ်တော့သေရမည်ကိုလဲ ဧကန် သိသလားဟူသည်ကို ရည်ရွယ်၍ မေးတော်မူခြင်းဟု ယူဆသည့်အတွက် တပည့်တော်မသည် သေရမည်ကို ဧကန်သိသော်လည်း ဘယ်တော့သေရမည်ကိုတော့ ဧကန်မသိခြင်းကြောင့် မသိပါဘုရားဟု လျှောက်ထားခြင်းဖြစ်ပါသည်ဘုရား” ဟု စတုတ္ထအဖြေ၏ အကျယ်အဓိပ္ပါယ်ကို ဤသို့ လျှောက်ထား လိုက်သည့်အခါ ဗုဒ္ဓရှင်တော်မြတ်က “အမျိုးသမီးငယ်၊ သင်သည် ငါဘုရားပညာဖြင့် ရည်ညွှန်း၍ မေးသည်ကို ကောင်းစွာဖြေဆိုနိုင်ပေ၏။” ဟု သာဓုခေါ်ကာ လေးကြိမ်မြောက် ကောင်းချီးပေးတော်မူ ပြီးလျှင် တရားနိဂုံး အဆုံးသတ်တော်မူလေ၏။

လွန်ခဲ့သောကာလက နာကြားခဲ့ရပြီး သေခြင်းတရားကို အမြဲမပြတ်နလုံးမှာ ယှဉ်ကပ်၍ စီးဖြန်းနေသူပီပီ ရက်ကန်းသည်မလေးသည် ဘုရားရှင်ရည်ညွှန်း၍ မေးသည်ကို ဘုရားရှင် အလိုတော်ကျ ဖြေနိုင်သည့်အတွက် ဘုရားရှင်၏ ကောင်းချီးနမော်သာဓုခေါ်လောက်အောင်ချီးမြှောက်ခြင်းကို ခံယူရရှိကာ သောတာပန်တည်လေ၏။

သောတာပန်တည်သည်ဆိုသည်မှာ လူအများကြောက်လှပါသည်ဆိုသော ဆင်းရဲဒုက္ခ အပြည့်အဝရှိသည့် ငရဲဘဝ၊ တိရိစ္ဆာန်ဘဝ၊ ပြိတ္တာဘဝ၊ အသူရကာယ် ဘဝတို့၌ လုံးဝမဖြစ်ရတော့ဘဲ စည်းစိမ်ချမ်းသာ တင့်တယ်စွာသော လူ့ဘဝ၊ နတ်ဘဝတို့၌သာလျှင် ဖြစ်တည်ရသော အနေအထား ဖြစ်ပေ၏။ ထို့ကြောင့်ပင် သောတာပန်ပုဂ္ဂိုလ်အတွက် ငရဲ၊ တိရိစ္ဆာန်၊ ပြိတ္တာ၊ အသူရကာယ် ဟူသော အပါယ်လေးပါးသို့သွားရာ တံခါးကြီးများ ပိတ်သွားရသည်။

ဤသို့လျှင် ရက်ကန်းသည်မ အမျိုးသမီးငယ်လေးသည် သေရမည်ကို နေ့စဉ်ပွားများ နှလုံးသွင်းနေသည့်အတွက် အလွယ်နှင့် သောတာပန်တည်ကာ တရားပွဲအပြီးတွင် ရက်ကန်းရုံသို့ ရောက်လာခဲ့၏။ ရက်ကန်းရုံ၌ကား ဖခင်သည် ရက်ကန်းရက်ရင်း ရက်ဖောက်ချည်များ ကုန်သွားသည့်အတွက် သမီးငယ်အလာကို စောင့်ကာ ရက်ကန်းစင်ပေါ်တွင် ဦးခေါင်းတည်၍ လက်တစ်ဖက်မှ လွန်းအိမ်ကိုကိုင်ပြီး ခဏမျှမှေးနေရာမှ အိပ်ပျော်သွားခဲ့၏။

သမီးငယ်သည် တရားဝင်ရောက်နာယူနေသည့်အတွက် ရက်ကန်းရုံသို့ အတန်ငယ် နောက်ကျမှ ရောက်ခဲ့၏။ ရောက်လျှင်ရောက်ချင်း ဖခင်အိပ်ပျော်နေသည်ကို သတိမထားမိဘဲ ဖခင်နားသို့ ရက်ဖောက်တောင်းကို ချလိုက်သည်တွင် အိပ်ပျော်နေသော ဖခင်ကြီးက ယောင်ယမ်းပြီး လက်တွင် ဆုပ်ကိုင်ထားသော လွန်းအိမ်ဖြင့် တွက်လိုက်မိ၏။ ထိုအခါ သမီးငယ်သည် တစ်ချက်မျှသာ အော်လိုက်နိုင်ပြီး ရင်ဝသို့ လွန်းအိမ်ထိစိုက်၍ သေဆုံးခဲ့ရ၏။ ထိုအခါ ဖခင်သည် အိပ်ပျော်ရာမှ ရုတ်တရက်ထ၍ ကြည့်သော် သမီးငယ်၏ ရင်ဝမှ သွေးတို့သည် အထွက်မရပ်သေး၊ စမ်းရေပွက်သို့ စိမ့်အန် ထွက်နေဆဲဖြစ်၏။ အဖြစ်အပျက်မှာ လျင်မြန်လှ၏။ မျက်တောင်တစ်ခတ်စာသာသာ အချိန်အတွင်း သေခြင်းတရားတစ်ခု ဖြတ်သန်းသွားခြင်းဖြစ်၏။ သေခြင်းတရား၏ ဖြတ်သန်းသွားမှုမှာ မြန်ဆန်လွန်း လှသည်။ သတိရ၍ လှည့်ကြည့်လိုက်သည်တွင် သေမင်းကို မမြင်လိုက်ရတော့။ သူ့လက်ရာ သေနေသည်ကိုသာ တွေ့ရတော့၏။

ဖခင်ကြီး၏ ရင်ထုမနာဖြစ်ရပုံမှာ ပြောမပြနိုင်၊ ရေးမပြနိုင်ပြီဖြစ်၏။ ဖခင်အတစ်ခု၊ သမီးတစ်ခုမို့ မိမိ၏ နှလုံးသားတွင် နှစ်ဝင်နေအောင် ချစ်လှစွာသော မိမိ၏ သမီးငယ်လေး မိမိ၏ လက်ချက်ဖြင့်ပင် မရှုမလှ သေရသည့်အဖြစ်ဆိုး။ ဤအဖြစ်မျိုး ကြုံရသည်မှာ ရင်ထုမနာဖြစ်လှသည်။

ဖခင်ပူလောင်ပြင်းပြ၍ ဤသို့ဖြစ်ရသည်မှာ ဖခင်သည် မရဏာ နုဿတိ ဟူသော သေခြင်းတရားကို ဆင်ခြင်ထားသည်မဟုတ်။ တစ်ခါတစ်ရံ ဆင်ခြင်ပါသည်ဟု ဆိုသော်လည်း မိမိအရွယ်၊ မိမိအတွက်မျှလောက်ကိုသာ “ငါသေရလတ္တံ့” ဟု ဆင်ခြင်သည့်အခါ ဆင်ခြင်မိပေမည်။ သမီးငယ်လေး အတွက်ကား တစ်ခါတစ်ရံမျှပင် “သူ့သေရလတ္တံ့” ဟု ဆင်ခြင်ရက်မည်မဟုတ်။

- ◆ ချစ်ခင်ပေါင်းသင်း၊ ဆက်ဆံခြင်းကား
 ကွေကွင်းဖို့သာ၊ မွေတာတည်း
 ဘယ်မှာအမြဲ၊ ရှိနိုင်ပဲမို့
 ရုပ်ခဲနာမ်ဆို၊ ခန္ဓာကိုယ်လည်း
 ပျိုရာမှ အို၊ အိုရာမှ နာ
 နာရာမှ သေ၊ အိုလေ နာလေ
 သေသာ သေ၍၊ အခြေတကျ
 ဘယ်ဘဝမှ၊ မကြေဘူး . . .

ဟူသည်ကို ဖခင်ကြီးသည် တစ်ရံတစ်ခါ တွေးတောဆင်ခြင်မိမည်ဖြစ်သော်လည်း သမီးငယ်လေးအတွက်တော့ဖြင့် မအိုစေချင်သေး၊ ပျို၍သာ နေစေချင်သေး၏။

သေဖို့ရာအရေးကိုတော့ သမီးငယ်အတွက် တွေးရုံမျှပင် မတွေးရက်။ သုံးဆယ့်တစ်ခရိုင် ပိုင်စိုးပိုင်နင်း ရှင်သေမင်းသည် မည်သူ့ထံသို့မဆို အချိန်မရွေးရောက်လာနိုင်၏။ သေမင်း ရောက်မလာနိုင်သောအချိန်ဟူ၍ မျက်တောင်တစ်ခတ်စာမျှပင်မရှိ။ ဤသို့ သိထားသော်လည်း သမီးငယ်ဆီကိုတော့ ရောက်လာလိမ့်ဦးမည်ဟု မထင်မိခဲ့။ ယခုတော့ ရိုင်းလှသည့် ရှင်သေမင်းက လာခြင်းလာ ငဲ့ဆီကို လာပါတော့ကော။ ရလာသည့် လူ့ဘဝ လှလို့မှမဝသေး၊ ကြည့်ကောင်းသည့်အရွယ် နနနယ်နယ် သမီးငယ်ကိုမှ သင်းခေါ်ရက်လေခြင်း။ သင်းနမ ငါစစ်ခင်းကာ ပြိုင်လိုသော်လည်း သေမင်းနှင့် ဘယ်လိုပြိုင်၍ ဘယ်လိုနိုင်အောင် တိုက်ခိုက်ရမည်ကို မသိ။

လူသားတို့သည် မွေးဖွားချိန်တွင် ခံစားမှု မရှိကြသော်လည်း ကွယ်လွန်ချိန်တွင် ခံစားကြရပြီး အသက်ရှင်နေစဉ် ကာလ၌ကား ပေါ့ပေါ့တန်တန်ပင် လျစ်လျူရှု၍ ပြုမူနေတတ်ကြ၏။

ဂျင်၊ ဒီ၊ လာ၊ ဘရူးထဲ
 ပြင်သစ်လူမျိုးတွေးခေါ်ပညာရှင်

သေခြင်းတရားကို သူတို့မစဉ်းစားကြပါ

ဤခရီးနီးသလား :။

ယခု ကျွန်တော်သွားမည့်ခရီးသည် အနီးလေးဟု ဆို၍လည်းရသည်။ ဟံသာဝတီဘူတာမှ ဘုရားလမ်းဘူတာသို့ သွားရန်ဖြစ်။ လမ်းတွင် ကြည့်မြင်တိုင်ဘူတာ၊ ဟုမ်းလမ်းဘူတာ၊ မစ်ရှင်လမ်းဘူတာ၊ ဂျင်မခံနာ၊ ပြည်လမ်း၊ လမ်းမတော်ဘူတာ စသည့်ဘူတာများရှိ၏။

ကျွန်တော်သည် ဦးငွေပန်းနှင့် စကားပြောပြီး ဦးသန်းဆွေကို နှုတ်ဆက်ကာထွက်လာ ပြီးနောက် ဟံသာဝတီဘူတာသို့ရောက်သောအချိန်တွင် (၁၀) နာရီခွဲနေပြီဖြစ်သည်။ ဘုရားလမ်းဘူတာသို့ သွားရန် (၁၀) နာရီ (၄၅) မိနစ် ရထားကို စီးနိုင်သည်။ ထို့ကြောင့် ဟံသာဝတီဘူတာမှ မြို့ပတ်ရထား လက်မှတ်ကိုဝယ်၍ ဘူတာစင်္ကြံမှ စောင့်ရသည်။ သို့သော် အချိန်သည် (၁၀) နာရီ (၄၅) မိနစ်သို့ ရောက်လာသည့်တိုင် ရထားကမလာ။ ထို့ကြောင့် ဆက်စောင့်နေရ၏။ ဤခရီးအနီးကလေးဟု ဆိုသော်လည်း ရထားမလာ၍ ခရီးဝေးရသည်လည်း ရှိ၏။

ဟံသာဝတီဘူတာသည် ကုန်းမြင့်လေးပေါ်တွင် ရှိသည်။ ရထားလမ်းက သူ့အောက်တွင် ဖြစ်၏။ ရထားလမ်း၏ တစ်ဘက်တွင်လည်း ကုန်းမြင့်ကလေးရှိ၍ ထိုကုန်းမြင့်ပေါ်တွင် ကျိုက်ထီးရိုး ဝါးရုံလေးတစ်ခု ရှိသည်။ ဝါးရုံလေးက လေတိုက်ရာ ယိမ်းနေ၍ ကနေသလိုရှိ၏။

ကျွန်တော်သည် လက်မှတ်ရောင်းသော အဆောက်အအုံနေရာမှ ရထားလမ်းစင်္ကြံသို့ဆင်းကာ စောင့်ရသည်။ ဟံသာဝတီဘူတာတွင် အလျား (၁၀) ပေ၊ အနံ (၆) ပေလောက်သာရှိသော မီးရထားစင်္ကြံ အဆောက်အအုံလေး နှစ်ခုရှိသည်။ စင်္ကြံအဆောက်အအုံနှစ်ခုစလုံးမှာ အိုမင်းလှပြီဖြစ်၏။ တစ်ဘက် စင်္ကြံအောက်တွင် တောင်းစားသူမိသားစုများ နံနက်စာစားနေကြသည်။ ထိုအထဲတွင် အများစုသည် ကိုယ်မသန့်သူများဖြစ်၏။ ကျွန်တော်ရပ်နေသော စင်္ကြံဘက်တွင်ကား တောင်းစားသူသုံးဦးမျှရှိပြီး အမျိုးသမီးတစ်ဦးမှအပ ကျန်နှစ်ဦးသည် ကိုယ်မကောင်းပေ။

ထိုမိသားစုများကို ကျွန်တော်ကြည့်နေမိ၏။ သူတို့သည် ဖက်အချို့ကိုခင်း၍ နံနက်စာကို မြိန်ရှက်စွာ စားနေကြသည်။ ထိုသူများသည် ကိုယ်မကောင်းရုံမျှမက တစ်ဦးချင်းစီတွင် အခြားရောဂါများ ရှိနေသေး၏။ အချို့မျက်ခမ်းစပ်လိုလို မျက်စိရောဂါရှိနေသည်။ တစ်ဦးကတော့ ခြေတစ်ဘက်ဆွဲနေ၏။ ကျွန်တော့်နေရာမှကြည့်၍ သိသိသာသာမြင်နေရသော အဘိုးအရွယ်တစ်ဦးမှာ ထမင်းလုတ်ကိုပင် မိမိ ပါးစပ်ထဲသို့ထည့်ရန် အတော်ခက်နေပုံရ၏။ တောင်းစားသူများထဲတွင် ထိုအဘိုးအိုတစ်ဦးတည်းက သီးခြားဖြစ်၏။ ထိုအဘိုးအိုသည် အိုမင်းမစွမ်းဖြစ်နေသော်လည်း မျှော်လင့်ဖွယ် တစ်စုံတစ်ရာအတွက် အားထားနေပုံရ၏။

အမျိုးသမီးတစ်ဦးမှာတော့ လက်ချောင်းကလေးများမရှိတော့ပေ။ သူ့ရင်ခွင်ထဲတွင် ခြောက်နှစ် သမီးအရွယ် ဖြူဖြူဖွေးဖွေးကလေးငယ်တစ်ဦးရှိသည်။ ထိုအမျိုးသမီးသည် လက်ချောင်းလေးများ မရှိသော်လည်း ချိုင့်ထဲတွင်ရှိနေသော ရေခွေးကို ပန်းကန်ထဲသို့ ကျင်ကျင်လည်လည်ပင် ငဲ့ယူနေ၏။

ကျွန်တော်သည် ဤသူတစ်သိုက် ဘာတွေပြောနေကြသည်။ သူတို့ဘဝအတွက် ဘာမျှော်လင့် ချက်တွေထားကြသည်ကို သိလိုလာ၏။ ထို့ကြောင့်လည်း သူတို့ပြောဆိုနေကြသည်များကို နားထောင်ရန် အနားကို ကပ်သွားသည်။

ထိုသူ၏ အသက်ကို ခန့်မှန်းရသည်မှာ (၄၅) နှစ်ခန့်ရှိပြီဖြစ်၏။ ကိုယ်ကတော့ မကောင်းပေ။ ခြေတစ်ဘက် လက်တစ်ဘက်လည်း ဆာနေသည်။ သူက ရေခွေးငဲ့ပေးနေသော အမျိုးသမီးအား "ခရီးဆက်နေရ၍ ခါးမှလုံချည်မလျှော်ရသည်မှာ လေးရက်မျှရှိပြီ" ဟု ဆိုလိုက်၏။ အမျိုးသမီးက "ညကျရင် လျှော်ပြီး ဒီမှာလှမ်းလိုက်ပေါ့" ဟုဆို၏။ ထိုအမျိုးသမီးနှင့် အမျိုးသားတို့သည် လင်မယားတော့ ဟုတ်ဟန်မတူ။ ထိုသို့ပြောဆိုနေစဉ်ကပင် အမျိုးသမီးက သူ့ပခုံးပေါ်တွင်ရှိသော အဝတ်စဖြင့် ယမ်းလိုက်ရာ ယင်တစ်အုပ်က ဝေါကနဲထ၍ပျံသွားကြ၏။ ထပျံရာမှ အချို့သောယင်ကောင်များသည် ကျွန်တော့်ကိုပင် ဝင်၍ တိုးကြ၏။

ထိုသူတစ်သိုက်သည် သရက်စေ့များ၊ နူးရင်းစေ့နှင့် အခွံများ လွှင့်ပစ်ထားသော ဟံသာဝတီ ဘူတာ၏ မြေကြီးပေါ်တွင် သင်ဖြူးခင်းထားဘိအလား မှတ်ယူ၍ ထိုင်နေကြခြင်းဖြစ်၏။

"ညကျရင်လျှော်ပြီး လှမ်းလိုက်ပေါ့" ဟုဆိုသော အမျိုးသမီးအား အမျိုးသားက မျက်စောင်း တစ်ချက်ထိုးလိုက်ပြီး "ဒီစကြိုလှမ်းထားတဲ့အဝတ် ဘယ်နှစ်ထည်ရှိပြီလဲ အခိုးခံရတာ၊ ဘူတာမှာ လူက ရှုပ်ပါဘိနဲ့၊ ဒီည ဒီနေရာမှာ လျှော်လှန်းထားကြည့်၊ အခိုးခံရမှာ သေချာတယ်" ဟုဆိုလိုက်သည်။

ထိုတောင်းစားသူ အမျိုးသားသည် ဤစကြိုလေးတွင်ပင် ညအိပ်ဟန်တူသည်။ ကျွန်တော်သည် သူ့ပုဆိုးအား မသိမသာ လှမ်းကြည့်လိုက်ပါ၏။ မူလရက်ကန်းသည် ရက်ထားသော အကွက်သည် ပျောက်၍ နေပါပြီ။ အမျိုးသားသည် ဟိုနေရာထိုင် ဒီနေရာထိုင်ရာမှ စွန်းထင်းလာသော အကွက်များနှင့် သူ့လက်အနာမှထွက်သော သားနံရည်များစွန်းထင်းနေ၍ ဖြစ်ပေါ်နေသော အကွက်သစ်များကိုသာ တွေ့ရသည်။ ထိုလုံချည်ကို လာရောက်ခိုးယူမည့် သူခိုးသည် ဘယ်လိုသူခိုးများ ဖြစ်ပါလိမ့်မလဲ ဟု ကျွန်တော့်စိတ်ထဲမှ တွေးနေမိ၏။

ထိုသို့ ရှိနေစဉ်တွင်ပင် စကြိုတိုင်ကိုမှီ၍ ရထားလမ်းကိုကြည့်နေသော အဘိုးအရွယ်တစ်ဦးက တောင်းရရမ်းရသည်မှာ ကြပ်လာကြောင်း၊ တစ်နေ့စားရဖို့ မလွယ်ကူလှကြောင်း ညည်းနေရှာ၏။ သူ၏ စကားကို အခြားသူများက ဝင်၍လည်းမထောက်ခံ ကန့်ကွက်မည့်သူလဲမရှိ ဘာသိဘာသာပင်နေကြ၏။

ထိုသူတစ်သိုက်ကို ကြည့်ရသည်မှာ ဘာကိုမှ စိုးရိမ်စိတ်ရှိကြဟန်မတူပါ။ တစ်နေ့ရတာ တစ်နေ့စားရုံသာ ရှိနေကြဟန်တူပါ၏။ သူတို့သည် ကျွန်တော်စဉ်းစားနေသော သေခြင်းတရားကို လုံးဝ

ထည့်၍ စဉ်းစားကြဟန်မတူပါ။ သေခြင်းတရားကို မဆိုထားဘိ၊ ယခု နံနက်စာစား၍ ပြီးကြပြီ။ သို့သော် သူတို့သည် ညနေစာအတွက်ကိုပင် လုံးဝစဉ်းစားထားဟန်မတူ။

တကယ်တော့ တွက်ကြည့်မည်ဆိုလျှင် သူတို့တစ်သိုက်သည် အားလုံးရောဂါများနှင့်ဖြစ်သည်။ ယင်ကောင်များ၊ ခြင်များအကြားတွင် မြေပေါ်တွင်အိပ်၍ မြေပေါ်တွင် စားနေကြသူများဖြစ်၏။ နွေ့နွေ့ မိုးမိုး ဝမ်းရောဂါသည် သူတို့အတွက် ဆွေမျိုးရင်းချာပင်လျှင် ဖြစ်နေနိုင်သည်။ ထိုလူတစ်သိုက်အား ကျွန်တော် ကြည့်နေစဉ်မှာပင် ဘူတာစင်္ကြံဝယ် ရထားချိန်နီးလာ၍ လူများက ပို၍များလာသည်။ သောက်ရေအိုးစင် ထမ်းရောင်းသူများ၊ ငါးသည်များ၊ အမျိုးသမီး၊ အမျိုးသား၊ ကလေး၊ လူကြီး အတော်များများရောက်၍ နေကြ၏။

ကျွန်တော် တစ်ဖက်စင်္ကြံသို့ရောက်သွားပြီး ဘူတာရုံလူများကို တစ်ဦးချင်း လေ့လာနေမိသည်။ ကျွန်တော့်ဘေးတွင်ကား အသက် (၂၀) အရွယ်ရှိ အမျိုးသမီးတစ်ဦးသည် စင်္ကြံတိုင်ကိုမှီကာ အချဉ်ထုပ် စားနေသည်။ အချဉ်ထုပ်များကို တစ်ထုပ်ပြီးတစ်ထုပ် စားနေသည်။ ဘယ်သူ့ကိုမှလည်း ဂရုစိုက်ဟန်မတူ။ ဘူတာရုံတစ်ခုလုံး သူတစ်ယောက်တည်းရှိနေဘိအလား ရပ်နေ၏။ အချဉ်ထုပ် တစ်ထုပ်ပြီးတစ်ထုပ် စားနေသည်ကလည်း အတော်မြန်သည်။ စားလိုက်၊ ပလတ်စတစ်ခွံများကို လွှင့်ပစ်လိုက်နှင့် မီးရထား စီးရန် စောင့်နေသော်လည်း မီးရထား ဘယ်အချိန်မှ လာလာ၊ လာသည့်အချိန်စီးမည်။ ထိုမိန်းမငယ်သည် မီးရထားစောလာသည်ကိုလည်းကောင်း၊ နောက်ကျမှ လာမည်ကိုသော်လည်းကောင်း လုံးဝကြောင့်ကြ ဟန်မတူ။

ယခုအခါ ဆယ့်တစ်နာရီ ထိုးလုပြီဖြစ်၏။ (၁၀) နာရီ (၄၅) မိနစ် ရထားမလာသောကြောင့် ဘူတာရုံဝယ် လူများက ပို၍များလာခြင်းဖြစ်သည်။ ကျွန်တော်နှင့် ခပ်လှမ်းလှမ်းတွင် သမီးရည်းစား စုံတွဲတစ်တွဲ ရှိနေသည်။ အမျိုးသမီးလေးက ဆံပင်တိုလေးနှင့်ဖြစ်၍ ခပ်ရွယ်ရွယ်လေးပင် ရှိသေးသည်။ လိမ္မော်ရောင်အင်္ကျီနှင့် လိမ္မော်ရောင်ထဘီကို ဝတ်ထားပြီး အမျိုးသားငယ်မှာ ခပ်ပိန်ပိန် ခပ်ရှည်ရှည်ဖြစ်၏။ သူတို့သည်လည်း ခေါင်းချင်းဆိုင်၍ တတွတ်တွတ် စကားပြောနေသည်။ အမျိုးသားမှာ အရပ်ရှည်သဖြင့် မိန်းကလေးဖြစ်သူကို မိုးကာထားသည်။ ကလေးမလေးက ခပ်ချောချောလေးဖြစ်သည်။ လက်ချင်းလည်း ချိတ်ထားပြီး တစ်ဦးကိုတစ်ဦး လွတ်ထွက်သွားမည်ကို စိုးရိမ်နေသလိုပင် ရှိ၏။ အချဉ်ထုပ်စားနေသော မိန်းကလေးကမှ တစ်ခါတစ်ရံ ပတ်ဝန်းကျင်ကို စောင့်၍ကြည့်တတ်သော်လည်း ထိုစုံတွဲကမူ မည်သူ့ကိုမျှ ဂရုမစိုက်၊ မျက်နှာချင်းဆိုင် ခေါင်းချင်းဆိုင်၍သာ စကားတွေ ဖောင်ဖွဲနေကြ၏။

ဘူတာရုံရှိ လူအားလုံးကို ကြည့်ရသည်မှာ အချဉ်ထုပ်စားနေသော အမျိုးသမီးငယ်နှင့် ထိုစုံတွဲမှအပ ကျန်လူများသည် မိမိတို့လုပ်ငန်းတစ်စုံတစ်ရာအတွက် တွက်သူကတွက်၊ ရထားမျှော်သူက မျှော်၊ တွေးသူကတွေး၊ စိတ်လှုပ်ရှားနေသူများက စိတ်လှုပ်ရှားကာ တစ်စတစ်စ ဘူတာရုံတွင် လူ (၁၅၀) လောက်ရှိလာပါ၏။

ကျွန်တော်သည် ရပ်နေသောနေရာမှ ဘူတာရုံလက်မှတ်ရောင်းသည့်ဘက်သို့ လျှောက်သွား သည်။ ထိုဘက်တွင် စက္ကူပန်းပင်နှင့် အရိပ်အနည်းငယ်ရ၏။ နေကလည်း ပူလာသည်။ ချွေးများပင်

စို့လာ၏။ စက္ကူပန်းပင်အောက်တွင်ကား အမျိုးသမီးနှစ်ဦးကို ထပ်တွေ့ရသည်။ တစ်ဦးက ခပ်ညိုညို ဖြစ်သည်။ တစ်ဦးက ခပ်သွယ်သွယ် ခပ်ပိန်ပိန်ဖြစ်၏။ ခပ်သွယ်သွယ် အမျိုးသမီးမှာ ခပ်ညိုညို အမျိုးသမီးထက် ပို၍ကြီးပုံရသည်။ သူတို့ နှစ်ယောက်တွင် ခပ်သွယ်သွယ် ပိန်ပိန်အမျိုးသမီးက ဦးဆောင်၍ စကားပြောနေခြင်းဖြစ်သည်။ စကားပြောနေသည်မှာ ရေပက်၍မဝင် ဆိုတာမျိုးသည် ထိုအမျိုးသမီးပြောနေသည့်ပုံစံမျိုးဟု ကျွန်တော်မှတ်သားထားမိလိုက်သည်။ လက်ရော ခေါင်းရောပါသည်။ တစ်ခါတစ်ရံ ခပ်ညိုညိုအမျိုးသမီးက ဝင်၍ထောက်သည်ကိုပင် ဝင်ထောက်ချိန်မရလောက်အောင် ပြောနေ၏။

သူတို့ ဘာတွေများပြောလေမလဲဟု ကျွန်တော်အနားသို့ အနည်းငယ်တိုး၍ သွားသည်။ သူတို့သည် ရုံးတစ်ရုံးတည်းမှ ဖြစ်ဟန်တူသည်။ ခပ်သွယ်သွယ် ပိန်ပိန်အမျိုးသမီးသည် ဝါရင့် ဝန်ထမ်းတစ်ဦးဖြစ်၍ ခပ်ညိုညိုအမျိုးသမီးမှာ ရုံးသက်နသေးဟန်ရှိ၏။ ခပ်သွယ်သွယ်ပိန်ပိန် အမျိုးသမီးသည် သူ့ရုံးမှ ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ဦးချင်းစီအကြောင်းကို ပြောနေသည်။ ကျွန်တော် ကြိုးစားနားထောင်၍ ကြားသမျှတွင်ကား ကောင်းကြောင်းတစ်ခုမျှမပါ။ အသက် (၆၀) ပင်စင်ယူခါနီး ပုဂ္ဂိုလ်ထံ (၁၆) နှစ် သမီးလေးတစ်ဦး အမြဲအလည်ရောက်နေသည်မှစ၍ ရုံးတွင် အလုပ်နားမလည်သူများအကြောင်း၊ မိန်းမချင်း အစုဖွဲ့ကြပုံအကြောင်းများကိုပါ ပြောနေ၏။ ချောင်ပိတ်မိနေရာသော ခပ်ညိုညိုအမျိုးသမီးသည် မည်သို့မည်ပုံ ခံစားရသည်မသိ၊ ဘေးမှ ကျွန်တော်သည်ပင်လျှင် နားပူလာသည်။ ထိုအမျိုးသမီးအား ကျွန်တော်သည် ခြေဆုံးခေါင်းဆုံး ကြည့်မိ၏။ ပြောရမည်ဆိုရင်တော့ ကိုငွေပန်း၏ တတိယတန်းစား လက်ပံသားခေါင်းထဲသို့ ထည့်ကြည့်မည်ဆိုလျှင် ထိုအမျိုးသမီးမျိုး သုံးယောက်လောက်ထည့်ပါမှ ခေါင်းပြည့်မည့်ဟန်ရှိ၏။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ ထိုအမျိုးသမီးနှင့်သာ အိမ်နီးချင်းမိတ်ဆွေဖြစ်ခဲ့လျှင် အရပ်ထဲမှ သတင်းစုံကို ဖိနပ်မပါးဘဲ နားထောင်ရမည်မှာ သေချာလှသည်။ ထိုအချိန်တွင်ပင် ရထားက လှည်းတန်းဘက်မှ ဝင်လာသည်။ ထို့နောက် စင်္ကြံဘူတာတွင် ရပ်လိုက်၏။ ရထားတစ်စင်း ပျောက်သွား၍ ဟိုဘက် ဘူတာများကပင် လူကျပ်လာဟန်ရှိ၏။ ဆင်းသူများက သိပ်မရှိ။ ဟံသာဝတီဘူတာတွင် ရပ်နေကြသော ခရီးသွားအားလုံးနီးပါး ရထားပေါ်သို့ တိုးဝှေ့တက်လိုက်ကြသည်။ ရထားပေါ်တွင်လည်း ခြေချစရာမရှိ။ ကျွန်တော်သည် ရထားထောင့်တစ်နေရာတွင် နေရာယူလိုက်သည်။ နေရာယူသည်ဟု ဆိုသော်လည်း ရထားပေါ်သို့ တက်နေသူများကြောင့် လူသည်အလိုလိုရွေနေသည်။ ရထားသည် စ၍ထွက်သည်။ သို့သော် လူတွေကတိုးနေဆဲဖြစ်၏။ တိုးရင်း ဝှေ့ရင်းကြားမှပင် ကျွန်တော်သည် တွေ့ပေါ်တွင်ပါလာသော လူများအား သတိထား ကြည့်မိလိုက်ပါ၏။

ကျွန်တော်တို့တွဲတွင် အချဉ်ထုပ်စားနေသော မိန်းကလေးပါလာသည်။ သူမသည် အချဉ်ထုပ်စားနေဆဲဖြစ်၏။ သမီးရည်းစား စုံတွဲလည်းပါလာသည်။ သူတို့စုံတွဲကလည်း မနာလိုစရာ ပြောဆိုနေဆဲဖြစ်သည်။ ခပ်သွယ်သွယ် ပိန်ပိန်အမျိုးသမီးနှင့် ခပ်ညိုညိုအမျိုးသမီးနှစ်ယောက်ကို ကျွန်တော်လိုက်ရှာသေးသည်။ သို့သော် သူတို့ကိုကား မတွေ့ရတော့ပါ။

ဘူတာရုံတွင်က တော်သေးသည်။ ရထားပေါ်ရောက်မှ ပူကပူ အိုက်ကအိုက်နှင့် လှုပ်၍ပင် မရပေ။ ရပ်နေသည်ကပင် မတ်မတ်ရပ်၍မရ၊ ကိုယ်ကိုစောင်း၍ ရပ်နေရ၏။ ရပ်ရင်း၊ စောင်းရင်း၊ တွန်းရင်းဖြစ်နေ၍ ပတ်ဝန်းကျင်ကို စေ့စေ့စပ်စပ် လေ့လာခွင့်မရ။ ထိုသို့နှင့်ပင် ကြည့်မြင်တိုင် ဘူတာသို့ရောက်လာ၏။ ကြည့်မြင်တိုင်ဘူတာတွင် ဆင်းသူအတော်များသည်။ သို့သော် တက်လာသူများ ကလည်းမနည်းလှ။ ကြည့်မြင်တိုင်ဘူတာမှ ကျော်လာသောအခါတွင်ကား ကျွန်တော့်အတွက် မတ်မတ်ရပ်၍ လိုက်လာနိုင်၏။

ဤမျှ ကျပ်နေသည့်ထဲတွင် လျက်ဆားရောင်းသူနှင့် ရန်ကုန်မြို့ ခရီးသွားလမ်းညွှန် ရောင်းသူများကလည်း အော်ဟစ်ရောင်းနေကြသည်။ လျက်ဆားရောင်းသူနှင့် ရန်ကုန်လမ်းညွှန်ရောင်းသူ နှစ်ဦးအနက် လျက်ဆားရောင်းသူက ပို၍ဟန်ပါသည်။

“ဟောဒီလျက်ဆားကို ကျွန်တော်ပြောသလိုလျက်၊ ရင်ကျပ်ရောဂါ၊ ချောင်းဆိုးရောဂါ၊ သလိပ်ကပ်ရောဂါ လာပါဦးဆိုတာတောင် မလာတော့ဘူး၊ ဒါပေမယ့် ကိုယ်လျက်ချင်သလို လျက်ရင် မပျောက်ဘူး၊ ကျိန်းသေမပျောက်ဘူး”

“ကျွန်တော်ပြောသလိုဆိုတာက ဘယ်လိုလဲ၊ ဟောဒီလျက်ဆားကို သံပုရာရည်လေးနဲ့ စိမ်း၊ လက်ညှိုးလေးနဲ့ တို့ မနက်တစ်ထုပ်၊ ညနေတစ်ထုပ်လျက်လိုက်ပါ။ နရင်ရောဂါ တစ်ရက်တည်းနဲ့ ပျောက်မယ်၊ ရောဂါရင့်ရင်တော့ သုံးရက်လောက်မှ ပျောက်မယ်၊ မပျောက်ရင် ဒီမြို့ပတ်ရထားပေါ်မှာ ကျွန်တော်အမြဲရှိတယ် အစ်ကိုတို့ အစ်မတို့ ဆွဲထိုး ပါးရိုက် ကျွန်တော်ခံပါမယ်”

လျက်ဆားသည်မှာ ဆက်၍တော့ပြောနေသေး၏။ ကျွန်တော်သည် လည်ချောင်းရောဂါရှိသူ ဖြစ်၏။ လည်ချောင်းရောဂါသည် တစ်နှစ်နီးပါး ရှိပြီဖြစ်သော်လည်း မပျောက်သေး။ သူ့အညွှန်းအတိုင်း ဆိုပါက ကျွန်တော်ဝယ်စားဖို့ ကောင်းနေ၏။ သို့သော်လည်း ကျွန်တော်မဝယ်ဖြစ်ခဲ့ပါ။ ကျွန်တော့် ဘေးတွင်တော့ မုန့်စိမ်းပေါင်းတောင်းနှင့် ကောက်ညှင်းပေါင်းတောင်းကို ရွက်ထားသော အမျိုးသမီးနှစ်ဦး ရှိနေသည်။ သူတို့နှစ်ဦးသည် သားအမိဖြစ်ဟန်တူ၏။ အမေက ကောက်ညှင်းပေါင်းရောင်း၍ သမီးက မုန့်စိမ်းပေါင်းရောင်းသည်။ သူတို့သားအမိသည် ဟမ်းလမ်းဘူတာက တက်လာကြသူများဖြစ်သည်။ သူတို့ သားအမိသည် မုန့်တောင်းများကိုရွက်ရင်း ရထားပေါ်၌ဆက်၍ လိုက်ပါလာကြ၏။ သားအမိ နှစ်ယောက်စလုံး၏ မျက်နှာတွင်ကား ခေါင်းပေါ်ကမုန့်များကို ကုန်အောင် ရောင်းချရေးအတွက် စိတ်စောနေဟန်တူသည်။

သမီးဖြစ်သူသည် အမေအား မျက်စိကိုလှန်၍ ကြည့်လိုက်သည်ကို အမေက သူ့သမီးအား ပြန်၍ စိုက်ကြည့်လိုက်သည်။ သူတို့သားအမိ စကားပြောနေကြခြင်းဖြစ်၏။ သူတို့အချင်းချင်း နားလည်ကြပါမည်။ မျက်စိနှင့် စကားပြောခြင်းဟု ဆိုရမည်။ သမီးက မုန့်စိမ်းပေါင်း ကုန်အောင်ရောင်းခဲ့ပြီး ညနေအမေနှင့် ချိန်းထားသော နေရာကိုလာခဲ့မယ်ဟု ဆိုသည့်သဘောပင်ဖြစ်၏။ အမေက အေးပါ အိမ်မှာပြောခဲ့တဲ့အတိုင်းပဲသမီးဟု ပြန်ပြောဟန်ရှိသည်။ သူတို့သားအမိအတွက် စကားတွေအများကြီး ပြောစရာမလို၊ အလုပ်က အရေးကြီးနေဟန်တူ၏။ အမေဖြစ်သူသည် အသက်လေးဆယ်ခန့် ရှိပေမည်။

ခပ်ပြည့်ပြည့် ခပ်သန့်သန့်ပင်ဖြစ်၏။ အသားတော့ ညိုသည်။ မိန်းကလေးမှာ အသက်နှစ်ဆယ်ခန့်မျှသာ ရှိပြီး ဆံပင်တိုကလေးနှင့်ဖြစ်၏။ အရပ်က မဆိုစလောက်ပုသည်။ သူ့မျက်နှာလေးနှင့် သူညှပ်ထားသော ဆံပင်လေးမှာ လိုက်ဖက်လှသည်။ ကျွန်တော်သည် မဂ္ဂဇင်းအဖုံးနှင့် ပြက္ခဒိန်များကို ရိုက်နေသူ တစ်ဦးဖြစ်ရာ ထိုမိန်းကလေးသည် မဂ္ဂဇင်းမျက်နှာဖုံး၊ ပြက္ခဒိန်မျက်နှာဖုံးဖြစ်နိုင်သော အမျိုးသမီးတစ်ဦး ဖြစ်သည်။ မိန်းကလေး၏ အသားအရေမှာ သူ့မိခင်ထက်ဖြူသည်။ အသားအရေလည်း စိုစိုပြည်ပြည်ရှိ၏။ သူ့အရပ်အမောင်းကလည်း သူ့ကိုယ်လုံးကိုယ်ထည်နှင့် လိုက်ဖက်၏။ ထိုအမျိုးသမီး၏ အနေအထားကို ပျော့ပြောင်းအောင် အနည်းငယ်ပြင်ရုံမျှဖြင့် မိန်းမချောလေးတစ်ဦး၏ ရောင်စုံပုံကောင်းတစ်ပုံ ရနိုင်ပါသည်။

ထိုကလေးမလေးကတော့ ရောင်စုံဓာတ်ပုံလှလှတစ်ပုံ ရိုက်ကူးရေးအတွက် စိတ်ကူးပေါက် မိမည်မဟုတ်ပါ။ ထိုသားအမိသည် လမ်းမတော်ဘူတာတွင် ဆင်းသွားကြသည်။ သူတို့သည် မုန့်စိမ်းပေါင်း နှင့် ကောက်ညှင်းပေါင်းတစ်ရွက်စီကို ဘယ်ဈေးတွင်သွား၍ ရောင်းကြပါလေမည်မသိပါ။

ရထားသည် ဆက်၍ ထွက်လာပါသည်။ မကြာမီ ဘုရားလမ်းဘူတာသို့ ရောက်တော့မည်။ ကျွန်တော် ရထားပေါ်မှ လူများကို တစ်ဦးချင်း ဆက်၍ကြည့်နေသည်။ သူ့သောကနှင့် သူ၊ သူ့အတွေးနှင့် သူသာဖြစ်၏။ ယခု ကျွန်တော် ဟံသာဝတီဘူတာ၌ တွေ့ခဲ့ဖူးသူများ၊ ဤရထားပေါ်တွင် တွေ့ခဲ့ကြသူများ အားလုံးနီးပါးသည် မည်သူမျှ သေခြင်းတရားကို စဉ်းစားထားကြဟန်မတူပါ။ သူတို့ကိုယ်သူတို့ မသေသူတွေအလား သွားလာလှုပ်ရှားနေကြသည်ကိုသာ တွေ့ကြရပါ၏။ တောင်းစားကြသူတစ်စု၊ အချဉ်ထုပ်စားနေသော ကလေးမလေး၊ သမီးရည်းစားစုံတွဲ၊ အတင်းပြောသော အမျိုးသမီးပိန်ပိန်၊ မုန့်စိမ်းပေါင်းနှင့် ကောက်ညှင်းပေါင်းသည်သားအမိ၊ လျက်ဆားသည် အပါအဝင် ခရီးသွားရန် လာခဲ့ကြသော ဤသူအားလုံးသည် တစ်ဦးမှ သေခြင်းတရားကို လောလောဆယ် စဉ်းစားမိကြဟန် မတူပါ။

သူတို့သည် တစ်ကယ်တမ်း မစဉ်းစားမိခြင်းကြောင့်လည်း ချစ်တတ်သူတို့ကချစ်၊ အတင်းပြော သူကပြော၊ ဈေးရောင်းသူကရောင်းရင်း ဤခရီးကို ထွက်လာကြခြင်းဖြစ်မည်။ လူဆိုတာကတော့ သေမျိုး ဖြစ်သည်။ သေမှာကတော့ သေချာ၏။ သို့သော် ဘယ်နေ့ ဘယ်အချိန် ဘယ်နေရာမှာ သေမည်ဆိုတာ မသိကြ။

ဘုရားလမ်းဘူတာသို့ ရထားဆိုက်လာပါ၏။ ကျွန်တော်သည်ရထားပေါ်မှ ဆင်း၍ ဗိုလ်ချုပ်ဈေးသို့ ဝင်ခဲ့၏။

လူတိုင်းသည် နောက်ဆုံး၌ ဝါတာလူးစစ်ပွဲကိုသာ ဆင်နွှဲကြစမြဲဖြစ်ပါ၏။

ဝင်ဒဲလ်ဖီလစ် (၁၈၁၁ - ၁၈၈၄)
အမေရိကန်အမျိုးသားတရားဟောဆရာ

မသေသင့် မသေထိုက်သူဟူသည် မရှိသေး

ဤခရီးနီးသလား :။

ဘုရားလမ်းဘူတာမှ ဗိုလ်ချုပ်ဈေးလာခဲ့ခြင်းဖြစ်၍ ဤခရီးကတော့ နီးသည်ဟု ဆိုနိုင်၏။ ဘုရားလမ်းဘူတာနှင့် ဗိုလ်ချုပ်ဈေးသည် အုတ်နံရံတစ်ခုလောက်သာခြား၏။ အုတ်တစ်ချပ်စာ နံရံတစ်ခုသာ ခြားသော်လည်း ကျွန်တော်ဖြတ်သန်းလာခဲ့သောခရီးမှ မြင်ကွင်းနှင့် ယခု ဗိုလ်ချုပ်ဈေးမှ မြင်ကွင်းကား လုံးဝခြားနားသည်။

ခုနု မီးရထားတစ်တွဲလုံးကို လူလေးရာခန့် စီးလာကြသော်လည်း ယခု ဗိုလ်ချုပ်ဈေးတွင် တွေ့ရသူများကတော့ ကားတစ်စီးတွင် လူသုံးလေးယောက်သာ စီး၍ လာကြသည်ကများ၏။ လက်ဆစ်ကလေးများ ပြတ်နေသော အမျိုးသမီးက သူ့လက်ထဲမှ အဝတ်ပိုင်းနှင့် ယင်ကောင်ကို ယပ်လိုက်၍ ယင်ကောင် အချို့က ကျွန်တော့်ကို လာ၍တိုးသောအခါ အတော်ကြီး ခေါင်းနပန်း ကြီးသွားခဲ့ရ၏။ ထိုလူအုပ်ကို လေ့လာရသည်ကလည်း စိတ်ထဲကတော့ ထင်နေသည်။ အချက်အလက် ရစေရန် အနားသို့တိုးသွားသော်လည်း အမှန် ပြောရလျှင် စိတ်ထဲကတော့ သိပ်နှစ်မြို့လှသည်မဟုတ်။

အခု ကျွန်တော် ဗိုလ်ချုပ်ဈေးတွင် တွေ့ရသော လူများကတော့ အများစုကြီးသည် လှလှပပ ဝတ်ဆင်ထားကြသည်။ သူတို့အနားကပ်လိုက်သောအခါတွင်လည်း ဆက်၍ ကပ်ပါသွားချင်လောက် အောင်လည်း မွှေးကြိုင်နေသည်။

ကျွန်တော် ဗိုလ်ချုပ်ဈေးအတွင်းသို့ဝင်ပြီး အနောက်ဘက်တန်းမှ ဖြတ်လမ်းကို ကူးမည်အပြုတွင် အမျိုးသမီးတစ်ဦးသည် သစ်ခွပန်းအိုးဝယ်နေသည်ကို သတိပြုမိပါသည်။ ထိုအမျိုးသမီး သည် အမှတ်မထင်သတိပြုမိလောက်အောင်လည်း လှသည်။ သူဝယ်ရန် အားထုတ်နေသော သစ်ခွပန်းအိုးလေးလိုပင် သူမကိုယ်တိုင်ကလည်း အဆင်ပြေလှသည်။ သူ့ကို ကျွန်တော် ခပ်လှမ်းလှမ်းမှ ကြည့်နေရာမှ အားမရလွန်း၍ အနားသို့ကပ်သွား၏။ လူတွေက ဥဒဟိုမို့ ကျွန်တော် မယောင်မလည် ကပ်လာသည်ကို ထိုအမျိုးသမီး ဂရုမပြုမိပါ။ အနားကပ်သွားတော့လည်း သူ့ကိုယ်က သင်းပျံ့ပျံ့ မွှေးနေသည်။ အနားတွင်လည်း အဖော်အမျိုးသမီးတစ်ဦးပါသည်။ သစ်ခွပန်းအိုးဝယ်ရန် ဈေးဆစ် နေသော်လည်း ဈေးအနည်းငယ် ကွာနေပုံရ၏။ အမျိုးသမီး၏ အလှကိုကြည့်၍ ကျွန်တော်သာ ဈေးသည်ဟု ဆိုလျှင် ဆစ်သောဈေးနှင့် ရောင်းလိုက်မည်ဖြစ်သည်။ ဈေးရောင်းသူ အမျိုးသမီးကလည်း အတွေ့အကြုံရှိပြီးဖြစ်၍ သူဆိုသော ဈေးကမလျော့ဘဲ ကိုင်ထားသည်။ အမျိုးသမီးမှာ သစ်ခွပန်းအိုးကို ကြိုက်နေသော်လည်း ဈေးကို အတော်လေးစဉ်းစားနေဟန်ရှိ၏။ သူ့အိမ်တွင်ရှိသော ပန်းအိုးများနှင့်လည်း ချင့်ချိန်နေပုံရသည်။ ခါးကို ခပ်ကိုင်ကိုင်လေးထားရင်း ဈေးဆစ်နေရာမှ တစ်စုံတစ်ရာကို ဆုံးဖြတ်လိုက်ပုံရ၏။

“မလျော့တော့ဘူးလား”

သူ့အသံကို ကျွန်တော် ကောင်းကောင်းကြားရပါသည်။

“မလျော့နိုင်လို့ပါ ညီမရယ်”

သူမသည် ဘာမှမပြောဘဲ ပိုက်ဆံအိတ်ကို ဖွင့်လိုက်သည်။ သူ၏ ပိုက်ဆံအိတ်မှာ သားရေပျော့နှင့် လုပ်ထားသော မြွေပွေးကွက်ရောင် အိတ်ကြီးဖြစ်သည်။ ထိုအိတ်မှ ပိုက်ဆံများကို ထုတ်ပြီး ဈေးသည်သို့ ပေးလိုက်၏။ အဖော်မိန်းကလေးက ပန်းအိုးကိုသယ်ပြီး ခပ်လှမ်းလှမ်းတွင် ရပ်ထားသော ကားပေါ်သို့ တက်သွားသည်။ သူမကားပေါ်သို့ ရောက်လျှင်ပင် ချက်ချင်းဆိုသလို ကားသည် စကော့ဈေးကိုပတ်၍ ထွက်သွား၏။ ထိုအမျိုးသမီးက စိတ်တော့မြန်ပုံရ၏။ ဒီအမျိုးသမီး လှပပုံသည် ပြေပြေပြစ်ပြစ်ရှိသည်။ လှပသောအမျိုးသမီးများကတော့ ဗိုလ်ချုပ်ဈေးတစ်ပိုက်တွင် တစ်ပုံတစ်ပင်ဖြစ်၏။ ဒီဈေးကို မိန်းမလှဈေးဟု နာမည်ပေးလျှင်ပင်ရမည်။ သို့သော် မိန်းမလှပေါသော ဤဈေးထဲတွင် ဤအမျိုးသမီးကဲ့သို့ အရပ်အမောင်း၊ အသားအရေ၊ အပြောအဆို၊ ဆုံးဖြတ်ပုံ၊ လေယူလေသိမ်း၊ ဟန်ပန်အနေအထား ပြေပြေပြစ်ပြစ်ရှိသူ တွေရခဲ၏။ ကျွန်တော်သာ ပန်းချီဆရာတစ်ဦးဆိုလျှင်တော့ အနည်းဆုံး ခဲကောက်ကြောင်းလေးတော့ ယူထားမိပါမည်။

မည်သို့ပင်လှလှ တကယ်တော့ ဒီအမျိုးသမီးလည်း အိုရဦးမည်။ သူမ၏ ပြေပြစ်လှပမှု များသည်လည်း ပျောက်ကွယ်ရဦးမည်။ သို့သော်လည်း ထိုအမျိုးသမီးအား ခင်ဗျား သေရဦးမည်၊ နာရဦးမည် သွားပြောမိပါက သက်သက် သူ့အရှက်ကိုခွဲသည်ဟု အပြောခံရမည်။ ရန်စလို၍ ပြောခြင်း၊ ရန်လို၍ ပြောခြင်းဟု အထင်ခံရမည်။

ကျွန်တော့်အတွက်က လောလောဆယ် မိတ်ဆွေရင်းချာတစ်ဦး ကွယ်လွန်အနိစ္စ ရောက်ခဲ့ရခြင်း၊ လေးစားသူ အစ်ကိုတစ်ဦး၏ အုတ်ဂူကို ဂါရဝပြုခဲ့ရခြင်း၊ စာပေအနုပညာရှင်များ၏ ဂူများကို မှတ်သားလာခဲ့ရခြင်း၊ ကိုငွေပန်းနှင့် ပြောဆိုဆွေးနွေးလာခဲ့ခြင်းတို့ကြောင့် သေခြင်းတရား၏ သတိပေးမှု၊ အရောင်ပြမှုများနှင့် သေခြင်းတရား၏ ဖိစီးမှုများကို တွေးတောစဉ်းစားနေမိဆဲပင် ဖြစ်၏။

ထိုသို့ စဉ်းစားနေရင်းမှပင် ဗိုလ်ချုပ်ဈေးအလယ်တန်းသို့ ဝင်မိခဲ့၏။ ဗိုလ်ချုပ်ဈေး အလယ်တန်းတွင်ကား မြန်မာဖြစ် အမျိုးသမီးကိုင် လက်ဆွဲသားရေအိတ်အမျိုးမျိုး၊ လွယ်အိတ်အမျိုးမျိုး၊ အင်္ကျီလုံချည် ရောင်းသောဆိုင်များ၊ ဝါးပစ္စည်းအမျိုးမျိုး ရောင်းသောဆိုင် စသည်ဖြင့် ခင်းကျင်း ထားသည်မှာ ဝယ်ချင်စရာ ကြည့်ချင်စရာတို့ချည်း ဖြစ်နေသည်။ ထိုသို့သော မြင်ကွင်းသစ်ကြောင့် ခုနက တွေ့ခဲ့ရသော အမျိုးသမီးအပေါ် ထားခဲ့သော အာရုံများသည်လည်း ပျောက်၍သွားသည်။ ယခု ဗိုလ်ချုပ်ဈေး အလယ်တန်းတွင်တော့ ထူးခြားသည့် အခြားအမျိုးသမီးတစ်ဦးကို ထပ်၍ တွေ့ပြန်၏။ ခုနကတွေ့ခဲ့သော အမျိုးသမီးနှင့်မတူ။ ယခု အမျိုးသမီး၏ အရပ်သည် ကျွန်တော့်ပန်းလောက်သာရှိ၍ ဝါးပေထက်တော့ လျော့မည်။ သို့သော် လေးပေလောက်လည်း မက၊ လေးပေ မီးချောင်းထက် အနည်းငယ် မြင့်ပုံဖြစ်၏။ သို့သော် ထိုအမျိုးသမီးသည် မီးချောင်းနှင့်မတူ သံစည်ပိုင်းပြတ် တစ်ခုနှင့်တူ၏။ ထိုအမျိုးသမီးသည် ဆံပင်များကိုလည်း တွန့်လိမ်နေအောင် ကောက်ထား၏။ ဆံပင်ကောက်ထား၍ လှသောသူများရှိသလို ဆံပင်ကောက်သည့်တိုင် မလှသူများလည်း ရှိ၏။ ယခုအမျိုးသမီးကတော့ ဆံပင်ကောက်ထားသောကြောင့် အရပ်ဆိုးနေပါ၏။ အမျိုးသမီး ဆံပင်ကောက်ပုံကလည်း ဆံပင်တိုတိုကို ကွေးတွန့်လိမ်နေအောင် ကောက်ထားပြီး ဆီရွဲရွဲ ထည့်ထားသည်။

သူမသည် သူ့ကိုယ်လုံးကိုသယ်ရင်း ဗိုလ်ချုပ်ဈေး နောက်ဘက်တန်းသို့ လျှောက်လာ၏။ ထိုအမျိုးသမီး ဘာတွေဝတ်စားလာသည်ကိုပင် မမှတ်ထားလိုက်မိပါ။ ထိုအမျိုးသမီးကို ကြည့်ပြီး ကျွန်တော်သည် ကိုငွေပန်းကို အတော်လေး အားနာသွားသည်။ ထိုအမျိုးသမီးအတွက် ခေါင်းလုပ်ရမည် ဆိုပါက ဆိုက်ပျက်လုပ်ပေးရမည်။ ခေါင်းကို ဆိုက်ပျက်လုပ်ရသောကြောင့် သစ်သား အလေအလွင့်လည်း များမည်။ ခင်မင်ရင်းနှီးသူလည်းဖြစ်၊ အခုလို ဆိုက်ပျက်ခေါင်းမျိုးလည်း စပ်ပေးရပါက ကိုငွေပန်းခမျာ အတော်လေး သနားစရာကောင်းပေမည်ဟု စဉ်းစားနေမိသည်။

ထိုသို့ စဉ်းစားနေစဉ်တွင်မှ လူတစ်ယောက်က ကျွန်တော့်ကို အင့်ကနဲနေအောင် ဝင်တိုက်သည်။ ကျွန်တော်သည် လဲမကျသွားအောင်ပင် မိမိကိုယ်မိမိ ထိန်းလိုက်ရ၏။ ထို့ကြောင့်ပင် ကျွန်တော့်အား ဘယ်သူဝင်တိုက်တာလဲဟု ကြည့်မိသည်။ ထိုသူမှာ နှုတ်ခမ်းမွှေးသဲ့သဲ့ မျက်မှန်နက် တစ်ခုကို တပ်ထားပြီး အရပ်အမောင်းက တောင့်တောင့်ဖြစ်သည်။ အားကစားသမားတစ်ဦးပေပဲလားဟု ထင်ရလောက်အောင်ပင် ခန့်ထည်လှ၏။ ကျွန်တော်သာ သူ့ကို ရန်စကားပြောမိပါက ကျွန်တော့်ကို သူသည် အသာလေး ကိုင်ပေါက်သွားမည်မှာ သေချာ၏။

ကျွန်တော်က သူ့ကိုကြည့်နေစဉ်မှာပင် သူကလည်း ကျွန်တော့်ကို တိရိစ္ဆာန်တစ်ကောင် တိုက်မိ၍ ကြည့်သည့်အလား လှမ်းကြည့်နေ၏။ သူလာသည်ကို ကျွန်တော်က မရှောင်ရကောင်းလားဟု ဆိုကာ ကျွန်တော့်ကို မကျေမနပ်ဖြစ်နေသည်။ အတိုက်ခံရသောကြောင့် ဒီနေ့အတွက် အတိတ်နိမိတ် မကောင်းတော့ဟုလည်း သူယူဆသွားပုံရသည်။

သူ၏ မျက်နှာက မာတင်းခက်ထန်လှသည်။ သူ့ကို ကြည့်ရသည်မှာ ရွှေ၊ ငွေ၊ ဥစ္စာနေ၊ ပညာ တို့သာမက ဆွေဂုဏ်၊ မျိုးဂုဏ်၊ အပေါင်းအသင်းအသိုင်းအဝိုင်း အတော်ပင်ပြည့်စုံပြီးဘဝတွင် တစ်ခါဖူးမှ အထိနာ အကျနာခြင်းကိုလည်း ဆုံစည်းခဲ့ ကြုံတွေ့ခဲ့ဖူးဟန် မတူပါ။

ကျွန်တော်သည် သူနှင့်ပြိုင်၍ အစစအရာရာ မနိုင်နိုင်ကြောင်း သိနေပြီးဖြစ်၏။ ကျွန်တော် စဉ်းစားမိသည်မှာ ယခုဗိုလ်ချုပ်ဈေးတွင် ရပ်ထားသောကားများထဲတွင် ယင်းပုဂ္ဂိုလ် စီးလာသော ကားသည် တန်ဖိုးအကြီးဆုံးဖြစ်ရမည်ကို ကျွန်တော်လိုက်မကြည့်ဘဲ ပြောနိုင်သည်။ ထိုလိုလူမျိုးက ယခုလို ဝင်တိုက်ရုံမက တက်နင်းသွားလျှင်လည်း ခံဖို့သာရှိ၏။ သို့သော် ကျွန်တော့်တွင်ကား ကိုငွေပန်း အားကိုးရှိနေ၏။ ထိုသူက ကျွန်တော့်ကို မကျေမနပ်ကြည့်ပြီး ဟိုဘက်လှည့်သွားသည်။ ဟိုဘက်သို့ သူအလှည့်တွင်တော့ သူ့ကျောကုန်း ကျယ်ကျယ်ကြီးကိုကြည့်ရင်း သူ့အရပ်အမောင်းကို ခန့်မှန်းကာ ဒီလူကြီးသေလျှင် ကိုငွေပန်းတစ်ယောက် ဘယ်လိုခေါင်းမျိုး လုပ်ရလေမလဲဟု စဉ်းစားလိုက်၏။ ဤမျှ ခန့်ညားသောသူတစ်ဦးအား သာမန်ခေါင်းနှင့်တော့မဖြစ်၊ မလေးရှားခေါင်းနှင့်သာဖြစ်လိမ့်မည်ဟု တွက်ဆရင်း ထိုနေရာမှရှေ့သို့ ဆက်၍ ထွက်လာခဲ့သည်။

ကျွန်တော်ဆက်၍ ထွက်လာသောအခါ သမီးနှစ်ယောက်နှင့် သားတစ်ယောက် ခြံရံလျက် ဈေးဝယ်ထွက်လာသော အမျိုးသမီးကြီးတစ်ဦးကို တွေ့လိုက်ရ၏။ ယင်းမိသားစုကို ကြည့်ရသည်မှာ အလွန်မှ အေးချမ်းလှသည်။ ထိုမိသားစုသည် အစစအရာရာ ပြည့်စုံပုံရ၏။ သူတို့သည် သားကြီးအတွက်

ဘောင်းဘီတစ်ထည် ဝယ်နေကြခြင်းဖြစ်သည်။ ဗိုလ်ချုပ်ဈေးအလယ်လမ်းမပေါ်ရှိ ချပ်ပြီးသား ဘောင်းဘီများကို ရောင်းသောဆိုင်တွင် ဂျင်းဘောင်းဘီတစ်ထည်ကို ဝယ်ယူနေကြသည်။

ထိုမိသားစုတွင် သမီးနှစ်ယောက်နှင့် သားဖြစ်သူတို့ထက် မိခင်ကြီးဖြစ်သူက ပို၍ စိတ်ဝင်စားဖွယ်ကောင်း၏။ သမီးနှစ်ယောက်သည်ဖြစ်သလို ဝတ်စားလာကြသော်လည်း မိခင်ကြီးကမူ အစစအရာရာ ရွေးချယ်ဝတ်စားလာသည်။ သမီးနှစ်ယောက်အနက် တစ်ဦးက ဆံပင်ရှည်ရှည်ကိုဖြန့်၍ ချထားသည်။ သမီးငယ်ဖြစ်သူက မည်သို့ပြင်ဆင်လာသည်ကို သတိမထားမိလိုက်ပါ။ သမီးအငယ်သည် ယောက်ျားအင်္ကျီလက်တိုလို အင်္ကျီလေးတစ်ခုကို ဝတ်ထားပြီး သမီးအကြီးဆုံးက အိမ်မှာနေရင်း ထွက်လာသကဲ့သို့ ရိုးရိုးပင် ဝတ်စားထားသည်ကိုတော့ သတိရမိသည်။ မောင်ဖြစ်သူ၏ ဝတ်စားပုံက ပို၍ပင် ရိုးဟန်ရှိသည်။

အမျိုးသမီးကြီးသည် ရွှေရောင်အနားကွပ်ထားသော လက်ကိုင်အိတ် အနက်ကြီးကို ပွေထားသည်။ အထက်အောက်ဆင်တူ အညိုရောင်အင်္ကျီနှင့် လုံချည်တို့ကို ဝတ်ထားပြီး အပေါ်အောက် ဆင်တူဝတ်ထားသော ယင်းအဝတ်စမှာ အဖိုးတန်အဝတ်များဖြစ်ကြောင်း သိသာလှသည်။ အမျိုးသမီးကြီးသည် နှုတ်ခမ်းကို နီရဲနေအောင်ဆိုးထားသလို ခြေသည်းလက်သည်းများကိုလည်း နီရဲနေအောင် ဆိုးထားသည်။ ထူးခြားသည်က အမျိုးသမီးကြီး ပန်ထားသော အတော်ကြီးအဖိုးတန်မည့် ကျောက်စိမ်းနားကပ်တစ်ရံဖြစ်၏။ အမျိုးသမီးကြီး ဝတ်ထားသော ယင်းကျောက်စိမ်းနားကပ်သည် အရည်အသွေးလည်း ကောင်းသည်။ ယင်းအမျိုးသမီးကြီးသည် ယခုထွက်လာရာတွင် ထိုကျောက်စိမ်း နားကပ်ကိုပင် အသားပေးဝတ်ဆင်၍ ထွက်လာခြင်းဖြစ်ဟန်တူ၏။ လည်ပင်းတွင်ကား ဆင်စွယ် ပုတီးတစ်ကုံးကို ခပ်တွဲတွဲဆွဲထားပြီး လက်ကောက်မှာလည်း ဆင်စွယ်လက်ကောက်များဖြစ်သည်။ ထိုအမျိုးသမီးကြီး၏ ဖိနပ်မှာ ဖြူဆွတ်နေသော ပလတ်စတစ်ဖြင့် ပြုလုပ်ထားသည့် သဲကြိုးသေးသေးဖြင့် ဖိနပ်ပါးလေးဖြစ်၏။ အမျိုးသမီးကြီးတွင် အခြားထူးခြားချက်မှာ ညာဘက်မေးအထက်ကျကျတွင် အလွယ်တကူမြင်နိုင်သည့် မွဲတစ်လုံးပါ၏။

သူတို့မိသားစုကို အမျိုးသမီးကြီးပင် ဦးဆောင်နေပြီး မိခင်ကြီးဈေးဝယ်နေသည်ကို သားသမီးတို့က တစ်စုံတစ်ခုမှ ဝင်ပြောခြင်းမရှိပေ။ ဤမိသားစုကို ကြည့်ရသည်မှာ တစ်ဦးချင်းထက် မိသားစုတစ်စုလုံးအနေနှင့် စည်းစည်းလုံးလုံးသွားလာနေကြပုံမှာ အားကျဖွယ်ရာဖြစ်၏။ သူတို့ မိသားစုကို ကြည့်ရသည်မှာ အနီးအဝေး၊ အလင်းအမှောင်၊ အထူအပါး၊ အနိမ့်အမြင့်၊ အကွေ့အကောက်တို့ မိနေသော ပန်းချီကားတစ်ခုကို ကြည့်နေရသလို ပြေပြေပြစ်ပြစ်ရှိပြီး အချိတ်အဆက်မိကာ ခိုင်ခံ့သော ဇာတ်အိမ်ကို နောက်ခံထား၍ အေးအေးဆေးဆေး ရေးထားသော ဝတ္ထုတိုလေးတစ်ပုဒ်လို ရှိနေသည်။

ဧရာဝတီသောင်ပြင်ဝယ် ကျွန်တော်တွေ့ခဲ့ရသော ဟင်္သာမိသားစု၊ ဒီပဲရင်းတောအုပ်ထဲတွင် မြင်ခဲ့ရသော သမင်မိသားစုလို စည်းစည်းလုံးလုံး လှလှပပရှိသည်။ ထိုမိသားစုကို ဦးစီးဦးရွက်ပြုနေသူ ဖခင်ကြီးသည် ဘဝ၌ အောင်မြင်မှုရနေသူတစ်ဦးဖြစ်နိုင်သည်ဟုတော့ ခန့်မှန်း၍ ရပါ၏။

ကျွန်တော်သည် ထိုမိသားစု၏ စည်းလုံးညီညွတ်မှုကို ကြည့်၍ သေခြင်းတရားသည် သူတို့ မိသားစုအတွင်းမှ တစ်စုံတစ်ယောက်အတွက် မဖြစ်ပါစေနှင့်ဦးဟုပင် ဆုတောင်းချင်လာ၏။ ယင်းမိသားစု

သည် သေခြင်းတရားကို တစ်စက်ကလေးမှ စဉ်းစားထားဟန် မတူပါ။ ဤမျှ ချမ်းမြေ့စရာကောင်းသော မိသားစုသည် အဘယ်မှာ သေခြင်းတရားကို စဉ်းစားဖို့ ကောင်းပါမည်နည်း။

သေခြင်းတရားသည် ထိုမိသားစုအတွက် လျက်ဆားသည် ပြောသလို လာပါဦးလို့ ဖိတ်ခေါ်တောင် လာဖို့မသင့်သေးပါ။ သို့သော် အလှည့်မကျသေး၍သာဖြစ်မည်။ ပုပုရွရွ လူမှန်သမျှသည် သေကြရမည်။ ငါ့သားနှင့် နေဦးမည်၊ ငါ့သမီးနှင့် နေဦးမည်ဆို၍ မရ။ ငါလှနေသေးသည်၊ သေဖို့ မထိုက်သေးဆိုရန်လည်း အခွင့်အလမ်းမရှိ။

ဒီတော့ ကျွန်တော့်မိတ်ဆွေတစ်ဦး၏ အကြောင်းကို ပြန်၍ သတိရလာ၏။ ထိုသူသည် ပဲခူးမြို့မှ ဖြစ်သည်။ ကျွန်တော်သည် ငယ်စဉ်က ပဲခူးမြို့၌ နှစ်ပေါင်းများစွာနေခဲ့ရာ သူနှင့် ကျွန်တော်သည် ကျောင်းနေဖက်သူငယ်ချင်းဖြစ်၏။ ကြီးလာသောအခါ သူက စီးပွားရေးလုပ်သည်။ ကျွန်တော်က စာပေ လောကထဲသို့ ရောက်လာ၏။ သူနှင့် ကျွန်တော် အနှစ်နှစ်ဆယ်နီးပါးမျှ ကွဲနေကြရာ တလောကမှ ပဲခူးသို့ ရောက်သောအခါ သူက ကျောက်ကပ်ရောဂါကို ခံစားနေရ၏။ သူသည် ပစ္စည်းပစ္စယအားဖြင့် အတော်လေး ပြည့်စုံသည်။ မော်တော်ကားက သုံးလေးစီး၊ တိုက်နှင့် စုဆောင်းပြီး ငွေများအပြင် အခြား အခြားသော စီးပွားရေးလုပ်ငန်းများလည်း ရှိသေးဟန်တူသည်။ သူ့အိမ်သို့ ကျွန်တော်ရောက်သွားသော အခါ “သူငယ်ချင်း ငါ ချစ်စံပါကွ” ဟုဆို၍ နှုတ်ဆက်သောအခါ သူက မှတ်မိကြောင်း ခေါင်းကို ဆတ်၍ ပြသည်။ ထို့နောက်တော့ သူ့ဇနီးနှင့် အနီးရှိ လူအများကို အပြင်သို့ ထွက်ပါစေ၏။ သူငယ်ချင်းသည် ကျွန်တော့်အား တွေ့တွေ့ကြီးကြည့်ပြီး မျက်ရည်များ ကျလာ၏။

ကျွန်တော်သည် အိပ်ရာဘေးတွင် ဝင်၍ ထိုင်ကာ သူငယ်ချင်းကို အားပေးစကား ပြောရသည်။ ကျွန်တော် အားပေးစကား ပြောသော်လည်း သူက ခေါင်းကို ယမ်းပြသည်။ နောက်မှ -

“ငါ မသေချင်သေးဘူး သူငယ်ချင်း” ဟု ဆိုလိုက်၏။

“သူငယ်ချင်း မင်းမသေနိုင်သေးပါဘူကွာ” ဟု ကျွန်တော်က အားပေးသောအခါ သူ့ရောဂါ မှတ်တမ်းစာရွက်ကို ထိုးပေး၏။ ရောဂါဖြစ်သည်မှာ နှစ်နှစ်နီးပါးရှိနေပြီ ဖြစ်ပါသည်။ ရန်ကုန်မြို့တွင် တက်ရောက်ကုသခဲ့သည်မှာလည်း နဲ့နေပြီဖြစ်သည်။ ယခုတော့ လူနာ၏ ဆန္ဒအလျောက်ပင် ပဲခူးသို့ ပြန်နေခြင်းဖြစ်သည်။

“သူငယ်ချင်းရာ မင်းမှာက ပြည့်စုံနေတာပဲ၊ တချို့သူတွေဆို ရောဂါဖြစ်တာတောင်ဆေးကုစရာ ငွေမရှိဘူး၊ မင်းမှာတော့ ဘာများပူရသလဲ၊ သားတွေ သမီးတွေ အစုံအလင်နဲ့ ဇနီးသည်ကလဲ လိမ္မာသားပဲ၊ အားတင်းထားစမ်းပါ သူငယ်ချင်းရာ”

“အဲဒါကို ငါပြောတာပေါ့၊ ငါ မသေချင်သေးဘူးဆိုတာ”

“ဘာကိုပြောတာလဲ သူငယ်ချင်းရ”

“ငါ့မှာ ငါရှာထားတဲ့ငွေတွေရှိတယ်၊ မင်းပြောသလို ဇနီးက လိမ္မာတယ်၊ သမီးတွေက ပညာတော်တယ်၊ ငါပေးနိုင်၊ လူနိုင် ကူညီနိုင်တယ်၊ ငါဟာ လူ့အဖွဲ့အစည်းအတွက် အကျိုးပြုနိုင်သေးတယ်၊ ဒါကြောင့် ငါ မသေချင်သေးဘူးကွ”

“ဟုတ်ပါတယ်ကွာ၊ တကယ်တော့ မင်းလိုလူမျိုး မသေသင့်သေးတာတော့ အမှန်ပါပဲ”

“မင်း ပြတင်းပေါက်ကနေရပ်ပြီး ခပ်လှမ်းလှမ်းက ကုက္ကိုပင်အောက်ကို ကြည့်လိုက်စမ်း”

ကျွန်တော့်သူငယ်ချင်းက သူ့အိမ်ရှေ့လမ်းတစ်ဖက်ရှိ ကုက္ကိုပင်အောက်သို့ လက်ညှိုးညွှန်ကာ ကျွန်တော့်ကို ပြောလိုက်၏။

“အေး အဘိုးကြီးတစ်ယောက် တွေ့ရတယ်”

“သူက ကိုယ်တစ်ခြမ်း သေနေတယ်ကွာ၊ သား သမီးလဲ မရှိဘူး၊ ဇနီးမယားလဲ မရှိဘူး၊ မျက်စိကလဲ ကွယ်လုနီးနီးမှုန်နေတယ်၊ အရေပြားမှာ ဝဲရောဂါမျိုးစုံလဲ ပေါက်နေတယ်၊ တစ်နေ့တစ်နေ့ စားဖို့ကို ပေးတဲ့ကျွေးတဲ့လူရှိမှ စားရတယ်၊ သူ ဒီလိုဖြစ်နေတာ လေးငါးနှစ်ရှိပြီ၊ အခုတော့ သူ့အရင် ငါ သေရမလို ဖြစ်နေပြီ တကယ်တော့ ငါ မသေသင့်သေးဘူးကွာ”

ကျွန်တော့်သူငယ်ချင်း ဘာဆိုလိုသည်ကို ကျွန်တော်သဘောပေါက်သည်။ သားသမီး ဇနီး အလိမ္မာနှင့် ကြွယ်ဝပြည့်စုံနေသော ကျွန်တော့်သူငယ်ချင်း သေမည့်အစား ယင်းအဘိုးကြီးက တစ်ကောင်ကြွက်၊ စားစရာမရှိ၊ ရောဂါမျိုးစုံက ဖိစီးထားပြီး အသက်ကလည်း ဇရာပိုင်းရောက်နေပြီဖြစ်ရာ သူသေမည့်အစား ကုက္ကိုပင်အောက်က အဘိုးအိုသေဖို့ကောင်းသည်ဟု ဆိုလိုချင်သည့်သဘောဖြစ်၏။

အဘိုးကြီးကိုယ်တိုင်သည်လည်း သူတွေ့ကြုံခံစားနေရသော ဝဋ်ဒုက္ခများကြောင့် သေချင်ကောင်း သေချင်နေမည်ဖြစ်၏။ သို့သော် သူက သေချင်တိုင်းလည်း သေ၍မရ။ သူက နေချင်တိုင်းလည်း နေ၍မရ။ သေခြင်းတရား (မရဏ ဓမ္မ) ၏ အလိုအတိုင်းသာ သေကြရ၊ နေကြရ၏။

အနှစ် (၂၀) နီးပါးမျှ ကွဲကွာနေသော ကျွန်တော့်သူငယ်ချင်းက သူ မသေလိုကြောင်း ထုတ်ဖော်၍ ပြောနေပါသော်လည်း သူ ရှင်ချင်မှရှင်မည်၊ တကယ်တော့ ကျွန်တော်သည် သူငယ်ချင်း အတွက် သူ့မိသားစု၊ သူ့ဇနီး သားသမီးတို့နှင့် အတူနေစေလိုပါသေး၏။ အလားတူပင် ယခု ကျွန်တော် တွေနေသော မိခင်ကြီးဦးဆောင်သည့် မိသားစုထဲမှ တစ်ဦးတစ်ယောက်ကိုမျှ သေစေလိုသော၊ အတိဒုက္ခ ဖြစ်စေလိုသောဆန္ဒ ကျွန်တော့်မှာ မရှိပါ။ သို့သော် ထိုဆန္ဒမှာ ဆန္ဒသာဖြစ်၍ သေခြင်း နာခြင်းတို့ကိုကား ပိတ်ပင်တားဆီး ဟန့်တားနိုင်စွမ်းမရှိပါ။ သေခြင်းတရားသည် တစ်ချိန်မဟုတ် တစ်ချိန်တော့ ရောက်လာ ပေမည်သာ။

တကယ်တော့ ကျွန်တော့် သူငယ်ချင်းသည် သူစိုးရိမ်ကြောင့်ကြခဲ့သော ကျောက်ကပ်ရောဂါ နှင့်ကား မသေဆုံးခဲ့ပါ။ ကျောက်ကပ်ရောဂါကို အရပ်ဆရာတစ်ဦးနှင့် ကုသရန် ပဲခူးမှ ညောင်လေးပင်သို့ အသွားတွင် ကားချင်းတိုက်မိ၍ သေဆုံးသွားခဲ့ပါ၏။

သေခြင်းတရားသည် ရန်သူမဟုတ်ပါ။ ယင်းသည် ရှောင်လွှဲ၍ မရသော စွန့်စားမှုသာဖြစ်ပါ၏။

ဆာ၊ အိုလီဟလော့ချ်
အင်္ဂလိပ်အမျိုးသားပညာရှင်

မသေသူ မမွေးသေးသည့် ဤကမ္ဘာ

ဤခရီးနီးသလား :။

မည်သူမဆို မိမိသွားလိုသောခရီးကို နီးစေလိုကြသည်သာဖြစ်၏။ မည်သူမဆို မိမိသွားလိုသော ခရီးဆုံးကို မြန်မြန်ရောက်လိုကြသည်သာဖြစ်၏။ သို့သော် ခရီးတစ်ခုကားရှိ၏။ ထိုခရီးကိုကား မည်သူမျှ မနီးလိုကြ။ ယင်းရှိရာ ခရီးဆုံးကိုကား မည်သူမျှ မြန်မြန် မရောက်လိုကြပေ။

ဤခရီးကား သေခြင်းဖြစ်၏။

အမှန်စင်စစ် လူတိုင်းသည် ထိုခရီးဆုံးဆီသို့သာ ဦးတည်၍ လျှောက်နေကြခြင်းဖြစ်သည်။ သို့သော် ထိုခရီးဆုံးရောက်မည့်အရေးကို လူတို့ ကြောက်ရွံ့စိုးရိမ်ထိတ်လန့်ကြ၏။

ကိုငွေပန်း၊ ဟံသာဝတီဘူတာတွင် တွေ့ခဲ့ရသော တောင်းစားသူတစ်ဦး၊ မြို့ပတ်ရထားပေါ်မှ ခရီးသွားများ၊ လျက်ဆားရောင်းသူ၊ မုန့်စိမ်းပေါင်းနှင့် ကောက်ညှင်းပေါင်းသည်သားအမိ၊ သစ်ခွပန်းအိုး ဝယ်သွားသောမိန်းမချော၊ ကျွန်တော့်အားဝင်တိုက်သွားသော နှုတ်ခမ်းမွေးနှင့်လူ၊ ဗိုလ်ချုပ်ဈေးတွင် အေးချမ်းစွာဈေးဝယ်ထွက်နေသော မိသားစုနှင့် အနစ် (၂၀) ခန့် ကွဲနေခဲ့သော ကျွန်တော့်သူငယ်ချင်း အပါအဝင် ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင်သည် ဤခရီးကို သွားနေကြခြင်းဖြစ်၏။

သို့သော် ဤခရီးကို လူတိုင်းက မေ့ချင်ယောင်ဆောင်ထားကြသည်။

မို့သည် မြေမှ စတင်ထွက်ပေါ်လာစဉ်ကပင် မြေကို ဦးထိပ်ပန်၍ ထွက်လာသကဲ့သို့ ပုပုရွရွ မြင်မြင်သမျှသော သတ္တဝါဟူသမျှသည် စတင်မွေးဖွားလာစဉ်ကပင် သေခြင်းတရားကို ဦးထိပ်ရွက်ကာ မွေးဖွားလာခြင်းဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် မွေးဖွားလာသူမှန်သမျှ သေရမည်မှာ ဧကန်ဖြစ်၏။ သေမည့်သူများမှာ မွေးဖွားလာခြင်းဖြစ်၍ ဤလောကတွင် မသေမည့်သူ တစ်ဦးတစ်ယောက်ကိုမျှ မွေးဖွားလာခြင်း မရှိသေးပေ။

ထို့ကြောင့် သေရမည့်အရာတို့သည်သာ ယနေ့ မွေးဖွားခြင်းဖြစ်၏။

ပျက်ရမည့်အရာတို့သည်သာ ယခုဖြစ်ပေါ်လာခြင်းဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့်လည်း သေခြင်းတရားကို ကြောက်သည်ဟုဆိုကာ အဝေးသို့ လှည့်ပတ်ပြေးလွှားကာ ရှောင်ရှားပုန်းအောင်းကာ နေခြင်းသည် အဘယ်မှာ ရအံ့နည်း။

နွားကျောင်းသားသည် တုတ်၊ နှင်တံ စသည်တို့ဖြင့် နွားတို့ကို စားကျက်သို့ မောင်းနှင်သကဲ့သို့ သတ္တဝါတို့၏ သန္တာန်တွင် မပြတ်ကိန်းဝပ်နေသော အိုခြင်း၊ နာခြင်း၊ သေခြင်းတို့က သတ္တဝါတို့၏ အသက်ကို သေမင်းနိုင်ငံသို့ အမြဲပင် မောင်းနှင်လျက်ရှိ၏။

ထို့ကြောင့် အကြင်သူတစ်ဦးသည် အာကာဝေဟင် ကောင်းကင်ထက်တို့ တက်နေသော်လည်း သေခြင်းလက်မှ မလွတ်နိုင်။ ထို့အတူ ရှစ်သောင်းလေးထောင် အနက်ဆောင်သော ကျောက်တောင်ရစ်ခွေ

သမုဒ္ဒရာ ရေပြင်အောက်သို့ ပြေးဝင်နေသော်လည်း သေခြင်းမှ မလွတ်နိုင်။ တောင်ကြိုချပ်ကြား ကျောက် လိုက်ခေါင်းများတွင် ဝင်ရောက်ပုန်းအောင်းနေသော်လည်း သေမင်း မမြင်မတွေ့အောင် ရှောင်ရှား၍ မရနိုင်။ အရှေ့အနောက် တောင်မြောက်ဝဲယာ မည်သည့်နေရာမျှ သေမင်းလက်မှ လွတ်မြောက်နိုင်သော အခွင့်အရေးသည်မရှိပေ။

သို့သော်လည်း လူများသည် မိမိတို့ မသေတော့သယောင် ဘာသိဘာသာ သွားလာနေကြ၏။ သေခြင်း၊ နာခြင်း၊ အိုခြင်း ဟူသော အရာများကို မကြားလိုကြပေ။ သုသာန်၊ သင်္ချိုင်း၊ ခေါင်း၊ အသုဘ၊ မြေပုံ၊ လူသေကောင် စသည့် သေခြင်းနှင့်ပတ်သက်သည်များကို အမင်္ဂလာများအဖြစ် မှတ်ယူထားကြ၏။

ယင်းကိစ္စနှင့်ပတ်သက်၍ ဆရာဝန်တစ်ဦးဖြစ်သူ အက်လီဘောက်ကူဘလာရောင် က ကျွန်ုပ်တို့သည် လူတို့၏ ယဉ်ကျေးမှုဓလေ့ထုံးစံများကို ပြန်၍လေ့လာသောအခါ လူများသည် သေခြင်းတရားကို မနှစ်မြို့ဆုံး၊ နှလုံးမတွေ့ဆုံးဖြစ်သည်ကို တွေ့ရသည်။ လူတို့သည် နောင်တွင်လည်း သေခြင်းတရားကို မနှစ်မြို့စရာအဖြစ် ဆက်လက်ခံယူထားကြဦးမည်သာဖြစ်သည်။

လူတို့၏ အတွင်းစိတ်သဘောအရဆိုလျှင် လူများသည် မိမိသေလိမ့်မည်ဟု မည်သည့်အခါမျှ ယူဆခြင်းမရှိပေ။ လူသည် သူ့အသက်ဆက်၍ ရှင်နေဦးမည်ဟုသာ အတွင်းစိတ်က မှတ်ယူနေသည်။ လူတို့၏ အတွင်းစိတ် သို့မဟုတ် မသိစိတ်သည် ကျွန်ုပ်တို့ တကယ်ပင်သေလိမ့်မည်၊ အသက်ခန္ဓာ တကယ်ပင် ကြွေကျမည်ဟူသော အချက်ကို တကယ်ပင် နားလည်နိုင်စွမ်းမရှိ။ သေမည်ဟု ဆိုပါကလည်း ကျွန်ုပ်တို့သည် ရိုးရိုးတော့မသေနိုင်၊ ပြင်ပ ပယောဂတစ်ခုခုကြောင့်သာ သေမည်။ ကျွန်ုပ်တို့၏ အတွင်းစိတ်က ယုံကြည်နေကြ၏ ဟူ၍ သူ၏ “သေခြင်းနှင့် သေခါနီးကာလ” ဟူသော စာအုပ်တွင် ရေးသားထား၏။

ဒေါက်တာရော့စ်က ယင်းစာအုပ်တွင်ပင် သူကဆက်၍ လူတို့သည် သူတို့ကိုယ်သူတို့ သေရမည့်အရေးကို စိတ်ဓာတ်အားဖြင့် ကာကွယ်ငြင်းပယ်ထားကြသည်။ ကျွန်ုပ်တို့၏ အတွင်းစိတ်သည် ကျွန်ုပ်တို့ကိုယ်တိုင် သေရမည့်အရေးကို မတွေးနိုင်၊ မသိနိုင်၊ မထင်နိုင်ဘဲ ထာဝရအသက်ရှင်သန် နေရမည်ဟုပင် အယူရှိသည်။ သို့သော် ကျွန်ုပ်တို့၏ အိမ်နီးချင်းတစ်ဦး အသက်ဆုံးလျှင် သော်လည်းကောင်း၊ စစ်ပွဲ၌ လူများသေကြခဲ့သည် ဟူသော သတင်းကို ဖတ်ရသောအခါတွင် လည်းကောင်း၊ သက်တူရွယ်တူထဲမှ တစ်စုံတစ်ဦးသေကြောင်း နာရေးကြော်ငြာကို သတင်းစာတွင် ဖတ်ရသောအခါတွင်လည်းကောင်း သေသည်ဟူသော အချက်ကို လက်ခံကြ၏။ ဤသို့ အခြားသူများ သေသည်ကို လက်ခံရာတွင်လည်း သူတို့တော့သေပြီ၊ ငါမသေသေး၊ ငါသည်မသေနိုင်သေး ဟူသော အစွဲအလမ်းသည် မသိစိတ်၊ အတွင်းစိတ်၌ ပို၍ ခိုင်မာလာတတ်သည်။

လူတို့သည် တကယ်သူတို့မလွှဲမရှောင်သာ သေရတော့မည်ဆိုသော အချက်ကိုကား သူတို့ကိုယ်တိုင် တကယ်တမ်း သေဘေးကြုံမှသာ လက်ခံကြတော့သည်။ လူသည် သူတကယ် သေရတော့မည့်အကြောင်းကို ဆေးရုံပေါ်ရောက်၍ သိလာရသောအခါ သူထံတွင် ဆောင်ရွက်စရာ

အချိန်သိပ်မရှိတော့ပေ။ အကယ်၍သာ ကျွန်ုပ်တို့သည် ကျွန်ုပ်တို့ မုချမသွေ သေရမည်ဟူသောအရေးကို မူလအစကပင် လက်ခံသဘောပေါက်ထားပါက ကျွန်ုပ်တို့သည် ကောင်းရာကောင်းကြောင်းများကို အများအပြား လုပ်နိုင်ခဲ့ပါလိမ့်မည် ဟုလည်း ရေးသားထားပါ၏။

လူတို့သည် သေရမည့်အရေးကို ဘာကြောင့်ငြင်းပယ်ကြသနည်း။ လူများက သေခြင်းတရားကို ငြင်းပယ်ခြင်းသည် သေရမည်ကို ကြောက်ရွံ့ခြင်း၊ ရောက်ရှိနေသော မိမိ၏ဘဝကို ခုံမင်လွန်းခြင်း တို့ကြောင့်သာဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့်လည်း သေခြင်းနှင့် ကြောက်ရွံ့ခြင်းတို့သည် အစဉ်ဒွန်တွဲ၍နေ၏။

ကလေးငယ်များကလည်း မိမိကြောက်ရွံ့သောသူများရှိပါက ထိုသူကို အမြင်မခံဘဲ ပုန်းကွယ် နေတတ်၏။ အလားတူပင် လူတို့သည် သေခြင်းတရားကို ကြောက်ရွံ့ရကား သေခြင်းတရားမှ ဝေးနိုင်သမျှ ဝေးသောနေရာတွင် ပုန်းကွယ်၍နေတတ်သည်။ မည်ကဲ့သို့ ပုန်းကွယ်နေသနည်းဟုဆိုလျှင် ဖော်ပြခဲ့သည့် အတိုင်း သုသာန်၊ သင်္ချိုင်း၊ အသုဘ ဟူသောစကားများကို တတ်နိုင်သမျှ မကြားအောင်နေကြ၏။ ယင်းစကားများကို မနှစ်မြို့စရာများအဖြစ် သဘောထားကြ၏။ ယင်းစကားများကို ကလေးတို့က ပြောဆို ကြလျှင်ပင် မကောင်းသောခြင်းရာများအနေဖြင့် ပိတ်ပင်ထားတတ်ကြ၏။

သေခြင်းတရားအား ကြောက်ရွံ့နေသည့် အမှတ်လက္ခဏာများကို ဆေးရုံစင်္ကြံများတွင် လည်းကောင်း၊ အသုဘအိမ်များတွင်လည်းကောင်း၊ ရေခဲတိုက်များတွင်လည်းကောင်း ကျန်ရစ်သူများ၏ ပူဆွေးမှုကို ကြည့်၍ တွေ့နိုင်သည်။

ရှေး ဟီးဘရူးလူမျိုးတို့သည် သေသွားသောသူ၏ ကိုယ်ခန္ဓာသည် မသန့်ရှင်း၍ ထိကိုင်စရာမကောင်း ဟုယူဆကြ၏။ ရှေး အမေရိကန်အင်ဒီယန်တို့ကလည်း တစ်စုံတစ်ဦး သေဆုံးပါက မကောင်းဆိုးဝါးများကို မောင်းထုတ်သည့်အနေဖြင့် လေထဲသို့ မြားတန်းများကို ပစ်လွှတ်တတ်ကြသည်။

ကျွန်တော်ရွာတွင် နေစဉ်က မကြာခဏ အသုဘပို့သည့် အခမ်းအနားသို့ လိုက်တတ်၏။ ရွာတွင် အသုဘအခမ်းအနားကို ငါးရက်၊ ခုနစ်ရက်၊ ကိုးရက် စသည်ဖြင့် ထားတတ်ကြ၏။ ထိုသို့ထားပြီး အလောင်းစင်ကို ဝါးများ၊ ပန်းစက္ကူများနှင့် မွှမ်းမံပြင်ဆင်ထားကြသည်။ အသုဘချမည့်နေ့တွင် အလောင်းစင်ကို ရွာရှိလူငယ်များကထမ်းကာ သုဿန်သို့ သွားကြသည်။

အလောင်းစင် သုဿန်သို့မလာမီ သုဿန်တွင် ကျင်းတူးမည့်သူများက စော၍ ရောက်နေကြ၏။ လူငယ်များ ထမ်းလာသောအလောင်း သုဿန်အစပ်သို့ ဝင်လာသောအခါ ကျင်းတူးရန် ရောက်နေသူများက “လာဦးမလား၊ လာဦးမလား” ဟုဆိုကာ ခဲနှင့်ပစ်ပေါက်ရသည်။ အလောင်းထမ်း လာသူများက “မလာတော့ပါဘူး၊ မလာတော့ပါဘူး” ဟုအော်ဟစ်ကတိပေးရ၏။

အသုဘစင်အား သုဿန်အဝင်တွင် ခဲနှင့် ပစ်ပေါက်သော သဘောသည် ရှေးအမေရိကန် လူမျိုးများက လေထဲတွင် မြားတန်းများ ပစ်လွှတ်သည့်သဘောပင်ဖြစ်သည်။

လောက၌ လူသားတို့အတွင်း၌ ပြောင်းလဲမှုများ အများအပြားရှိပါ၏။ သို့သော် ပြောင်းလဲမှု မရှိသောအရာတစ်ခုကား ရှိ၏။ ထိုမပြောင်းလဲဘဲရှိနေသော အရာတစ်ခုမှာ သေခြင်းတရားပင်ဖြစ်သည်။

စစ်ဟူသော အဓိပ္ပါယ်ကို ဖွင့်ဆိုရာတွင် အယူအဆတစ်ရပ်မှာ “စစ်ဆိုသည်မှာ အခြားမဟုတ် သေခြင်းတရားကို ရင်ဆိုင်ပြီး မသေဘဲ ရှင်ထွက်လာစေရန်ဖြစ်သည်” ဟုဆို၏။

လူတို့သည် သေရမှာ ကြောက်သည်။

ထို့ကြောင့် သေရမည်ကို မသိယောင်ဆောင်နေကြသည်။

သေရမည်ကို ငြင်းပယ်နေတတ်ကြ၏။

မည်သို့ပင်ဆိုစေ သေခြင်းတရားကို ငြင်းပယ်၍ကားမရ။ ပုခက်ထဲမှာ နေခဲ့ရလျှင် ခေါင်းထဲမှာလည်း နေရမည်အမှန်ဖြစ်၏။ သေခြင်းတရားကို ငြင်းပယ်၍ မရလျှင် သေမည့်အရေးကို အဟုတ်အမှန် သိက္ခာရှိရှိ လက်ခံရန် လိုအပ်သည်။

ဤစာအုပ်ကို ရေးသားရာတွင် တင်ပြလိုသော အချက်မှာလည်း ကျွန်ုပ်တို့ အမှန်သေကြရမည်။ ကျွန်ုပ်တို့ သေကြရမည်ဆိုလျှင် သေမည့်အရေးကို ရှောင်ကွင်းနေမည့်အစား လူသားတစ်ဦးအနေဖြင့် သေခြင်းတရားကို သိက္ခာရှိရှိ ရင်ဆိုင်ရန် လိုအပ်ကြောင်း တင်ပြရန်ဖြစ်၏။

ကျွန်ုပ်တို့သည် သေခြင်းတရားကို သိက္ခာရှိရှိဖြင့် လက်ခံထားနိုင်သည်နှင့်အမျှ ကျွန်ုပ်တို့ကိုယ်တိုင် ကောင်းမွန်ရေး၊ ကျွန်ုပ်တို့မိသားစုများ ကောင်းမွန်ရေး၊ ကျွန်ုပ်တို့နိုင်ငံ ကောင်းစားရေးတို့ကို ပိုမိုဆောင်ရွက်လာနိုင်သည့်အပြင် ထို့ထက်ကျယ်ပြန့်စွာ ပြောရပါက သေခြင်းတရားကို သိက္ခာရှိရှိ ရင်ဆိုင်ခြင်းဖြင့် ကျွန်ုပ်တို့သည် လူသားများကောင်းစားရေးကို ပို၍ ဆောင်ကြဉ်းနိုင်မည်ဟု ယုံကြည်မိပါသည်။

လူတိုင်းသည် အသက်ရှည်ရှည် နေလိုကြသော်လည်း မည်သူမျှ မအိုမင်းလိုကြပါ။

ကျိန်နာသန်ဆွစ်စ် (၁၆၇၇ - ၁၇၄၅)
အိုင်ယာလန်လူမျိုးစာရေးဆရာ

အိုမင်းရင့်ရော်မှုတို့သာလျှင် နပျိုနေခြင်းဖြစ်၏

ဤခရီးနီးသလား။

ကျွန်တော်သည် ဗိုလ်ချုပ်ဈေးအတွင်း လှည့်ပတ်နေခြင်းဖြစ်၍ ခရီးအတိုအရှည်ကို ပြောရန် ခက်သည်။ လျှောက်နေသမျှ ခြေလှမ်းများသည် ခရီးဖြစ်နေ၏။ ဗိုလ်ချုပ်ဈေး အလယ်လမ်းမှထွက်သော ကျွန်တော်သည် ဈေးထိပ်သို့ရောက်သော် ညာဘက်သို့ ချိုးလိုက်မိ၏။ အချိန်သည် (၁၂) နာရီခွဲလောက် ရှိပြီဖြစ်၏။ ညာဘက်သို့ ချိုးလိုက်သောလမ်းသည် လူရှင်းလှ၏။ ကျွန်တော့်ရှေ့မှ မိန်းကလေးနှစ်ဦး လမ်းလျှောက်သွားသည်ကို တွေ့ရသည်။ ထိုအမျိုးသမီးနှစ်ဦးမှာလည်း လမ်း၏ အလယ်သို့ရောက်သော် ညာဘက်သို့ပင် ချိုးဝင်သွားကြ၏။ ဤအတန်းထဲတွင်တော့ စက္ကူပန်းများ၊ ဖဲပြားခွေများ၊ ပလတ်စတစ်ပြား အခွေများ၊ ရောင်စုံစက္ကူများ ရောင်းသည့် ဆိုင်အချို့နှင့် ဖိနပ်ဆိုင် အချို့ကိုသာ တွေ့ရ၏။

ကျွန်တော်သည် ဆက်၍ လျှောက်လာသောအခါ လမ်းဆုံးသို့ရောက်လာသည်။ လမ်းဆုံးသို့ ရောက်သော် ဗိုလ်ချုပ်ဈေးစာတိုက်ဟု ရေးထားသော လှေကားဝတွင် အမျိုးသမီးလေးနှစ်ဦးနှင့် အမျိုးသား တစ်ဦးတို့ ရန်ဖြစ်နေသည်ကို တွေ့ရသည်။ လှေကားသို့အတက်တွင် နှစ်ဦးနှင့် တစ်ဦး ဝင်တိုက်မိ၍ ရန်ဖြစ် နေဟန်တူ၏။ ထိုမိန်းကလေးနှစ်ဦးမှာလည်း မိန်းမချောလေးများပင်ဖြစ်သည်။ အမျိုးသားမှာ ဆံပင်ရှည်နှင့် အသားက ခပ်ညိုညိုဖြစ်သည်။ သူတို့ နှစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး အချင်းများနေကြသည်ကို ကျွန်တော်ရပ်ကြည့်နေမိ သေး၏။ အချင်းများနေကြသော သူတို့တစ်တွေသည် ငါတို့လည်း သေကြရမှာပဲဟု တွေးတောမိကြမည် ဆိုလျှင် ရန်ဖြစ်ကြလိမ့်မည်မဟုတ်၊ အခုတော့ တကယ်ပင် သေခြင်းတရားကို မေ့လျော့ကာ ယင်းသို့ အချင်းများနေကြ၏။ ရန်လိုနေသော အမျိုးသားကို ကြည့်ရသည်မှာလည်း မိန်းမအရုပ်ဆိုးဆိုးရထား၍ မိန်းမချောလေးများကို လိုက်ရန်ဖြစ်နေခြင်းပေးလားဟုပင် ထင်စရာဖြစ်နေသည်။

သူတို့ရန်ပွဲကလည်း ရှည်ကြာသည်မဟုတ်ပါ။ ခဏကြာတော့ အမျိုးသမီးများက ဈေးအပြင်ဘက်တန်းသို့ ထွက်သွား၏။ အမျိုးသားသည်ကား ဘယ်သို့ထွက်သွားသည်ကို သတိမပြု လိုက်မိပါ။ ကျွန်တော်ဆက်၍ သတိပြုမိနေသည်က ဗိုလ်ချုပ်ဈေး စာတိုက်ဟူသော လှေကားဝမှ အသွားအိုဖြစ်ပါသည်။

အသွားအို၏ အသက်ကိုကား ခန့်မှန်းရန် ခဲယဉ်းပါ၏။ အသွားအိုသည် သိပ်ပင်မလှုပ်ရှားနိုင်ပါ။ သတိမထားမိပါက ဝင်၍ တိုက်မိကောင်း တိုက်မိမည်ဖြစ်၏။ ထိုနေရာသည် မှောင်ကလည်း မှောင်နေသည်။ သေသေချာချာကြည့်မှ အသွားအို၏ ရုပ်လက္ခဏာများသည် ပို၍ ပေါ်လွင်လာ၏။ အသွားအိုသည် ဆောင့်ကြောင့်ထိုင်နေပြီး သူ့ခေါင်းက သူ၏ ဒူးနှစ်ဘက်ကြားတွင် ရောက်နေသည်။ ဒူးနှစ်ဘက်ကြားတွင် ရောက်နေသော သူ့ခေါင်းကလည်း ခါးကကုန်းနေ၍ သူ့ဒူးနှစ်ဘက်ကို ကျော်လွန်အောင် မမြင့်နိုင်ဘဲ ရှိနေ၏။ ပုံပြင်ထဲမှ ခေါင်းသုံးလုံးနှင့်လူဆိုသည်မှာ ဤအသွားလို လူမျိုးကို

ဆိုလိုပါမည်။ အဘွား၏ ရှေ့တွင်ကား လက်ကိုင်ပဝါအဟောင်းပေါ်တွင် ဆယ်ပြားစေ့အချို့နှင့် ငါးပြားစေ့ အချို့သည် ပေါင်းလိုက်ပါက ပြားငါးဆယ်ထက်မပိုပါ။

အဘွားအို၏ ခေါင်းသည် ဆွတ်ဆွတ်ဖြူမနေသော်လည်း ဆံပင်အနက်ထက် အဖြူက များနေသည်။ ဆံပင်အထုံးကလေးက သေးလွန်း၍ သေချာကြည့်ပါက ကနစိုသီးလောက်သာ ရှိသည်ကို တွေ့ရ၏။ ဦးပုည၏ တမာသီး ဆံထုံးထက်တော့ ကြီးသည်။ အဘွားအို၏ ပါးများသည် အတွင်းသို့ ချိုင့်ဝင်နေ၏။ မျက်နှာတွင်လည်း အစင်းအကြောင်းများက အပြည့်နေရာယူထား၏။ အဘွားသည် အတော်ပင် ပိန်လွန်းလှ၍ ကျွန်တော် ကောက်ပွေ့ပြီး ထမ်းပြေးလျှင်ပင် ရနိုင်မည်ဟု ထင်သည်။ အဘွား၏ ပါးရေများ၊ လက်မောင်း လက်ဖျံမှ အရေများ ခန်းခြောက်ကုန်၍ ပါးရေနားရေတို့ ချောင်ကျနေခြင်း ဖြစ်ဟန်တူ၏။ အဘွားအိုသည် သူနှင့် မတော်ဘဲ အတော်လေး ပွနေသော အရေခွံကို ဝတ်ထားသည်နှင့် တူ၏။ အဘွားအို၏ ဦးခေါင်းကလည်း တစ်ချိန်လုံး မနားဘဲ ရမ်းနေသည်။

အဘွားအိုသည် အဖော်မပါ တစ်ကိုယ်တည်းဖြစ်သည်။ သူ့ကို ဒီနေရာသို့ မည်သူလာထား ပါသနည်း။ သူ့ဟာသူပဲ လာတာလား၊ သူ အမြဲတမ်း ဒီနေရာတွင်ပင် နေသလား၊ ဤအသက် ဤအရွယ် တစ်ကိုယ်တည်း တောင်းခံနေရသည့်အဖြစ်သည် အိုဇာတာ မကောင်းခြင်းပင်ဖြစ်၏။ ဤအဘွားအိုတွင် သားထောက်သမီးခံ မရှိပေဘူးလား။ သူသည် လယ်တောသူတစ်ဦးဖြစ်ပါက ငယ်စဉ်က၊ ကောက်စိုက်၊ စပါးသယ်လုပ်ငန်းများတွင် လုပ်အားအပြည့်ပေးခဲ့မည့် လုပ်အားရှင်တစ်ဦးဖြစ်ပေမည်။ အိမ်ထောင်ရှင် တစ်ဦးဖြစ်ပါကလည်း ခင်ပွန်းသည် လင်ယောက်ျား မားမားမတ်မတ်နှင့် သားများ၊ သမီးများ ခြံရံကာ အဘွားအို၏ မိသားစုသည် အတော်ပင် ပျော်စရာ ကောင်းပေမည်။

အခုတော့ အဘွားအို၏ ဘဝကား အထီးကျန်နိုင်လှသည်။ ကျွန်တော်သည် အဘွားအိုအား ကြည့်ရင်း အိုခြင်းတရားဆိုသည်ကို စဉ်းစားနေမိ၏။

ယခုအခါ ဆေးသိပ္ပံပညာရပ်များ အတော်ပင် တိုးတက်လာခဲ့သည်။ ပင်နီဆီလင် အစရှိသောဆေးများကို တွေ့ရှိခဲ့သည်။ ရောဂါပေါင်းများစွာကို အောင်နိုင်ခဲ့၏။ ကြိုတင်ကာကွယ် ဆေးများကိုလည်း ဖော်ထုတ်နိုင်သောကြောင့် ရောဂါအများအပြားကို ကြိုတင်၍ ကာကွယ်ထားနိုင်ကြ သည်။ ဗီတာမင်ဓာတ်အမျိုးမျိုးကို အလွယ်တကူ ရရှိအောင် စားဆေး၊ သောက်ဆေး၊ ထိုးဆေးများအဖြစ် ဖန်တီးနိုင်သောကြောင့်လည်း သက်ကြီးသူတို့အတွက် ထိုးဆေးများသည် အားကိုးအားထားစရာ တစ်ရပ်ဖြစ်လာသည်။ ထို့အပြင် အရိုး၊ မျက်ကြည်လွှာ၊ နှလုံးသားအပါအဝင် လူ့ခန္ဓာကိုယ်ရှိ အစိတ်အပိုင်းများကို အစားထိုးကုသမှုလည်း ရှိလာသည်။

ထိုသို့ ဆေးသိပ္ပံပညာရပ်များ တိုးတက်အောင်မြင်လာခြင်းကြောင့် လူတို့၏ သက်တမ်းများ သည်လည်း တိုး၍ရှည်လာခဲ့ကြ၏။ အသက်ရှည်လာခြင်းသည် ကောင်းမွန်ပါသည်။ လူများ အသက်ရှည်လာခြင်းနှင့်အတူ သက်ကြီးရွယ်အိုတို့၏ ဘဝပြဿနာဟူသော ကိစ္စရပ်သည်လည်း ပေါ်ပေါက်လာသည်။

အနောက်တိုင်းတွင် သက်ကြီးရွယ်အိုတို့အား ဘိုးဘွားရိပ်သာများ၊ ဆေးရုံများတွင် ပို့ထားတတ်ကြပြီး သားသမီးတို့က ငွေကြေးထောက်ပံ့မှုများကိုသာ ပေးတတ်ကြ၏။ အရှေ့တိုင်းတွင်ကား သက်ကြီးရွယ်အိုများကို မိသားစုအတွင်း၌ပင် ထားရှိသောကြောင့် သက်ကြီးရွယ်အိုပြဿနာသည် အရှေ့နိုင်ငံများထက်စာလျှင် အနောက်နိုင်ငံများတွင် ပို၍များ၏။ တစ်ဖန် သက်ကြီးရွယ်အိုပြဿနာသည် ကျေးလက်ထက်စာလျှင် မြို့ကြီးများပေါ်တွင် ပို၍ရှိသည်။ မြန်မာ့ကျေးလက်တွင် လမ်းဘေးတွင် ထိုင်တောင်းနေသော အဘွားအို တစ်စုံတစ်ယောက်ကို မြင်လိုသော်လည်း မြင်ရမည်မဟုတ်ပါ။

ကျွန်တော်တို့ ဒေသတွင် အသက်အရွယ် ကြီးရင့်သူတစ်ဦး မိမိတို့ မိသားစုအတွင်း ရှိနေခြင်းကို သိက္ခာရှိသည်ဟု ယူဆကြသည်။ တစ်ခါက ကျွန်တော်သည် တွံတေးမြို့နယ်၊ ရခိုင်ချောင်းကျေးရွာသို့ သွားခဲ့ရာ ရွာလူကြီးများက ရွာ၏ စီးပွားရေး၊ နိုင်ငံရေး၊ လူမှုရေး ကိစ္စများကိုသာမက ဆေးရုံ၊ စာသင်ကျောင်း၊ ဘုန်းတော်ကြီးကျောင်းနှင့် လမ်းတံတားများကိုပါ လိုက်လံပြသပြီး ရွာရှိ အသက် (၉၉) နှစ်အရွယ် အဘိုးတစ်ဦးနှင့် အသက် (၁၀၂) နှစ်ရှိနေသော အဘွားတစ်ဦးတို့နှင့် လည်းကောင်း မိတ်ဆက်ပေး၍ ဂါရဝပြုစေပါ၏။

ကမ္ဘာပေါ်တွင် သက်ကြီးရွယ်အိုတို့၏ ပြဿနာသည် တကယ်ရှိလာသောကြောင့်လည်း ၁၉၈၂ ခုနှစ်က ကမ္ဘာ့ကျန်းမာရေးနေ့ကို သက်ကြီးရွယ်အိုဘဝ စိုပြည်ရေးကို ကြိုးပမ်းစို့ ဟူသော ဆောင်ပုဒ်ဖြင့် ကျင်းပခဲ့၏။ ထိုသို့ကျင်းပရာ၌ သက်ကြီးရွယ်အိုဘဝကို စိုပြည်အောင် ဆောင်ရွက်ရာတွင် သက်ကြီး ရွယ်အိုများကို လူအိုများဟုဆိုကာ ပစ်မထားရန် ဆွေးနွေးကြသည်။ သက်ကြီးရွယ်အိုတို့၏ ဘဝ အတွေ့အကြုံများကို လူ့အဖွဲ့အစည်းအတွက် အသုံးပြုရန် တိုက်တွန်းကြသည်။ သက်ကြီးရွယ်အိုများသည် တစ်ချိန်တစ်ခါက လူ့အဖွဲ့အစည်းတွင် ခွန်အားအပြည့်နှင့် လုပ်အားပေးခဲ့ကြသူများ တည်ဆောက်ခဲ့ ကြသူများဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် ယင်းတို့၏ ကျေးဇူးကို တုံ့ပြန်သောအားဖြင့် သက်ကြီးရွယ်အိုတို့အား လေးစားစွာ စောင့်ရှောက်ကြရမည်။ သက်ကြီးရွယ်အိုတို့အား စောင့်ရှောက်ခြင်းကို လူ့ဘဝ တာဝန်တစ်ရပ် အဖြစ် ထမ်းဆောင်ကြရန်လိုသည် စသည်ဖြင့် ဆွေးနွေးခဲ့ကြ၏။

သက်ကြီးရွယ်အိုများအား မိသားစုတွင်း ထားရှိခြင်းအားဖြင့် မြေးမြစ်တို့အား စောင့်ရှောက်မှု ရှိခြင်း၊ အိမ်လုံခြုံမှုရှိခြင်း၊ ငယ်သူတို့အတွက် အပြင်ထွက်စီးပွားရှာရာတွင် စိတ်အေးလက်အေး ရှာဖွေနိုင် ခြင်းအပြင် ဘိုးဘွားတို့ထံမှ မြေးမြစ်တို့သည် ယဉ်ကျေးမှုဓလေ့ထုံးစံ၊ ဘာသာရေးနှင့် ဘဝအတွေ့ အကြုံများကို သင်ယူနာခံမှတ်သားခြင်းဖြင့် လူ့ဘဝအတွက် တန်ဖိုးမဖြတ်နိုင်သော ကောင်းကျိုး ရလာဒ်များကို ရစေနိုင်သည်ဟုလည်း ဆွေးနွေးခဲ့ကြသည်။

တကယ်တော့ သေခြင်းနှင့် အိုခြင်းသည် ခေါင်းနှင့်ပန်းလို အတော်လေး နီးလှသည်။ သို့သော် အိုသောသူတိုင်းလည်း သေသည်မဟုတ်။ အမှည့်တဝင်းဝင်း အကင်းတဖြုတ်ဖြုတ် ဆိုသလို အကင်းများ တဖြုတ်ဖြုတ် ကြွေကျနေသည်လည်းရှိ၏။

ခေါင်းနှင့်ပန်းသည် ကျောခြင်းကပ်နေသော်လည်း တစ်ခုနှင့် တစ်ခု မျက်နှာခြင်းဆိုင်ရန် ခဲယဉ်းသလို အိုခြင်းနှင့် သေခြင်းသည် ကျောခြင်းကပ်နေပါလျက် အိုသူများထဲတွင် မသေဘဲ သိပ္ပံပညာရှင်ကြီးများ၊ နိုင်ငံခေါင်းဆောင်ကြီးများ၊ ကဗျာဆရာ၊ စာရေးဆရာကြီးများအဖြစ် လူသား တာဝန်ကို ထမ်းဆောင်နေကြသူများလည်း ဒုနှင့် ဒေးပင်ဖြစ်၏။

သို့သော် လူတိုင်းသည် တစ်ချိန်မဟုတ် တစ်ချိန်တော့ အိုကြရမည်မှာ မုချမလွဲဧကန်ဖြစ်၏။ လူသားတို့သည် မအိုဆေး မသေဆေးကို ရှာဖွေကြသည်။ သို့သော်လည်း ယနေ့ထက်တိုင် မတွေ့ရှိကြသေးပေ။ အမှန်တော့လည်း အိုခြင်းဆိုသည် ရှင်ခြင်းနှင့်အတူ တွဲပါလာသော အရာတစ်ခု ဖြစ်သည်။ ရှင်ခြင်းဟူသည် အသက်ရှင်ခြင်းကို ဆိုလိုရင်းဖြစ်သည်။ အသက်ဟူသည်ကား ဇီဝိတကို ခေါ်၏။ ဇီဝိတဟူသော ဓာတ်သည် စောင့်ရှောက်တတ်သော ဓာတ်ဖြစ်၏။ ရေသည် ကြာကို စောင့်ရှောက်သကဲ့သို့ သတ္တဝါတို့၏ ခန္ဓာကိုယ်ကို အသက်ဟူသော ဇီဝိတက စောင့်ရှောက်နေ၏။

ဇီဝိတ (အသက်) သည် ရှင်မှုသဘောဖြင့် လူ၏ ခန္ဓာကိုယ်ကြီးကို စောင့်ရှောက်နေသည်ဟု ဆိုသော်လည်း ယင်းဇီဝိတသည်ပင်လျှင် (ဖြစ်ခြင်း) (တည်ခြင်း) (ပျက်ခြင်း) တို့ဖြင့် အမြဲချုပ်ဆုံး ပျောက်ကွယ်နေ၏။ ထို့ကြောင့် ဇီဝိတဟူသော အသက်သည် သူနှင့်အတူ အိမ်သူသက်ထားအဖြစ် (ဖြစ်ခြင်း) (တည်ခြင်း) (ပျက်ခြင်း) တို့ကို အမြဲဆောင်ထား၏။

ထို့ကြောင့် လူတို့သည် အသက်ရှိ၍ ဖြစ်တည်လာသည်။ ဖြစ်တည်နေရာမှ ရင့်ရော် အိုမင်းလာသည်။ ရင့်ရော်အိုမင်းရာမှ ကြွေကျချုပ်ငြိမ်းပျက်စီးရသည်။ ထို့ကြောင့် သတ္တဝါများ အသက်ရှင်နေခြင်းတွင် အိုခြင်းနှင့် သေခြင်းတို့ တစ်ပါတည်း ပါဝင်နေသည်။ အမှန်စင်စစ်အားဖြင့် -

- သေခြင်းဟူသော မရဏဓာတ်နှင့် ပေါင်းစပ်တည်ဆောက်ထားသော အသက်ရှင်ခြင်း
- နာခြင်းဟူသော ဗျာဓိဓာတ်နှင့် ပေါင်းစပ်တည်ဆောက်ထားသော ကျန်းမာခြင်း
- အိုခြင်းဟူသော ဇရာဓာတ်နှင့် ပေါင်းစပ်တည်ဆောက်ထားသော နုပျိုခြင်းများသာ ဖြစ်ကြ၏။

အသက်ရှင်ခြင်း သီးသီးသန့်သန့်၊ ကျန်းမာခြင်း သီးသီးသန့်သန့်၊ နုပျိုခြင်း သီးသီးသန့်သန့် ဟူ၍ မရှိနိုင်သည်သာဖြစ်၏။

တစ်နည်းဆိုသော်

- အိုမင်းရင့်ရော်ရမည့် အရာများသည်သာ နုပျိုနေကြခြင်းဖြစ်သည်။
- နာကျင်ခံခက် နှိပ်စက်မှုများသည်သာ ကျန်းမာနေကြခြင်းဖြစ်သည်။
- ချုပ်ဆုံး ပျောက်ပျက်သေဆုံးမည့် အရာတို့သာ အသက်ရှင်နေကြခြင်းဖြစ်သည်။

နုပျိုနေခြင်းသည် အစဉ်တည်နေသည်မဟုတ်၊ နုပျိုခြင်းသည် အိုမင်းရင့်ရော်ခြင်းဆီသို့ တစ်နေ့တစ်လံ ပုဂံဘယ်ရွှေမလဲဟုဆိုကာ သွားနေ၏။ သစ်ခွပန်းအိုးဝယ်နေသော မိန်းမပျို၏ အလှသည်

တာဝန်တည်နေသည်မဟုတ်။ အိုမင်းရင့်ရော်ခြင်းဆီသို့ နာရီသွားသလို သွားနေပေရာ ထိုမိန်းမပျိုသည် လည်း ဤအသွားအိုလိုပင် အိုရပေမည်။

ကျန်းမာခြင်းဟူသည်မှာလည်း အစဉ်တာဝန် ကျန်းမာသည်မဟုတ်။ နရပတိစည်သူလို နာမစေး ချောင်းမဆိုးသူပင် နာရ သေရသေးသည်။ ဗိုလ်ချုပ်ဈေးအလယ်တွင် တွေ့ခဲ့ရသော နှုတ်ခမ်းမွေးနှင့် လူသည်လည်း မည်မျှကျန်းမာသည်ဟုဆိုစေကာမူ တစ်နေ့နေ့တွင်တော့ နာရဦးမည်။ မနာသူ၊ မကျင်သူ ဟူ၍ မရှိ။ လူတိုင်းသည် နာကျင်ခံခက် နှိပ်စက်ခံကြရသည်သာဖြစ်၏။

ရှင်သန်ခြင်း၊ အသက်ရှင်နေခြင်းဟူသည်မှာလည်း သေမည့်နေ့၊ သေမည့်အချိန်သို့ ရွှေ့လျားနေခြင်းဖြစ်ရာ ကျွန်တော်သည်လည်း ပုသိမ်လှထွန်းလို တစ်နေ့တော့ သေရမည်။ အားလုံးသော အသက်ရှင်နေသူများအတွက် သေရမည့်နေ့သည်လည်း အမေမွေးခဲ့သော နေ့နှင့်စာလျှင် ပို၍ နီးကပ်လာ နေပြီဖြစ်၏။

- ရှင်နေသောသူသည် သေမည့်သူသာဖြစ်သည်။
- နပျိုနေသောသူသည် အိုမည့်သူသာဖြစ်သည်။
- ကျန်းမာနေသောသူသည် နာမည့်သူသာဖြစ်သည်။

ဤသဘောနှင့် ပတ်သက်၍ ကျွန်တော်သည် ငယ်စဉ်က ဝတ္ထုတစ်ပုဒ်ကို ဖတ်ဖူးပါ၏။ မည်သူမည်ဝါ ရေးသည်ဆိုသည်ကိုကား မမှတ်မိတော့ပါ။

တစ်ခါက ပန်းချီဆရာတစ်ဦးသည် သူ့ဘဝတွင် နပျိုခြင်းနှင့် နှစ်လိုဖွယ်ရှိခြင်း၊ လှပခြင်း၊ အပြစ်ကင်းစင်ခြင်း၊ ချမ်းမြေ့အေးငြိမ်းခြင်းဟူသော အဓိပ္ပာယ်များ လွှမ်းခြုံထားသည့် ပန်းချီကားတစ်ချပ်နှင့် ရက်စက်ခြင်း၊ ကြမ်းကြုတ်ခြင်း၊ အရုပ်ဆိုးခြင်း၊ အကျည်းတန်ခြင်း၊ နှစ်လိုဖွယ်ကင်းခြင်းဟူသော အဓိပ္ပာယ် ပါဝင်သည့် ပန်းချီကားတစ်ချပ်ကို ရေးဆွဲရန် ပိုင်းဖြတ်ထား၏။

ယင်းပန်းချီကား နှစ်ချပ်ကို ရေးဆွဲရန်အတွက် အကြောင်းအရာများကို ရှာဖွေရာ၌ တစ်နေ့တွင် နှစ်လိုဖွယ်အဆင်းနှင့် နပျိုနုနယ်ပြီး အလွန်ပင်သပ္ပာယ်ကြည်ညိုဖွယ်ဖြစ်သော သာမဏေတစ်ပါးကို တွေ့ရှိခဲ့သည်။ ထိုအခါ ပန်းချီဆရာကြီးသည် ယင်းသာမဏေငယ် ပုံတူကို ရေးဆွဲထားလိုက်ပါ၏။ ထိုသာမဏေငယ်၏ ပန်းချီကို ရေးဆွဲရသောကြောင့်လည်း ပန်းချီဆရာ၏စိတ်တွင် များစွာ ကြည်နူးမှု ဖြစ်ရပြီး သူ့ဘဝအတွက် နောက်ထပ်ရေးဆွဲရမည့် ပန်းချီကားတစ်ချပ်အတွက် အကြောင်းအရာကို ထပ်မံရှာ၏။ သူ၏အသက်သည် ဇရာသို့ချည်းလာသည့်တိုင် နောက်ပန်းချီကားတစ်ချပ်ကို သူမရေးဆွဲဖြစ်ခဲ့ပါ။ ပန်းချီဆရာကြီးသည် ခရီးရှည်ထွက်၍ မိမိရေးဆွဲရမည့် နောက်ပန်းချီကားအတွက် ပုံတူရေးမည့်သူကို ရှာဖွေသော်လည်း မတွေ့သဖြင့် များစွာစိတ်မကောင်း ဖြစ်ခဲ့ရ၏။ မိမိမသေမီ မိမိ ကြိုးပမ်းလိုသော ကိစ္စတော့ မဖြစ်နိုင်တော့ဟု လက်မှိုင်ချရမည့်အချိန်တွင် တစ်နေ့၌ မင်းပြစ်မင်းဒဏ်ဖြင့် သုတ်သင်ရန် လူသတ်ကုန်းသို့ ခေါ်လာခဲ့သော ရာဇဝတ်သားတစ်ဦးကို တွေ့မြင်ခဲ့ရ၏။

ထိုရာဇဝတ်သား၏ ကြန်အင်လက္ခဏာများသည် ကြမ်းကြုတ်ခြင်း၊ ရက်စက်ခြင်း၊ ရိုက်နှက် ထိုးပတ်မှုခံထားရ၍ ဖူးရောင်နေခြင်း၊ လူသားတစ်ဦးနှင့်မတူ တိရိစ္ဆာန်တစ်ကောင်ကဲ့သို့ ရိုင်းစိုင်း ခက်ထန်ခြင်းတို့ဖြင့်သာ ပြည့်နေ၍ ပန်းချီဆရာကြီးသည် ခေါ်ဆောင်လာသူတို့ကို တောင်းပန်၍ ထိုရာဇဝတ်သား၏ ပုံတူကို ရေးဆွဲလေ၏။

ရေးဆွဲပြီးသောအခါ ပန်းချီဆရာကြီးသည် မိမိအလိုဆန္ဒ ပြည့်ဝပြီဖြစ်၍ “အနှစ်နှစ် အလလက မိမိစောင့်စားခဲ့သော ပုံတူရရှိလေပြီ” ဟု ကြွေးကြော်လေ၏။ ထိုအခါ ရာဇဝတ်သားက “ပန်းချီဆရာ၊ ငါ့ပုံကို ဆွဲပြီး သင်ဘာကို ရည်ရွယ်၍ ထိုသို့ဆိုလိုက်သနည်း” ဟုမေးရာ ပန်းချီဆရာက မိမိရေးဆွဲသော ပုံနှစ်ပုံ ရှိကြောင်း၊ တစ်ပုံကိုရရှိပြီးဖြစ်သော်လည်း ကျန်တစ်ပုံကို ယခုမှရရှိကြောင်း၊ အစုံအလင်ပြောပြသောအခါ ရာဇဝတ်သား လူဆိုးကြီးသည် ကျယ်လောင်စွာ ရယ်သောဟူ၏။

ထိုအခါ ပန်းချီဆရာကြီးက “သင် ရာဇဝတ်သား၊ သင်သည် သေရတော့မည်ကို ကြောက်ရွံ့၍ ရူးသွပ်သွားကာ ယခုလို ရယ်ရသလော” ဟု မေးမြန်းလေသည်။

ထိုအခါ ရာဇဝတ်သား လူဆိုးကြီးက “ပန်းချီဆရာ၊ ကျွန်ုပ်သည် ရူးသွပ်၍ ရယ်ခြင်းမဟုတ်၊ သင်၏ ရူးသွပ်မှုကို သဘောကျ၍သာ ရယ်ခြင်းဖြစ်သည်” ဟု ဆိုလေသည်။

“ကျွန်ုပ်ကို ဘာကြောင့် ရူးသွပ်သူဟု စွပ်စွဲနိုင်သနည်း”

“ပန်းချီဆရာ၊ လွန်ခဲ့သော နှစ် (၄၀) ကျော်က သင်ရေးဆွဲခဲ့သော သာမဏေမှာ ကျွန်ုပ်ပင် ဖြစ်သည်။ သင်ရေးဆွဲစဉ်က သင့်အနီးတွင် သင့်ဇနီးသည်ပင် ရှိနေသေးသည်။ သင်သည် ကျွန်ုပ်အား သင့် အိမ်ဦးခန်းတွင် ပင့်ခေါ်၍ သင့်ပန်းချီပစ္စည်းများထည့်သော သေတ္တာပေါ်တွင်ပင် ကော်ဇောကို ခင်း၍ ကျွန်ုပ်အား ထိုင်စေပြီး ရေးဆွဲခြင်းဖြစ်၏။ ရေးဆွဲပြီးသောအခါ သင်သည် အခုလိုပင် ကြွေးကြော်၍ သင်နှင့် သင့်ဇနီးသည် ကျွန်ုပ်အား ဝတ်ပြုသေးသည် မဟုတ်လော” ဟု ဆိုလိုက်သောအခါ ပန်းချီဆရာကြီးသည် မိမိရေးဆွဲထားသော နှစ်ပုံစလုံးကို ဖျက်ဆီးပစ်လိုက်သောဟူ၏။

ဤဖြစ်ရပ်တွင် နပျိုသောသာမဏေငယ်သည်ပင်လျှင် ကြမ်းတမ်းခက်ထန်၍ ရင့်ရော်နေသော ရာဇဝတ်သားဖြစ်နေ၏။ နပျိုခြင်းနှင့် ရင့်ရော်ခြင်းသည် အချိန်ဟူသော ကာလအပိုင်းအခြား တစ်ခုသာ ကွာခြားခဲ့သည်။

ကျန်းမာရွှင်လန်းသော ဤသာမဏေငယ်သည်ပင်လျှင် ထိုးပတ်ရိုက်နှက်ခြင်းတို့ကြောင့် နာကျင်ခြင်း၏ ဝေဒနာကို ခံစားနေရ၏။ ဤရာဇဝတ်သားသည် မကြာမီသေရတော့မည်။ အဘယ်ကြောင့် သူသေရမည်နည်း။ သူသည် အသက်ရှင်သန်ခဲ့ခြင်းကြောင့် သူသေရမည် ဧကန်ဖြစ်၏။

သူ အသက်ရှင်သန်မှု မရှိခဲ့လျှင် သူသေရမည်မဟုတ်။ အသက်ရှင်သန်မှု ရှိခဲ့သောကြောင့်သာ သူသေရခြင်းဖြစ်ပါ၏။ အဘယ်ကြောင့် ဤသို့ဖြစ်ရပါသနည်းဆိုသော် ဤအသက်ရှင်သန်မှုဟူသည် ပင်လျှင် သေခြင်းဟူသော မရဏဓာတ်နှင့် ပေါင်းစပ်တည်ဆောက်ထားခြင်းကြောင့်ဖြစ်၏။

အသက်ရှိသော သတ္တဝါမှန်သမျှ သေကြရသည်မှာလည်း ဤနည်းတူ ယင်းတို့၏ အသက်ဓာတ်တွင် ဤသေခြင်းဟူသော မရဏဓာတ် အပြီးကပ်လျက် ပါရှိနေသောကြောင့် ယင်းသို့ သေကြရခြင်းဖြစ်၏။ မှန်၏။ ဤရာဇဝတ်သားသည် မင်းဘေးကြောင့် သေရသည်ဟု ဆို၍ရ၏။ သို့သော် တကယ်တမ်းအားဖြင့် ဤရာဇဝတ်သားသည် မင်းဘေးကြောင့် သေရသည်မဟုတ်။ မိမိ၏ အသက်ဓာတ်တွင် သေခြင်းဟူသော မရဏဓာတ် အပြီးကပ်လျက် ပါရှိနေသောကြောင့်သာ သေရခြင်း ဖြစ်၏။

ဤနည်းတူ လောက၌ အကြောင်းမျိုးစုံတို့ကြောင့် သေကြရသည်။ ထိုဘေးတို့ကို ကြောက်လန့် နေရသည်ဟု ပြောနေကြရသော်လည်း အမှန်စင်စစ် ထိုရန်သူဘေး၊ လက်နက်ဘေးတို့ကြောင့် သေကြရသည်မဟုတ်။ ထိုဘေးတို့သည် ကြောက်လန့်စရာမဟုတ်။ မိမိတို့တွင် သေတတ်သော မရဏဓာတ်ရှိနေသောကြောင့်သာ ထိုဘေးတို့ကို ကြောက်လန့်နေရခြင်း ဖြစ်၏။ ထိုသေတတ်သော မရဏဓာတ်ကြောင့်သာ သေ၍မဆုံး တစ်သံသရာလုံး “ဝေဘူတောင်မျှ၊ ပမာပြ၊ အရိုးမက” သေနေကြရခြင်းဖြစ်၏။

သက်ရှိဟူသည် အသက်ရှင်လျက် သေရာအရပ်သို့ ရှေးရှုသွားနေကြသူများဖြစ်၏

တရိုင်ရင်အက်ဒဝပ် (၁၈၀၉ - ၁၈၉၄)

အမေရိကန်လူမျိုးအယ်ဒီတာနှင့် သဘာဝတ္ထပညာရှင်ကြီး

ပျိုမြစ်တင့်တယ်ခြင်း၏ အဆုံးကား အိုမင်းရင့်ရော်ခြင်း

ဤခရီးနီးသလား . . .။

အမှန်စင်စစ် မြတ်စွာဘုရား၏ ကျောင်းတော်နှင့် ဘိက္ခုနီ ကျောင်းတော်သည် မဝေးလှပါ။ လာလျှင် အနီးလေး၊ မလာလျှင် ခရီးဝေးဟု ဆိုသည့်အတိုင်း ရူပနန္ဒာထေရီမသည် မလာရောက်၍သာ ဘုရားကျောင်းတော်နှင့် ဝေးလံနေခြင်းဖြစ်သည်။

ကျွန်တော်သည် ဗိုလ်ချုပ်ဈေးအတွင်း ကျွန်တော့်ရှေ့တွင် ရှိနေသော အဘွားအို၏ အိုခြင်းနှင့် နာခြင်းတရားများကို ပြိုင်တူခံစားနေရပုံကို ကြည့်ရှုရင်း ရွာတွင်နေစဉ်က ဦးပဉ္စင်း ဦးနန္ဒိယ ဟောကြားသော တရားထဲမှ ဇနပဒကလျာဏီမင်းသမီး တွေ့ရသော အဘွားအိုမျိုး၏ ရုပ်သဏ္ဌာန်သည် ဤအဘွားအိုမျိုးပင် ဖြစ်ရမည်ဟုလည်း စဉ်းစားနေမိ၏။

ဇနပဒကလျာဏီဟု မယ်ဘွဲ့ရသည့် ရူပနန္ဒာမင်းသမီးသည် ဗုဒ္ဓမြတ်စွာဘုရားနှင့် မောင်နှမဝမ်းကွဲ တော်စပ်၏။ ညီတော် နန္ဒမင်းသား၏ ဇနီးဖြစ်သည်။ ဇနီးဟု ဆိုသော်လည်း လက်ထပ်သည့်နေ့ လက်ထပ်ပြီးစတွင် ဘုရားက ညီဖြစ်သူ နန္ဒမင်းသားကို သပိတ်ထမ်းစေကာ ကျောင်းတော်သို့ ခေါ်သွားခဲ့သည်။

ရူပနန္ဒာသည် တစ်နေ့တွင် ဤသို့စဉ်းစား၏။ "ငါ၏ အစ်ကိုကြီးသည် မင်းစည်းစိမ်ကို စွန့်ခွာ၍ ရဟန်းပြုပြီးလျှင် လောကတွင် အမြတ်ဆုံးပုဂ္ဂိုလ်အဖြစ် ဘုရားစင်စစ် ဖြစ်ခဲ့ပြီ။ ထိုအစ်ကိုကြီး၏သား ရာဟုလာမင်းသားသည်လည်း ရဟန်းပြုခဲ့ပြီ။ ငါ၏ ခင်ပွန်း နန္ဒမင်းသားသည်လည်း ရဟန်းပြုခဲ့ပြီ။ ငါ၏ မိခင်သည်လည်း ရဟန်းမဘိက္ခုနီ ဝတ်ခဲ့ပြီ။ ဤသို့သော ဆွေတော်မျိုးတော်တို့ ရဟန်းပြုရာ ငါတစ်ယောက်သာ အိမ်မှာနေသဖြင့် ဘာလုပ်တော့မည်နည်း။ ငါသည်လည်း ရဟန်းမဘိက္ခုနီ ပြုလုပ်တော့အံ့။" ဟုစဉ်းစားလေ၏။

ဤသို့ စဉ်းစားစိတ်ကူးပြီးနောက် ရူပနန္ဒာမင်းသမီးသည် ဘိက္ခုနီကျောင်းသို့ သွားရောက်ကာ ရဟန်းမဘိက္ခုနီ ဝတ်ခဲ့သည်။ ရူပနန္ဒာမင်းသမီး ဤသို့ဘိက္ခုနီပြုခြင်းသည် ဆွေတော်မျိုးတော်တို့ကို ချစ်ခင်တွယ်တာသည့်အတွက် ဘိက္ခုနီပြုခဲ့ခြင်းဖြစ်၏။ သဒ္ဓါတရားရှိ၍၊ ယုံကြည်မှုရှိ၍ ဘိက္ခုနီမ ပြုလုပ်ခြင်းမဟုတ်။ ရူပနန္ဒာမင်းသမီး ဘိက္ခုနီမ ဖြစ်လာသောအခါ အလွန်လှပချောမောသောကြောင့် ရူပနန္ဒာထေရီ ဟူ၍ထင်ရှားလေ၏။

ရူပနန္ဒာဘိက္ခုနီမသည် ဘိက္ခုနီအဖြစ်သို့ ရောက်ရှိနေသော်လည်း ဤသို့သော အတွေးများ ဖြစ်ပွားလျက်ရှိ၏။

မြတ်စွာဘုရားက ရုပ်သည် အနိစ္စ၊ ဒုက္ခ၊ အနတ္တ၊ ဝေဒနာ၊ သညာ၊ သင်္ခါရ၊ ဝိညာဏ်သည် အနိစ္စ၊ ဒုက္ခ၊ အနတ္တ ဖြစ်၏ ဟူ၍ ဟောတော်မူ၏။

ထိုသို့ ဟောတော်မူခြင်းသည် ဤသို့ဤနယ် ရှုချင်ဖွယ်ရှိသော၊ ဤသို့ပုံသွင် ကြည်လင်ဖွယ်ရှိသော ငါ၏ ရုပ်အဆင်းအပေါ်၌ အပြစ်ဆိုလို၍ ပြောခြင်းဖြစ်သည်ဟု မှတ်ယူထားသည်။ ထိုသို့ မှတ်ယူထားသောကြောင့်လည်း ရူပနန္ဒာဘိက္ခုနီမသည် ဘိက္ခုနီမ ဖြစ်နေသော်လည်း ဘုရား ရှေ့မှောက်သို့ မသွားဘဲနေ၏။

သာဝတ္ထိမြို့သူ မြို့သားတို့သည်ကား နံနက်စောစောကပင် ထ၍ ဒါနကောင်းမှုပြု ဥပုသ်သီလ ဆောက်တည်ပြီး သန့်ရှင်းသော အပေါ်ရုံတို့ကို ဝတ်ဆင်ကာ ပန်းနံသာများကို ကိုင်ဆောင်လျက် ဇေတဝန် ကျောင်းတော်သို့ သွားကြ၏။ မြတ်စွာဘုရားဟောကြားသော တရားတော်များကို မှတ်သားနာယူကြ၏။

အလားတူပင် ဘိက္ခုနီ သံဃာ ရဟန်းမများသည်လည်း မြတ်စွာဘုရား၏ တရားတော်နာယူရန် ဆန္ဒဖြစ်ပေါ်ကြသည့်အတိုင်း ဘုရားကျောင်းတော်သို့ သွားရောက်ကာ တရားနာယူကြ၏။ ရဟန်း ရှင်လူ အများတို့သည် ဘုရား၏ တရားတော်ကို နာယူပြီး၍ ကျောင်းတော်မှ ပြန်လာကြသောအခါ ဘုရား၏ ဂုဏ်ကျေးဇူးစကားများကို ပြောဆိုကြ၏။

ရူပနန္ဒာ ဘိက္ခုနီမသည် ဘုရားကျောင်းမှ ပြန်လာကြသော ဘိက္ခုနီများ၊ လူဥပသကာ ဒါယိကာမများက ပြောကြားသော မြတ်စွာဘုရား၏ ဂုဏ်ကျေးဇူးစကားများကို ကြားရသောအခါ တစ်ခုသောအကြံသည် ဖြစ်ပေါ်လာခဲ့၏။

“ငါ့အစ်ကိုကြီး၏ ဂုဏ်ကျေးဇူးစကားကို သူတို့သည် ချီးကျူးထောမနာပြုကြ၏။ အကယ်၍ ငါ၏ ရုပ်အဆင်းအပေါ် အပြစ်အနာအဆာစကား တစ်နေ့တလေ ပြောကြားသော်လည်း ပြောပါစေတော့၊ ငါသည် ရဟန်းမများနှင့်အတူ ဘုရားကျောင်းတော်သို့ လိုက်သွားပြီး မိမိကိုယ်ကို ဘုရားရှင် မမြင်ရအောင် ကွယ်ထား၍ မြတ်စွာဘုရားအား ဖူးမြော်ရန် တရားနာလိုက်သွားလျှင် ကောင်းအံ့” ဟု အတွေးပေါက်ကာ ရူပနန္ဒာဘိက္ခုနီမသည် “တပည့်တော်မ ဒီနေ့ တရားနာလိုက်ပါမည်” ဟုအခြားသော ဘိက္ခုနီမများကို ပြောကြားလိုက်၏။

ဘိက္ခုနီမတို့သည်လည်း “ရူပနန္ဒာသည် မြတ်စွာဘုရားထံ အခစား ဝင်လိုစိတ် ဖြစ်ပေါ်လာမှု သည် ကြာမြင့်စွာမှ ဖြစ်ခဲ့ရသည်။ ဒီနေ့တော့ ရူပနန္ဒာကို အကြောင်းပြု၍ ဆန်းကြယ်ထူးမြတ်သော တရားအဖုံဖုံကို နာကြားရတော့အံ့” ဟု ရွှင်လန်းဝမ်းမြောက်စွာဖြင့် ရူပနန္ဒာဘိက္ခုနီမအား ခေါ်ဆောင်ကာ တရားနာထွက်ခဲ့ကြ၏။

ရူပနန္ဒာသည်လည်း ဘိက္ခုနီကျောင်းတော်က ထွက်သည်မှစ၍ ငါ့ကို ငါ့အစ်ကိုကြီး မြတ်စွာဘုရား မမြင်စေရဘူးဟု စိတ်ကူးကာ ထွက်လာခဲ့၏။

ဘုရားရှင်သည် “ယနေ့ ရူပနန္ဒာသည် ငါ့အား အခစားလာလိမ့်မည်။ သူ့အား အဘယ်သို့သော တရားဟောကြားရန် လျှောက်ပတ်လေမည်လဲဟု စဉ်းစားပြီးကာ ရူပနန္ဒာသည် ရုပ်အဆင်းအပေါ်တွင် တွယ်တာမှု၊ သာယာမှုအားကြီး၏။ သို့အတွက် ဆူးတစ်ခုကို ထုတ်ယူရန် ဆူးတစ်ခုကိုပင် အသုံးပြု၍

ထုတ်ယူရဘိသကဲ့သို့ ရုပ်အဆင်းအပေါ် အလေးအမြတ်ပြု မာန်ယစ်ခြင်းကို ရုပ်အဆင်းဖြင့်ပင် နှိပ်ကွပ် ဆုံးမခြင်းသည်သာ သင့်လျော်၏” ဟုစဉ်းစားတော်မူ၏။

မြတ်စွာဘုရားသည် ရူပနန္ဒာ ကျောင်းတော်သို့ ဝင်ရောက်လာသောအခါ အလွန်ချောမော လှပ၍ သစ်လွင်ဆန်းကြယ်သော အဝတ်အဆင်တန်ဆာတို့ကို ဆင်မြန်းထားသော ဆယ့်ခြောက်နှစ် အရွယ် မိန်းမပျိုငယ်တစ်ယောက်ကို မိမိ၏အနီးတွင် ကျုံ့ကျုံ့ထိုင်လျက် ယပ်ခပ်နေဟန်ကို ဖန်ဆင်း ထား၏။ ထိုမိန်းမပျိုကို ဘုရားနှင့် ရူပနန္ဒာတို့မှတစ်ပါး အခြားသူတို့ မမြင်ကြရပေ။

ရူပနန္ဒာဘိက္ခုနီမသည် ကျောင်းတော်အတွင်းသို့ ဝင်ရောက်ခဲ့ပြီး အခြားသော ရဟန်းမတို့၏ နောက်ကွယ်မှနေလျက် မြတ်စွာဘုရားအား ရှိခိုးလေ၏။ ရူပနန္ဒာသည် ဘုရား၏ (၃၂) နှစ်ပါးသော လက္ခဏာတော်နှင့်တကွ လပြည့်ဝန်းပမာ ကြည်ရွှန်းသော မျက်နှာတော်ကို ဖူးမြော်ရလေ၏။ ထိုအချိန်တွင် ဘုရား၏ အနီးဝယ် ယပ်ခပ်နေသော မိန်းမပျို၏ ရုပ်ရည်ကိုလည်း ရူပနန္ဒာသည် ထူးခြားစွာ သတိပြုမိလေ၏။

ရူပနန္ဒာသည် ဘုရား၏ ထံပါးဝယ် ယပ်ခပ်နေသော အမျိုးသမီးငယ်၏ ပျိုမြစ်တင့်တယ်ခြင်းကို မြင်ရပြီးနောက် မိမိကိုယ်မိမိ ပြန်၍ကြည့်မိသောအခါ ရွှေဟင်္သာမင်းတို့၏ ရှေ့သို့ရောက်နေသော ကျီးကန်းမကဲ့သို့ ရှိနေသည်ဟု ထင်လိုက်ရ၏။ ရူပနန္ဒာသည် ယင်းမိန်းမပျို၏ ဆံပင်ကလေးတွေက တယ်လှပါလား၊ သူနဖူးကလည်း ပြန့်ပြန့်ကားလျက် တင့်တယ်လှ၏။ မိန်းမပျို၏ ချောမောလှပ တင့်တယ်ခြင်းတို့သည် ရူပနန္ဒာ၏ စိတ်အာရုံတို့ကို ဆွဲငင်ထားတော့၏။ ရူပနန္ဒာသည် ထိုမိန်းမပျို ရုပ်အဆင်း၌ ချစ်ခြင်းမေတ္တာတို့သည် ကြီးမားလာခဲ့သည်။

ဘုရားသည် ရူပနန္ဒာ၏ မိန်းမပျိုအပေါ် မွေ့လျော်နှစ်ခြိုက်နေခြင်းကို သတိပြုမိသောအခါ ရုပ်ပုံကို (၁၆) နှစ်အရွယ်ကို ကျော်လွန်၍ အသက် (၂၀) အရွယ်သို့ ဖန်ဆင်းယူလိုက်၏။ ထိုအခါ ရူပနန္ဒာသည် ကြည့်ရင်းနှင့်ပင် မိန်းမပျိုသည် ရှေးကနှင့်မတူတော့ပါလားဟု မှတ်ယူမိလာ၏။

ထိုသို့ မှတ်ယူဝင်စားနေချိန်တွင် မိန်းမပျို၏ရုပ်ကို သားတစ်ယောက် ဖွားမြောက်ပြီးသည့် အရွယ်၊ အလယ်အလတ် မိန်းမကြီးအရွယ်၊ ဇရာတွင်းသို့ ချဉ်းနင်းဝင်ရောက်ခဲ့ပြီး အိုမင်းရင့်ရော်သည့် မိန်းမကြီးအရွယ် စသည်အားဖြင့် အဆင့်ဆင့် ပြတော်မူ၏။

ရူပနန္ဒာသည်လည်း အစဉ်အားဖြင့် ဤအရွယ် ရုပ်မျိုးကွယ်ခဲ့ပြီ။ ဤအရွယ်ပုံမျိုး ကွယ်ခဲ့ပြီဟု မှတ်ယူရင်း အိုမင်းရင့်ရော်လာသည့် မိန်းမရုပ်အပေါ် တပ်မက်မှုကင်းကွာလျက် ကျိုးနေပြီဖြစ်သော သွား၊ ဆံဖြူတို့ဖွေးနေသော ဦးခေါင်း၊ အိမ် အခြင်ကဲ့သို့ ကိုင်းနေသောခါး၊ တောင်ဝှေးကို အဖော်လုပ်လျက် တုန်လှုပ်နေသော အဘွားအိုအရွယ်ကို မြင်ရသောအခါ ပို၍ ပို၍ပင် တပ်မက်ခြင်းကင်းလာခဲ့၏။

ထိုအခါ ဘုရားရှင်သည် ထိုရုပ်ပုံကို နာခြင်းဒုက္ခဖြင့် အပြင်းအထန် နှိပ်စက်ခံနေရပုံကို ပြတော်မူ၏။ အဘွားအိုသည် ထိုတစ်ခဏချင်းမှာပင် တောင်ဝှေးကို လည်းကောင်း၊ ယပ်တောင်ကို သော်လည်းကောင်း လွှတ်ချ၍ ကျယ်လောင်စွာ အော်မြည်လျက် မြေမှာလဲကျပြီးလျှင် မိမိ၏

ကျင်ကြီးကျင်ငယ်များထဲ၌ နစ်မြုပ်ကာ ဟိုသည် လူးလိုမ့်လျက်ရှိနေ၏။ ရူပနန္ဒာသည် ထိုသို့ ဖြစ်ပုံ အလုံးစုံကို မျက်ဝါးထင်ထင် မြင်ရသောအခါ အလွန်အမင်း တပ်မက်ခြင်းကင်းရုံသာမက ကြောက်ရွံ့ ချောက်ချား၍ လာခဲ့၏။

ထို့နောက်တွင်ကား ဘုရားသည် ညီမတော်အား ထိုအဘွားအိုသည် နာရာမှ သေဆုံးနေပုံကို ပြတော်မူ၏။ တစ်ခဏချင်းမှာပင် အသေကောင်သည် ဖူးဖူးရောင်လျက် ဖြစ်လာ၏။ ကိုးပေါက်သော ဒွါရ အနာဝတို့မှ ပြည်ပုပ် သွေးကြောင်းတို့သည်လည်းကောင်း၊ ပိုးလောက်တို့သည်လည်းကောင်း အန်ထွက် ယိုကျ လာကုန်၏။ တစ်ခဏအတွင်းပင် ကျီး လင်းတ တို့သည်လည်း စုပြုံ ကျရောက် ကြကုန်လျက် အသေကောင် အပုပ်ကောင်ကြီးကို လုယက် စားသောက်ကြကုန်၏။

ရူပနန္ဒာသည် ဤအခြင်းအရာများကို ကြည့်လျက် ဤမိန်းမပျိုသည် ဤနေရာ၌ပင် လှပတင့်တယ်ခြင်းရှိ၍ ဤနေရာတွင်ပင် အိုရ၊ ဤနေရာတွင်ပင် နာရ၊ ဤနေရာတွင်ပင် သေခဲ့ရသည်။ ဤ ငါ၏ ခန္ဓာ အတ္တဘောသည်လည်း ဤသို့ပင် အိုရ၊ နာရ၊ သေရမည့်အဖြစ်သို့ ရောက်မှာပါတကားဟု မိမိ၏ ခန္ဓာကိုယ် အတ္တဘောအပေါ် မမြဲသောအားဖြင့် ရှုကြည့်ခဲ့၏။ ရူပနန္ဒာသည် မမြဲသော အနိစ္စသဘောကို ရှုမြင်လာသည့်အခါ ဒုက္ခသဘော၊ အနတ္တသဘောတို့ကိုလည်း ရှုမြင်လာနိုင်၏။

ထိုအခါ ရူပနန္ဒာသည် ကာမဘဝ၊ ရူပဘဝ၊ အရူပဘဝ ဟူသော ဘဝသုံးပါး ဘုံဌာနများသည် အလှူပြောင်ပြောင် တောက်လောင်နေသော အိမ်ကြီးကဲ့သို့လည်းကောင်း၊ လည်ပင်းမှာ ဆွဲထားသော သူကောင်ပုပ်ကဲ့သို့လည်းကောင်း ထင်မြင်လာခဲ့၏။ သူ၏ အာရုံတို့သည် ကမ္မဋ္ဌာန်းအာရုံသို့ ရှေးရှု ပြေးလွှားနေ၏။

မြတ်စွာဘုရားသည် ရူပနန္ဒာ၏ အနိစ္စသဘောအားဖြင့် ပြတ်ပြတ်ထင်ထင် သိမြင်သက်ဝင် နေသည့်အဖြစ်ကို သိတော်မူသောအခါ -

အာတုရံ အသုစိံ ပုတိံ ၊ ပဿ နန္ဓေ သမုဿယံ၊

ညွှရန္တံ ပုညရန္တံ ၊ ဗာလာနံ အဘိပတ္တိတံ ဟူသော ဂါထာတော်ကို ဟောတော်မူ၏။

"ရုပ်အဆင်း၌ တပ်မက်ခြင်းပြင်းပြလှသော အို ရူပနန္ဒာ၊ ကိုးဆယ့်ခြောက်ဖြာသော ဘေးရောဂါ ဝေဒနာတို့ နာကျင်ခံခက် နှိပ်စက်တတ်သော

- ဘာတစ်ခုမှ တင့်တယ်စင်ကြယ်မှုမရှိဘဲ ပကတိသဘောမျိုး မစင်အိုးသဖွယ်ဖြစ်နေသော
- မွှေးမျိုးနံ့သာ လိမ်းကျံကာဖြင့် မာယာရုပ်ဆောင် အပုပ်ကောင်ကြီးသာလျှင်ဖြစ်သော
- ခန္ဓာကိုယ်တစ်လျှောက် ဒွါရပေါက်တို့မှ အောက်သို့ယိုကျ၍နေသော ဤကိုယ်ရုပ်မျိုး အပုပ်အိုးကြီးကို သတိပြု၍ ကြည့်ရှုဆင်ခြင်ပါလေ။

ပညာကင်းကွာ တဏှာဖိစီး၊ သူမိုက်ကြီးတို့သာလျှင် ဤမာယာ ရုပ်ဆောင်သည့် အပုပ်ကောင်ကြီးသည် လှသည်၊ ယဉ်သည်၊ ခင်မင်ဖွယ်၊ ကြင်နာစုံမက်ဖွယ် ဖြစ်သည်ဟု မပစ်ရက်နိုင်လောက်အောင် စွဲလမ်း နေကြခြင်း ဖြစ်ကုန်၏။” ဟူ၍ ဖြစ်၏။

ညီမတော် ရူပနန္ဒာသည် ဤတရားတော်ကို အာရုံထား၍ ဉာဏ်စေစားသောအခါ သေတာပတ္တိဖိုလ်သို့ ဆိုက်လေ၏။ ထိုအခါ ဘုရားရှင်သည် ရူပနန္ဒာ၏ အထက်မဂ်ဖိုလ် သုံးစုံတို့ကို ဝိပဿနာကျင့်သုံးရန်အတွက် သုညတကမ္မဋ္ဌာန်းကို ဆက်ဟောလိုရကား -

“ရူပနန္ဒာ ဤခန္ဓာကိုယ်ကြီး၌ အနှစ်သာရရှိ၏ဟူ၍ မမှတ်လေနှင့်၊ အနှစ်သာရဟူ၍ အနည်းငယ်မျှမရှိ၊ ဤခန္ဓာကိုယ်ကြီးသည် အရိုးတို့နှင့် စိုက်ထူထားသော အရိုးမြို့တော်သာလျှင်ဖြစ်၏။ ဤခန္ဓာကိုယ်သည် အရိုးတို့ဖြင့် စိုက်ထူထား၍ အကြောတို့ဖြင့် တုပ်ချည်ဖွဲ့စည်းထားပြီးလျှင် အသွေးအသားတို့ဖြင့် လိမ်းကျံကာ အရေပြားဖြင့် ဖုံးလွှမ်းထားခြင်းသာဖြစ်၏။

ဤခန္ဓာကိုယ်တွင်း၌ အိုမင်းရင့်ရော် ဆွေးမြေ့မှု ဇရာနှင့် ချုပ်ဆုံးပျောက်ကွယ်မှု မရဏတို့ကို သိုမှီးသွင်းလှောင်ထား၏။ အလုံးအထည် အရပ်အမောင်း စသည်တို့ကို အကြောင်းပြု စွဲမှီ၍သာ ငါဟူသော မာန်မာနဖြင့် တက်ကြွလျက်ရှိခြင်းဖြစ်သည်” ဟူ၍ မိန့်ကြားတော်မူသောအခါ ဒေသနာတော်၏ အဆုံးတွင် ဇနပဒကလျာဏီ ရူပနန္ဒာထေရီသည် အရဟတ္တဖိုလ်သို့ ဆိုက်ရောက်တော်မူလေသည်။

လူတစ်ယောက် သေဆုံးခြင်းသည် ကြေကွဲဖွယ်ရာဖြစ်သော်လည်း လူတစ်သန်း သေဆုံးလျှင် ကား ကိန်းဂဏန်းသဘောသာ ရှိပါတော့သည်။

ကျိုးဇက်စတာလင်
ရှုရှားလူမျိုးနိုင်ငံရေးခေါင်းဆောင်ကြီး

ဗိုလ်ချုပ်ဈေးမှ ထွက်လာရာ

ဤခရီးနီးသလား :။

ဤခရီးသည် မဝေးလှပါ။ ကျွန်တော်သည် ယခု ကျွန်တော်ရောက်နေသော နေရာမှ ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းလမ်းနှင့် ဗိုလ်ချုပ်ဈေးသစ်ကိုကျော်ကာ လဟာပြင်ဈေးကို သွားရန်ဖြစ်၏။ ကျွန်တော် သည် နံနက်ခင်းမှပင် အိမ်ကထွက်လာသည်မှာ ယခုတိုင် နံနက်စာ မစားရသေးပါ။

ယခုမှ ပိုက်ကလဲ ဆာလာ၏။

ထို့ကြောင့် လဟာပြင် စားသောက်ဆိုင်တန်းတွင် တစ်ခုခုစားရန် စိတ်ကူးမိခြင်းဖြစ်၏။ ကျွန်တော်သည် ဗိုလ်ချုပ်ဈေး စာတိုက်အောက်မှ အသွားအိုရှေ့တွင် ဖြန့်ထားသော လက်ကိုင်ပဝါထဲသို့ ငါးမူးစေ့အပေါ့စေ့ တစ်စေ့ကို ထည့်လိုက်သည်။ ကျွန်တော်ငါးမူးစေ့တစ်စေ့ ထည့်ခဲ့သည်ကို အသွား သိဟန်မတူပါ။ တစ်စုံတစ်ယောက်က အသွားရှေ့မှ ပိုက်ဆံအကြွေများကို လာနှိုက်သွားလျှင်လည်း အသွားသိချင်မှ သိပါမည်။

အသွားအိုသည် အိုခြင်းနှင့် နာခြင်းဟူသော ဝေဒနာကို ပြိုင်တူခံစားနေရ၏။

ကျွန်တော်ဗိုလ်ချုပ်ဈေးမှ ထွက်လာသောအခါ နေက ချစ်ချစ်တောက်ပူနေသည်။ ယခင်ကတော့ ယခု ကျွန်တော်ရောက်ရှိနေသောနေရာတွင် လူကူးလမ်းရှိ၏။ ယခုတော့ လူကူးလမ်းကို ဈေး၏ အရှေ့ဘက်သို့ ပြောင်းထားသောကြောင့် ဗိုလ်ချုပ်ဈေးရှေ့မှ ဖြတ်လျှောက်ရသေး၏။

ဗိုလ်ချုပ်ဈေးရှေ့တွင်ကား တာမွေသို့ လူခေါ်နေသော သုံးဘီးကား လေးဘီးကားများကို တွေ့ရသည်။ ဗိုလ်ချုပ်ဈေးမှ ထွက်လာသော လူအုပ်ကြီးကလည်း မနည်းလှပါ။ ဗိုလ်ချုပ် လမ်းမကြီးပေါ်တွင်လည်း ကားများက မညာတမ်း မောင်းလာကြ၏။ သွားကောလိပ်ထိပ်ရှိ မီးပွိုင့်မှ လွတ်ချလိုက်သော ကားများသည် အရှိန်နှင့် တစ်လမ်းမောင်း ယာဉ်ကြောအတိုင်း မောင်းလာရာ ဗိုလ်ချုပ်ဈေးရှေ့သို့ ရောက်၍ လမ်းဖြတ်ကူးမည့် လူအုပ်နှင့်တွေ့သည့်တိုင် သိပ်မရပ်လိုကြပေ။ ကမ္ဘာပေါ်တွင် ကားမပေါ်မီက ကားတိုက်၍သေခြင်းဆိုသည်မှာ မရှိခဲ့ပါ။ လေယာဉ်များ ပေါ်ပေါက် လာခဲ့သောကြောင့် လေယာဉ်ပျက်ကျ၍ အစုလိုက် အပြုံလိုက် သေခြင်းများ ပေါ်လာ၏။ လွန်ခဲ့သော ဆယ်စုနှစ်များက ဆေးဝါးကုသသည့် အတတ်ပညာများ အတော်ကြီး တိုးတက် ပြောင်းလဲလာခြင်း၊ ဓာတုပစ္စည်းများဖြင့် ဖော်စပ်သော ဆေးများပေါ်လာခြင်း၊ ကလေးသူငယ်စောင့်ရှောက်ရေး အတတ်ပညာများ တိုးတက်လာခြင်း၊ ဓာတ်ဆားရည်ကဲ့သို့သော ကလေးများအား အသက်ကယ်ဆေး များကို တွေ့ရှိလာခြင်း စသည်တို့ကြောင့် လူငယ်နှင့်လူလတ်ပိုင်းကို ဝါးမြိုတတ်သော ရောဂါဆိုးကြီးများကို နှိမ်နင်းနိုင်ခဲ့သဖြင့် မွေးကင်းစကလေး သေပျောက်မှုနှုန်းများလည်း ကျဆင်းလာ၏။ အသက်ကြီး ဦးရေလည်း များပြားလာကာ နိုင်ငံတိုင်းတွင် လူဦးရေ တိုးတက်များပြားခဲ့သည်။ အချို့နိုင်ငံများသည် လူဦးရေကို တင်းတင်းကျပ်ကျပ်ပင် ထိန်းချုပ်လာကြ၏။

မြန်မာနိုင်ငံတွင် ၁၉၇၃-၇၄ ခုနှစ်က လူဦးရေ (၂၉) သန်းကျော်ရှိခဲ့ရာ ၁၉၈၃-၈၄ ခုနှစ်တွင် (၃၅) သန်းရှိလာ၏။ (၁၀) နှစ်အတွင်း မြောက်သန်းမျှ တိုးတက်လာခဲ့သည်။

ထိုကဲ့သို့ ဆေးဝါးအပါအဝင် ကုထုံးသစ်များနှင့် အသက်ရှည်လာ၍ လူဦးရေတိုးတက်နေသော ဤကမ္ဘာတွင် စစ်ပွဲနှင့်ကင်းသော နှစ်ဟူ၍လည်း မရှိခဲ့သေးပေ။ တစ်ဖက်မှ ဆေးပညာသက်သက်သာ တိုးတက်ခဲ့သည်မဟုတ်၊ လူသတ်လက်နက်များသည်လည်း ကြောက်မနန်းလိလိ တိုးတက်များပြားနေ၏။ ယနေ့ကမ္ဘာတွင် အကုမ္ဘာစစ် တားဆီးရေးကို လူသားတစ်ရပ်လုံးက တောင်းဆိုနေကြသော်လည်း အကုမ္ဘာလက်နက်များသည် လူဦးရေတိုးသလိုပင် တိုးနေ၏။ ခေတ်မီ လူသားလက်နက်များသည် ဆန်းကြယ်များပြားရုံမျှမက အလွန်မှလည်း အစွမ်းထက်လှ၏။

ဆေးသိပ္ပံပညာနှင့် ယဉ်ကျေးမှုနယ်ပယ်တွင် လူတစ်ဦးတစ်ယောက်၏ အသက်ကို အလွန်အမင်း တန်ဖိုးထားနေချိန်တွင် အစုလိုက် အပြုံလိုက်သတ်မှုများကို မကြာခဏ တွေ့နေရသည်။ အကုမ္ဘာစစ်ကြီးဖြစ်ပါက သန်းပေါင်းများစွာသော လူတို့ သေကြေပျက်စီးကြမည်ဖြစ်၏။ လူသားတို့ တီထွင်ဖန်တီးထားကြသော လူမှုအဆောက်အဦများ၊ မြို့ပြကြီးများလည်း ပျက်စီးဆုံးရှုံးကြဦးမည်ဖြစ်၏။ လူသားတို့ ဖန်တီးထားသော ဤကမ္ဘာသည် ပြာပုံအတိ ဖြစ်ရလိမ့်မည်ဖြစ်သည်။

ကျွန်တော်သည် ထိုကဲ့သို့ ထွေရာလေးပါး စိတ်ကူးရင်း ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းလမ်းမကြီးကို ဖြတ်၍ တစ်ဘက်သို့ ကူးခဲ့သည်။ ထို့နောက် ဗိုလ်ချုပ်ဈေးသစ်ထဲသို့ ဝင်ခဲ့၏။ ဗိုလ်ချုပ်ဈေးသစ်သည်လည်း ဗိုလ်ချုပ်ဈေးကဲ့သို့ပင် စည်ကားသော ဈေးတစ်ခုဖြစ်သည်။ လုံချည်ဆိုင်များ၊ အဝတ်အစားဆိုင်များ၊ စားသောက်ဖွယ်ရာ ယိုဘူး၊ သကြားစသည်တို့ ရောင်းသောဆိုင်များ၊ နိုင်ငံခြားမှလာသော ဧရာမ လူရပ်ပုံများကို ရောင်းသည့်ဆိုင်များ စသည်တို့ဖြင့် စည်ကားလှသည်။

ဗိုလ်ချုပ်ဈေးသစ်မှ ထွက်လာသောအခါတွင်ကား မော်တော်ကားထားသည့် ကွက်လပ်ကြီးသို့ ရောက်လာ၏။ ဤကွက်လပ်ထဲတွင်လည်း တစ်ဘက်နိုင်ငံမှ ဝင်လာသည့် အဟောင်းအဝတ် အထည်များကို တစ်ရာသုံးလေးထည် စသည်ဖြင့် အော်ဟစ်ရောင်းနေကြ၏။ ဗိုလ်ချုပ်ဈေးသစ်မှ လဟာပြင်ဈေးသို့ လာသော လမ်းကလေးကလည်း နေပူပူတွင် တိုးမပေါက်အောင် စည်ကားလှ၏။ ထိုအထဲတွင် မော်တော်ကားနှင့် ရေခဲမုန့်ရောင်းသော ကားကြီးတစ်စီးလည်း ရှိနေ၏။ ဤကားကြီးသည် တစ်ခါတစ်ရံ ညအခါများတွင် ကျွန်တော်တို့ ရပ်ကွက်များသို့ပါ ရောက်ရှိလာပြီး ကလေးများကို ထိန်းရ အတော်ခက်သော ကားဖြစ်၏။ မီးရောင်စုံများနှင့် ရေခဲမုန့်ကား ရောက်လာပြီဆိုပါက မိဘများသည် ကလေးများ၏ ချေတိုက်၍ ပိုက်ဆံတောင်းခြင်းကို ခံရတတ်ကြ၏။

လဟာပြင်စားသောက်တန်းသို့ ရောက်လာသောအခါ ကျွန်တော်သည် ဘာစားရမည်ကို ရုတ်တရက် ဝေခွဲမရဘဲ ရှိနေခဲ့၏။ လဟာပြင်စားသောက်တန်းကား စားစရာ စုံလှသည်။ ကျွန်တော် ရန်ကုန်စရောက်စဉ်က ဤစားသောက်တန်းသည် ဆူးလေဘုရားလမ်းနှင့် မဟာဗန္ဓုလလမ်း ကွက်လပ်တွင် ဖြစ်၏။ ထို့နောက်တွင်တော့ ယင်းဈေးသည် ကုန်သည်လမ်းရှိ ပြည်ထောင်စုဘဏ်ရှေ့ရှိ ကွက်လပ်သို့

ရွေ့လာခဲ့ရသည်။ ထိုမှတစ်ဆင့် ယင်းဈေးသည် အခြားတစ်နေရာသို့ ပြောင်းပြီးမှ ဤနေရာသို့ ရောက်ရှိလာခြင်းဖြစ်၏။

ကျွန်တော်သည် ရန်ကုန်သို့ ၁၉၅၈ ခုနှစ်က ရောက်ရှိခဲ့ရာ များသောအားဖြင့် ထမင်းကို ထမင်းဆိုင်တွင် ဝယ်စားခဲ့သည်က များ၏။ အိမ်ထောင်ကျသောအခါတွင်လည်း ညနေစာလောက်သာ အိမ်တွင် စားဖြစ်၍ နံနက်စာကို ဆိုင်မှာပင်စားခဲ့၏။ ထို့ကြောင့်လည်း အစားအသောက်နှင့် ပတ်သက်ပါက ကုလားစာ၊ တရုတ်စာ၊ မြန်မာစာ ဘယ်ဆိုင်က ဘာအရသာ ထွက်သည်ကို သိနေပါသည်။ ဤလဟာပြင်ဈေးတွင် အရင်က ကျွန်တော်တို့ စားနေကျဆိုင်မှာ မောင်စိန်ဆိုင်ဖြစ်၏။ နောက်ပိုင်း တွင်တော့ မောင်မြင့်ထမင်းဆိုင်သို့ ပြောင်း၍ စားသည်။ မောင်မြင့်ဆိုင်တွင်က ဝက်တစ်ကောင်လုံး နှာခေါင်းက အမြီးတိုင် အကုန်ရသည်။ ဝက်သားလိပ်၊ အူမကြီးကြော်၊ လျှာသုပ်၊ နို့အုံသုပ်၊ အူနပြုတ်၊ နံရိုးပြုတ်၊ နံရိုးကြော်၊ ဝက်မြီး၊ ဝက်ခြေထောက်၊ သုံးထပ်သား၊ ဝက်သားလုံးကြော်၊ ဝက်သားကင်၊ အခေါက်ကင်၊ ဝက်နားရွက်၊ ဝက်ခေါင်း၊ အသည်းနှလုံး၊ အဆုတ် အစုံရသည်။ သတ္တဝါတစ်ကောင်ကို ခွာနှင့် အရေမှအစ အူမ ချေးအိမ်ပင်မကျန် မြိန်မြိန်ရှက်ရှက် စားပစ်နေခြင်းသည် တကယ်တော့ ကျွန်တော်တို့ဘဝ တည်မြဲရေးအတွက်ဖြစ်သည်။ အာဟာရ ရရှိရန်ဖြစ်သည်။ ထိုမှတစ်ဆင့် အာဟာရကို ရယူရာတွင် ခံတွင်းတွေ၍ အရသာခံစားရန်ဖြစ်သည်။ သည်တော့လည်း လူ့ဘဝနှင့် အာရုံငါးပါး သဘောသည် ရောထွေးဆက်စပ် လာပြန်တော့သည်။

“သဗ္ဗေသတ္တာ အာဟာရ ဦတိကာ” ဟူသော စကားရှိ၏။ သတ္တဝါတို့သည် အာဟာရပေါ်တွင်သာ မှီနေသည်ဟု ဆိုသည်။ အာဟာရဟူသော စကားရပ်တွင်လည်း လူတို့သည် ထမင်းတစ်ခုတည်း၊ အသားတစ်မျိုးတည်း သုံးဆောင်နေ၍ မရပေ။

လူသည် ဆန်၊ ဂျုံ၊ အစရှိသော အင်အားဓာတ်များ၊ အသား၊ ဥ၊ နို့ အစရှိသော အသားဓာတ်များ၊ အသီးအရွက်တို့မှ ရရှိသော ဗီတာမင်ဓာတ်များအပြင် အဆီဓာတ်၊ သတ္တုဓာတ်နှင့် ရေကို နေ့စဉ်မျှတစွာ လိုအပ်၏။ အင်အားဓာတ်ပါသော အစားအစာများကို မစားဘဲ အသား၊ နို့၊ ဥ စသည်တို့ချည်း စား၍မရ။ အသားတွေချည်းစားပြီး အသီး၊ အရွက် စသည်တို့ကို မစားပါကလည်း ဗီတာမင်ချို့တဲ့သော ရောဂါများ ရရှိလာနိုင်၏။ အဆီနှင့် သတ္တုဓာတ်အပြင် ရေသည်လည်း လူ့ခန္ဓာကိုယ်အတွက် မရှိမဖြစ်သော အရာဖြစ်ပေရာ လူသည် ဆန်၊ ဂျုံ၊ အသား၊ အသီးအရွက်၊ အဆီ စသည်တို့ကို မျှတစွာ သုံးဆောင်ရမည် ဖြစ်၏။

အစားအသောက်ကို စားရာတွင် အလွန်အမင်း စားပါကလည်း အသက်တိုနိုင်သည်။ ဝသောသူများသည် ပိန်သောသူများထက် အစစအရာရာတွင် တစ်ပန်းရုံးရသည်။ အသက်ကြီး လာသည်နှင့်အမျှ အဆီနှင့် အငန်ကို လျော့၍ စားရသည်။ တိရိစ္ဆာန်တို့ အဆီများသည် ဟင်းသီး ဟင်းရွက်မှရသော အဆီများထက် လူတို့အား ပို၍ အန္တရာယ်ဖြစ်စေသည်။ သွေးတိုးနှင့် အငန်သည်ကား လုံးဝမတည့်။

အာဟာရသည် လူသားတို့ အသက်ရှင်ရေးအတွက် နေ့စဉ် လိုအပ်သော်လည်း အများအပြား စားခြင်း အလွန်အကျွံစားခြင်းသည် အသက်တိုစေနိုင်သည်။ ကျွန်တော်သည် မောင်မြင့်ထမင်းဆိုင်သို့ပင် လျှောက်သွား၍ အူနပြုတ်နှင့် ဝက်သားလိပ် တစ်ပွဲစီမှာရင်း စောင့်နေရသည်။ ထမင်းစားရန် ရောက်နေသူများက များနေ၍ မှာထားသော်လည်း ချက်ခြင်းမရ။ ရန်ကုန်မြို့တွင် လူတွေက များလာလေလေ ထမင်းဆိုင်များက တိုးလာလေဖြစ်သည်။ ရန်ကုန်တွင် ထမင်းဟင်း ကောင်းကောင်း ရောင်းလျှင်တော့ အရုံးမပေါ် အမြတ်ကြီးနှင့် အမြတ်လေးသာဖြစ်၏။

ကျွန်တော့်အမေသည် ဟင်းချက်ကောင်းသည်။ တစ်ခါတစ်ရံ အမေ့ကို ရွာမှခေါ်၍ ရန်ကုန်တွင် ထမင်းရောင်းရန် စိတ်ကူးဖူး၏။ ကျွန်တော့် ဘေးပတ်လည်တွင် လေးယောက်စားပွဲ၊ ခြောက်ယောက်စားပွဲ (၁၀) ခုခန့်ရှိရာ အားလုံးလူပြည့်နေ၏။ စားပွဲအားလုံးတွင်လည်း မိမိတို့ စိတ်ကြိုက်မှာထားသော စားစရာများကို အားရ ပါးရ စားနေကြသည်။ ထိုအထဲ ခုံမလောက်၍ ရပ်စောင့်နေသူများလည်း ရှိသေး၏။ ဤမြင်ကွင်းကို ကျွန်တော်၏ အဒေါ်ဖြစ်သူတစ်ဦး ပြောသောစကားနှင့် ပြောရသော် အသေကောင်ကြီးကို ကျွေးနေခြင်းဖြစ်၏။ လူတွေကလည်း သူတို့ ဘယ်တော့မှ မသေတော့မည့်အတိုင်း စားနေကြသည်။ တကယ်တော့ စားနေရခြင်းကလည်း အသက်ရှည်ဖို့ဖြစ်၏။

ကျွန်တော်မှာထားသော အူနပြုတ်နှင့် ဝက်သားလိပ်ကို လာချပေးပါသည်။ ကျွန်တော်သည် အူနပြုတ် အူထဲမှ ဖွယ်တယ်တယ် အရသာလေးကို ကြိုက်သည်။

အမှန်တော့ ဤဆိုင်တွင် ထမင်းနှင့် ဟင်းကို စားပြီးရုံမျှနှင့် မပြီးသေး၊ သံပုရာရည်တစ်ခွက် သောက်လိုက်မှ ပြည့်စုံ၏။ စားထားသော အဆီနှင့် အသားများကို သံပုရာ ချဉ်ချိုအေးက ရင်ချောင် စေပါသည်။ ကျွန်တော်သည် ထမင်းဖိုးနှင့် သံပုရာရည်ဖိုး ရှင်းပေးပြီး စားသောက်ဆိုင်တန်းမှ ထွက်လာ၏။ ထို့နောက် လည်ချောင်းငုံဆေး တစ်မျိုးဝယ်ယူရန် ညဈေးတန်းရှိ မိတ်ဆွေတစ်ဦးဖြစ်သူ ဦးလှမြင့်ဆိုင်သို့ ထွက်လာခဲ့၏။ ကျွန်တော့်၌ လည်ချောင်းရောဂါ စွဲကပ်နေသည်မှာ ခြောက်လကျော်နေပြီဖြစ်၏။ ဆေးများလည်း စုံနေပြီဖြစ်သည်။ ယခုညနေတွင်ပင် နား၊ နှာခေါင်း၊ လည်ချောင်း အထူးကု ဆရာဝန်ကြီးနှင့် တွေ့ရန် ချိန်းထားသေးသည်။ ကျွန်တော်၏ လည်ချောင်းအခြေအနေကို သူ့ကို ပြောပြရမည်ဖြစ်၏။ သူက ဘာပြောဦးမည် မသိသေးပေ။

ကိုလှမြင့်နှင့် ကျွန်တော်သည် ရင်းနှီးသူဖြစ်၍ သူ့ထံမှ ဆေးဝယ်လျှင် ဆေးမှန်ရသည်။ ဈေးကတော့ မှောင်ခိုအများပေါက်ဈေးပင် ဖြစ်၏။ တစ်ခါတစ်ရံ ပေါက်ဈေးထက် နည်းနည်း လျှော့ပေး သည်လည်းရှိ၏။ သူဝယ်ထားရသည်မှာ သက်သက်သာသာနှင့် ရထားလျှင် ကျွန်တော့်အား သူက သက်သက်သာသာနှင့်ပင်ပေးသည်။ ကျွန်တော် လည်ချောင်းရောဂါဖြစ်ချိန်မှ စ၍ သူ့ထံမှ ဆေးဝယ်ရသည့် ငွေမှာ တစ်ထောင်ကျော်ဖိုးမျှ ရှိနေပြီဖြစ်၏။

ကိုလှမြင့်ထံ ရောက်သော် ကိုလှမြင့်က ကျွန်တော့်ကို ဆေးရောင်းရမည်ကို အားနာ နေဟန်ရှိ၏။ သူက "ခင်ဗျားအတွက်လား" ဟုမေး၏။ ကျွန်တော်က သူအားနာနေမှန်းသိ၍

အခြားသူတစ်ဦး မှာလိုက်တာပါဗျာဟုဆိုကာ လိုသောဆေးကို ပြောရသည်။ ဆေးသည် သူ့ထံတွင် အလွယ်တကူရရှိ၍ လိုသောဆေးကို ဝယ်ယူပြီး ဆက်ထွက်ခဲ့သည်။

ယခု ကျွန်တော်ဗိုက်လည်း ဝနေပါပြီ။ ကျွန်တော်သည် သေခြင်းတရားကို ပွားနေရင်း ဤခရီးကို သွားနေခြင်းဖြစ်သည်။ နေ့ခင်းပိုင်း တစ်နေ့လုံး ကျွန်တော့်တွင် လုပ်ဆောင်စရာအလုပ် တစ်စုံတစ်ရာ မရှိပါ။ ညနေကျမှ ရန်ကုန် ဆေးရုံကြီး အဆောင် (၇) တွင် လူနာမိတ်ဆွေတစ်ဦးကို သတင်းသွားမေးရန် ရှိသည်။

ယခု နေ့လယ် တစ်နာရီခွဲနေပြီဖြစ်သည်။ လူနာ သတင်းမေးရန် ညနေလေးနာရီထိုးပါမှ ဆေးရုံပေါ်သို့ တက်ရမည်။ ထို့ကြောင့်လည်း အားနေသော နှစ်နာရီလောက် အချိန်ကို အသုံးချရန် ကျွန်တော် စဉ်းစားနေမိ၏။ ယခုမှ ထိုနေရာကို ကျွန်တော်သတိရလာသည်။ ထိုနေရာသို့သွားမည်။ ထိုနေရာသို့ သွားပါက ရေးစရာရေးကွက် တစ်စုံတစ်ရာ ကျွန်တော် ရထားနိုင်သည်။ ထို့ကြောင့်လည်း ယင်းနေရာသို့သွားရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်၏။ ထိုနေရာသို့သွားရန် များစွာ မဝေးလှပါ။ ကျွန်တော် ယခု ရပ်နေသောနေရာနှင့် လမ်းတစ်လမ်းသာခြားပါသည်။

လူ့ဘဝတွင် လူသားတို့ တွေ့ကြုံရသည့် ယေဘုယျအကျဆုံးဖြစ်ရပ်ကြီး သုံးခုသာရှိ၏။ ယင်းတို့မှာ မွေးဖွားခြင်း၊ အသက်ရှင်ခြင်းနှင့် ကွယ်လွန်ခြင်းတို့ဖြစ်သည်။

ဂျင်၊ ဒီ၊ လာ၊ ဘရူးယဲရ်
ပြင်သစ်လူမျိုးတွေးခေါ်ပညာရှင်

အဘိုးလိုက်ခဲ့မယ်

ဤခရီးနီးသလား . . .။

ဤခရီးသည် အနီးလေးဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်တော်သည် လဟာပြင်ဈေးမှ ရွှေတိဂုံဘုရားလမ်းကို ဖြတ်ကျော်ပြီး ရန်ကုန်ဆေးရုံဝင်းအတွင်းရှိ ရင်ခွဲရုံသို့ ထွက်လာခဲ့သည်။ ရန်ကုန်ဆေးရုံကြီး၏ ရင်ခွဲရုံတွင် သေသူ၏ အလောင်းများကိုထားရာ ရေခဲတိုက်ရှိသည်။ သေဆုံးသော လူသေအလောင်းများကို သင်္ဂြိုဟ်မည့်နေ့ မရောက်မီ ဤရင်ခွဲရုံတွင်ပင် သိမ်းဆည်းထားသည်။ ထိုသို့ သိမ်းဆည်းထားပြီး သင်္ဂြိုဟ်မည့်ရက်သို့ ရောက်သောအခါ အသုဘရှင်များက အလောင်းကို ထုတ်ယူသင်္ဂြိုဟ်ရသည်။

သေသူ၏ အလောင်းများကို လိုအပ်ပါက အနာဂတ် ဆေးပညာအတွက်ဖြစ်စေ၊ ရာဇဝတ် မှုခင်းများတွင် အထောက်အထားရရှိစေရန်အတွက်ဖြစ်စေ လိုအပ်သော ခွဲစိတ်မှုများကို ရင်ခွဲရုံ၌ ပြုလုပ်ထားသည်လည်းရှိ၏။

တစ်ခါက ကျွန်တော့်မိတ်ဆွေတစ်ဦး၏ ရင်သွေးငယ်တစ်ဦး ကျွန်တော့်အိမ်တွင်ပင် အပြင်းဖျားခဲ့သည်။ ထိုအချိန်တွင် ကျွန်တော့်မိတ်ဆွေက အိမ်တွင်မရှိ။ သူ့ဇနီးနှင့် ကလေးသာရှိသည်။ နံနက်လေးနာရီလောက်တွင် မိတ်ဆွေ၏ ဇနီးဖြစ်သူက ကလေးဘာဖြစ်မှန်းမသိဘူး လာပါဦးဟု ဆို၍ ကျွန်တော် ကလေးထံသွားကြည့်သောအခါ ရင်သွေးငယ်သည် မျက်ဖြူလန်နေသလိုပင်ရှိ၏။ ထို့ကြောင့် ကျွန်တော်သည် ကလေးအားပွေ၍ ကလေးဆေးရုံကြီးသို့ သုံးဘီးစီး၍ ပြေးခဲ့ရာ ဆေးရုံကြီးတွင် ကလေး လည်ချောင်းထဲမှ ချွဲများကို ချွဲစုပ်စက်ဖြင့် စုပ်ယူ၍ ကလေး၏အသက်ကို ရယူရန် ကြိုးစားကြသေး၏။ ထိုကဲ့သို့ လိုအပ်သော ကုသမှုများကို လုပ်နေဆဲတွင်ပင် ရင်သွေးငယ်သည် ကွယ်လွန်သွားရှာခဲ့၏။

ထိုအခါ ယင်းကလေးငယ်၏ အလောင်းကို ကလေးဆေးရုံကြီးမှ ရန်ကုန်ဆေးရုံကြီး အရေးပေါ်ဌာနသို့ ယူခဲ့ရသည်။ ထိုမှ လိုအပ်သည်များကို ပြုလုပ်ပြီး ဤရင်ခွဲရုံသို့ ပို့ရသည်။ ရင်ခွဲရုံသို့ ပို့ရာတွင် ကျွန်တော် ကိုယ်တိုင်ပင် ကလေးအားပွေ၍ ရေခဲခန်းထဲသို့ သွင်းပေးခဲ့ရသည်။ ရင်ခွဲရုံအတွင်း၌ သေသူတို့၏ အလောင်းများကို အစီအရီမြင်ရသည်က တရားရဖွယ်၊ ဒေါသ၊ မောဟ၊ မာနတို့ ကျဖွယ်ရာသာဖြစ်၏။ ဤသည်ကိုပင် အသုဘရှုသည်ဟု ဆိုနိုင်ဖွယ်ရာ ရှိပါ၏။ နောက်တစ်နေ့ သူ့ဖခင်ရောက်လာသောအခါ ကလေးငယ် ဖြစ်ပျက်ခဲ့ပုံကို ကျွန်တော်က ပြောပြရသည်။ ထိုအခါ ဖခင်ဖြစ်သူက သူ့သမီးငယ်အား ကြည့်လိုလှပါသည်ဆို၍ ကျွန်တော်တို့ ရင်ခွဲရုံသို့ သွားခဲ့သည်။ ရင်ခွဲရုံတွင် တာဝန်ရှိသူအား ကလေးကွယ်လွန်စဉ်က သူ့ဖခင်မရှိကြောင်း၊ ယခုမှ နယ်မှရောက်လာ၍ ကလေးကို သူကြည့်လို၍ ကြည့်ရှုခွင့်ပြုပါရန် မေတ္တာရပ်ခံသောအခါ တာဝန်ရှိသူတို့က ဖခင်ကိုတော့ ကြည့်ခွင့် ပြုသည်။ မိခင်ကိုတော့ ကြည့်ခွင့် မပြုပေ။

ထိုအချိန်တွင် ကလေးအလောင်းအား ရင်ခွဲ၍ကြည့်ရန် ခွဲစိတ်သည့်နေရာသို့ ရောက်ရှိ နေပြီဖြစ်၏။ ခွဲစိတ်ရန်နေရာတွင် ကလေးသာမက အခြားသေသူ၏ အလောင်းများကို တွေ့ရှိရသည်။

ဖခင်ဖြစ်သူသည် သူ့ရင်သွေးအား ကြည့်ရှုပြီး ကျေနပ်ပါကြောင်း ပြောဆိုပြီး သုံးရက်မြောက်သောနေ့တွင်မှ လာ၍ သင်္ဂြိုဟ်လိုက်ရ၏။

ကျွန်တော်သည် ရင်ခွဲရုံနှင့် စိမ်းနေသူမဟုတ်ပါ။ အသုဘကြုံလျှင် လိုက်ပို့ခြင်းမျိုး မဟုတ်ဘဲ ကိုယ်တိုင် အသုဘရှင်အဖြစ် အသုဘချရန် ရောက်ရသည့်အခါများလည်း ရှိဖူးပါ၏။ သို့သော် ယနေ့ ဤရင်ခွဲရုံသို့ ရောက်ရှိလာခြင်းကား သေခြင်းတရားကို မျက်ဝါးထင်ထင် လေ့လာရန်ဖြစ်သည်။

ကျွန်တော်သည် ရင်ခွဲရုံဝင်းအတွင်းသို့ ဝင်လိုက်သည်။ ရင်ခွဲရုံဝင်းအတွင်းသို့ ကျွန်တော်ဝင်လိုက်သည်ဟု ဆိုသော်လည်း အလွယ်တကူ ဝင်ရခြင်းမဟုတ်။ ရင်ခွဲရုံအတွင်းသို့ ကျွန်တော့်တစ်ကိုယ်စာ ဝင်ဖို့ရန်အတွက်ပင် တိုးဝှေ့၍ နေရသည်။ အသုဘပို့ရန် ရောက်ရှိနေသော ကားများသည် ဝင်းတစ်ခုလုံးတွင် ကျပ်သိပ်နေ၏။ ကျွန်တော်သည် ကားကြိုကားကြားမှ ရှေ့သို့မနည်းကြီး တိုးသွားရ၏။ အထဲသို့ ရောက်လေ လူများက တိုး၍ မပေါက်လေဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့်လည်း အနီးရှိ ညောင်ပင်တစ်ပင်၏ အောက်တွင် ရပ်နေရသည်။ ယခု အသုဘမှာ မျက်နှာကြီး အသုဘတစ်ခု ဖြစ်ဟန်တူ၏။ ဘယ်သူဘယ်ဝါ၏ အသုဘဖြစ်သည်ကိုပင် ကြည့်၍ မရလောက်အောင် ကြိတ်ကြိတ်တိုး စည်ကားနေသည်။

အသုဘလာပို့ကြသူများအနက် အချို့သည် ကားပေါ်မှပင် မဆင်းနိုင်ကြပါ။ ကားပေါ်မှ ဆင်းကြသည့်တိုင်လည်း မိမိကားပေါ်သို့ ပြန်ရောက်ရန် အခက်အခဲရှိနိုင်ပါ၏။ ခဏကြာသော် ယင်း အသုဘအလောင်းကို သယ်ယူရန် ပြင်ဆင်ကြပါ၏။ ထိုသို့ ပြင်ဆင်ရာတွင် အသုဘကား ထွက်ရေး အတွက် အတော်ကြီး အခက်အခဲရှိနေ၍ ရှင်းလင်းနေရသေးသည်။ ထို့ကြောင့်လည်း ကျွန်တော်သည် မြင်တွေ့ရသည်များကို ဘာမျှအမှတ်အသား မပြုလုပ်နိုင်ဘဲရှိ၏။ ထို့နောက် အသုဘကားသည် ခက်ခက်ခဲခဲ ရင်ခွဲရုံဝင်းအတွင်းမှ အပြင်သို့ ထွက်သွား၏။ ထို့နောက်မှ အသုဘပို့သည့် ကားများကလည်း ဖြည်းဖြည်းချင်း လိုက်သွားကြသည်။ ထိုသို့ထွက်သွားရာတွင်ပင် ကားများ ကုန်စင်သည်အထိ ဆိုလျှင် နာရီဝက်ခန့်ကြာသွားပါသည်။ ကားများ နည်းနည်းချောင်းသွားသည်နှင့် ကျွန်တော်သည် ရှေ့သို့ နည်းနည်း တိုးသွား၏။ ခဏကြာသော် ရင်ခွဲရုံနှင့် ရေခဲတိုက် ဆက်စပ်ထားသော စင်္ကြံအမိုးအောက်သို့ ရောက်လာပါ၏။ ပထမအသုဘက ထွက်သွားသော်လည်း နောက်အသုဘတစ်ခုအတွက် ပို့ဆောင်ရန် ပရိသတ်က စုဝေးရောက်ရှိလာပြန်၍ ကျပ်မြဲကျပ်နေပြန်သောကြောင့် ကျွန်တော်သည် ဆက်ရပ်ပြီး စောင့်နေရပြန်ပါသည်။

ထိုသို့ စောင့်နေချိန်တွင် ကျွန်တော်သည် အထက်သို့ မော့ကြည့်လိုက်ရာ အသုဘရှင်တို့ လိုက်နာရမည့် စည်းကမ်းများကို ရန်ကုန်ဆေးရုံကြီး၏ ဆေးရုံအုပ်ကြီးက ထုတ်ပြန်ထားသော ဆိုင်းဘုတ်တစ်ခုကို ဖတ်ရှုလိုက်ရ၏။ သက်ဆိုင်ရာမှ ထုတ်ပြန်ထားသော စာတမ်းတွင်ကား ဆေးရုံကြီး၏ ရင်ခွဲရုံတွင် အလောင်းကို သုံးရက်သာ ထားပေးမည်။ သုံးရက်အတွင်း လာရောက်မယူပါက အစိုးရ၏ ကုန်ကျစရိတ်ဖြင့် သင်္ဂြိုဟ်မည်၊ သုံးရက်ထက် ပိုထားလိုပါက ဆေးရုံအုပ်ကြီးထံတွင် ခွင့်ပြုချက်

ရယူရမည်။ အလောင်းကို အိမ်ပြန်ယူလိုပါက ရပ်ကွက်တာဝန်ရှိသူ၏ သဘောတူညီမှု ယူရမည်။ အလောင်းကို ရန်ကုန်နယ်နိမိတ်ထက် ပို၍ ယူလိုပါက ရန်ကုန်စည်ပင်သာယာရေးအဖွဲ့၊ လသာမြို့နယ်၏ ခွင့်ပြုချက်ရယူရမည်။ အလောင်းအား ထုတ်ယူသည့်အခါ မိမိ၏ အလောင်း ဟုတ်မဟုတ် သေချာစွာ စစ်ဆေးယူရမည် စသည်ဖြင့်သတ်မှတ်ထား၏။

ဤသို့ သတ်မှတ်ထားခြင်းမှာ အလောင်းကို လာယူခြင်း မရှိသူများရှိခြင်း၊ အရပ်ထဲသို့ ပြန်ယူရာတွင် အရပ်က လက်မခံသောအခါ အခက်အခဲများရှိခြင်း စသည့်အတွေ့အကြုံများကြောင့် ဤသို့ သတ်မှတ်ထားဟန်တူပါသည်။

ကျွန်တော်သည် ဖော်ပြပါ ကြော်ငြာစာကို ဖတ်ရှုစဉ်းစားနေချိန်တွင်ပင် လူအတော်ရှင်းသွား၏။ နောက်ထပ်အသုဘတစ်ခုကို ထပ်၍ ချသွားဟန်ရှိပါ၏။ ကျွန်တော် ရင်ခွဲရုံဝင်းအတွင်း ပထမရောက်လျှင် ရောက်ချင်း ချသွားသောအလောင်းမှာ ရင်ခွဲသည့်အဆောက်အအုံဘက်တွင် တွဲထားသောအခန်းမှ အလောင်းဖြစ်၍ ဒုတိယချသွားသော အလောင်းမှာ ရေခဲတိုက်ရှိရာ အဆောက်အအုံဘက်မှဖြစ်၏။

သာမန်အားဖြင့်ကား အလောင်းများကို ရေခဲတိုက်ခန်းရှိရာ အဆောက်အအုံအတွင်းရှိ အလောင်းစင်များပေါ်တွင် ထားတတ်ကြ၏။ သို့သော် အချို့အရေးကြီးသောသူများဆိုလျှင်ကား ပထမ အသုဘချသွားသော ရင်ခွဲရုံ အဆောက်အအုံဘက်ရှိအခန်းတွင် ထားတတ်ကြဟန်တူ၏။ ဆရာ ဦးသိန်းဖေမြင့် အသုဘကို ထားစဉ်ကလည်း ရင်ခွဲရုံရှိသောဘက်မှ အခန်းတွင်ပင်ထား၍ သဂြိုဟ် ခဲ့ပါသည်။ ကျွန်တော်သည် အလောင်းစင်များထားရာ အခန်းများရှိရာသို့ အုတ်လှေကားထစ် ကလေးများအတိုင်း တက်သွားပါ၏။ ယခုတော့ ခုနထက်စာလျှင် လူအတော်လေး ရှင်းသွားပြီဖြစ်၏။ လူအတော်ရှင်းသွားသည်ဟု ဆိုသည့်တိုင် သိပ်တော့မရှင်းသေးပေ။ အသုဘချရန် အလောင်း လေးလောင်းက အသင့်ရှိနေပါ၏။

ပထမအခန်းတွင် ကျွန်တော်တွေ့ရသော အလောင်းမှာ လူငယ်တစ်ဦး၏ အလောင်းဖြစ်၏။ ထိုလူငယ်သည် တရုတ်အမျိုးသား လူငယ်တစ်ဦးဖြစ်သည်။ အလောင်း၏ ဘယ်ဘက်နားရွက် နောက်ဘက်တွင် ခေါင်းအရေခွံစုတ်နေ၍ ချုပ်ထားသော လေးလက်မခန့် ချုပ်ရိုးကြီးရှိနေ၏။ အလောင်းဘေးတွင်ကား အဘိုးဖြစ်ဟန်တူသော တရုတ်အမျိုးသားကြီးတစ်ဦး ရှိပါသည်။ သူသည် မြေးငယ်၏ အလောင်းကို ပြုပြင်နေရင်း အပြင်သို့လည်း လှည့်၍ကြည့်နေသည်။ တရုတ် အမျိုးသားကြီးသည် အလောင်းကို အေးအေးဆေးဆေးပင် ပြင်နေပြီး သူ့မျက်နှာတွင်ကား ကြေကွဲ ဆိုနှင့်ခြင်းတို့ဖြင့် ပြည့်နေပါ၏။

ယခု ကွယ်လွန်သောလူငယ်မှာ တစ်နေ့က ကားတိုက်ခံရ၍ လတ်တလော သေဆုံးသွားသူဟု သိရ၏။ ကျွန်တော်သည် အဘိုးဖြစ်သူ တရုတ်အမျိုးသားကြီးအား ဆက်ကြည့်နေသည်။ အဘိုးဖြစ်သူသည် မျက်ရည်မကျ။ သူ့လက်ပေါ်တွင်ပင် ယခုလို သူ့သား သူ့မြေးများ သေဆုံးခဲ့ဖူးပေါင်းများ၍ အတွေ့အကြုံ ရှိနေဟန်တူသည်။ သို့သော် သူသည် သူ့မြေးအား မင်းရှေ့မှသွားနှင့် ငါလိုက်ခဲ့မည်ဟု မှာနေပုံရ၏။

တစ်ခါတစ်ရံတွင်ကား အဘိုးဖြစ်သူသည် အံ့ကိုကြိတ်၍ တင်းခံနေပုံရ၏။ သူ့ရင်ထဲတွင် ရှိသမျှကို အန်ချလိုက်ပါက ပေါက်ကွဲ၍များ သွားလေမလားဟု ထင်စရာရှိပါသည်။

ခေတ္တမျှကြာသော် လူရွယ်နှစ်ဦး ရောက်လာကြသည်။ သူတို့၏ လက်ထဲတွင်ကား ဦးထုပ်တစ်လုံး ပါလာ၏။ ဦးထုပ်မှာ အဖြူရောင်လေးဖြစ်ပြီး ဦးထုပ်၏ အနားကိုကား အနီရောင်ရဲရဲဖြင့် ကွပ်ထားသည်။ ရောက်လာသူထဲမှ တစ်ဦးက အဘိုးအား စကားတစ်လုံးတစ်ပါဒမှ မပြောဘဲ ဝယ်လာသော ဦးထုပ်ကို အဘိုးထံ ကမ်းပေးလိုက်သည်။ အဘိုးသည် သူ့မြေး၏ ဦးခေါင်းကို လက်တစ်ဖက်နှင့်မကာ လက်တစ်ဖက်မှ ဦးထုပ်ကို ဆောင်းပေး၏။ ယခုမှ သေနေသော လူငယ်၏ မျက်နှာကို ကြည့်မိရာ သူ့မျက်နှာကလည်း ဒဏ်ရာအချို့ကြောင့် ညိုနေသည်။ အဘိုးအိုသည် သူ့မြေးအား ငယ်စဉ်မှစ၍ ယခုလို ဦးထုပ်လှလှလေးများကို ဝယ်၍ ကိုယ်တိုင် ဆောင်းပေးပြီး မြေး၏အလှကို တစ်ဝကြီး ကြည့်တတ်ဟန်ရှိ၏။ ယခုလည်း ဦးထုပ်လေးကို မြေးအားဆင်ပေးပြီး အဘိုးက သူ့မြေးကို ပြန်၍ ကြည့်နေပါ၏။ ကြည့်ရင်းမှ အဘိုးသည် “ခုမှကောင်းသွားတယ်၊ ခုမှကြည့်လို့ကောင်းတယ်” ဟူ၍ ပြောလိုက်ပုံရ၏။ တကယ်တော့ ဦးခေါင်းမှ ချုပ်ရိုးကို ဖုံးကွယ်ရန် ဦးထုပ်တစ်လုံး ဆောင်းပေးဖို့ စိတ်ကူး ပေါ်လာရခြင်းဖြစ်၏။ သို့သော်လည်း အဘိုးကတော့ သူ့မြေးလေးအား အရင့်အရင်က ဦးထုပ်ဝယ်၍ ဆောင်းပေးခဲ့သလို ဆောင်းပေးနေခြင်းဖြစ်၏။ ဤအချိန် ဦးထုပ်ဆောင်းပေးခြင်းသည် သူ့အဖို့ နောက်ဆုံးအကြိမ် ဆောင်းပေးနေရခြင်းဖြစ်ကြောင်း အဘိုးသိသောကြောင့် လုပ်ဆောင်ချက်အားလုံးကို ဖြည်းဖြည်းနှင့် လေးလေးပင်ပင် အဘိုးလုပ်ဆောင်နေသည်။

မြေးငယ်အား ဦးထုပ်ဆောင်းပေး အပြီးတွင်တော့ သေဆုံးသူလူငယ်၏ မိခင်ဖြစ်ဟန်တူသော အမျိုးသမီးတစ်ဦး ရောက်လာသည်။ ခရီးရောက်မဆိုက်ပင် အမေသည် သားငယ်အား ဖွေ၍ ဖွေ၍ ငိုသည်။ တွေ့တွေ့ကြီး စိုက်ကြည့်နေသည်။ သူ့သားငယ် ပြန်၍ နီးလာဦးမည်ဟု မှတ်ထင်နေသလားပင် မသိ။ သားဖြစ်သူသည် တစ်နေ့ညနေက အမေ့ထံမှ ပိုက်ဆံတောင်း၍ သူငယ်ချင်းများနှင့် အပြင်သွားရန် ခွင့်တောင်းကောင်း တောင်းမည်။ သို့မဟုတ် အမေကပင် အပြင်သို့ တစ်စုံတစ်ရာ ကိစ္စအတွက် ခိုင်းကောင်းခိုင်းမည်။ ထိုသို့ သားကခွင့်တောင်းစဉ် သို့မဟုတ် အမေကခိုင်းလိုက်စဉ် သူ၏ ရင်မှဖြစ်သော သားငယ်သည် သူ့ထံသို့ အသက်ရှင်၍ ပြန်လာတော့မည် မဟုတ်ကြောင်းကို အမေကိုယ်တိုင် မသိခဲ့ပါ။ ကြိုတင်သိရှိခဲ့ပါကလည်း အမေက သူ့သားကို သူ့ရင်ခွင်ထဲမှ အဘယ်မှာ လွှတ်ပါအံ့နည်း။ အခုတော့ အမေမသိနိုင်၍ လွှတ်ခဲ့မိသည်။ ထိုသို့ အိမ်မှအထွက်တွင် သားလူငယ်သည် ကားတိုက်ခံရပြီး ထိုအချိန်မှ စ၍ သားနှင့်အမေ သေကွဲ ကွဲခဲ့ရဟန်တူပါ၏။

ယခုကဲ့သို့သော သေခြင်းမျိုးကို ဥပဇ္ဈာဒကကံကြောင့် သေခြင်းဟု ခေါ်ဆိုသမှတ်ကြ၏။ ကျွန်တော်ငယ်စဉ်က ဘုန်းတော်ကြီးကျောင်းတွင်နေခဲ့ရာ ကျွန်တော်တို့ ဆရာတော်ကြီးက သေခြင်းတရားကို တစ်ခါတစ်ရံ အသေးစိတ်ပြောကြားတတ်၏။ သေခြင်းတရား လေးပါးရှိ၏။ ယင်းလေးပါးမှာ -

- ၁။ အာယုက္ခယ သက်တမ်းကုန်၍ သေရခြင်း၊ မီးစာကုန်၍ မီးငြိမ်းပြီး သေရခြင်းမျိုးဖြစ်၏။
- ၂။ ကမ္မက္ခယကံ အစွမ်းကုန်၍ သေရခြင်း၊ ဆီကုန်၍ မီးငြိမ်းရခြင်းနှင့် တူ၏။
- ၃။ ဥဘယက္ခယ အသက်တမ်းနှင့် ကံအစွမ်း နှစ်ပါးစလုံး ကုန်၍ သေရခြင်း၊ မီးစာရော ဆီပါကုန်၍ မီးငြိမ်းရခြင်းမျိုးဖြစ်၏။
- ၄။ ဥပစ္ဆေဒက အသက်တမ်းနှင့် ကံ အစွမ်းနှစ်ပါးစလုံးပင် ရှိသေးသော်လည်း အခြားအကြောင်း တစ်စုံတစ်ခု၏ ပူးကပ်သတ်ဖြတ်မှုကြောင့် သေရခြင်း၊ မီးစာရော ဆီပါရှိပါလျက် လေတိုက်၍၊ တစ်စုံတစ်ဦးက မီးကို မှုတ်လိုက်၍ မီးငြိမ်းသွားရခြင်းမျိုး ဖြစ်၏။

သက်တမ်းကုန်၍ သေခြင်းဟူသော ကိစ္စကို ရှင်းပြလိုပါ၏။ သက်တမ်းဟူသည်မှာ အချို့သောလူမျိုးများသည် ရာသီဥတု၏ အနေအထားကြောင့် သက်တမ်းရှည်သော သဘောရှိ၍ အချို့ဒေသတွင် နေကြသောသူတို့သည် ရာသီဥတု ပထဝီအနေအထားကြောင့် သက်တမ်းတိုကြ၏။ မိမိ လူ့အဖြစ်သို့ ရရှိသောနေရာဒေသ ဌာနကိုလိုက်၍ သက်တမ်းစေ့နေ၍ သေခြင်းသည် မီးစာကုန် သွားသည့်အတွက် မီးငြိမ်းသွားမှုမျိုးဖြစ်သည်။

အသက်ရှည်ခြင်း၊ အသက်တိုခြင်းတွင် လူတို့စိတ်အနေအထားအပေါ် မူတည်၍လည်းကောင်း၊ စားသုံးရသည့် အာဟာရအပေါ်မူတည်၍လည်းကောင်း အသက်တိုနိုင်ရှည်နိုင်သည်။ လူတို့သည် စိတ်နေ စိတ်ထားကြမ်းကြုတ် ခက်ထန်သောအခါ ဤခန္ဓာကိုယ်ကြီး၌ စိတ်စေတသိက်ဟူသော နာမ်တရားများနှင့် စိတ်ကြောင့်ဖြစ်သော စိတ္တဇရုပ်များသည် ကြမ်းတမ်းခက်ထန်စွာ ဖြစ်ပေါ်လာရ၏။ ထိုအခါ ဒေါသမီး လောဘမီး စသည်တို့၏ လောင်မြိုက်မှုမှာလည်း ပြင်းထန်၍ လာတော့၏။ ထိုအခါ ရုပ်ဇီဝိတ၊ နာမ်ဇီဝိတ ဟူသော ရုပ်သက် နာမ်သက်တို့သည် အချိန်တိုတောင်းစွာဖြင့် လျော့ပါး ပျက်စီးခြင်းများ ဖြစ်ရတတ်သည်။

လူတို့သည် စားသုံးသော အာဟာရများတွင် အဆီအနှစ်နှင့် ဩဇာဓာတ်များ ခေါင်းပါး ယုတ်လျော့သောအခါ ထိုသို့ ခေါင်းပါးယုတ်လျော့ကာ စံနှုန်းမမီဖြစ်သော၊ ဩဇာအဆီအနှစ် မရှိသော အစာကိုပင် မှီဝဲသုံးဆောင်ကြရ၏။ ယင်းသို့ အဆီအနှစ်မရှိသော အစားအစာများကို မှီဝဲ သုံးဆောင်ရသော သူတို့၏ ခန္ဓာကိုယ်သည်လည်း အနှစ်အသား လျော့ပါးညံ့ဖျင်းလာရ၏။ ထိုအခါ အသားပွပွ ထင်းမီးစာသည် အလောင်မြန်သကဲ့သို့ အနှစ်အသား နည်းပါးသော ဤခန္ဓာကိုယ်ကြီး သည်လည်း လောင်မြိုက်မှု မြန်ဆန်ကာ သက်တမ်းလျော့ပါးရ၏။

ထို့ကြောင့် ရာသီဥတု အပူအအေး မျှမျှတတနေရခြင်း မနေရခြင်း၊ ဒေါသမီး လောဘမီးတို့ များခြင်း နည်းခြင်း၊ အာဟာရ ပြည့်ဝစွာ ရရှိခြင်း မရရှိခြင်း၊ အာဟာရပြည့်ဝသော အစာများကို စားရခြင်း မစားရခြင်း တို့အပေါ်မူတည်၍ အသက်ရှည်ခြင်း၊ တိုခြင်း သဘောသည်ရှိ၏။ ထိုသို့သော အခြေခံ အကြောင်းများကြောင့် အသက်ရှည်ရှည်နေ၍ သေခြင်း၊ အသက်တမ်းတိုတိုနေ၍ သေခြင်းများသည် သက်တမ်းကုန်၍ သေခြင်းသာလျှင်ဖြစ်၏။

ထို့ကြောင့် ရှေးလူကြီးသူဟောင်းတို့က ဤသဘောကို ပွားများရိပ်စားမိကာ မေတ္တာ ဘာဝနာ ပွားရာတွင် -

“ စိရံ တိဌတု သဒ္ဓမ္မော
ဓမ္မေဟောန္တု သဂါရဝါ၊
သဗ္ဗေပိ သတ္တာ ကာလေန၊
သမ္မာ ဒေဝေါ ပဝဿတု၊
ရာဇာ ရက္ခတု ဓမ္မေန၊
အတ္တနောဝ ပဇံ ပဇံ ” ဟူ၍ ဆုတောင်းပတ္ထနာ ပြုကြ၏။

အဓိပ္ပာယ်မှာ -

သူတော်ကောင်းတရား ရှည်မြင့်စွာ တည်ပါစေ၊
သူတော်ကောင်းတရားကို လူတိုင်း ရိုသေစွာ လိုက်နာနိုင်ကြပါစေ၊
မိုးလေဝသ ကောင်းမွန်ပါစေ၊ ချိန်ခါနင့်အညီ မိုးရွာပါစေ၊
အုပ်ချုပ်သူတို့ ပြည်သူများအား အမှန်တရားကို ညွှန်ကြားနိုင်ပါစေ။

ဟူ၍ ဖြစ်၏။

သူတော်ကောင်းတရား ရှည်မြင့်စွာ တည်နေ၍ သူတော်ကောင်းတရားကို ပွားများနိုင်ပါက လောဘ၊ ဒေါသ၊ မောဟဟူသော တရားတို့ကို ချုပ်တည်းစေနိုင်ကာ လောဘမီး၊ ဒေါသမီး၊ မောဟမီးတို့ လောင်မြိုက်ခြင်းမှ ကင်းမည်ဖြစ်၏။

လူတိုင်း လူတိုင်း ကောင်းသောတရားကို လိုက်နာနိုင်ပါက လူတိုင်းသည် လောဘမီး၊ ဒေါသမီး၊ မောဟမီးတို့၏ လောင်မြိုက်မှုမှ ကင်းမည်ဖြစ်သည်။

မိုးလေဝသမှန်ကန်၍ ချိန်ခါအညီရွာသွန်းပါက သီးနှံအစာရေစာများ ပေါများပြီး အဆီအနှစ် ဩဇာရှိသော သီးနှံများပေါများကာ လူတို့အာဟာပြည့်ဝစွာ စားသုံးနိုင်၍ သက်တမ်းရှည်ကြမည်ဖြစ်၏။

အုပ်ချုပ်သူတို့သည် တရားနှင့်အညီ အုပ်ချုပ်၍ ပြည်သူပြည်သားတို့အား လမ်းမှန်တရားများကို ညွှန်ကြားအုပ်ချုပ်ခြင်း ပြုပါက ပြည်သူ ပြည်သားတို့ ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာခြင်းရှိကာ စိတ်ဆင်းရဲခြင်း ကင်း၍ အသက်ရှည်ကြမည်ဖြစ်၏။

ဤဆုတောင်းသည် လူတို့အသက်ရှည်စေရန် အမြော်အမြင်ကြီးစွာဖြင့် လူကြီးသူမတို့ တောင်းကြသည့် ဆုတောင်းဖြစ်ပါ၏။

ကံအစွမ်းကုန်၍ သေခြင်း ။ ။

ဘဝတစ်ခုကို စီမံလိုက်သော ကံတရားဟူ၍ရှိ၏။ ထိုကံတရား ရှိနေသမျှ ကံအထောက်အပံ့ဖြင့် အသက်ရှည်နေနိုင်၏။ ယင်းကံအထောက်အပံ့ ကုန်ဆုံးခဲ့သော် သေခြင်းသို့ရောက်နိုင်၏။ တစ်စုံတစ်ဦး သည် အသက်ရှင်လိုပါက ရှင်နိုင်သေးသော်လည်း ကံတရားအထောက်အပံ့ မရှိတော့၍ သေခြင်းမျိုး ဖြစ်၏။ အသက်ခုနစ်ဆယ် သက်တမ်းပင်ဖြစ်သော်လည်း ကံအစွမ်းက လေးဆယ်မျှရှိ၍ အသက် လေးဆယ်တွင် သေဆုံးရခြင်းမျိုးဖြစ်၏။ မီးစာပင်ရှိသေးသော်လည်း ဆီကုန်၍ မီးငြိမ်းသွားရခြင်း သဘောဖြစ်၏။

အသက်နှင့် ကံ နှစ်ပါးစလုံးကုန်၍ သေခြင်း ။ ။

အချို့သော ပုဂ္ဂိုလ်များသည် အသက်တမ်းလည်းကုန်၊ ကံအစွမ်းလည်း ကုန်ဆုံး၍ မီးစာရော ဆီပါ ပြိုင်တူကုန်ဆုံးပြီး မီးငြိမ်းရခြင်းမျိုးဖြစ်သည်။

အခြားအကြောင်းတစ်စုံတစ်ခု ပူးကပ်၍ သတ်ဖြတ်မှုကြောင့် သေရခြင်း ။ ။

အချို့သောသူများသည် သက်တမ်းအားဖြင့်လည်း မကုန်သေး၊ ကံအစွမ်းကလည်း ရှိပါသေးလျက် အနှောင့်အယှက် တစ်စုံတစ်ရာကြောင့် သေရခြင်းမျိုးဖြစ်၏။ သူတစ်ပါးလက်ချက်ဖြင့် သေရခြင်း၊ ကားတိုက်၍ သေရခြင်း၊ ရေနစ်၍ သေရခြင်း၊ မိမိကိုယ်မိမိ သတ်၍ သေရခြင်း စသည့် မြောက်မြားစွာသော အကြောင်းကြောင့် သေရခြင်းများဖြစ်၏။

မီးစာရော ဆီပါ ရှိပါသေးလျက် လေတိုက်ခိုက်မှုကြောင့်ဖြစ်စေ၊ မိမိဘာသာ မှတ်ငြိမ်း သတ်လိုက်သောကြောင့်ဖြစ်စေ ငြိမ်းသွားရသော မီးမျိုးဖြစ်၏။

ယခု အလောင်းစင်ပေါ်တွင် သေဆုံးနေရသော လူငယ်သည် မီးစာလည်း မကုန်သေး၊ ဆီလည်း မခန်းသေးပါဘဲလျက် အပြင်မှ လေတိုက်ခတ်၍ သေဆုံးရခြင်းမျိုးဖြင့် ကားတိုက်၍ သေရခြင်းဖြစ်၏။

သေသောသူကား သေပါပြီ။

ရှင်သောသူတို့က ပရိဒေဝမီး တောက်လောင်နေရရှာ၏။

အမေဖြစ်သူကတော့ ဖြေသိမ့်၍ မရနိုင်ဘဲ ဖြစ်နေရ၏။

အဘိုးဖြစ်သူ၏ မျက်နှာထားက တည်တည်ကြည်ကြည်ရှိသည်။ ငါ့မြေးသွားနှင့် အဘိုး လိုက်လာခဲ့မည်ဟု ပြောနေသယောင်။

လူသားတစ်ဦး လူ့ဘဝသို့ ရောက်ရှိလာခြင်းသည် သူ၏ ဘိုးဘွားတို့အတွက် ဂုဏ်သိက္ခာ ညစ်နွမ်းစေမည်ဆိုပါက ထိုသူမွေးဖွားလာမှုသည် ဘာအဓိပ္ပာယ်မျှမရှိပါ။

ဆာဖီးလစ်ဆစ်အနီ (၁၅၅၄ - ၁၅၈၆)
အင်္ဂလိပ်လူမျိုးစစ်ဗိုလ်မှူးကြီးနှင့် ကဗျာဆရာကြီး

မတ်စွေတစ်စွေသာချန်ခဲ့သော မိတ်ဆွေ

ဤခရီးနီးသလား . . .။

မီးစာကုန်၍ သေခြင်း

ဆီကုန်၍ သေခြင်း

ဆီရော မီးစာပါ ကုန်၍သေခြင်း

ဆီနှင့် မီးစာရှိပါလျက် အခြားပယောဂတစ်စုံတစ်ရာကြောင့် သေခြင်းဟု ရှိပေရာ သေခြင်းတရားဟူသည် အချိန်မရွေး ရောက်လာနိုင်သောတရားဖြစ်သည်။ မီးခွက်တစ်ခု၊ ဖယောင်းတိုင် တစ်ခု၏ မီးစာသည် အတိုရှိသလို အရှည်လည်းရှိကြ၏။ အတိုအရှည် မတူကြပေ။ အလားတူပင် လောင်စာဆီ များများထည့်နိုင်သော မီးခွက်မီးအိမ်များရှိသလို အချို့မီးခွက် မီးအိမ်တို့က လောင်စာဆီ နည်းနည်းသာပါရှိ၏။ အကြင်မီးခွက်သည် လောင်စာဆီထည့်ရန် ဆီအိမ်ကြီးကြီး ပါသော်လည်း ထိုမီးအိမ်ထဲတွင် ဆီအပြည့်ရှိချင်မှလည်း ရှိဦးမည်။

မီးစာတိုတို လောင်စာဆီ နည်းနည်းသာပါသော မီးအိမ်များကလည်း ရှိနိုင်၏။ မီးစာလည်းရှိ၊ လောင်စာကလည်း ရှိသည့်တိုင် မီးစာညံ့ညံ့ လောင်စာဆီညံ့ညံ့ဆိုပါက ခပ်မှိုန်မှိုန် လင်းနေသော ဆီမီးခွက်သည် ဘေးမှ တော်ရုံတန်ရုံ လေတိုက်ရုံမျှနှင့် မီးငြိမ်းနိုင်၏။

မီးစာသည်လည်းကောင်း၊ လောင်စာဆီသည်လည်းကောင်း ကောင်းမွန်၍ တထိန်ထိန် တညီးညီး တောက်လောင်နေသော မီးခွက်သည် သူ့ထက်အားကောင်းသော လေပြင်းနှင့် တွေ့ပါက ငြိမ်းသေခြင်း ဘဝသို့ ရောက်နိုင်၏။

ထို့ကြောင့် သေခြင်းတရားဟူသည် အနီးအဝေးပြောရန် ခဲယဉ်းလှ၏။ သေခြင်းတရားသည် လတ်တလောအခြေအနေပေါ်၌ မူတည်နေသလို လက်လှမ်းမမီသော ဝေးလံရှည်လျားသည့် အခြေအနေများတွင်လည်း မူတည်နေပါသေး၏။

ထို့ကြောင့် မည်သည့်ပုဂ္ဂိုလ်သတ္တဝါမဆို မိမိပြုလုပ်ခဲ့သော၊ မိမိတို့ ပြုလုပ်နေသည့် အကျိုးအကြောင်းတရားသည် ကိုယ်စီကိုယ်ငှရှိနေကြပေရာ ထိုအကြောင်းတရားများ တစ်နည်း ကမ္မပစ္စယသတ္တိ၏ မကောင်းမှုကံ၊ ကောင်းမှုကံတို့သည် အကျိုးပေးရန် အခွင့်အခါကို အမြဲချောင်းမြောင်း နေကြ၏။

ထိုအကျိုးအကြောင်းတရားတို့ကြောင့် သေမည့်ဘေးမှ လွတ်မြောက်ရသူများရှိသလို မကောင်းမှုကံအရှိန်ကြောင့် သေဘေးကို ရင်ဆိုင်ရသည်များလည်းရှိသည်။

ယင်းကံအကြောင်းတရားတို့သည် အမြော်အမြင် ဆင်ခြင်စဉ်းစား သတိထားတတ်၍ ပညာဉာဏ်ဖြင့် ထိန်းထားနိုင်သူတို့အား နှိပ်စက်သတ်ဖြတ်ရန် အခွင့်မရနိုင်ဘဲ ရှိကြသော်လည်း သတိမရှိ၊ ဉာဏ်အမြော်အမြင်မရှိ၊ ပညာဉာဏ်အမြော်အမြင်နည်းပါးသော သူတို့အား အချိန်အခါမရွေး နှိပ်စက်

သတ်ဖြတ်ရန် အခွင့်အလမ်းများရှိနေ၏။ အစားမတတ်၊ အသွားမတတ်၊ အနေအထိုင်မတတ်၊ အမြော်အမြင် ဆင်ခြင်ဉာဏ် မတတ်သော ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ဦးအား သတ်ဖြတ် နှောင့်ယှက် ဖျက်ဆီးရန် အခွင့်အလမ်းများ လွယ်ကူစွာ ရကြကုန်၏။ အသွားမတော် တစ်လှမ်း၊ အစားမတော် တစ်လုတ် ဆိုသလို တစ်လုတ် တစ်လှမ်းမျှဖြင့်လည်း မသင့်သည် မတော်သည် တို့သည်ဖြစ်နိုင်၏။

ထို့ကြောင့်လည်း အသက်ဉာဏ်စောင့် ဟူသော စကားသည် မှန်ကန်သော စကားဖြစ်သည်။

ဉာဏ်အမြော်အမြင် ဆင်ခြင်ဉာဏ် ရှိသူတို့သည် ထို မကောင်းမှု ကံများကပ်၍ မသတ်ဖြတ် နိုင်ရန်အတွက် မိမိ၏အသက်ကို ဉာဏ်ဖြင့် စောင့်ရှောက်နိုင်၏။ ဉာဏ်အမြော်အမြင် ပညာနည်းပါးသူ တို့ကား ထိုမကောင်းမှုကံများ ကပ်၍ သတ်ဖြတ်နိုင်ရန် မိမိကပင် တီထွင်၍ အခွင့်အလမ်း ပေးသကဲ့သို့ အစားအသောက် အသွားအလာတို့ကို သတိမထား မစဉ်းစား၊ ဉာဏ်အားကို အသုံးမပြု၊ အမှတ်မဲ့သွား၊ အမှတ်မဲ့လာသောကြောင့် မိမိအသက်ကို မိမိ မစောင့်ရှောက်နိုင်ကြသူများရှိ၏။

တစ်ဖန် မောင်ပေါက်ကျိုင်းကဲ့သို့ ဉာဏ်ပညာ အားနည်းသော်လည်း ဝီရိယစွမ်းအားကြောင့် အသက်ရှင်ကြသူများလည်း ရှိသည်။ အသက်ကြီးလာသောအခါ မှန်မှန်လမ်းလျှောက်ခြင်း၊ မှန်မှန် လေ့ကျင့်ခန်းများ ပြုလုပ်ခြင်းတို့ကြောင့် ရောဂါဘယများ မဝင်ရောက်နိုင်ဘဲ ဝီရိယစွမ်းအားကြောင့်လည်း အသက်ရှည်နိုင်ရ၏။

ကျွန်တော့်တွင် ကိုသန်းဆွေဆိုသော မိတ်ဆွေတစ်ဦးရှိ၏။ သူနှင့် ကျွန်တော်သည် ကျောင်းနေစဉ်ကပင် သူငယ်ချင်းဖြစ်သည်။ သူက အထက်အညာကဖြစ်၏။ သူသည် အသားမည်း သော်လည်း တက္ကသိုလ်ကျောင်းသားဘဝကပင် အကျီအဖြူသန့်သန့်လေးများကို ဝတ်တတ်၏။ အမြဲတမ်း သန့်သန့်ရှင်းရှင်းနေ၏။ သူနှင့်ကျွန်တော်သည် အချိန်ရလျှင်ရသလို အေးအေးဆေးဆေး အချိန်ကြာမြင့်စွာ စကားများ ပြောတတ်ကြ၏။ သူသည် ကျန်းမာရေးကိုလည်း လိုက်စားသည်။ သို့သော် သူသည် ဆီးရောဂါကို လေးနစ်ခန့်မျှ ခံစားလိုက်ရပြီး ယင်းဝေဒနာနှင့်ပင် အသက်ဆုံးရှုံးသွားရှာ၏။

နောက်သူငယ်ချင်း တစ်ဦးဖြစ်သူမှာ ကိုမြစံဖြစ်သည်။ ကိုမြစံသည် ကိုသန်းဆွေနှင့်ကား ဆန့်ကျင်ဘက်ဖြစ်၏။ ကိုမြစံသည် ကိုသန်းဆွေထက်လည်းကောင်း၊ ကျွန်တော့်ထက်လည်းကောင်း အသက် ကိုးနှစ်ဆယ်နှစ်ခန့် ကြီး၏။ တက္ကသိုလ်တွင် ကျောင်းဆွေး လူဆွေး နေလေရာ ကျွန်တော်တို့ထက် ရှစ်နှစ်ခန့်စော၍ တက္ကသိုလ်သို့ ရောက်သော်လည်း ကျွန်တော်တို့ တက္ကသိုလ်သို့ ရောက်ချိန်တွင် သူသည် ဥပစာအပိုင်း (ခ) သာရှိသေး၏။ ကျွန်တော် တက္ကသိုလ်မှ ဘွဲ့တစ်ခုရသော်လည်း သူသည် ဘွဲ့တစ်ခုမှမရဘဲ ကျောင်းမှထွက်လာခဲ့၏။

ကိုမြစံ၏ မိဘများသည် ရွှေဘိုဘက်မှဖြစ်သည်။ ပစ္စည်းဥစ္စာ ကုံလုံကြွယ်ဝ၍ ချမ်းသာသော မိသားစုမှ ကြီးပြင်းလာသူဖြစ်၏။ သူသည် ငယ်စဉ်ကပင် ငွေကို အတော်ကြီးသုံးသည်။ ကျွန်တော့်အား ကိုမြစံက သူ့နာမည်နှင့် ကျွန်တော့်နာမည်တွင် (စံ) ပါတာချင်း တူ၍လည်းကောင်း၊ သူ့အနွံအတာကို ခံ၍လည်းကောင်း၊ ညီတစ်ယောက်လို ခင်မင်ရှာသည်။ ထို့ကြောင့်လည်း ကျောင်းသားဘဝတွင် ကျွန်တော်လိုအပ်ပါက ငွေကြေး စာအုပ်မှအစ ထီး ဖိနပ်ပါ ထောက်ပံ့ဖူးပါ၏။

ကျွန်တော်သည် တက္ကသိုလ်ရောက်ခါစက ဘယ်မှ သွားတတ်လာတတ်ခြင်းမရှိ။ တက္ကသိုလ် ပရိဝုဏ်၌ပင် နံနံ့စပ်စပ်ရှိလှသူ မဟုတ်ပါ။ သို့သော် ထိုအချိန်တွင် ကိုမြစ်သည် ဟိုတယ်များကို တက်ရောက်၍ စားသောက်နေတတ်ပြီဖြစ်၏။ တစ်ခါတစ်ရံ သုံးလေးရက် အဆောင်သို့ ပြန်မလာဘဲ အပြင်ဘက်တွင်ပင် ညအိပ်ညနေ နေတတ်သည်။ တစ်ခါတစ်ရံ ကျွန်တော်တို့ လူငယ်လေးများအား မြို့ထဲသို့ ခေါ်သွားပြီး ကျွေးမွေးသည်။ အရက်တိုက်သည်။ အမျိုးသမီးအချို့နှင့် မိတ်ဆက်ပေး၏။

ကျွန်တော်သည် အရက်ကို ငယ်စဉ်က သွေးအားနည်းရောဂါရှိ၍ အရက်သောက်ပါက သွေးအားရှိသည်ဟု ဆိုသဖြင့် အမေက သွေးဆေးနှင့် ရောတိုက်စဉ်က တစ်ကြိမ်သောက်ဖူး၏။ သို့သော် အဘွားဖြစ်သူက ပြောသဖြင့် အမေက အရက်ကို ဆေးအဖြစ်နှင့်ပင် မတိုက်တော့ပေ။ အမေ ဆေးအဖြစ် အရက်ကို ကျွန်တော့်အား တိုက်စဉ်က ကျွန်တော်မှတ်မိသော အရသာမှာ ပူစပ်စပ်ကြီးဖြစ်ပြီး၊ သောက်ပြီးနောက် ခဏအကြာတွင် ကျွန်တော်အိပ်ပျော်သွားပါ၏။ ထိုအခါက ကျွန်တော့်အသက်သည် ဆယ့်တစ်နှစ်၊ ဆယ့်နှစ်နှစ်မျှလောက်သာ ရှိပါသေး၏။ ထို့နောက်ပိုင်းတွင် ကျွန်တော် အရက် မသောက်ဖြစ်တော့ပါ။

တက္ကသိုလ်ရောက်လာသည့်တိုင် ကျွန်တော် အရက်မသောက်ဖူးပါ။ တစ်နေ့တွင်တော့ ကိုမြစ်သည် ကျွန်တော့်ကို ကျောင်းမှခေါ်ခဲ့ပြီး ဖရေဇာလမ်းပေါ်မှ (၃၄) လမ်း၊ (၃၅) လမ်းလောက်တွင် ရှိသော အရက်ဆိုင်တစ်ဆိုင်သို့ ခေါ်လာခဲ့ပါ၏။ ထိုအရက်ဆိုင်တွင်ကား ကိုယ်လုံးတီး အမျိုးသမီးများ၏ ပုံကိုလည်း ပြောင်ချိတ်ထားပါသည်။ ကိုမြစ်က ကျွန်တော့်အား ကျွေးမွေးပြီး အရက်တိုက်ပါသည်။ သူလည်း သောက်ပါသည်။ ကျွန်တော်က အရက်ကို သိပ်မသောက်တတ်၊ မူးမှာလည်း ကြောက်ပါသည်။ သို့သော် သူကသောက်၍ကောင်းအောင် စပ်ပေးပါသည်။ ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင်ကလည်း အသောက်အစား ဆိုပါက ဝါသနာပါသည်။ ထို့ကြောင့်လည်း ထိုညက သောက်လိုက်၏။ အဆောင်သို့ ဘယ်အချိန်မှ ပြန်ရောက်သည် မသိပါ။

တစ်နှစ်တွင် ကိုမြစ်သည် လှည်းတန်း (၇) လမ်း၌ အိမ်တစ်ခန်း ငှားနေပါသည်။ အိမ်မှာ အပေါ်ထပ် ခေါင်းရင်းခန်းဖြစ်၏။ စပေါ်ငွေမှာ (၅၀၀) ကျပ်ခန့်သာပေးရ၍ အိမ်လခမှာ (၃၀) ကျပ်ခန့် ဖြစ်၏။ ယခုသော် ထိုအခန်းသည် စပေါ်နှစ်သောင်းခန့်ပေးရ၍ အိမ်လခ နှစ်ရာဆိုမည်ဖြစ်၏။ ကျွန်တော်သည် ကျောင်းပိတ်ချိန် ရွာ၌ပြန်နေရာမှ ဘီအက်စီ အပိုင်း (က) တက်ရောက်ရန် ရန်ကုန်သို့ ရောက်သောအခါ ကိုမြစ်ကြီးနှင့် ကမာရွတ်လှည်းတန်းအပိုင်းတွင် တွေ့ကြသည်။ ထိုအခါ ကိုမြစ်က "ငါ့ညီရာ၊ အဆောင်မနေပါနဲ့၊ လွတ်လွတ်လပ်လပ် ကိုယ်နဲ့လာနေစမ်းပါ" ဟုဆို၍ သူငှားထားသော ငှင်းအိမ်တွင်ပင် အတူနေခဲ့၏။ အတူနေသည်ဟုဆိုသော်လည်း ကိုမြစ်က အိမ်ပြန်လာသည်မဟုတ်၊ ကျွန်တော်တစ်ဦးတည်းလိုလို နေရသည်။ ထို့ကြောင့်လည်း ကျွန်တော်သည် ကျွန်တော့်သူငယ်ချင်း ကိုသိန်းဝင်းကို အိမ်ပေါ်သို့ ခေါ်တင်ထားခဲ့၏။ ကိုမြစ်က တစ်ခါတစ်ရံမှ ပြန်လာသည်။ နောက်တော့ ကိုမြစ်သည် ထိုအိမ်သို့ လုံးဝမလာတော့ပါ။ သေသည် ရှင်သည်လည်း မသိတော့ပါ။ အိမ်စပေါ်ငွေများကို ကျွန်တော်တို့ပင် ပြန်တောင်းယူ၍ သုံးလိုက်ရပါသည်။

ထိုသို့ ကွဲကွာသွားပြီးနောက် ကျွန်တော်အလုပ်အကိုင်များလုပ်၍ အတော် အသားကျ နေချိန်တွင် ကိုမြစ်နှင့်ကျွန်တော် ဆူးလေဘုရားလမ်းပေါ်တွင် မမျှော်လင့်ဘဲ တွေ့လိုက်ရပါ၏။ သူနှင့် ကွဲကွာသွားသည်မှာ (၁၅) နှစ်ကျော်ခဲ့ပြီဖြစ်သည်။ ကျွန်တော့်ကို သူကောင်းစွာ မှတ်မိ၏။ “ကဲ ဖိုးချစ်စံ မတွေ့တာကြာပြီ၊ တစ်ခုခုစားရင်း စကားပြောကြရအောင်” ဟုဆိုကာ ယခု ဒဂုံဟိုတယ်သို့သွား၍ နေ့လယ်စာ စားကြပါ၏။ ထိုအခါက ကိုမြစ်ကြီးသည် ၀၀ဖြိုးဖြိုးကြီးဖြစ်၏။ အသားအရေ စိုစိုပြည်ပြည်နှင့် ရှိသောကြောင့် သူ့ကိုယ်လုံးကိုယ်ထည်နှင့် ဝတ်စားထားပုံတို့မှာ အတော်ကြီး ခန့်လှပါသည်။

ကျွန်တော်တို့သည် ရှေးဟောင်းနှောင်းဖြစ်များ ပြောကြသည်။ လှည်းတန်း (၇) လမ်း အိမ်သို့ ဘာကြောင့်ပြန်မလာသည်ကို မေးသောအခါ သူက ဘာမှမပြောဘဲ တဟားဟား ရယ်နေပြီး “အဲဒီတုန်းက ကိုယ်မိန်းမရသွားလို့ကွ” ဟုသာပြော၏။ ဘယ်ကမိန်းမနှင့် ဘယ်လိုရသွားသည်ကို မပြောခဲ့ပါ။

ထို့နောက်တွင်တော့ သူနှင့်ကျွန်တော် ညနေတိုင်းလိုလို တွေ့ကြသည်။ ညနေတိုင်းတွင်လည်း သူက ကျွန်တော့်အား ဟိုတယ်တစ်ခုခုတွင် ညနေစာအမြဲကျွေးပါ၏။ ထိုအခါ ကျွန်တော်သည် ဘီယာကို ကောင်းကောင်းသောက်တတ်နေပြီဖြစ်ပါ၏။ ကျွန်တော်နှင့် ကိုမြစ်ကြီးသည် ဟိုတယ်တစ်ခုမှတစ်ခုသို့ ပြောင်းကာ စားကြသောက်ကြ၏။ အရက်ကောင်းလေးများကိုလည်း ဈေးကြီးကြီးပေးကာ မြည်းစမ်း ကြသည်။ အရက်ကောင်းကောင်းကို ဘယ်လိုသောက်ရမည်၊ အရက်သောက်လျှင် ဘယ်လိုအရသာ ခံရမည်ကို ကျွန်တော်က ပြောသောအခါ သူက မင်းက စာရေးဆရာဖြစ်မယ့်အကောင်ကွ ဟု ပြောတတ်၏။ သူက အရက်သိပ်မသောက်ပါ။ သူသည် အရက်သောက်သည်ထက် အရက်ဝိုင်းတွင် ထိုင်ရခြင်းနှင့် ထိုသို့ ဝိုင်းဖွဲ့စကားပြောရသည်ကို ပို၍ ဝါသနာပါဟန်ရှိပါသည်။ သူသည် အရက်ထက် စီးကရက်ကို ပို၍ နှစ်သက်၏။ ကျွန်တော့်ကိုတော့ သူက ညီတစ်ယောက်လို ချစ်သည်။ သူသည် ထိုအခါက ငွေနှစ်သောင်းခန့်ကို သုံးစွဲသွားပြီး တစ်ကြိမ်ပျောက်သွားခဲ့ပြန်ပါ၏။ ကျွန်တော့်မှာ သေသည်မသိ ရှင်သည် မသိ ဘယ်သွား၍ ဘယ်ဆက်သွယ်ရမှန်းပင် မသိပါ။

ထိုသို့နေရာမှ သုံးလေးနှစ်ခန့်ကြာသောအခါ ကိုမြစ်ကြီးကို မြေနှီကုန်းစာအုပ် အဟောင်းဆိုင်တန်းတွင် မမျှော်လင့်ဘဲ ပြန်တွေ့ခဲ့၏။ ထိုသို့ ပြန်တွေ့သောအခါ သူသည် အတော်လေး ဆင်းရဲနေ၏။ စီးကရက်သောက်စရာပင် ငွေမရှိ။ သူက ပတ္တမြားတည်းခိုခန်းတွင် တည်းခိုနေသည်။ ရန်ကုန်သို့ ရောက်သည်မှာ တစ်ပတ်ခန့်သာ ရှိသေးသည်။ ကိစ္စတစ်ခုရှိ၍ ရောက်လာခြင်းဖြစ်ကြောင်း ပြော၏။ ထိုနေ့ညက ကျွန်တော်သည် မြေနှီကုန်း၌ပင် သူ့အားထမင်းကျွေးပြီး ဒူးယားစီးကရက် လေးဘူး ဝယ်ပေးသည်။ နောက်တစ်နေ့ ထပ်တွေ့ဖို့ ချိန်းသည်။ သူဒုက္ခရောက်နေသော်လည်း ကျွန်တော့်ထံမှ ငွေရေးကြေးရေး အကူအညီ မတောင်းပါ။ နောက်မှသိရသည်မှာ သူသည် ထိုအခါက အမှုတစ်ခုကို ရင်ဆိုင်နေရကြောင်း သိရ၏။ ထိုကဲ့သို့ တွေ့ပြီးနောက် ကျွန်တော်သည် သူတည်းခိုနေသော ပတ္တမြားတည်းခိုခန်းသို့ နောက်တစ်နေ့ သွားသောအခါ သူ့အား မတွေ့ တော့ဘဲ ရှိခဲ့၏။

သုံးလေးနှစ်ခန့်ကြာသောအခါ တစ်ညနေ ရုံးဆင်းတွင် ကိုမြစ်ကြီးသည် ဖယ်မလီယာ ကားတစ်စီးဖြင့် ကျွန်တော့်ရုံးအောက်ထပ်မှ စောင့်နေ၏။ သူနှင့်အတူ မန္တလေးမှ မိတ်ဆွေတစ်ဦးလည်း

ပါလာသည်။ ထိုမိတ်ဆွေမှာ စာပေဝါသနာပါသူတစ်ဦးဖြစ်သည်။ ယခုတစ်ကြိမ် လာရောက်စဉ်တော့ ကိုမြစ်တွင်လည်းကောင်း၊ သူ့မိတ်ဆွေထံတွင်လည်းကောင်း တစ်ဦးစီတွင် ငွေသုံးသောင်းကျော်မျှလောက် ပါလာကြ၏။ ယင်းဖယ်မလီယာကားကိုလည်း မိုးလင်းမှ မိုးချုပ် ငှားထားကြသည်။ မိုးချုပ်ဆိုသည်က ည (၁၀) နာရီ (၁၁) နာရီထိဖြစ်သည်။

ကိုမြစ်နှင့် သူ့မိတ်ဆွေကြီးတို့သည် သူတို့တွင်ရှိနေသော ယင်း ငွေခြောက်သောင်းကျော်ကို ရန်ကုန်တွင် အကုန်သုံးပစ်ကြသည်။ အရက်ကောင်းကောင်းများကိုသာ သောက်၍ ကမ်းနားလမ်းဟိုတယ်၊ သမ္မတဟိုတယ်၊ အင်းလျားလိတ်ဟိုတယ်နှင့် ရန်ကုန်မြို့ရှိ တရုတ်ဟိုတယ်ကြီးများတွင်သာ လှည့်ပတ် စားသောက်ကြသည်။ တစ်ခါတစ်ရံ တစ်နေ့တည်း ငွေကျပ်သုံးထောင်ကျော် ကုန်သည့်နေ့ရှိသည်။ ဒီနေ့ ကိုမြစ်ကကျွေးလျှင် နောက်နေ့ သူ့မိတ်ဆွေကြီးက ကျွေးသည်။ ဘယ်လိုအကြောင်းတွင် ဘယ်လို အခြေခံ၍ ကျွေးကြသည်ကားမသိ။ သူတို့သည် သွားရင်းလာရင်း ရေစုပ်စက်၊ အမှုန်ကြိတ်စက်၊ မော်တော်စက်ပစ္စည်း အရောင်းအဝယ်လုပ်ငန်းများအကြောင်း ပြောဆိုကြသည်များလည်း ရှိ၏။ သူတို့ကိစ္စများတွင် ကျွန်တော် ဝင်၍ မပြောပါ။ သူတို့ ကိစ္စများတွင်လည်း ကျွန်တော့်ကို ဝင်၍ မပါစေပါ။ စားဖို့သောက်ဖို့နှင့် သွားဖို့လာဖို့ ကိစ္စများတွင်သာ ကျွန်တော့်ကို လာ၍ ခေါ်တတ်ကြပါသည်။ သို့သော် ကျွန်တော် ရုပ်သေးစာတမ်းတစ်စောင် ဖတ်ကြားသောအခါ သူတို့နှစ်ဦးစလုံး ကျွန်တော့်ကို ကူညီကြ ပါသည်။

သူတို့သည် ပါလာသော ငွေများကုန်သော် နယ်သို့ ပြန်သွားကြပါသည်။ သူတို့ နယ်သို့ ပြန်သွားကြရာတွင် ကိုမြစ်သည် ကျွန်တော့်ကို နှုတ်ဆက်၍ပင်မသွား၊ သူ့မိတ်ဆွေကြီးက လာ၍ နှုတ်ဆက်ပါသည်။ နှုတ်ဆက်ရာတွင် ရန်ကုန်မှာနေစဉ် သူတို့နှစ်ဦး စိတ်ဝမ်းကွဲကြကြောင်း၊ အတော်ကြီး မပြေမလည်ဖြစ်ခဲ့ကြောင်း၊ ကိုမြစ်အား တရားစွဲလိုကြောင်းများ ပါဝင်သည်။ တကယ်တော့ ထိုမိတ်ဆွေ မှာ ကိုမြစ်မှတစ်ဆင့် သိခဲ့ရသော်လည်း ယခုထက်တိုင် ကျွန်တော်နှင့်ခင်မင်နေဆဲ ဖြစ်ပါ၏။

ကျွန်တော်သည် ထိုသို့ ဖြစ်ပျက်ခဲ့ရာမှ နောက်ပိုင်းတွင် ကိုမြစ်တစ်ယောက် ဘယ်တော့များ ပေါ်လာဦးမလဲဟု တစ်ခါတစ်ရံ စဉ်းစားနေမိပါ၏။ သို့သော်လည်း ယခုတစ်ကြိမ်တွင်တော့ မြုပ်သွားသည်မှာ ပြန်၍ပင် ပေါ်မလာတော့ပါ။ အမှန်တော့လည်း တစ်ဦးတည်း တစ်ယောက်တည်းဖြင့် ရသမျှငွေများကို ရေလိုသုံးတတ်သော ကိုမြစ်လို ပုဂ္ဂိုလ်မျိုးကို လူဆိုးကြီးတစ်ဦးဟု ခေါ်ဆိုရမည်ဖြစ်၏။ ကျွန်တော့်ဘဝတွင် အရက်သောက်သည်မှအစ မကောင်းသောအလုပ်ဟု အများတကာက သတ်မှတ် ထားသော အလုပ်များကို လုပ်ဆောင်ရာတွင် အားလုံးသည် သူနှင့်စတင်လုပ်ဖူးခြင်း၊ သူက လမ်းညွှန် ပေးခြင်းတို့သာဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့်လည်း ဘဝတွင် သူ့ကို ကျွန်တော် ကောင်းတူဆိုးဖက်ဟု သဘောသာ ထားခဲ့၏။ သူ့အားနည်းချက်၊ ဆိုးရွားချက်များကိုလည်း ကျွန်တော်သိ၏။ သူက ကျွန်တော့်အပေါ် သံယောဇဉ်ရှိမှုများကိုလည်း ကျွန်တော်မမေ့ပါ။

ဒီလိုနှင့် နေလာခဲ့ရာ တစ်နေ့တွင် ကျွန်တော့်ထံသို့ ရန်ကုန်ဆေးရုံကြီးမှ တယ်လီဖုန်းလာပါ၏။ တယ်လီဖုန်းဆက်သူမှာ ဆရာဝန်တစ်ဦးဖြစ်၍ "ကိုချစ်စံ၊ ခင်ဗျားမိတ်ဆွေလို့ပြောတဲ့ ဦးမြစ်

ဆေးရုံတက်နေတယ်၊ ခင်ဗျားကိုရှာပေးပါလို့ပြောလို့ သတင်းစာတိုက်ကို ဖုန်းဆက်ပြီး တစ်ဆင့်ပြောရတာ အခြေအနေမကောင်းဘူး၊ အမြန်လာပါ” ဟုဆို၏။ ကျွန်တော်သည် ကိုမြစံတစ်ယောက် ဘာများဖြစ် လေသလဲဟုဆိုကာ ဆေးရုံကြီးသို့ပြေးခဲ့၏။

ဆေးရုံကြီးသို့ရောက်သော် ကိုမြစံသည် ခုတင်ပေါ်တွင် ပက်လက်သာရှိတော့၏။ သူ့ရုပ် လက္ခဏာတို့ကား ယူပစ်လိုက်သလို ကျဆင်းနေ၏။ ကျွန်တော့်ကိုလည်း စကားကောင်းကောင်း မပြောနိုင်တော့ပေ။ သူသည် ကျွန်တော့်ကို မြင်လျှင်မြင်ချင်း မျက်ရည်များကျလာသည်။ ဘဝကို ဂေါ်လီလုံးလို လိမ့်နေခဲ့၍ တူဖြစ်လျှင်နံ၊ ပေဖြစ်လျှင်ခံ ဆိုသည့်အတိုင်း ရောက်ရာအကွေတွင် တွေ့ရာတက်ဖြင့် လှော်ခဲ့သော ကျွန်တော့်မိတ်ဆွေကြီးလည်းဖြစ်၊ မကောင်းမှုများကို သင်ကြားပေးရာတွင် ဆရာတစ်ဆူလည်းဖြစ်ခဲ့သော ကိုမြစံကြီးသည် အခုတော့ တောင်ပြိုသည့်အလား ဘုန်းဘုန်းလဲလျက် ရှိပါပြီ။ ကျွန်တော်သည် တတ်နိုင်သမျှ အားပေးစကားများကို ပြောပါ၏။ ထို့အပြင် ဆေးဝါးကုသမှုနှင့် ပတ်သက်၍ လိုအပ်သည်များကိုလည်း လုပ်ဆောင်ပေးရန် ပြင်ဆင်ရပါသည်။ သို့သော် သူသည် ကျွန်တော့်ထံမှ ဆေးဝါးကုသမှုနှင့် ပတ်သက်သောအကူအညီထက် အခြားသော အကူအညီတစ်ခုကိုသာ ရယူလိုဟန်ရှိနေ၏။

“ဖိုးချစ်စံ”

သူ၏အသံသည် ယဲ့ယဲ့မျှသာရှိသည်။ သူသည် စကားများကို တတ်နိုင်သမျှ အတိုချုပ်၍ ပြောနေရပါ၏။

“ငါ့မှာ သားတစ်ယောက်ရှိတယ်”

ကျွန်တော့်ဘဝတွင် သူနှင့်ပတ်သက်၍ သားတစ်ဦးရှိကြောင်း ယခုအကြိမ်သည် ပထမဆုံး ကြားဖူးခြင်းပင်ဖြစ်၏။ ဇနီးသည်ဟူ၍လည်း တစ်ခါဖူးမှမပြော၊ လှည်းတန်း (၇) လမ်းမှနေ၍ ပျောက်သွားစဉ်က အဲဒီတုန်းက မိန်းမရလို့ကွဟု ဆိုဖူးသော်လည်း ကျွန်တော်က ရယ်စရာ နောက်ပြောသည်ဟုသာ ထင်ခဲ့ပါ၏။ သားကိုသော်လည်းကောင်း၊ ဇနီးကိုသော်လည်းကောင်း ငွေကြေး ထောက်ပံ့ဖူးသည်ဟုလည်း တစ်ခါမှမဆို၊ ယခုမှသားတစ်ယောက်ရှိသည်ဟု ဆို၍ ကျွန်တော့်မှာ အံ့အားသင့်နေရ၏။

“ခင်ဗျားသားက ဘယ်မှာလဲ”

“ကသာမှာ”

“သူ့အမေကရော”

“ကျောင်းဆရာမ”

“နာမည်ကရော”

သူက သားနာမည်နှင့် ကသာမှ လမ်းတစ်ခု၏ အမည်ကို ပြောပါ၏။ ထို့ထက်လည်း မပြောနိုင်တော့ပါ။

ငါ့သားကို ငါ့ကိုယ်စား မင်းစောင့်ရှောက်ပါ ဟု အဓိပ္ပာယ်ရသော စကားတချို့ကိုတော့ ပြောပါသေး၏။ နောက်တော့ သူမျက်ရည်များ ထပ်ကျသည်။ သားကို မင်းစောင့်ရှောက်ဖြစ်အောင် စောင့်ရှောက်ပါ ဟူသောအကြည့်မျိုးဖြင့် ကျွန်တော့်အား အကြိမ်များစွာကြည့်၍ တာဝန်ပေးပါ၏။ ကျွန်တော်က ကျွန်တော်စောင့်ရှောက်ပါမည့်အကြောင်း အကြိမ်ကြိမ်ကတိပေးပါသည်။ သူသည် ကျွန်တော့်ကို အတော်ကြီး ယုံကြည်စိတ်ချသွားဟန်ရှိပါ၏။

ထို့နောက်သော် သူသည် သူ့စိတ်ကို သူတင်းထားသည်။ ကျွန်တော်က စကားတစ်လုံးမျှ မပြောဘဲရပ်နေ၏။ အနီးမှ လူနာရှင်အမျိုးသမီးကြီးတစ်ဦးက ဘုရားစာရွတ်ရန်ပြောသည်။ သူသည် တစ်ခါတစ်ရံ ဗုဒ္ဓဘာသာကို ကိုးကွယ်သော်လည်း တစ်ခါတစ်ရံတွင် ခရစ်ယာန် ဘုရားရှိခိုးကျောင်းများကို သွားတတ်သူမို့ သူမည်သည့်ဘာသာ ကိုးကွယ်သည်ကို ကျွန်တော်မသိ။ ကိုမြစ်သည် ဗုဒ္ဓဘာသာ ကျမ်းစာအုပ်များကို တစ်ခါတစ်ရံ အမြောက်အမြား ဝယ်ယူတတ်သလို တစ်ခါတစ်ရံတွင်လည်း ခရစ်ယာန် ဘာသာစာအုပ်များကိုလည်း ရှာဖွေလာတတ်ပါသည်။ ကျွန်တော်နှင့်သူ လှည်းတန်းတွင်နေစဉ်က ခရစ်တော်၏ ပုံတစ်ပုံကို ယူလာပြီး နံရံတွင် ကပ်ထားသည်ကို တွေ့ခဲ့ရဖူး၏။ ထို့ကြောင့်လည်း ဘာစာကိုရွတ်ရမည်မသိ၍ ကျွန်တော်က မရွတ်ဘဲနေခြင်းဖြစ်ပါသည်။ ထို့အပြင်လည်း ထိုသို့ ရေရွတ်ခြင်းဖြင့် ကျွန်တော်သည် သူ့ကို လူ့ဘဝမှ နှင်လွှတ်နေသလို ဖြစ်မည်စိုးသောကြောင့်လည်း ကျွန်တော် ဆိတ်ဆိတ်ပင် နေလိုက်ပါသည်။

သူသည် ကျွန်တော့်အား မျက်လုံးတစ်ကြိမ် ဖွင့်ကြည့်လိုက်ပါသေး၏။ ဤသည်မှာ ကျွန်တော့်အား သူ၏ နောက်ဆုံးနှုတ်ဆက်ခြင်း ဖြစ်၏။ နောက်ဆုံးနှုတ်ဆက်ခြင်းသည် ကျွန်တော့်အား သူ့သားအတွက် နောက်ဆုံးတာဝန်ပေးခြင်းလည်းဖြစ်ပါ၏။ ကျွန်တော်သည် သူ့အား စိုက်ကြည့်မြဲ ကြည့်နေပါ၏။ သူ၏ မျက်လုံးအစုံတို့သည် လူ့ဘဝတွင် တွေ့ခဲ့မြင်ခဲ့ရသည်များကို မတွေ့ချင် မမြင်ချင်တော့သည့်အလား တဖြည်းဖြည်း မှိတ်သွားပါသည်။ သူ့ မျက်လုံးများသည် ပြန်၍ ပွင့်မလာ တော့ပါ။

ကိုမြစ်ကွယ်လွန်သွားချိန်တွင် အနီး၌ ဆွေလည်းမရှိ အမျိုးလည်း တစ်ဦးမှမရှိပါ။ ကျွန်တော် တစ်ဦးတည်းသာရှိပါ၏။ သူ့အဖေဘယ်သူ၊ သူ့အမေဘယ်သူ ဆိုသည်ကိုလည်း ကျွန်တော်မသိပါ။ သူသည် ဘယ်မြို့ ဘယ်ရွာကဆိုသည်ကိုလည်း ကျွန်တော်မသိပါ။ သတင်းစာတွင် အသုဘကြော်ငြာ ထည့်ဖို့အတွက်ပင် သူ့အကြောင်းအရာနှင့် ပတ်သက်၍ ဘာမျှမရေးနိုင်ပါ။ ဆေးရုံတွင် ပေးထားသော လူနာနှင့် ပတ်သက်သည့်အကြောင်းအရာများကို ကြည့်သောအခါတွင်လည်း အမှန်အကန်များ မဟုတ်ဘဲ ပေးချင်သလိုပေးထားကြောင်း ပေါ်လွင်နေပါ၏။ သူ့အဖေ၏ နာမည်မှာ သူ့မိတ်ဆွေ ကျွန်တော့်မိတ်ဆွေ တစ်ဦးဖြစ်သူ၏ အမည်ဖြစ်နေပြီး အမေနာမည်မှာ ကျွန်တော့်နာမည် ဖြစ်နေပါ၏။ နေရပ်လိပ်စာမှာ ကျွန်တော်တို့ လွန်ခဲ့သော အနှစ် (၂၀) လောက်က အတူနေခဲ့သည့် လှည်းတန်းမှ အိမ်ကလေး၏ လိပ်စာဖြစ်နေသည်။

ကိုမြစ်၏ ဘဝကိုပြန်၍ သုံးသပ်ပါသော် သူသည် လူတော်တစ်ဦးဆိုသည်ကား ငြင်း၍ မရပါ။ အင်္ဂလိပ်စာ၊ မြန်မာစာနှစ်ဘာသာ တတ်ကျွမ်း၍ မြန်မာစာတွင် အတော်ကြီး နံနံ့စပ်စပ်ရှိ၏။ မြန်မာကဗျာ၊ ဝတ္ထု၊ ခရီးသွားဆောင်းပါး စသည်တို့ကို မည်သူရေးဟန်က ဘယ်လို၊ တင်မိုးက ဘယ်လို၊ မောင်စွမ်းရည်က ဘယ်သို့ဟု ပြောနိုင်၏။

သူသည် သူ့အရည်အချင်းနှင့်ဆိုပါက နိုင်ငံအတွက်ရေး၊ သူ့မိသားစုအတွက်သာမက မိတ်ဆွေအပေါင်းအသင်းများ၏ အကျိုးအတွက်ပါ ကောင်းရာကောင်းကြောင်းများကို အများကြီး လုပ်ဆောင်နိုင်သူတစ်ဦးဖြစ်၏။ သို့သော် သူသည် သူ၏ တစ်ဦးတည်းသောသားအတွက် ငွေကျပ်တန် တစ်ရွက်ကိုမျှ မထားခဲ့နိုင်ပါ။ သူကွယ်လွန်ပြီးသောအခါ သူ့အိတ်ကပ်ထဲတွင် မတ်စေ့အဟောင်း တစ်စေ့ကိုသာ တွေ့ရပါ၏။ ဘဝကူးရန် ကူးတို့ခမျှသာဖြစ်သော ဤမတ်စေ့တစ်စေ့ကိုသာ ချန်ထားခဲ့ပြီး သူရှာခဲ့သော သိန်းဂဏန်းမျှရှိသော ငွေများကို သူအကုန်သုံးပစ်ခဲ့သည်။ သူသေချိန်တွင် သူ၏အသက် (၄၈) နှစ်ဝန်းကျင်တွင်သာရှိသေး၏။ သေရသည့်အကြောင်းရင်းမှာလည်း အစာအိမ်ရောဂါ တစ်ခုကြောင့် ဖြစ်၏။ တိုက်ဖွိုက်ဖြစ်ပြီး မနားဘဲ ခရီးထွက်ခဲ့ရာမှ ရန်ကုန်ရောက်ပြီး သေရသည့်သဘောရှိ၏။

သူသေသောအခါ သူ့ဘေးတွင် ကျွန်တော်တစ်ဦးတည်းသာရှိ၏။ ကျွန်တော့်အား ဆရာဝန်က တယ်လီဖုန်းဆက်မိသောအခါကြောင့် ကျွန်တော့်မှာ အသုဘရှင်အဖြစ် သင်္ဂြိုဟ်ခွင့်ရခဲ့သော်လည်း အကယ်၍သာ ကျွန်တော် ထိုတယ်လီဖုန်းကိုမရခဲ့လျှင် သူသည် ကျွန်တော့်အား သူ့သားအတွက် အပ်နှံဖြစ်မည်လည်းမဟုတ်။ သေခါနီးတွင် အယူဖြောင့်ချင်မှလည်း ဖြောင့်မည်။ နိုင်ငံတော်က သင်္ဂြိုဟ်ပေးသော အသုဘတစ်ခုအဖြစ် သေဆုံးသွားမည်ဖြစ်၏။ ကျွန်တော်သည်လည်း ကိုမြစ်ကြီး ဘယ်တော့များပေါက်လာဦးမလဲဟု နှစ်ပေါင်းများစွာ မျှော်နေမိမည်ဖြစ်ပါသည်။

သေခြင်းတရားက ကျွန်ုပ်တို့အား မခြောက်လှန့်ပါ။ သို့သော် အသင်ငင်နေရမည့် အနေအထား ကသာ ခြောက်လှန့်နေခြင်းဖြစ်ပါ၏။

မွန်တီး
ပြင်သစ်အမျိုးသားတွေးခေါ်ပညာရှင်

ဖီဝီတချုပ်လျှင် ထင်းနပ်ဖြစ်ရ၏

ဤခရီးနီးသလား။

ကျွန်တော်ရပ်နေသော နေရာမှာ ကားတိုက်ခံရသော ဖော်ပြပါ တရုတ်အမျိုးသား လူငယ်လေး၏ အလောင်းကို ပြင်ထားသော အခန်းငယ်လေးတွင်ဖြစ်၏။ ဤအခန်းငယ်နှင့် ကပ်လျက်တွင်ကား အခန်းကျယ်ကြီးတစ်ခုရှိ၏။ ထိုအခန်းကျယ်ကြီးထဲတွင်ကား အလောင်းစင် ငါးခုရှိသည်။ ကျွန်တော်သည် အခန်းငယ်ထဲမှ နံရံတစ်ခုသာ ခြားနေသော အခန်းကျယ်ထဲသို့ ထွက်လာခဲ့၏။

ကျွန်တော် ထိုအခန်းကျယ်ထဲသို့ ရောက်သွားချိန်တွင် ထိုအခန်း၏ အရှေ့ဘက် အစွန်ဆုံး အလောင်းစင်ပေါ်တွင် အသက် (၄၅) နှစ်ခန့်ရှိသော အမျိုးသမီးတစ်ဦး၏ အလောင်းကို ပြင်ထားသည်။ အလောင်းသည် ပိန်လီလွန်းလှသည်။ အနီးတွင် အစ်မအရွယ် အမျိုးသမီးတစ်ဦး ရပ်နေ၏။ သူသည် လောကဓံကို ကြုံကြုံခံရင်း ဘဝမုန်တိုင်း၏ ဒဏ်ရာဒဏ်ချက်များကြောင့် ငိုအားပင် ရှိဟန်မတူ။

ထိုအမျိုးသမီးကြီးသည် သေသူ၏အလောင်းကို ကြည့်ကာ “အေး၊ ညီမတော့ ဝဋ်ကျွတ်တာပဲ” ဟု ပြောဆိုနေပုံလည်းရ၏။ ကံကြမ္မာသည် ထိုညီအစ်ကို မောင်နှမတို့အတွက် မျက်နှာသာပေးခဲ့ဟန် မတူပါ။ အမျိုးသမီးကြီးသည် အပြင်သို့ တစ်စုံတစ်ယောက်ကို လှမ်း၍ကြည့်လိုက်၊ အလောင်းကို ကြည့်လိုက်ဖြင့် ပြုလုပ်နေ၏။ တစ်ခါတစ်ရံတွင်တော့ အလောင်းကို တွေ့တွေ့ကြီးကြည့်နေသည်။ ထိုသို့ကြည့်နေရာမှ အခန်း၏ အလယ်တွင် လူများစုပြုံကြည့်နေသော အခြားအလောင်းတစ်ခုထံသို့လည်း လှမ်း၍ ကြည့်လိုက်သည်။

ထို့နောက် အလောင်းစင်အောက်တွင်ပင် ဆောင့်ကြောင့်ထိုင်၍ အသုဘချရမည့်အချိန်ကို စောင့်နေပြန်သည်။ ထိုအမျိုးသမီးသည် ရန်ကုန်မှမဟုတ်ဘဲ နယ်မှ ကိစ္စတစ်ခုခုဖြင့်လာရင်းပင် သေသလား သို့မဟုတ် နယ်မှ ဆေးလာကုရင်းပင် အသက်ဆုံးရှုံးခဲ့ရခြင်းလားမသိ။ အသုဘ လိုက်ပို့သူများပင် တစ်ဦးတစ်ယောက်မှ မတွေ့ရသေး။ အလောင်းကိုလည်း ခပ်နွမ်းနွမ်းပင် ပြင်ထား၍ အလောင်း၏ ခေါင်းရင်းတွင် လဟာပြင်ထဲမှ ဝယ်လာဟန်ရှိသော ထမင်းထုပ်တစ်ထုပ် တင်ထား၏။

အမျိုးသမီးကြီးသည် ထိုင်နေရာမှ ထလိုက်ပြီး သူ့ညီမဖြစ်ဟန်တူသော အလောင်းဆီသို့ လာပြန်သည်။ အလောင်းကို ကပ်၍ကြည့်ပြီး သူ့ခေါင်းမှ စိုက်ထားသော ပန်းဝါဝါလေးတစ်ပွင့်ကို အလောင်း၏ ခေါင်းတွင် ထိုးလိုက်ပြီး ပြန်ထိုင်နေလေ၏။

ဤအမျိုးသမီးသေရခြင်းကား မီးစာလည်းကုန်၊ ဆီလည်းခန်းကာ သေဆုံးရခြင်းမျိုးဖြစ်ပါသည်။

ကျွန်တော်သည် ထိုအလောင်းအား သေချာစွာကြည့်နေပြီးခါမှ လူအများအပြား စုဝေးနေသော အခန်း၏အလယ်ရှိ အလောင်းဆီသို့ တိုး၍ ကြည့်ရသည်။ ထိုအလောင်းတွင်တော့ တိုးမပေါက်အောင်ပင်

လူများက အံ့နေ၏။ ကျွန်တော့်မှာ မည်သို့သော အသုဘဖြစ်မည်ကို ပို၍ သိချင်လာသောကြောင့် ရှေ့သို့ရောက်အောင် တိုးရသည်။

အလောင်း၏ ပတ်ပတ်လည်တွင် လူများက ဝိုင်းနေ၏။ တစ်ယောက်က “အိပ်နေတဲ့အတိုင်းပဲ” ဟု ဆိုလိုက်သည်။ ကျွန်တော့်ရှေ့မှ အမျိုးသမီးတစ်စု ထွက်သွား၍ ကျွန်တော် ရှေ့သို့ တိုး၍ နေရာယူရသည်။ ထိုအခါတွင်မှ စင်ပေါ်က အလောင်းကို သေသေချာချာ တွေ့လိုက်ရ၏။ အမျိုးသမီးငယ်တစ်ဦး သေဆုံးနေသည်မှာ တကယ်ပင် အိပ်စက်နေသည့်အတိုင်းပင်ဖြစ်၏။

ထိုအမျိုးသမီးငယ်၏ အသက်သည် (၁၉) နှစ်ဖြစ်၍ အသားဖြူဖြူ ပြည့်ပြည့်ဖြိုးဖြိုးဖြစ်သည်။ မူလက ပြည့်ပြည့်ဖြိုးဖြိုးရှိသော မိန်းကလေး၏ အလောင်းကို လှပအောင် မိတ်ကပ်များဖြင့် ခြယ်သထား၏။ မျက်ခွံဆိုးဆေးများကိုလည်း ဆိုးထားပြီး နှုတ်ခမ်းနီလည်း ဆိုးထားသည်။ မျက်တောင်အတုလေးများပင် တပ်ထားဟန်ရှိသည်။ ပါးနှစ်ဘက်မှာလည်း ပါးနီဆိုးထားပြီး မျက်နှာတစ်ခုလုံးကို မှန်းခြယ်ထား၍ တကယ်ပဲ အိပ်နေသလိုထင်ရ၏။

ဤအမျိုးသမီးကို မည်သို့သော ရည်ရွယ်ချက်ဖြင့် ယခုကဲ့သို့ လှပအောင် ပြုပြင်ထား သည်ကိုကားမသိ။ ကမ္ဘာတွင်ကား ထိုသို့အလောင်းအား လှပအောင်ပြုလုပ်ခြင်းနှင့် ပတ်သက်၍ အယူအဆတစ်ခုမှာ ထိုသို့ ပြုလုပ်ခြင်းသည် အသက်ရှင်နေသော ပကတိလူကောင်းနှင့် ထင်ယောင် ထင်မှား ဖြစ်စေရန် ပြုလုပ်ခြင်း ဖြစ်သည်။ ထိုသို့ ထင်ယောင်ထင်မှား ဖြစ်စေရန် ပြုလုပ်ခြင်းမှာ သေခြင်းတရားကို ကြောက်ရွံ့၍ မသေချင်ယောင်ဆောင်ခြင်းဖြစ်သည်ဟု ဆိုကြ၏။

တစ်နည်းဆိုရသော် သေခြင်းဟူသော အနိဋ္ဌာရုံတရားကို နည်းပရိယာယ်တစ်မျိုးဖြင့် ဖုံးကွယ်ခြင်းဟု ယူဆကြ၏။ အမေရိကန်လူမျိုးတို့သည်လည်း အလောင်းကို လှပအောင် ပြင်ဆင် တတ်ကြသည်ဟုဆို၏။

အချို့သည် အလောင်းကို မပုပ်မသိုးအောင် ဆေးထိုး ဆေးစိမ်ပြီး မျက်နှာတွင် ဖယောင်း ဖုံးအုပ်၍ မျက်နှာချေများ၊ အလှဆီများ၊ မိတ်ကပ်များ လိမ်းကျံ၍ ပြုပြင်ထားတတ်၏။ အချို့မှာ သေသူအသက်ရှိစဉ်က စာဖတ်ဝါသနာပါလျှင် စာအုပ်တစ်အုပ်ကို လက်မှ ကိုင်ထားဟန်၊ ဆေးတံ သောက်သူဖြစ်ပါက ဆေးတံသောက်နေဟန် ပြုလုပ်၍ ဆေးရည်စိမ်ထားခြင်းများလည်း ရှိသည်။

အသုဘရုပ် ကွယ်ပျောက်စေလျက် လှပအောင် ပြုပြင်ထားခြင်းထက် ထူးကဲသော လုပ်ရပ်တစ်ခုမှာ ယခုအခါ အမေရိကန်၊ ဥရောပအစရှိသော နိုင်ငံကြီးများတွင် အလောင်းကို ရေခဲကျပ်တင်ထားကြခြင်းဖြစ်၏။ ရေခဲကျပ်တင်ခြင်းသည် အလွန်မှ စရိတ်စက ကြီးလှ၍ အလွန်ကြွယ်ဝ သူများမှပင် တတ်နိုင်ကြ၏။ သိပ္ပံပညာသည် ယခုအခါ မသေအောင်သော်လည်းကောင်း၊ သေသူကို ပြန်ရှင်အောင်သော်လည်းကောင်း မပြုလုပ်နိုင်သေးသော်လည်း သေခြင်းတရားကိုမူ အချိန်ဆွဲထားခြင်း ကိုကား ပြုလုပ်နိုင်၏။ ယနေ့သေရမည့် လူမမာကို အောက်ဆီဂျင်ပေးထားခြင်း၊ ဂလူးကို့စ် အစရှိသော အရည်များ ပေးထားခြင်းဖြင့် အသက်ကို အချိန်ကာလအားဖြင့် ဆွဲထားနိုင်၏။

ထိုလူမမာတစ်ဦးသည် အောက်ဆီဂျင်ပိုက် ဖြတ်လိုက်ပါက ယခုပင် သေနိုင်သော်လည်း အောက်ဆီဂျင်ရနေ၍ အသက်ဆက်ရှင်နေနိုင်၏။

ကျွန်တော့်မိတ်ဆွေတစ်ဦး အသည်းရောဂါဖြင့် ဆေးရုံတက်နေစဉ် လူနာသည် သတိပြန် ရလိုက်၊ မေ့မြောသွားလိုက်ဖြင့်ဖြစ်နေရာ နောက်တစ်နေ့သည် သောကြာနေ့ဖြစ်၏။ သောကြာနေ့သည် သူ၏ မွေးနေ့ဖြစ်သည်။ မြန်မာတို့သည် မွေးနေ့၌ သေတတ်သည်။ မွေးနေ့ကျော်ပါက မသေနိုင်ဟူသော အယူအဆရှိကြရာ လူနာရှင်များက “မနက်ဖြန်တော့ သောကြာနေ့ပဲ၊ မနက်ဖြန်မှ မသေသေးရင်တော့ လက်ခမောင်းခတ်နိုင်ပြီ” ဟု မိမိတို့ဘာသာ ပြောဆိုကြသောအခါ သူနာပြုဆရာမလေးတစ်ဦးက “မနက်ဖြန်တစ်ရက် မသေအောင်ကတော့ ကျွန်မတို့ ကြိုးစားနိုင်ပါတယ်၊ တစ်ရက်တော့ မသေသေး အောင် ကျွန်မတို့ ကြိုးစားပေးပါမယ်” ဟုပြောဆိုဖူးပါ၏။

သိပ္ပံပညာသည် တိုးတက်လာ၍ သေခြင်းတရားကို ရွှေ့ဆိုင်းနိုင်ရုံမက သေသူကို ပြန်၍ ရှင်အောင်ပြုလုပ်နိုင်သော ကာလသို့ရောက်ပါက ယခု မပုပ်မသိုးအောင် ရေခဲကျပ်တင်ထားသော အလောင်းများကို သိပ္ပံပညာရှင်တို့က အသက်သွင်းကြရန် ယခုကဲ့သို့ အလောင်းများကို ရေခဲကျပ်တင်၍ သိမ်းဆည်းထားကြခြင်းဖြစ်ပါသည်။

ထိုသို့ အလောင်းကျပ်တင်ထားကြခြင်းကို အရှူးထခြင်းဟု ဆိုကြသူများလည်းရှိ၏။ သို့သော် ကမ္ဘာပေါ်တွင် ငွေကြေးအမြောက်အမြား အကုန်အကျခံကာ ရေခဲကျပ်တင်ထားသော အလောင်းများ လည်း တိုးပွားလျက်ရှိပါ၏။

ရေခဲကျပ်တင်ခြင်းမှာလည်း ဘဝကိုခုံမင်၍၊ အသက်ရှင်လို၍၊ သေခြင်းကိုမနှစ်မြို့၍ စီစဉ်မှု တစ်ရပ်ဖြစ်သည်။

အနောက်တိုင်းသားများသည် အရှေ့တိုင်းသားများထက် ပို၍ သေခြင်းတရားကို မျက်ကွယ် ပြုကြ၏။ အရှေ့တိုင်းသားများသည် သေခြင်းတရားကို မနှစ်မြို့လှသော်လည်း မျက်ကွယ်မပြုဘဲ သင့်တင့် လျောက်ပတ်စွာ ရှုမြင်သုံးသပ်တတ်ကြပါသည်။

မြန်မာလူမျိုးများအတွင်း “မသာတစ်ခေါက် ကျောင်းဆယ်ခေါက်” ဟူသော စကားပုံသည် သေခြင်းတရားကို မျက်ကွယ်မပြုရန်၊ သေခြင်းတရားကို ရှုမြင်သုံးသပ်နိုင်ရန်ထားရှိသော စကားပုံ ဖြစ်သည်။

တရုတ်လူမျိုးများသည်လည်း မသေမီကပင် သင်္ချိုင်းမြေကို ဝယ်ယူထားခြင်း၊ မသေမီကပင် အသုဘခေါင်းများ ဝယ်ယူထားခြင်းများ ပြုလုပ်တတ်ကြ၏။ ဤအလေ့အကျင့်မှာလည်း သေခြင်းတရားကို ရင်ဆိုင်ရန် ပြင်ဆင်ထားချက်တစ်ရပ်ဟု ဆိုနိုင်ပါ၏။

အမှန်စင်စစ် သေခြင်းတရားဟူသည် မမြင်လိုပါဟုဆို၍ရသော တရားမဟုတ်၊ ကျွန်ုပ် မသေချင်ပါဟု ဆို၍မရ။ သေခြင်းတရားသည် မမြင်လိုသော်လည်း မိမိမိသားစုအတွင်းမှ တစ်စုံ တစ်ယောက် သေဆုံးခြင်းမျိုး အိမ်နီးနားချင်းတစ်ဦးဦး သေဆုံးခြင်းမျိုးနှင့် ကြုံကြိုက်သောအခါ

မလွဲမရှောင်သာ ရင်ဆိုင်တွေ့ကြုံရမည်သာဖြစ်၏။ အနည်းဆုံး သတင်းစာဖတ်ရှုပါက နေ့စဉ် လူသေ အကြောင်း နာရေးကြော်ငြာများကိုမူ ဖတ်ရှုနေရမည်ဖြစ်သည်။

ကျွန်ုပ်မသေချင်ပါဟူ၍ မည်သူ့ကိုမျှ တောင်းပန်၍မရ။ အကြောင်းပေါင်းစုံပါက သေခြင်းတရားကို ရင်ဆိုင်ရမည်သာဖြစ်၏။ သေဆုံးသူ၏ အလောင်းကို လှပအောင် မည်သို့ပင် ပြင်ဆင်ဟန်ဆောင်စေကာမူ ပြန်လည်ရှင်သန်နိုင်မည်မဟုတ်ပါ။

ကျွန်တော်သည် အမျိုးသမီးငယ်၏ အလောင်းကို တိုး၍ သေသေချာချာ ကြည့်မိပြန်ပါ၏။ အလောင်းကို ရေမွှေးများလည်း ဆွတ်ထားကြပါ၏။

ယခု သေဆုံးနေသည့် အမျိုးသမီးသည် ကျောင်းသူလေးတစ်ဦးဖြစ်ပြီး ခေါင်းရင်းတွင် ပန်းခွေသုံးလေးခု ထောင်ထားသည်ကိုလည်း တွေ့ရသည်။ ထိုအမျိုးသမီးဘေးတွင်ကား ငိုယိုနေသူ များထက် လာရောက်ကြည့်ရှုသူတို့က များသည်။ အမျိုးသားတစ်ဦးက ယပ်တောင်တစ်ချောင်းဖြင့် ယင်များကို ယပ်ထုပ်ပေးနေပြီး အမျိုးသမီးရွယ်ရွယ်တစ်ဦးကတော့ ငိုနေပါ၏။ သူသည် ငိုနေရုံမျှမက သူ့ခင်ပွန်းအားလည်း ငိုလေ ငိုလေဟုဆိုကာ ပန်းကို တဘုန်းဘုန်း ထုနေ၏။ ထိုအခါ ခင်ပွန်းသည်က ယင်းအမျိုးသမီးအား ချော၍ ဆွဲထုတ်သွားသည်ကို တွေ့ရ၏။

ကျွန်တော့်မှာ နောက်မှ တိုးနေသူများကြောင့် ကြာရှည်ကြည့်ခွင့်မရ။ ထို့ကြောင့်လည်း လူအုပ်ထဲမှ ထွက်ကာ ခပ်လှမ်းလှမ်းမှ ပြန်၍ လေ့လာရပြန်၏။

မကြာမီပင် ထိုအမျိုးသမီးငယ်အား သုသာန်သို့ ပို့ဆောင်မည့် အသုဘကား ဆိုက်ရောက် လာသည်။ ထို့ကြောင့် ကျွန်တော်သည် နောက်သို့ ထပ်ဆုတ်၍ပင် ရှောင်ပေးရ၏။

ကျွန်တော်သည် ရှောင်ပေးရင်းမှ အခန်း၏ အစွန်ဆုံးဘက်တွင် ပြင်ထားသော အလောင်းနားသို့ ရောက်လာသည်။ ထိုအလောင်းနားမှာ အိန္ဒိယအမျိုးသား လေးငါးယောက်ရှိ၏။ သေသူ၏ ဇနီးဖြစ်ဟန်တူသော အိန္ဒိယအမျိုးသမီးမှာ ရှိုက်ကာရှိုက်ကာ ငိုနေ၏။ အမျိုးသမီးသည် ကိုယ်ဝန်နှင့်ဖြစ်သည်။ နေ့စေ့ လစေ့တော့ မဟုတ်သေးပေ။ အိန္ဒိယအမျိုးသားကြီးတစ်ဦးက အမွှေးတိုင် အချို့ကို မီးရှို့ပြီး အလောင်း၏ ခေါင်းဘက်ရှိ ပန်းအိုးတွင် စိုက်ထူနေ၏။ သေဆုံးသူ အိန္ဒိယအမျိုးသားမှာ အနည်းငယ် ရုပ်ပျက်နေ၍ ပါးစပ်အတွင်း၌လည်း ဝှမ်းများကို ထည့်ထား၏။ ခဏကြာသော် အမွှေးတိုင် ထွန်းသော အိန္ဒိယအမျိုးသားကြီးသည် အလောင်း၏ မျက်နှာအား လက်ကိုင်ပဝါနစ်ခုနှင့် အုပ်ထား လိုက်ပါ၏။

ထို့နောက်တော့ ကျွန်တော်သည် ထိုနေရာမှ ထွက်၍ လာခဲ့ပါသည်။ ကျောင်းသူအမျိုးသမီး၏ အသုဘချရန် ကြေးစည်ကိုလည်း တစ်ချက်ချင်း ထုနေပါ၏။ ကျွန်တော်သည် အနီးရှိ တရားနာသည့် ဇရပ်အောက်သို့သွားကာ မြင်ကွင်းအားလုံးကို ခြုံ၍ ကြည့်နေမိပြန်သည်။

မြင်ကွင်းကတော့ မထူးဆန်းလှပါ။ ဤနေရာတွင် နေ့စဉ်လာကြည့်ပါက နေ့စဉ်တွေ့မြင်ရမည့် မြင်ကွင်းမျိုးဖြစ်၏။ ထူးခြားစွာ သတိပြုမိသည်က ထိုအနီးတဝိုက်တွင် ကလေးငါးဆယ်ခန့် ကစားနေကြခြင်းဖြစ်၏။

အချို့ကလေးများက သားရေကွင်းပစ်နေကြ၏။ အချို့ကလေးများက ဂေါ်လီရိုက်နေကြသည်။ ရန်ကုန်မြို့ရှိ ကလေးများသည် ဆော့ရန်နေရာက ရှားလှသည်။ ရသည့်နေရာတွင်ပင် ကစားနေကြပေရာ ထိုကလေးများကလည်း အသုဘတစ်လောင်းချသွားသည်ကို သားရေကွင်းတစ်ကွင်း အရှုံးအနိုင်လောက် စိတ်ဝင်စားကြဟန်မတူပါ။ သူတို့အဖို့ နေ့စဉ်တွေ့နေရသောကြောင့် ရှိနေကြဟန်လည်း တူပါ၏။ ကျောင်းသူအမျိုးသမီးငယ်၏ အလောင်းကို နိဗ္ဗာန်ယာဉ်ပေါ်သို့ တင်ဆောင်သွားကြ၏။ အလူးအလဲ ဝိုယိုသူများကို မော်တော်ကားများပေါ်သို့ တွဲယူသွားကြပြီး နိဗ္ဗာန်ယာဉ်နောက်သို့ ကားတစ်စီးပြီး တစ်စီး တန်းစီ၍ လိုက်သွားပါ၏။

ကျွန်တော်သည် နာရီကို ကြည့်လိုက်မိသောအခါ နေ့လယ် (၂) နာရီ (၁၅) မိနစ်ရှိနေပြီ ဖြစ်သည်။ နောက်နာရီဝက်ခန့်ကြာသောအခါ ဤအမျိုးသမီးငယ်၏ အလောင်းသည် ကြံတောသုသာန်သို့ ရောက်မည်။ ရောက်လျှင် မိတ်ကပ်များ မျက်ခွံဆိုးဆေးများနှင့် လှပမွှေးကြိုင်အောင် ပြုပြင်ထားသော ဤအလောင်းကို မီးစက်ကွင်းထဲထည့်၍ သင်္ဂြိုဟ်ပစ်ကြမည်ဖြစ်၏။

ထိုအခါ အလောင်းကောင်သည် ထင်းစတစ်စက္ကန့်သို့သာ ရှိမည်ဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့်လည်း "ဇီဝိတ ချုပ်လျှင် ထင်းနပ်ဖြစ်" ဟုဆိုခြင်းဖြစ်သည်။

လူတစ်ယောက် သတ္တဝါတစ်ဦး သေခြင်းဟူသည် ဇီဝိတအဆက်ပြတ်သွားခြင်းဖြစ်၏။ ဇီဝိတပျက်လျှင် ခန္ဓာပျက်၏။ ခန္ဓာပျက်ခြင်းသည် သေဆုံးခြင်းဖြစ်သည်။ သတ္တဝါတစ်ဦးဦးသည် ဥပစ္စေဒကကံဟူသော တုတ်၊ ဓား၊ လက်နက်စသည့် တစ်စုံတစ်ရာဖြင့် အထိခံရသည့်အခါ ဇီဝိတကို ထိခြင်းဖြစ်သည်။ ဇီဝိတကို ထိခိုက်သောအခါ ဇီဝိတသည် ခါတိုင်းကဲ့သို့ စောင့်ရှောက်ခြင်းတို့ကို ကြာမြင့်စွာ မပြုနိုင်ရကား ဇီဝိတအလျဉ်ပြတ်ကာ သေရခြင်းသို့ ရောက်ရသည်။

ရုပ်ဇီဝိတ ဟူသော ရုပ်သက်သည် သူနှင့်အတူတကွ ဖြစ်ရပျက်ရသော ရုပ်တရားများကို တည်နေနိုင်အောင် စောင့်ရှောက်သည့်အပြင် နောက်နောင် ရုပ်များကိုလည်း မိမိကဲ့သို့ ဆက်လက်ဖြစ်ရန် စောင့်ရှောက်ကျေးဇူးပြု၏။

ဤဇီဝိတရုပ်ကို အာယု = အသက်ဟူ၍ ခေါ်ဆိုရ၏။ ဤနည်းတူ နာမ်တရားများတွင် ပါဝင်သော နာမ်ဇီဝိတကိုလည်း အာယု = အသက်၊ နာမ်သက်ဟူ၍ ဆိုရ၏။

လူတစ်ယောက် သို့မဟုတ် သတ္တဝါတစ်ဦးဟူသည် ဤအာယုဟူသော အသက်(ရုပ်ဇီဝိတ - နာမ်ဇီဝိတ) အအေး အပူ ဟူသော ဥတု (ဥသွာအဋ္ဌေ)၊ ကံကြောင့်ဖြစ်သော ဝိညာဏ် (သိစိတ်)၊ ဤသုံးပါးနှင့်အတူ အာဟာရကြောင့်ဖြစ်သော ရုပ်များ၊ ကံတရား၊ အခြားအာရုံများ စသည်တို့ လှုပ်ရှား ဖြစ်ပွားနေမှုကိုပင် လူတစ်ယောက် သတ္တဝါတစ်ဦးဟု ခေါ်ဆိုရခြင်းဖြစ်သည်။

ဤအာယုဟူသော အသက်ဓာတ်၊
ကံကြောင့်ဖြစ်သော ဥသွားအငွေဓာတ်၊
ဘဝတစ်ခုမှ စတင်ခဲ့သော ပဋိသန္ဓေစိတ်ဝိညာဏ်၊

ဤတရားသုံးပါးတို့သည် ဤခန္ဓာကိုယ်မှ အပြီးအပိုင် စွန့်ခွာသွားကြပြီဟုဆိုလျှင်
ဤခန္ဓာကိုယ်ကြီးသည် ထင်းနပ် ထင်းဖွဲ အဆွေးအမြည့်အလား မည်သို့မျှ အသုံးချ၍ မရသောအဖြစ်သို့
ရောက်ရှိသွားပေတော့၏။ ဤသည်ကိုပင် သေပြီ၊ သူသေပြီ၊ မောင်ဖြူသေလေပြီ၊ မနီသေလေပြီ ဟု
ဆိုကြတော့၏။

အာယု ဥသွား ဝိညာဏ်၊ ယဒါ ကာယံ ဇဟန္တိမံ
အပဝိဒ္ဓေါ ဟဒါသေတိ၊ နိရတ္ထံ ကလိင်္ဂရံ။

အာယုစ - ရုပ်ဇီဝိတ၊ နာမ်ဇီဝိတ ဟူသောအသက်သည်လည်းကောင်း၊ ဥသွားစ - ကံကြောင့်
ဖြစ်သော ကိုယ်ငွေသည်လည်းကောင်း၊ ဝိညာဏ် - ပဋိသန္ဓေဝိညာဏ်သည်လည်းကောင်း၊ ယဒါ -
အကြင်အခါ၌ ကုမံကာယံ - ဤကိုယ်ကောင်ကြီးကို၊ ဇဟန္တိ - စွန့်ခွာ၍ သွားကြကုန်၏။ တဒါ - ထိုအခါ၊
အယံတာယော - ဤခန္ဓာကိုယ်ကြီးသည်၊ နိရတ္ထံ - အသုံးမကျတော့သော၊ ကလိင်္ဂရံကုဝ - ထင်းနပ်
ထင်းဖွဲကဲ့သို့၊ အပဝိဒ္ဓေါ - လှုပ်ရှားမှုကင်းလျက်၊ သေတိ - အိပ်ရ၏။

မွေးဖွားခြင်းသည် သေခြင်း၏ အစပင်ဖြစ်သည်။

အတ်ဒီဝပ်၊ ယန်း (၁၆၈၈ - ၁၇၆၅)
အင်္ဂလိပ်လူမျိုးကဗျာဆရာကြီး

ရေပွက်ပမာ ခဏတာတည်း

ဤခရီးနီးသလား :။

လူတစ်ဦးအဖို့ မမွေးဖွားမီ ပဋိသန္ဓေ တည်သည်မှစ၍ နှစ်ပေါင်းတစ်ရာ၊ နှစ်ပေါင်းငါးဆယ် စသည်ဖြင့် အသက်ရှင်နေသမျှ ကာလပတ်လုံး မသေနိုင်သော နာရီဟူ၍ တစ်မိနစ်မျှပင် မရှိပါ။ သတ္တဝါတစ်ဦးအဖို့ မိနစ်တိုင်း၊ နာရီတိုင်း အချိန်ရှိသမျှသည် သေနိုင်သောအချိန်များသာဖြစ်၏။ မသေနိုင်သော အနေအထားဟူ၍ ထွက်လေဝင်လေ တစ်ခုစာမျှမရှိပေ။ သေနိုင်လောက်သော အနေအထား တစ်စုံတစ်ရာနှင့် ကြုံတွေ့ရသော် ဘယ်နာရီ ဘယ်ခဏတွင်မဆို သေမည်ကေန်ဖြစ်၏။

သို့ပါလျက် လူသတ္တဝါတို့သည် သေခြင်းတရားကို မဆင်ခြင်နိုင်ဘဲ ရှိကြ၏။ အသုဘ လိုက်ပို့ကြသူတို့ကလည်း ဘယ်တော့မျှ မသေတော့မည့်အလား အသုဘပို့သည့် ကားပေါ်တွင်ပင် အတင်းအဖျင်းများ တစ်ပုံတစ်ပင် ပြော၍ လိုက်ပါလာကြ၏။ အချို့သူတို့က အသုဘရှင် မုဆိုးမကိုပင် အသုဘပို့ရင်း မေးငေါ့သူတို့ကလည်း ရှိကြသေး၏။

ကျွန်တော်သည် ရင်ခွဲရုံထဲမှ ထွက်လာပြီး လဟာပြင်ဈေးသို့ မျက်နှာမူကာ ခေတ္တမျှ ရပ်နေပါသေးသည်။ အမြန်ကားအငယ်လေးများကို မောင်းလာကြသူတို့သည် သူ့ထက်ငါ အတင်းကျော် တက်နေကြ၏။ ကားတစ်စီးက ရှေ့ကားတစ်စီးကို ကပ်၍ လိုက်နေကြ၏။ မီးပွိုင့်မှ ဝါသည်ကို အလောတကြီး ဖြတ်ကျော်၍ လာနေကြ၏။ တကယ်တော့ အချိန်မရွေး သေခြင်းတရားကို မျက်နှာပြုနေပါလျက် အမြန်ကားပေါ်မှ ကားမောင်းသူတို့ကား သေခြင်းတရားကို ကြိုးတန်း လျှောက်ပြနေသည့်အလား ရှိနေသည်။

လဟာပြင်ဘက်မှ ပစ္စည်းများကို တစ်ပွေတစ်ပိုက်ကြီး ဝယ်လာကြသူများကလည်း သူတို့ကိုယ်သူတို့ တစ်နေ့နေ့တွင်သေကြလိမ့်မည်ဟု စဉ်းစားမိဟန် မတူကြပါ။ သူတို့ဝယ်လာသော ပစ္စည်းအချို့ ဈေးချိုချိုရလာသည့်အတွက် ကျေနပ်လာကြသူများရှိသလို ဝယ်လာသည့်ပစ္စည်း ဈေးများ ကြီးနေသလားဟု ယခုမှ ထုတ်ကြည့်နေသူများလည်း ရှိပါ၏။

သိမ်ကြီးဈေးဘက်မှ နံပါတ် (၇) အဝါကားသည် လူများကို တစ်ပြုံကြီးသယ်၍ ဝင်လာသည်။ လဟာပြင်ဈေးမှတ်တိုင်တွင် စီးလာသူထဲမှ ဆယ်ယောက်လောက် ဆင်းသွားကြသည်။ လဟာပြင် မှတ်တိုင်မှလည်း ကားတစ်စီးစာမျှသော လူများက တိုး၍ လိုက်ပါသွားပြန်ပါ၏။ နံပါတ် (၇) ကားသည် ပူဖောင်းလို ပိန်လို့ဖောင်းလို့များ ရလေသလားဟု ထင်ရလောက်အောင်ပင် မှတ်တိုင်ရှိ လူများအားလုံးကို သယ်ယူသွားပါသည်။

ရွှေတိဂုံဘုရားဘက်မှ လည်းကောင်း၊ သိမ်ကြီးဈေးဘက်မှ လည်းကောင်း ကားလှလှလေးများ ကလည်း ဤလမ်းတွင် ဥဒဟိုပြေးနေကြပါသည်။

ကျွန်တော်နှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင် (၇) ကားမှတ်တိုင်တွင် ရေခဲရေရောင်းနေသော အမျိုးသမီး တစ်ဦးကိုလည်း တွေ့ရပါ၏။ နွေရာသီမို့ ရေခဲရေ ကောင်းကောင်း ရောင်းနေရပါသည်။ သို့သော်လည်း သူသည် စိတ်ချ လက်ချ မရှိလှပါ။ ခပ်လှမ်းလှမ်းတွင်ကား ကွမ်းယာဆိုင်လေးတစ်ခုရှိ၏။ ကွမ်းယာဆိုင်၏ ဟိုဘက်တွင်တော့ မုန့်ရောင်းနေသည့် လူငယ်တစ်ဦး ရှိပါသည်။

ကျွန်တော်ကြည့်နေစဉ်တွင်ပင် သိမ်ကြီးဈေးဘက်မှ ပလက်ဖောင်းပေါ်တွင် ဈေးရောင်းနေသူ များကို မြူနီစပယ်မှလုပ်သားများက လိုက်လံဖမ်းနေ၍ ပလက်ဖောင်းဈေးသည် အချို့သည် ကျွန်တော်ရပ်နေသော ရေခဲတိုက်ဘက်သို့ အန်ကျလာပါ၏။ ယခုကျွန်တော်မြင်တွေ့နေရသော သွားလာ လှုပ်ရှားနေကြသည့် လူများထဲတွင် တစ်ဝမ်းတစ်ခါအတွက် ရုန်းကန်နေကြသူများရှိသလို ဝမ်းဝရံ၊ ခါးလှရှံမျှသာမက ပိုပိုလျှံလျှံနှင့် သွားလာနေကြသူများကိုလည်း တွေ့ရသည်။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ၊ တစ်ဝမ်းတစ်ခါ ရုန်းကန်နေသူများရော၊ ဝမ်းဝရံ ခါးလှရှံသာမက ပိုပိုလျှံလျှံ ရှိသူများရော တွေ့တွေ့သမျှသော လူအားလုံးသည် သေမည့်နေ့ကို ဦးတည်သွားနေကြခြင်းသာဖြစ်၏။ သူတို့သည် သေမည့်နေ့ မနက်ဖြန်ရောက်မည်လား၊ သန်ဘက်ခါရောက်မည်လားကို မည်သူမျှ မသိကြပါ။ မသိကြသောကြောင့်၊ မဆင်ခြင်မိကြသောကြောင့်လည်း ဤသို့ သွားလာနေကြခြင်းဖြစ်ပါ၏။

တကယ်တော့ သေခြင်းတရားဟူသည် မရှောင်နိုင်သောတရားဖြစ်၏။ ထို့အပြင် သေခြင်းတရားသည် မကယ်နိုင်သောတရားလည်းဖြစ်သည်။ သားသေသည်ကို အမေက လိုက်၍ အမေသာ သေပါရစေတော့ဟု အယူခံဝင်၊ အသနားခံကာ တင်၍ရသော အလုပ်လည်းမဟုတ်ပါ။

နတ္တိမစ္စုဿနာဂမော - သေမင်းမရောက်လာသည့် နေရာဟူ၍ မရှိ။ သတ္တဝါတိုင်းထံသို့ သေမင်းသည် အချိန်မရွေး ရောက်လာနိုင်၏။ ရောက်မလာသေးသည်သာ ဖြစ်၏။ ရောက်မလာသည် ဟူ၍ မရှိ။ တစ်ချိန်ချိန် တော့ သူ မုချရောက်လာမည်။ မည်သူ့ ထံသို့မဆို သေမင်းသည် ဧကန် ရောက်လာမည်မှာ အမှန်ဖြစ်၏။

ထို့ကြောင့် မိမိသည်လည်း သေဘေးမှမလွတ်၊ မိမိထံသို့ သေမင်းမရောက်သေးဘဲ အခြားသူများထံသို့ ရောက်နေချိန်တွင် ငါ့ဆီမလာနှင့်ဟုဆိုကာ မောင်းထုတ်၍လည်း မရ။ အကယ်၍ သတ္တလောကသည် မဟာသမုဒ္ဒရာဟုဆိုပါက သတ္တဝါတစ်ဦး၏ တစ်ဘဝ အသက်ရှင်နေခြင်းသည် မဟာသမုဒ္ဒရာအတွင်း တစ်ခဏပွက်သည့် ရေပွက်ပမာသာဖြစ်သည်ဟု တင်စားကြ၏။

မိမိတို့ မွမ်းမံပြင်ဆင်ထားကြပြီး မိမိတို့ အလွန်တပ်မက်ကြသည့် ဤရုပ်ခန္ဓာကြီးသည် ရေပြင်ပေါ်မှ ရေမြှုပ်ကလေးနှင့် ပမာအလားတူ၏။ သမုဒ္ဒရာအတွင်း၌ ပေါ်လာသော ထိုရေမြှုပ်ကလေး တစ်ခုကို တစ်ကြိမ်သာလျှင် တွေ့မြင်နိုင်၏။ နောက်တစ်ကြိမ် ဒုတိယမြောက်ကြည့်သောအခါ ပထမရေမြှုပ်ကလေးများသည် ပျက်စီးပျောက်ကွယ်သွားကြပြီဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့်လည်း အနန္တသူရိယ အမတ်ကြီးက -

ရွှေအိမ်နန်းနှင့်၊ ကြွန်းလည်းခံ၊
 မတ်ပေါင်းရံလျက်၊ ပျော်စံရိပ်ငြိမ်၊
 စည်းစိမ်မကွာ၊ မင်းချမ်းသာကား၊
 သမုဒ္ဒရာ၊ ရေမျက်နှာထက်၊
 ခဏတက်သည့်၊ ရေပွက်ပမာ၊
 တစ်သက်လျာတည်း (ခဏတာတည်း) ။
 ဟု စပ်ဆိုသံဝေဂယူခဲ့ဖူးပါ၏။

တစ်ခါက သားသေကို ရင်ခွင်ပိုက်လျက် ကိသာဂေါတမီသည် ရတက်မအေး ပူဆွေးသောက ရောက်ခဲ့ရ၏။ ကိသာဂေါတမီ၏ ပူဆွေးသောကရောက်မှုကို ငြိမ်းအေးစေအံ့သောငှာ မြတ်စွာဘုရားသည် လူမသေဖူးသေးသော အိမ်မှ မုန့်ညင်းစေ့ကို ကိသာဂေါတမီအား ရှာခိုင်းလိုက်လေ၏။ လူမသေသော အိမ်မှ မုန့်ညင်းစေ့ရှာရာမှ ပြန်လာသော ကိသာဂေါတမီအား မြတ်စွာဘုရားက-

“ကိသာဂေါတမီ၊ မုန့်ညင်းစေ့တစ်လက်ခုပ်မျှ သင်ရခဲ့ပါသလား” ဟုမေးတော်မူလိုက်၏။

“မရခဲ့ပါ မြတ်စွာဘုရား၊ တစ်ရွာလုံးမှ အသက်ရှင်နေသူတွေထက် သေသူတွေကသာ များလှပါသည်ဘုရား”

ဂေါတမီ၊ သင်သည် ငါ့သားသာ သေသည်ဟု မှတ်ထင်ခဲ့သည်။ အမှန်အားဖြင့် ဤသေခြင်းတရားဟူသည် သတ္တဝါတွေအားလုံးတွင် အမြဲပင်ကြုံတွေ့နေရသော တရားဖြစ်၏။ သေမင်းသည် သတ္တဝါအားလုံးတို့ကို မိမိတို့အလိုဆန္ဒ မပြည့်ဝမီပင်လျှင် ပြင်းထန်သော ရေအလျဉ်ကြီးကဲ့သို့ ဆွဲငင်ဆောင်ယူလျက်ရှိ၏။

“အလျား အနံ အစောက်အားဖြင့် ကျယ်ဝန်းနက်ရှိုင်းလှသော မြစ်ကြီးတို့မှ စီးဆင်းလာသော အဟုန်အရှိန်ကြီးလှစွာသော ရေအလျဉ်ကြီးသည် အိပ်မောကျနေသော တစ်ရွာလုံးကို အောက်ထစ်ဆုံး ခွေးတစ်ကောင်မျှကိုပင် ချန်မထားခဲ့ဘဲ ကြောက်မက်ဖွယ်ရာ ကြုံးဝါးလျက် သိမ်းကျုံးဆွဲငင်ကာ ယူသွားသကဲ့သို့ သေမင်းသည် လူ နတ် ဗြဟ္မာ သတ္တဝါ ဟူသမျှကို ဆွဲငင်ခေါ်ယူမြဲပင်ဖြစ်သည်။”

ကျွန်တော်သည် လူ ဟူသမျှ သေရမည့်အရေးကို တွေးတော၍ ထိုနေရာမှ ဆက်၍ ထွက်လာခဲ့ပါသည်။ ယခုမူ လူနာသတင်းမေးရန် အချိန်အနည်းငယ် စောနေသေးသည်။ ထို့ကြောင့်လည်း ရန်ကုန်ပြည်သူ့ဆေးရုံကြီးအတွင်းရှိ အပြင်လူနာဌာနသို့သွားရန်ဟူသော ရည်ရွယ်ချက်ဖြင့် ဆက်၍ လျှောက်လာခဲ့၏။ လျှောက်လာရာတွင် ပထမ ရွှေတိဂုံဘုရားလမ်းအတိုင်း ဘုရားဘက်သို့ လျှောက်လာ ခဲ့၏။ သွားကောလိပ်ကိုဖြတ်၍ ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းလမ်းသို့ ရောက်လာသောအခါ ဆေးရုံကြီးဘက်သို့ ကွေ့ချိုးလိုက်သည်။ ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းလမ်းနှင့် ရွှေတိဂုံဘုရားလမ်းမီးပွိုင့်တွင်ကား ကလေးချီထား သော တောင်းစားသူမိခင်တစ်ဦးနှင့် အခြားကလေးငယ်နှစ်ဦးတို့သည် မီးနီ၍ ရပ်ထားသော ကားများပေါ်ရှိ

လူများထံမှ ဆယ်ပြား ငါးပြားကို တောင်းနေကြ၏။ ကလေးငယ်နှစ်ဦးအနက် တစ်ဦးမှာ အတော်ငယ်၍ စိုးရိမ်ဖွယ်ရာဖြစ်သည်။

ဤနေရာတွင် ကားများသည် အရှိန်အဟုန်လျှော့၍ သွားလာနေခြင်းကြောင့်သာ တော်ပေသေး၏။ သို့သော်လည်း ကျွန်တော်ကြည့်နေစဉ်မှာပင် ယာယီနံပါတ်သာရသေးသော ဂျပန်ကား အသစ်တစ်စင်းပေါ်မှ အမျိုးသမီးကြီးတစ်ဦးက ပြား (၅၀) တန် သို့မဟုတ် တစ်ကျပ်တန်ဟု ထင်ရသော အကြွေစေ့တစ်စေ့ကို တောင်းစားနေသော ကလေးငယ်၏ လက်ထဲသို့ ထည့်ရာ ပိုက်ဆံသည် ကလေး၏ လက်ကြားမှ ထွက်ကျသွား၏။ ကားအသစ်ပေါ်မှ ထိုအမျိုးသမီးကြီးသည် ယနေ့အဖို့ အလှူခံတွေ့သမျှကို တစ်ခုခုတော့ ဖြစ်အောင်လှူဒါန်းတော့မည်ဟု အဓိဌာန်ပြုလာဟန်လည်းရှိသည်။ ထို့ကြောင့်လည်း ကျွန်တော်က သူစီးလာသောကားကြီးကို အလှူခံပါက ဝေသန္တရာမင်းလိုများ လှူလေမလားဟုလည်း စိတ်ကူးပေါက်မိသည်။ အမျိုးသမီးကြီးသည် ခင်ပွန်းဖြစ်သူ သို့မဟုတ် သားဖြစ်သူ နိုင်ငံခြားမှပြန်လာ၍ ပါလာသော ကားသစ်ဖြင့် အစီးထွက်လာခြင်းဖြစ်ဟန်တူပါ၏။

သို့သော်လည်း ကျွန်တော်သည် ထိုအမျိုးသမီးကြီးနှင့် မော်တော်ကားအကြောင်းကို ရှည်ရှည်ဝေးဝေး မစဉ်းစားနိုင်ပါ။ ကလေးငယ်၏ လက်မှ ကျလာသောပိုက်ဆံသည် တစ်ဘက်သို့ လိမ့်၍လာပါသည်။ ကလေးကလည်း ဘာကိုမျှမမြင် ယင်းပိုက်ဆံနောက်သို့ ပြေး၍ လိုက်လာပါ၏။ ထိုအချိန်တွင် ဆေးရုံကြီးဘက်မှ မော်တော်ကားတစ်စီးသည် မီးဝါကို ဖြတ်ခွင့်ရစေရန် အရှိန်နှင့် မောင်းလာရာ ပိုက်ဆံနောက်သို့ ပြေးလိုက်နေသော ကလေးနှင့် ရင်ဆိုင်တွေ့ကြရာ ကားသမားက ကားကို အဆောတလျင် ဘရိတ်အုပ်ပါသည်။ သို့သော်လည်း ကားအရှိန်က ပြင်းသောကြောင့် ကားသည် ကလေးဆီသို့ တရွတ်တိုက် ရွေ့လာပါ၏။ ကလေးမှာလည်း ရှောင်ပြေးရန် အချိန်မရှိတော့ပါ။ ထိုအခါ ကားဆရာသည် ကလေးအားရှောင်ရန် ကားကို တစ်ဘက်သို့ ဆွဲလှည့်လိုက်ရာ ကားသည် ပလက်ဖောင်းတွင် ခေါင်းစိုက်၍ ရပ်သွားပါတော့၏။

ထိုမြင်ကွင်းကို မြင်ရသူများက ဟယ်ခနဲ ဟင်ခနဲ ဖြစ်သွားကြရသည်။ အာမေဇွိတ်သံများ၊ မော်တော်ကားကို ဘရိတ်အုပ်ရာမှ ထွက်ပေါ်လာသော အသံများသည် ပတ်ဝန်းကျင် တစ်ခုလုံးကို ရပ်တန့်စေလိုက်ပါ၏။ ထိုအချိန်တွင် ကလေးအား ကျွန်တော်ကြည့်လိုက်သောအခါ ကလေးငယ်မှာလည်း ပိုက်ဆံစေ့ကို မကောက်နိုင်ဘဲ လက်ချင်း လက်ချင်းဆုပ်ကာ လက်နှစ်ဘက်ကို ရင်တွင်ကပ်၍ အတော်ကြီး တုန်လှုပ်စွာဖြင့် ရပ်နေရှာပါ၏။ ကလေးသည် မတ်တပ်ရပ်လျက်ပင် သတိများမေ့နေသလားဟု ထင်စရာ ရှိပါ၏။

ထိုအချိန်တွင် မီးပွိုင့်က စိမ်းသွားပါ၏။ နောက်မှ ကားများကလည်း ဆက်၍ ရောက်လာရာ ကလေးငယ်သည် သူ့အသက်စွန့်၍ လိုက်ကောက်ခဲ့ရသော ပိုက်ဆံကိုမျှပင် မရှာတော့ဘဲ ပလက်ဖောင်းပေါ်သို့ ပြေးတက်လာပါ၏။ ကျွန်တော်သည် ထိုကလေးထံသို့ လျှောက်၍ သွားမိပါ၏။

ကလေးသည် အတော်လေး ကြောက်နေသေးသည်။ ကျွန်တော်က မင်းနာမည်ဘယ်သူလဲ၊ မင်းအိမ်ဘယ်မှာလဲ စသည်ဖြင့်တော့ မေးပါသေး၏။ သို့သော် သူက လုံးဝမဖြေပါ။ ခုနက မြင်ကွင်းကို တွေ့လိုက်ရသော လူနှစ်ဦး သုံးဦးသည်လည်း ကလေးနားသို့ ရောက်လာကြပါ၏။ ကလေးသည် ကျွန်တော်တို့အား ဘာမျှမပြောတော့ဘဲ သွားကောလိပ်ဘက်သို့ ဆက်၍ ထွက်သွားပါ၏။ ကျွန်တော်သည် ကလေး၏ ကျောက်ကြည့်ရင်း သွေးရဲရဲ သံရဲရဲ မမြင်လိုက်ရသည့်အတွက်ပင် ဖြစ်လာရသည့် အခြေအနေကို ကျေးဇူးတင်ရှိကာ ဆေးရုံကြီးဘက်သို့ ဆက်၍လျှောက်လာပါသည်။

ကျွန်တော် ဆက်၍လျှောက်လာစဉ် လမ်းတစ်ဖက် တီဘီဆေးရုံဘက်မှ အမျိုးသမီးငယ်တစ်ဦး လမ်းဖြတ်ကူးလာသည်ကို မြင်မိပါသည်။ ထိုအမျိုးသမီးငယ်ကို တွေ့ရသည်မှာ သူသည် ဘာကိုမျှ ဂရုမစိုက်၊ ဘာကိုမှ အလေးမထား၊ တစ်လမ်းမောင်းတွင် လျှော့ခနဲ၊ လျှော့ခနဲ မောင်းလာကြသည့် ကားများ၏အကြား ကတ္တရာလမ်းများပေါ်တွင် လျှောက်နေသည်မှာ ကန်ပေါင်တစ်ခုပေါ်တွင် အေးအေးဆေးဆေး လမ်းလျှောက်လာသလိုပင်ရှိ၏။

ထိုအမျိုးသမီးကို ကျွန်တော် ချက်ချင်းမှတ်မိသည်။ ဤအချိန် ဤနေရာတွင် သူမသည် ဘာကိစ္စကြောင့် လျှောက်၍လာသနည်း။ ထူးခြားမှုတစ်ခုခုတော့ရှိလေမည်ဟု ကျွန်တော် ချက်ချင်း သိလိုက်ပါ၏။ ထို့ကြောင့်လည်း သူ့ထံသို့သွား၍ ကျွန်တော် နှုတ်ဆက်သည်။

သူသည်ကား အခြားသူမဟုတ်၊ ကျွန်တော်နှင့် ညီအစ်ကိုရင်းချာပမာ ခင်မင်ရသူ ကိုတင်အောင်၏ အချစ်ဆုံးဇနီး မလှိုင်ပင်ဖြစ်၏။

ကျွန်ုပ်သည် အချိန်မရွေး အသင့်ရှိနေပါသည်။ စောင့်ဆိုင်းမနေရပါစေနင့်။

ဂျွန်ဘရောင်း
သေဒက်ပေးခံရသူ အမေရိကန်စာရေးဆရာတစ်ဦး

ဗိုက်သည့်အတိုင်း ရိတ်ရာ၏

ဤခရီးနီးသလား။

ကိုတင်အောင်အတွက် ဤခရီးသည် အတော်လေး နီးကပ်နေပြီဟု ဆိုနိုင်ပါသည်။ ကျွမ်းကျင်သူတို့က ရက်ပိုင်းသာ အသက်ရှင်တော့မည်ဟု ဆို၏။ ကိုတင်အောင်သည် သူချစ်သော သတင်းစာ၊ သူချစ်သောစာပေ၊ သူချစ်သောဇနီးနှင့် ကျွန်တော်တို့ကို စွန့်ခွာချင်ဦးမည် မဟုတ်ပါ။ ကိုတင်အောင်သည် သတင်းစာလောကသို့ ရောက်လာသည်မှာ အနှစ် (၂၀) ကျော်ပြီဖြစ်၏။ လွန်ခဲ့သော သုံးလလောက်က သူနှင့်ကျွန်တော် တွေ့ခဲ့ကြသေး၏။ စကားများဖောင်ဖွဲ့၍ လက်ဖက်ရည်ကျကျ တစ်ခွက်စီ သောက်ခဲ့ကြသေး၏။ ယခုတော့ ကိုတင်အောင် တစ်ယောက် စကားပင် မပြောနိုင်တော့။ သူ၏ အမြင်တို့သည်လည်း မှုန်ဝါးနေပြီဖြစ်သည်။ တစ်ခါတစ်ရံ သတိလက်လွတ်ပင်ဖြစ်နေ၏။ လုပ်ဖော် ကိုင်ဘက် ညီရင်းအစ်ကိုပမာ သံယောဇဉ်တွယ်သူတစ်ဦးကို ယခုလိုတွေ့ရတော့ များစွာ စိတ်မချမ်းမြေ့ ဖွယ်ရာဖြစ်ရ၏။ ကိုတင်အောင်၏ ဇနီးဖြစ်သူ မလှိုင်က ဖြစ်ကြောင်းကုန်စင်ကို ရှင်းပြ၏။ ကိုတင်အောင်ကို လွန်ခဲ့သောလမှစ၍ အသည်းရောဂါဖြင့် ဆေးရုံသို့တင်ထားကြောင်း၊ ယခုအခါ သတိရတစ်ချက် မရတစ်ချက် ဖြစ်နေကြောင်း၊ မည်သည့်သူငယ်ချင်း မိတ်ဆွေကိုမျှ အသိမပေးဖြစ်ကြောင်း၊ ယခုလည်း လူမမာအတွက် ပစ္စည်းတစ်ခု ဝယ်ယူရန်ရှိ၍ လဟာပြင်ဈေးသို့ ထွက်လာခြင်းဖြစ်ကြောင်းများကို ပြောပြပါသည်။

မလှိုင်သည် သူ၏ခင်ပွန်းဖြစ်သူအတွက် မည်မျှသောက ခံစားနေရသည်ကို မြင်ရုံမျှဖြင့် သိသာပါ၏။ ကျွန်တော့်ကို တွေ့သောအခါ မလှိုင်သည် ဈေးသို့ ဆက်မသွားဘဲ ရန်ကုန်ဆေးရုံကြီးရှေ့ရှိ အသည်းရောဂါ အထူးကုဌာနရှိ ခင်ပွန်းဖြစ်သူ ကိုတင်အောင် ဝေဒနာခံစားနေရသော နေရာသို့ ခေါ်ခဲ့ပါ၏။

ဝေဒနာခံစားနေရသည်ဟု ဆိုသော်လည်း ကိုတင်အောင်သည် ဘာကိုမျှ သတိမရတော့ပါ။ သူ၏ ညီဖြစ်သူက ဘေးမှ စောင့်နေပါ၏။ ကိုတင်အောင်၏ ဗိုက်ကြီးသည် ဖောင်းနေ၍ အသက်ကိုကား ပြင်းပြင်းကြီး ရှူနေပါသေး၏။ ကိုတင်အောင်သည် ယခုအခါ အသက်ရှူနေသည်မှအပ ဘာကိုမျှ သတိမရတော့ပါ။ ဒါ ငါ့ဇနီး၊ ဒါ ငါ့သား၊ ဒါ ငါ့သမီး ဟူ၍လည်း မသိနိုင်တော့ပါ။

သူ၏ သေမည့်အချိန်က ရက်ပိုင်း နာရီပိုင်းလောက်သာ ရှိပါတော့၏။ နေ့သေမလား၊ ညသေမလားဟူ၍ မည်သူမျှ မပြောနိုင်ပါ။

သေခြင်းဟူသည် သုံးမျိုးရှိပါ၏။

၁။ ခဏိက မရဏ (တစ်ခဏ သေခြင်း)

၂။ သမုတိ မရဏ (ပညတ်အားဖြင့် သေခြင်း)

၃။ သမုစ္ဆေဒ မရဏ (အဆုံးသတ် အပြတ်သေခြင်း)

တို့ဖြစ်၏။

ခက်က မရဏဟူသည် ပဝတ္ထိအခါ အသက်ရှင်ဆဲကာလဝယ် ရုပ်တရား၊ နာမ်တရားတို့၏ ဥပါဒါ၊ ဌီ၊ ဘင် (ဖြစ်၊ တည်၊ ပျက်) အားဖြင့် ချုပ်ပျက်ခြင်း အမျိုးအစားဖြစ်၏။

သမုတိ မရဏဟူသည် "ကိုဖြူသေပြီ၊ မဖြူသေပြီ" ဟူ၍ ခေါ်မှတ် ပညတ် သမုတ်အပ်သော လူနတ်များစွာ သတ္တဝါတို့၏ သေခြင်းအမျိုးအစားဖြစ်သည်။

သမုစ္ဆေဒ မရဏဟူသည် "နတ္ထိ ဒါနိ ပုနတ္ထ ဝေါ" နောက်ထပ်တစ်ဖန် ပဋိသန္ဓေ မနေရတော့ပြီ ဖြစ်သော ရဟန္တာတို့၏ သေခြင်းအမျိုးအစားဖြစ်၏။ (ဒါနိ- ယခုအခါ ယခုဘဝ ပဋိသန္ဓေတည်နေခဲ့ ပြီးသည်မှာ၊ ပုနတ္ထ ဝေါ - နောက်ထပ်တစ်ဖန် ထပ်မံ၍ ပဋိသန္ဓေနေခြင်းမည်သည်၊ နတ္ထိ- မရှိတော့ပြီ။)

ဤသည်ကား သေခြင်းသုံးမျိုးဖြစ်၏။ သေခြင်းတရား၏ သဘာဝတရားကား လေးပါးရှိသည်။ ဤလေးပါးကား-

- သေခြင်းတရား၏ အမှတ်လက္ခဏာ
- သေခြင်းတရား၏ ကိစ္စ
- သေခြင်းတရားကို မြင်ပုံအခြင်းအရာနှင့်
- သေခြင်းတရားဖြစ်ပေါ်စေရန် အနီးကပ်ဆုံးအကြောင်းအရာတို့ဖြစ်၏။

၁။ မရဏဟူသော သေခြင်းတရားတွင် လက်ရှိဘဝ၊ လက်ရှိ အနေအထားမှ ရွေ့လျော့ခြင်း ဟူသော အမှတ်အသား လက္ခဏာရှိ၏။ သေပြီဟုဆိုပါက လက်ရှိဘဝသည် မရှိတော့။ သေပြီဆိုပါက လက်ရှိဘဝသည် ရွေ့လျော့သွားရပေ၏။ ဤသည်မှာ သေခြင်းတရား၏ အမှတ်လက္ခဏာဖြစ်၏။

၂။ မရဏဟူသော ဤသေခြင်းတရား၏ ကိစ္စတာဝန်မှာ ကွေကွင်းရခြင်းဖြစ်၏။ သေပြီဟု ဆိုပါက မိမိချစ်မြတ်နိုးသော ဇနီး၊ သား၊ သမီး၊ မိဘ၊ ညီအစ်ကို မောင်နှမများနှင့် ကွေကွင်းရ၏။ မိမိ ရှာဖွေထားသော ပစ္စည်းဥစ္စာများကို ကွေကွင်းရ၏။ မိမိသံယောဇဉ်တွယ်သော မိမိရွာ၊ မိမိမြို့၊ မိမိလူမျိုး၊ မိမိနိုင်ငံ စသည်တို့ကို ကွေကွင်းရ၏။

၃။ မရဏဟူသော သေခြင်းတရားသည် ပျက်စီးခြင်းဟူသော အခြင်းအရာရှိ၏။ သေခြင်း သဘောကို စဉ်းစားသူတိုင်း ဉာဏ်တွင် သေခြင်းဟူသည် ပျက်စီးခြင်းပါတကားဟု ထင်မြင်လာနိုင်သော အခြင်းအရာရှိပါ၏။

၄။ မရဏဟူသော ဤသေခြင်းတရား ဖြစ်ပေါ်လာစေရန် နီးကပ်သော အကြောင်းတရား သည်ကား ဇရာဖြစ်၏။ ဇရာဟူသည် အိုမင်းရင့်ရော် ဆွေးမြည့်ခြင်းဖြစ်ပါ၏။ (ဇာတိကား မရဏ၏ အကြောင်းရင်းဖြစ်သော်လည်း နီးသောအကြောင်းအရာကား မဟုတ်၊ အိုမင်းရင့်ရော်ခြင်းသည်သာလျှင် မရဏ၏ နီးကပ်သောအကြောင်းတရားဖြစ်ပါသည်။)

သေခြင်းဆင်းရဲ (မရဏဒုက္ခ) ဟူသည် သေလောက်အောင် ညှဉ်းပန်း နှိပ်စက်သော ပင်ပန်း ဆင်းရဲမှုအနာရောဂါသည် လေဆန်ဘက်သို့ ရှေးရှုဆောင်ယူအပ်သော တပြောင်ပြောင် တောက်လောင် နေသည့်မီးရှူး မီးတုတ်ကဲ့သို့ ကာယိက ဒုက္ခအဖြစ် ခန္ဓာကိုယ်ကို လောင်မြိုက်စေပါ၏။

ယခု ကိုတင်အောင် ခံစားနေရသော ဒုက္ခမှာ မရဏဒုက္ခ၊ သေလောက်အောင် ညဉ့်ပန်း နှိပ်စက်ခြင်းခံနေရသော ဒုက္ခဖြစ်၏။

ထို့အပြင် သေအံ့ဆဲဆဲကာလ၌ မိမိအသက်ရှင်နေသည့်ကာလတွင် လုပ်ဆောင်ခဲ့သော အကြောင်းအကျိုး ကံတရားတို့အပေါ်မူတည်၍ ကောင်းသောဘုံဌာနသို့ ရောက်ရမည့် ပုဂ္ဂိုလ်အတွက် ယင်းဘုံဌာန၏ အရိပ်နိမိတ်၊ မကောင်းသောဘုံဌာနသို့ ရောက်မည့်သူအတွက် ယင်းဘုံဌာန၏ အရိပ်နိမိတ်များ ထင်မြင်လာသည့်အခါ စေတသိကဒုက္ခအဖြစ် စိတ်ကို လောင်မြိုက်စေပါ၏။

သေခြင်း မရဏသည် ဤနှစ်မျိုးသော ဆင်းရဲဒုက္ခကို ဖြစ်ပေါ်လာစေရန် အကြောင်းရင်း ဖြစ်သောကြောင့် ဆင်းရဲ၏ ဟုဆိုရ၏။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ လူသည် သေရမည်။ မြန်မာတို့အနေဖြင့် ဤဘဝအတွက် နောက်ဆုံး အချိန်ဖြစ်သော မသေလွန်မီ နာရီ မိနစ် စက္ကန့်ပိုင်းအချိန်သည် နောက်ဘဝအကူးအဆက်အတွက် အလွန် အရေးကြီးသည်ဟုဆို၏။ အပြေးပြိုင်ပွဲကြီးတွင် ပန်းဝင်ခါနီး အရေးကြီးသကဲ့သို့ဖြစ်၏။ ထိုအခါတွင် စိတ်ကောင်း စိတ်မြတ်ကပ်ရန် လိုသည်။ သေခါနီးအချိန်တွင် ဇောကောင်းစောနိုင်ရန်လို၏ဟု ဆိုသည်။

လူတို့သည် သေခါနီးအချိန်တွင် စိတ်ကောင်းစိတ်မြတ် ကပ်နိုင်ပါမှ စိတ်ကောင်းဇောကောင်း စောနိုင်၏။ လူ့ဘဝတစ်သက်တာတွင် စိတ်ကောင်းမရှိခဲ့သူသည် တစ်သက်လုံး လုပ်ဆောင်ခဲ့သော လုပ်ရပ်များ၏ ထင်ဟပ်မှုကြောင့် ဇောကောင်းကပ်နိုင်ရန် အမှန်ပင် ခဲယဉ်းလှသည်။ ဘဝတစ်သက်တာ တွင် စိတ်ကောင်း စေတနာကောင်းရှိ၍ အများကောင်းကျိုးအတွက် ဆောင်ကြဉ်းသူသည် သေခါနီး ကာလဝယ် ဇောကောင်းကပ်နိုင်ရန် အခွင့်အလမ်း များပြားလှ၏။

ဘဝတာတစ်ခုလုံး စိတ်ကောင်း စိတ်မြတ်ထားခဲ့ပါက သေခါနီး မရဏကာလတွင်လည်း စိတ်ကောင်း ဇောကောင်းကပ်နိုင်ရန် အခွင့်အလမ်း ပို၍များကာ ထိုအချိန်တွင် ကောင်းသော အာရုံများလည်း ထင်ဟပ်လာနိုင်၏။

သေခါနီးကာလတွင် ပေါ်ပေါက်လာတတ်သော အာရုံသုံးမျိုးမှာ

- ကံနိမိတ် (ကံအာရုံ)
- ကမ္မနိမိတ်အာရုံ
- ကတိနိမိတ်အာရုံများဖြစ်၏။

၁။ ကံနိမိတ် (ကံအာရုံ) ဟူသည်မှာ ကံဟူသည် ကုသိုလ်ကံ၊ အကုသိုလ်ကံများဖြစ်၏။ ထိုကုသိုလ်ကံနှင့် အကုသိုလ်ကံဆိုသည်မှာ ကောင်းသောစေတနာနှင့် မကောင်းသောစေတနာပင် ဖြစ်သည်။ စေတနာကို ကံဟုဆို၍ ရပါ၏။

ထိုကောင်းသော စေတနာဟူသော ကောင်းကံနှင့် မကောင်းသော စေတနာဟူသော မကောင်းကံကို မည်သူမျှမပြု၊ မိမိသည်ပင်ပြုလုပ်ခဲ့၏။ မိမိပင်လျှင် ပြောဆိုခဲ့၏။ မိမိပင်လျှင် ကြံစည် စိတ်ကူးခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

ဤကံကောင်း၊ ကံဆိုးအမျိုးမျိုးကိုလည်း သေခါနီးအချိန် မရောက်မီအချိန်ပိုင်းလေးတွင်မှ ပြုလုပ်သည် များလည်းဖြစ်နိုင်၍ ရက်ပေါင်း လပေါင်း နှစ်ပေါင်းများစွာ အတော်ကြာကပင် ပြုလုပ်သည်များလည်း ဖြစ်နိုင်သည်။ ဆိုလိုသည်မှာ လူတစ်ယောက်သည် သေနိုင်လောက်သော ရောဂါ တစ်စုံတစ်ရာ ရရှိသောအခါတွင်မှ ကောင်းမှုကို ပြုလုပ်အောက်မေ့သူများရှိသလို နှစ်၊ ရက်၊ လ အတော်ကြာကပင် ကောင်းသည့်အမှုများကို ပြုလုပ်ခဲ့ကြသူများရှိ၏။ ယခုမှ ကောင်းမှု၊ မကောင်းမှုကို ပြုသည်ဖြစ်စေ၊ အချိန်ကြာမြင့်စွာကပင် ပြုလုပ်ခဲ့သည်ဖြစ်စေ လူတွင် ကံကောင်းနှင့် ကံဆိုးဟူ၍ ရှိစမြဲဖြစ်၏။ ထိုကံကောင်း ကံဆိုးဟူ၍ ရှိသည့်အနက် ယခုကဲ့သို့ သေရာ ညောင်စောင်းလျောင်းစက်ရာ သေအံ့ဆဲဆဲအခါမျိုးတွင် ပဋိသန္ဓေအကျိုးကို ပေးနိုင်သည့်ကံသည် အကျိုးပေးခွင့် အလှည့်ကျသဖြင့် အများထဲမှ ရှေ့တန်းသို့ တိုးထွက်လာကာ ပေါ်လွင်ထင်ရှားလာတတ်သည်များရှိသည်ဟု ဆိုလို၏။

ထိုသို့ ထင်လာရာ၌ ရှေးက မိမိပြုခဲ့သော ကံကို အမှတ်ရသော အနေအားဖြင့်လည်း ထင်ဟပ်လာတတ်၏။ ယခုလောလောဆယ် အသစ်တစ်ဖန် ထပ်မံ၍ ပြုလုပ်နေရသကဲ့သို့သော အနေအထားမျိုးဖြင့်လည်း ထင်လာတတ်၏။ ဤသို့ထင်မြင်လာခြင်းကို ကံနိမိတ်ဟူသော ကံအာရုံ ထင်ခြင်းဟုဆိုရ၏။

၂။ ကမ္မနိမိတ်ဟူသည် ထိုကံကောင်း၊ ကံဆိုးအမျိုးမျိုးတို့ကို ပြုလုပ်စဉ်အခါက အသုံးပြုသော အရာဝတ္ထုများ အခြံအရံ အခြင်းအရာများဖြစ်၏။

ထိုတွင် ကောင်းမှုစေတနာ၏ ကုသိုလ်ကံဆိုင်ရာတွင် ကျောင်း၊ ကန်၊ ဘုရားစေတီများ၊ သင်္ကန်း၊ ဆွမ်း၊ ဆေး၊ ပန်း၊ ဆီမီး စသည်တို့ထင်လာတတ်၏။

မကောင်းမှုစေတနာ၏ အကုသိုလ်ကံဆိုင်ရာတွင် တုတ်၊ ဓား၊ လေး မြား စသည့်လက်နက် ကိရိယာများနှင့် သတ်ခဲပုံ၊ ခိုးခဲပုံ၊ ကျူးလွန်ခဲပုံ အခြင်းအရာများ ထင်လာတတ်၏။ ဤသို့ ကံပြုစဉ်အခါက အဖြစ်အပျက် အရာဝတ္ထု စသည်များ ထင်မြင်လာခြင်းကို ကမ္မနိမိတ်အာရုံထင်ခြင်းဟု ဆိုရ၏။

၃။ ဂတိနိမိတ်ဟူသည် မိမိလာရောက်ရမည့်၊ သွားရမည့်၊ ဖြစ်ရမည့် ဘုံဘဝဌာနများမှ အာရုံများဖြစ်၏။ (ဂတိ = လားရောက်ရမည့်ဘုံဘဝ၏ + နိမိတ္တ = အာရုံအရိပ်နိမိတ်များ) ကောင်းသော ဘုံဘဝဌာနကို သုဂတိဟုခေါ်၏။ မကောင်းသော ဘုံဘဝဌာနကို ဒုဂ္ဂတိဟုခေါ်၏။

ကုသိုလ်စေတနာ၏ ကောင်းကံအတွက် ကောင်းကျိုးရမည်ဖြစ်သော ဘုံဘဝဌာနက နတ်ဘုံဌာန၊ နတ်ဘဝဖြစ်မည်ဆိုလျှင် နတ်တို့နေရာ ပဒေသာပင် ဥယျာဉ်ပန်းမန် ဘုံဗိမာန်များ ထင်လာတတ်၏။

လူ့ဘုံဌာန လူ့ဘဝဖြစ်မည်ဆိုလျှင် အမိ၏ ဝမ်းရေ နီနီထွေးထွေး အဆင်းသဏ္ဌာန်များ ထင်လာတတ်၏။ အကုသိုလ် စေတနာ၏ မကောင်းကံအတွက် မကောင်းကျိုးရမည်ဖြစ်သော ဘုံဘဝဌာနက ငရဲဘုံဌာနဖြစ်မည်ဆိုလျှင် အလှူပြောင်ညီးငရဲမီးနှင့် ငရဲထိန်း စသည်များထင်လာတတ်၏။

ပြိတ္တာဘုံဘဝ ရောက်မည်ဆိုလျှင် တောခြေမြစ်များ၊ တောင်ခြေ သမုဒ္ဒရာကမ်းများ စသည်အားဖြင့် ထင်လာတတ်၏။ ဤသို့ ထင်လာခြင်းကို ဂတိနိမိတ် အာရုံထင်ခြင်းဟုဆိုရ၏။

မည်သူမဆို စုတေခါနီး၌ ထင်လာသော ဤကံနိမိတ်၊ ကမ္မနိမိတ်၊ ဂတိနိမိတ် သုံးပါးတွင် တစ်ပါးပါးကို အာရုံပြု၍ စိတ်အစဉ်၊ ဇောအစဉ် ဖြစ်နေရာတွင် အကျိုးပေးမည် ဖြစ်သော ကောင်းကံ ဆိုးကံ အားလျော်စွာ ဖြူစင်သော စိတ်အစဉ်၊ ဇောအစဉ်ဖြစ်စေ၊ ညစ်နွမ်းသော စိတ်အစဉ်၊ ဇောအစဉ် ဖြစ်စေ ထင်လာတတ်သည်။

ဤလိုအခါမျိုးတွင် သေလုမြောပါးဖြစ်နေသည့် ဤပုဂ္ဂိုလ်အနားတွင် ရှိနေသောသူသည် အကင်းပါး ကျွမ်းကျင်မည်ဆိုလျှင် ထိုသူ၏ ရှေ့ဘဝခရီးကို အတော်အတန် အထောက်အကူပြုနိုင်ပါသည် ဟုဆို၏။

မကောင်းသော အာရုံသို့ ဝင်မိနေသော ပုဂ္ဂိုလ်အား အနားမှ ကျွမ်းကျင်လိမ္မာ တတ်သိသော ပုဂ္ဂိုလ်အနေဖြင့် အာရုံတစ်ပါး ပြောင်းလဲသွားအောင် ပြုပြင်ဖန်တီးနိုင်စွမ်းသော ရှေးနည်း ထုံးဟောင်း ဖြစ်ခဲ့ဖူးသော နည်းကောင်း သာဓကများကား မြောက်မြားလှစွာရှိ၏။ သူ့ချည်းသက်သက် ရေးမှသာလျှင် ပြည့်စုံနိုင်ဖွယ်ရှိ၏။

ဤနေရာတွင် ဇောဟူသော ကိစ္စကိုလည်း တင်ပြလိုပါသည်။ ဇောဟူသည် ဇဝန-အရှိန်အဟုန် ဟူသော အဓိပ္ပာယ်ရှိ၏။ ထို့ကြောင့် အကြိမ်နည်းသည်ဖြစ်စေ၊ များသည်ဖြစ်စေ အရှိန်အဟုန် ပြင်းပြင်းထန်ထန် ဖြစ်ပေါ်လာသောစိတ်ကို ဇောစိတ်ဟုခေါ်ဆိုရ၏။

ဤအရှိန်အဟုန် ပြင်းထန်မှုနှင့် လျင်မြန်မှုဟူသည် ခြားနားခြင်းရှိ၏။ ဤဇောစိတ်တို့သည် အရှိန်အဟုန် ပြင်းပြင်းထန်ထန်ရှိသည်။ ထန်ထန်မာမာရှိသည်ဟူ၍သာ ဆိုလိုရင်းဖြစ်၏။ လျင်မြန်မှုရှိ၏ ဟူ၍ မဆိုလို။ ဤဇောများ၏ လျင်မြန်မှုအနေအထားကား အခြားစိတ်များနှင့် မည်သို့မျှ မခြားနား။ ပိုမို၍လည်း မလျင်မြန်ပါပေ။ အခြားစိတ်များနည်းတူ တစ်ကြိမ်ဖြစ်လျှင် စိတ္တက္ခန္ဓာ-စိတ်တို့၏ ထုံးစံအရ ခဏငယ်သုံးချက်မျှသာ အချိန်ကြာသည်ပင်ဖြစ်၏။

သို့သော် ဤဇောစိတ်တို့ကား အာရုံ၏အရသာကို ခံစားသော သဘောရှိ၏။ ကောင်းကျိုး၊ မကောင်းကျိုးကိုဖြစ်ပေါ်စေ၏။ ကောင်းသောဇောစိတ်က ကောင်းသော အကျိုးကိုပေး၏။ မကောင်းသော ဇောစိတ်က မကောင်းသော အကျိုးကိုပေး၏။

ဇောခုနစ်ချက်ရှိရာတွင် ပထမဇော စေတနာသည် ယခုတစ်ဘဝမှာပင် ဒိဌဓမ္မအကျိုးကိုပေး၏။ သတ္တမမြောက် နောက်ဆုံးဇောသည် နောက်ဘဝ (ဒုတိယဘဝ) တွင် ပဋိသန္ဓေအကျိုးနှင့် ပဝတ္တိအကျိုးတို့ အနက် နှစ်မျိုးစလုံးဖြစ်စေ၊ တစ်မျိုးမျိုးဖြစ်စေ အကျိုးပေး၏။ (ဘဝတစ်ခု စတင်ဖြစ်မှုကို ပဋိသန္ဓေဟု ခေါ်၍ ပဋိသန္ဓေတည်ပြီးမှ စ၍ သေသည်အထိ ဘဝတစ်ခုလုံးကို ပဝတ္တိဟုခေါ်သည်။) အလယ်ဇောငါးချက်သည် တတိယဘဝမှ နိဗ္ဗာန်ရသည့်တိုင်အောင် အခွင့်သာသောဘဝမှာ အခွင့်သာသလို အကျိုးပေး၏။

**"ဒါနသီလာ၊ နင်ပြုကာ၊ စေတနာဇောမကြည်၊
သို့စဉ်ပြုလို့၊ နင့်ကုသိုလ်၊ ဘယ်ကိုပေးလိမ့်မည် "**

ဟူသည့်အတိုင်း စေတနာဟူသောဇော၊ ဇောဟူသော စေတနာဟူသည့်အတိုင်း စေတနာနှင့် ဇောမှာ အတူတူသာဖြစ်၏။ စေတနာသည်ပင် ဤနေရာ၌ ဇောဟူသော အမည်ကို ခံယူထားခြင်းဖြစ်၏။ စေတနာဟူသော ဤဇောမကြည်လင်က မကြည်လင်သောအကျိုး (နောက်ကျညစ်ထေးသောအကျိုး) ကို ပေးမည်ဖြစ်၏။ ဤစေတနာဟူသော ဤဇောမကြည်ပါမှ ကြည်လင်ဖြူစင်သောအကျိုးကို ပေးမည်ဖြစ်၏။

ဤဇောသည် သေခါနီးအခါ၌ ငါးကြိမ်သာစော၏။ မှန်၏။ ဇောတို့သည် ရိုးရိုးအခါတွင် ခုနစ်ကြိမ်စောလေ့ရှိ၏။ ခုနစ်ကြိမ်ဖြစ်လေ့ရှိ၏။ သို့သော် သေခါနီးအခါ၌ကား ဇောတို့၏ တည်မှီရာ ဝတ္ထုရုပ်ကိုယ်တိုင် အားနည်းနေပြီဖြစ်သည့်အတွက် ထိုအားနည်းနေသော ဝတ္ထုရုပ်ကို မှီခိုနေရသော ဇောသည်လည်း အားနည်းသွားရခြင်းဖြစ်ပေ၏။ ထို့ကြောင့် အခါတိုင်းအချိန်များကဲ့သို့ ခုနစ်ကြိမ် မစောနိုင်တော့ဘဲ သေခါနီးတွင် ငါးကြိမ်သာ စောရခြင်းဖြစ်ပေ၏။

အကြောင်းတရား အဆင့်ဆင့်

သေရာညောင်စောင်း လျောင်းစက်ရာ နီးသောအခါ၌ ကုသိုလ်စေတနာ ကောင်းသောဇောများ စောနိုင်ဖို့ရန်လိုကြောင်း အထက်က တင်ပြခဲ့ပါ၏။ မရကာသန္ဓေ- သေဖို့ရာအခါတွင် ဖြစ်စေ၊ မျက်စိ၊ နား၊ နှာခေါင်း၊ လျှာ၊ ကိုယ်၊ စိတ်တို့၌ တိုက်ရိုက်တွေ့ကျုံ့ ဆုံစည်းလာသော အာရုံထွေပြား အစားစားတို့ အပေါ်၌ ယောနိသော မနသိကာရ - အသင့်အတော်အလျော်အားဖြင့် နှလုံးသွင်း ဆင်ခြင်နိုင်ဖို့အရေးမှာ ပုဂ္ဂိုလ်တိုင်းတွင် ရရှိနိုင်သော အခွင့်မဟုတ်၊ မိမိ၏ ကိုယ်စိတ်တို့ကို ကောင်းစွာစောင့်စည်း ထိန်းချုပ်နိုင်မှု ဟူသော အတ္တသမ္မာပဏိဓိအပေါ်တွင် များစွာတည်မှီလျက်ရှိပေ၏။ (အတ္တသမ္မာပဏိဓိ - မိမိကိုယ်ကို ကောင်းအောင် ထိန်းလို့၊ မတိမ်းစေနဲ့ ဆောက်တည်လေ။)

ဤအတ္တသမ္မာပဏိဓိဟူသော မိမိ၏ ကိုယ်စိတ်တို့ကို ကောင်းစွာ ထိန်းချုပ်စောင့်စည်းနိုင်ဖို့ရာ အခွင့်မှာလည်း သဒ္ဓမ္မဿဝန - သူတော်ကောင်းတရား ကြားနာမှတ်သားခြင်းအပေါ်တွင် များစွာ တည်မှီလျက်ရှိပေ၏။ (သဒ္ဓမ္မဿဝန - ကောင်းကျိုးဆင့်ပွား၊ မြတ်တရား၊ နာကြားမပြတ်ပေ။)

ဤသဒ္ဓမ္မဿဝနဟူသော သူတော်ကောင်းတရား နာကြားရဖို့ အခွင့်မှာလည်း သပ္ပရိသုပနိဿယ - မိကောင်း ဖကောင်း ဆရာသမားကောင်းဟူသော သူတော်ကောင်းကို မှီခိုဆည်းကပ် ရမှုအပေါ်တွင် များစွာတည်မှီလျက်ရှိပြန်၏။ (သပ္ပရိသုပနိဿယ - ပညာရှိကို (သူတော်ကောင်းကို) အရှည်ကုလို့ မှီခိုဆည်းကပ် နည်းယူလေ။)

ဤသပ္ပရိသုပနိဿယဟူသော သူတော်ကောင်းကို မှီခိုဆည်းကပ်နိုင်ဖို့ အခွင့်မှာလည်း ပဋိရူပဒေသဝါသ - သင့်တင့်လျောက်ပတ်၍ သူတော်သူမြတ်တို့ရှိရာအရပ်၌ နေရမှုအပေါ်တွင် များစွာ တည်မှီလျက်ရှိပြန်၏။ (ပဋိရူပဒေသဝါသ - ကုသိုလ်ပညာ၊ ဥစ္စာရဖို့ သင့်ရာဒေသအမြဲနေ။)

ဤပဋိရူပဒေသဝါသဟူသော သင့်တင့်လျောက်ပတ် သူတော်မြတ်တို့ရှိရာအရပ်၌ နေရဖို့အခွင့်မှာလည်း ပုဗ္ဗေစကတပုညတာ - ရှေးရှေးဘဝက (သို့မဟုတ် ရှေးအချိန်အခါက) ကုသိုလ်ကောင်းမှု ပြုစုဆည်းပူးခဲ့မှုအပေါ်တွင် များစွာတည်မှီလျက်ရှိပြန်၏။ (ပုဗ္ဗေစ ကတပုညတာ - ရှေးကတင်ကြို ပြုခဲ့ဖူးသည့်၊ ကောင်းမှုအထူးရှိပါစေ။)

ဤသို့လျှင် ကုသိုလ်စေတနာကောင်းသော ဇောများဖြစ်ပွားနိုင်ဖို့အခွင့်မှာ ဆိုခဲ့ပြီးသော အဆင့်ဆင့်သော အကြောင်းတရားများပေါ်တွင် အခြေခံလျက်ရှိရကား ကောင်းကျိုးလိုလားသော အမျိုးကောင်းသား၊ အမျိုးကောင်းသမီးတို့သည် ထိုအကြောင်းတရားများကို မိမိသန္တာန်တွင် အမြဲထားဝရ ပြည့်ဝနေစေရန် အခွင့်ကို ဖြည့်ကျင့်ဆည်းပူးရာ၏။

ဆိုခဲ့ပြီးသော အဆင့်ဆင့်သော အကြောင်းတရားများ ပျက်ပြားနေသူ၏ သန္တာန်၌ကား အယောနိသော မနသိကာရ - မသင့်မတော် မလျော်သော နှလုံးသွင်း စိတ်ထားများသာ အဖြစ်များလျက် ကုသိုလ်မဖက် အကုသိုလ်သက်သက်သာ ဖြစ်သောဇော စေတနာများသာ စောနိုင်ဖွယ်ရှိပေ၏။

ထိုအခါ မကောင်းသောစိတ်ထားနှင့် အကုသိုလ်စေတနာကံများသာ ပြန့်ပွားစည်ကားလျက် မကောင်းကျိုးများကိုသာ ခံစားရမည် ဧကန်ဖြစ်ပေ၏။

ဤသို့ဖြစ်ရသည်မှာ မည်သူ့အားသာစေ၊ မည်သူ့အားနာစေဟူသော တစ်စုံတစ်ယောက်၏ ဖန်တီးမှုအနေအထားမျိုး လုံးဝမရှိ၊ မဓနိယာမဟူသော မိမိ၏ ကိုယ်နှုတ်စိတ်တို့ဖြင့် အားထုတ်အပ်သော လုပ်ရပ်၏ အကျိုးတရားကိုသာ မိမိစံရခြင်း၊ ခံရခြင်းသဘောပင်ဖြစ်ပေ၏။ မိမိစိုက်ပျိုးသော အပင်ကို မိမိစိုက်သည့်အတိုင်း ရိတ်သိမ်းရသကဲ့သို့ရှိပေ၏။ သစ်ပင်ကိုစိုက်ရာတွင် မျိုးကောင်းမျိုးသန့်သုံးမည်။ မြေကို ကောင်းစွာ ပြုပြင်မည်။ ပေါင်းမြက်တို့ကို အစဉ်မပြတ် ရှင်းလင်းမည်။ ရေနင့် ဩဇာဓာတ်များကို လိုသလိုပေးမည်ဆိုပါက ယင်းသစ်ပင်သည် ဖွံ့ဖြိုးကြီးထွား၍ အသီးအပွင့်တို့ ဝေဆာကာ သစ်ပင်စတင် စိုက်ပျိုးစဉ်က ထားရှိလုပ်ဆောင်ခဲ့သော စေတနာအကျိုးများကို ခံစားရမည်ဖြစ်သည်။

သစ်ပင်ကို စိုက်ပျိုးရာတွင် ရရာမျိုးစေ့ကို ကောင်းစွာမပြုပြင်သော မြေတွင်စိုက်၍ ယင်းအပင်ကို စောင့်ရှောက်မှုမပြုဘဲထားခဲ့ပါလျှင် ထိုအပင်သည် ဖွံ့ဖြိုးကြီးထွားခြင်းမရှိဘဲ ကြုံလီ သေးကွေးစွာ အသီးအပွင့်တို့ပင် ဝေဆာသီးပွင့်လာမည်မဟုတ်သဖြင့် မိမိ၏ စေတနာအကျိုးပေးအတိုင်း ခံစားရမည်ဖြစ်၏။

အလားတူပင် ဘဝတွင်လည်း ကောင်းမှုနှင့် မကောင်းမှုတို့ရှိလေရာ လူ၏ ကောင်းသော စေတနာသည် ကောင်းကျိုးများကိုပေး၍ မကောင်းသော စေတနာသည် မကောင်းကျိုးများကို ပေးနိုင်ပါသည်။

ကိုတင်အောင်သည် စေတနာသဒ္ဓါတရား ပြည့်ဝသူတစ်ဦးဖြစ်သည်။ အခြားတစ်ပါးသော သူအား မနာလိုဝန်တိုသော စိတ်ကင်းသူဖြစ်၏။ မိမိ၏ အကျိုးစီးပွား တစ်စုံတစ်ရာအတွက် သူတစ်ပါး၏ အကျိုးတစ်စုံတစ်ရာ ဆုံးရှုံးရမည်ကို အလွန်စိုးရိမ်လှသူဖြစ်၏။ သူသည် ကျေးဇူးတရားကို အစဉ်သတိရ၍

လူ့ဘဝသို့ သူတစ်ထူးအား ကူညီရန်အတွက် ရောက်လာသူဟုဆိုနိုင်ပါ၏။ ဤလို ပုဂ္ဂိုလ်မျိုးသည် ကောင်းသောဇော၊ ကောင်းသောစေတနာတို့သာ စောမည့်ပုဂ္ဂိုလ်ဖြစ်သည်။

ထို့အပြင် ကိုတင်အောင်၏ မိဘများအပါအဝင် ကိုတင်အောင်နှင့် ဇနီးတို့ ကိုယ်တိုင်က ဘာသာရေးကို စွဲမြဲလေးစားကာ နူးညံ့သိမ်မွေ့သူများဖြစ်သည်။ ယခုအခါ ကိုတင်အောင်၏ ဇောအာရုံတွင် ပဒေသာပင် ဥယျာဉ်ပန်းမန် ဘုံဗိမာန်တို့ ထင်လျက်ရှိပေမည်တကား။

သေခြင်းတရားသည် မိုးကြိုးပစ်ခြင်းနှင့် အချက်နှစ်ချက်တွင် တူညီသည်။ မိုးကြိုးပစ်သံသည် ကျွန်ုပ်တို့အား တုန်လှုပ်စေပြီး မိုးကြိုးသံမကြားမီ ဖြစ်ပေါ်သောအခြေအနေက ပို၍ ကြောက်မက်ဖွယ်ရာ ကောင်း၏။

တာလက်ဘီစီကိုထွန်
အင်္ဂလိပ်အမျိုးသားဘာသာရေးခေါင်းဆောင်တစ်ဦး

ဖြစ်ခဏ၊ တည်ခဏ၊ ပျက်ခဏ

ဤခရီးနီးသလား . . .။

ယခုတော့ နီးသည်ဟု ဆိုနိုင်၏။

အဘယ်ကြောင့်နီးသည်ဟု ဆိုနိုင်သနည်းဆိုလျှင် ဖြစ်နေတာသည်လည်း တစ်ခဏသာဖြစ်၏။
တည်နေတာသည်လည်း တစ်ခဏသာဖြစ်၏။ ပျက်နေခြင်းကလည်း တစ်ခဏဖြစ်သည်။

မည်သည့်ရုပ်ဖြစ်စေ၊ နာမ်ဖြစ်စေ မလွန်ဆန်နိုင်သော သင်္ခါရသဘောတရားအရ ပထမ
ဖြစ်သည်။ နောက်တည်သည်။ ထို့နောက် ပျက်၏။ ထို့ကြောင့် ဖြစ်ခြင်းသည် တစ်ခဏဖြစ်၏။

တည်ခြင်းသည်လည်း တစ်ခဏဖြစ်သည်။ ပျက်ခြင်းသည်လည်း တစ်ခဏဖြစ်၏။

ထိုသို့ ရုပ်တရား၊ နာမ်တရားတို့ ဥပါဒ်၊ ဌီ၊ ဘင် (ဖြစ် တည် ပျက်) အားဖြင့် ချုပ်ပျက်ခြင်းကို
ခဏိက မရဏ ဟူ၍ ခေါ်၏။ ခဏိက မရဏသည် အလွန်လျင်မြန်စွာ ဖြစ်တည်ပျက်လျက်ရှိသောကြောင့်
ယင်းကို ပုထုဇဉ်တို့က ထာဝရဟု မှတ်ထင်နေကြ၏။

မိမိတို့ အထင်နှင့် အမှန်တကယ်ဖြစ်နေခြင်းက အလွန်မှ ခြားနား၏။ လူတို့သည် မိမိတို့
ဘယ်တော့မှ မသေတော့ပြီဟု ထင်မှတ်နေကြ၏။

မိမိတို့တွင်ရှိသော ရာထူး၊ အဆောင်အယောင်တို့သည် ဘယ်တော့မှ လျော့ကျမှု
မရှိတော့ဘူးဟု ထင်နေကြ၏။ မိမိတို့တွင်ရှိသော ပစ္စည်းဥစ္စာနေတို့သည် ဘယ်သောအခါမှ မပျက်သုဉ်း
တော့ဟု ထင်နေကြ၏။

မိမိတို့တွင်ရှိသော ဂုဏ်သတင်းကျော်ကြားမှုတို့သည် ထာဝရတည်နေမည်ဟု ထင်မှတ်
နေကြ၏။

မိမိတို့၌ရှိသော ဉာဏ်ပညာထက်မြက်မှုတို့သည် အစဉ်တောက်ပြောင်နေမည့်အရာဟု
ထင်နေကြ၏။

တကယ်တမ်းတွင်ကား ဥစ္စာနေ၊ ရားထူးဌာနန္တရ၊ ဉာဏ်ပညာနှင့် ဂုဏ်သတင်း
ကျော်စောမှုတို့သည် မိမိ၏ ရုပ်နှင့် နာမ်ကို မှီတွယ်၍ ဆက်တိုက်ဖြစ်ပေါ်လာရခြင်းဖြစ်၏။ တည်ရာ မှီရာ
ရုပ်နှင့် နာမ်တို့သည် ဖြစ်ခဏ၊ တည်ခဏ၊ ပျက်ခဏဖြင့် အစဉ် ဖြစ်၊ တည်၊ ပျက်လျက်ရှိရာ လူတို့က
တည်နေသည်၊ မြဲနေသည်ဟု ထင်နေသော ဥစ္စာပစ္စည်း ရာထူးဌာနန္တရ၊ ဉာဏ်ပညာ၊ ကျော်စောမှု
တို့သည်လည်း သူ၏ တည်မှီရာဖြစ်သော ရုပ်နှင့် နာမ်နည်းတူပင် ဖြစ်၊ တည်၊ ပျက်နေခြင်းဖြစ်၏။
ယင်းတို့သည်လည်း ဖြစ်ခဏ၊ တည်ခဏ၊ ပျက်ခဏဖြင့် ဖြစ်၊ တည်၊ ပျက်လျက်ရှိနေ၏။ ဖြစ်၊ တည်၊ ပျက်မှု
ကို လေ့လာသောအခါ ယင်း ဖြစ်၊ တည်၊ ပျက်တွင် စောင့်ရှောက်တတ်သော သဘောရှိသည့် ဇီဝိတခေါ်
အသက်ရှိနေသည်ကို တွေ့ရ၏။ ထိုဇီဝိတခေါ် အသက်ဓာတ်သည် မိမိကိုယ်တိုင် ဖြစ်၊ တည်၊ ပျက်ရင်း

ဖြစ်ပျက်မှု အစဉ်ကြီးကို ဆက်ကာ ဆက်ကာ လက်ဆင့်ကမ်း သယ်ဆောင်နေခြင်းကြောင့်သာ အမြဲထားဝရ တည်နေသည်ဟု အထင်ရှိနေကြခြင်းဖြစ်၏။

မီးချောင်းအဝိုင်းကို ထွန်းရာတွင် လျှပ်စစ်ဓာတ်အားတို့သည် မီးချောင်းကိုပတ်၍ ပြေးလျက် ရှိကြ၏။ ပထမအလင်းစုလေးက ရှေ့မှပြေးရင်း ပျောက်သွား၏။ နောက်အလင်းစုက သူ့နောက်မှ ကပ်လိုက်၏။ ထိုသို့ အလင်းစုငယ်များ ဖြစ်လိုက်၊ တည်လိုက်၊ ပျက်လိုက် ပြေးနေသည်ကို အမြင်အားဖြင့် မီးချောင်းသည် အစဉ်အမြဲ တည်ငြိမ်အေးဆေးစွာ လင်းနေသည်။ တစ်စုံတစ်ရာက သူ့အား မနှောင့်ယှက်သမျှ လင်းနေမည်ဟုထင်ရ၏။

လျှပ်စစ်ကို ဖြတ်လိုက်သောအခါတွင်မှ မီးငြိမ်းမည်။ သို့မဟုတ် မီးချောင်းကို ရိုက်ခွဲလိုက်သော အခါတွင်မှ မီးငြိမ်းမည်ဟု ထင်ရ၏။

သို့သော် မီးလင်းနေလျက်တွင်ပင် ယင်းလျှပ်စစ်ရောင်တို့သည် ဖြစ်လိုက်၊ တည်လိုက်၊ ပျက်လိုက်ဖြစ်နေကြ၏။ လျှပ်စစ်ရောင်တို့၏ ဖြစ်မှု၊ တည်မှု၊ ပျက်မှုတို့ ဆက်ကာဆက်ကာ ဖြစ်နေခြင်းသည်ပင် မီးလင်းနေသလို ထင်ရ၏။

အလားတူပင် ခန္ဓာကိုယ်အတွင်းဝယ် ရုပ်နှင့် နာမ်တို့သည် ဖြစ်လိုက်၊ တည်လိုက်၊ ပျက်လိုက် ဖြစ်နေကာ ယင်းရုပ်နှင့် နာမ်တို့၏ ဆက်ကာ ဆက်ကာ ဖြစ်၊ တည်၊ ပျက်နေသည့် သဘောကြောင့် ခန္ဓာကိုယ်ကြီးသည် တည်နေသည်ဟု ထင်ရ၏။

ခန္ဓာကိုယ်ကို မှီ၍ ဖြစ်ပေါ်နေသော ပစ္စည်းဥစ္စာ နေငွေကြေး အဆောင်အယောင်၊ ရာထူး ဌာနန္တရ၊ ဉာဏ်ပညာတို့နှင့် လှပခြင်း၊ ပြေပြစ်ခြင်း၊ နပျိုခြင်းတို့သည် မီးချောင်းမှ မီးလင်းနေသလို တည်နေသည်ဟု အထင်ရှိကြ၏။

သို့သော် ထိုအရာအားလုံးသည် ရုပ်နှင့် နာမ်ကို မှီ၍ ဖြစ်၊ တည်၊ ပျက်နေခြင်းသာ ဖြစ်ကြောင်းကို လူတို့က ဆင်ခြင်သုံးသပ် တရားပွားများနိုင်ပါက လူ့ဘဝအသက်ရှင်နေသော ကာလဝယ် ကောင်းရာကောင်းကြောင်းများနှင့် အမှန်တရားများ၊ တရားမျှတမှုများကို အများအပြား လုပ်ဆောင် နိုင်ခဲ့မည်ဖြစ်ပြီး သူတော်ကောင်းတရားများကိုလည်း ပွားများနိုင်ကြမည်ဖြစ်ပါ၏။

ထိုသို့ သုံးသပ်သတိချုပ်နိုင်၍ အမှန်တရား သူတော်ကောင်းစိတ်ဓာတ်ကို အစဉ် ကပ်ထားနိုင်ပါက ဘဝသည် အလွန်မှ တန်ဖိုးရှိလှ၏။ ရခဲသော လူ့အဖြစ်၊ ရခဲသောလူ့ဘဝသည် တန်ဖိုးကြီးလှ၏။ မွေးခြင်းမှ သေဆုံးခြင်းအကြား လူ့ဘဝ၏ လမ်းခရီးဝယ် ကြည်နူးခြင်း၊ ကျေနပ်ခြင်း၊ ချမ်းသာခြင်းသုခတို့ အစဉ်ရရှိ ပွားများနေနိုင်မည်ဖြစ်၏။

သေခြင်းတရားကို လေ့လာမည်ဆိုပါက ရုပ်နှင့် နာမ်တို့၏ ဖြစ်၊ တည်၊ ပျက်မှုသဘောကို ထင်ထင်လင်းလင်း အမြင်ရှင်းအောင် ပိုင်းခြားစိတ်ဖြာ၍ သိနေရန်လိုသည်။ သို့မှသာ ငါသည် ငါမဟုတ်ဟူသော အမြင်ကို အစဉ်သတိကပ်နိုင်မည်ဖြစ်ပါ၏။

အသက်ဟူသည်ကား ဇီဝိတကို ခေါ်ခြင်းဖြစ်၏။ ဇီဝိတဟူသည်ကား စောင့်ရှောက်တတ်သော ဓာတ်တစ်ခုဖြစ်၏။ ရေသည် ကြာကိုစောင့်ရှောက်သကဲ့သို့ သတ္တဝါတို့၏ ခန္ဓာကိုယ်ကို ဤအသက်ဟူသော ဇီဝိတက စောင့်ရှောက်နေခြင်းဖြစ်၏။

ထိုဇီဝိတသည် ရုပ်ဇီဝိတ၊ နာမ်ဇီဝိတဟူ၍ နှစ်ပါးရှိ၏။ ရုပ်ဇီဝိတသည် တကွဖြစ်ဘက် ရုပ်တရားတို့ကို စောင့်ရှောက်၏။ နာမ်ဇီဝိတသည် တကွဖြစ်ဘက် နာမ်တရားတို့ကို စောင့်ရှောက်၏။

လူတစ်ယောက် သို့မဟုတ် သတ္တဝါတစ်ဦး စတင်ဖြစ်လာဖို့ အရေးသည် ရှေးကံဟူသော အကြောင်းတရားပေါ်တွင် တည်မှီလျက်ရှိ၏။ ရှေးကံကြောင့် သတ္တဝါတစ်ဦး စတင်ဖြစ်ပေါ်လာခြင်းဖြစ်၏ ဟုဆို၏။ ထိုသို့ လူတစ်ယောက် သတ္တဝါတစ်ဦး စတင်ဖြစ်ပေါ်ပြီးလျှင် (ပဋိသန္ဓေ တည်နေပြီးလျှင်) ရှေးကံအကြောင်းတရား၏ တာဝန်မှာ ပြီးဆုံးသွားခဲ့ပြီဟု ဆိုနိုင်သော်လည်း ဤဇီဝိတက ဤသူ ဤသတ္တဝါ အချိန်ရှိသမျှ တည်နေနိုင်အောင် ကိုယ်ဝန်ဘဝကပင် စတင်၍ စောင့်ရှောက်ခဲ့ခြင်းဖြစ်၏။

ဥပမာ - အမေဖြစ်သူက မွေးဖွားပြီး သေဆုံးသွားသောအခါ နို့ထိန်းဖြစ်သူက ဤကလေးကို ဆက်လက်စောင့်ရှောက်ရသကဲ့သို့ ရှိပေ၏။ ကြာမျိုးစေ့က အပင်ပေါက်စေပြီးလျှင် သူ့ကိစ္စပြီးသွား၏။ ရေက ဤကြာပင်ကို ဆက်လက်တည်တံ့နေနိုင်အောင် စောင့်ရှောက်ရသကဲ့သို့ ရှိပေ၏။

ဤသို့ ဇီဝိတက ဤခန္ဓာကိုယ်ကြီးကို စောင့်ရှောက်သည်ဟုဆိုသော်လည်း ဇီဝိတကိုယ်တိုင် သည်ပင်လျှင် ဥပါဒ်၊ ဌီ၊ ဘင်အားဖြင့် ဖြစ်၊ တည်၊ ပျက်လျှင် အမြဲချုပ်ဆုံး ကွယ်ပျောက်နေရသည် ဖြစ်သောကြောင့် ဤဇီဝိတသည်လည်း သူနှင့်အတူ ဖြစ်ဖော်ဖြစ်ဘက်တရားတို့နှင့် ဖြစ်အတူ ပျက်အတူ ချုပ်ဆုံးကွယ်ပျောက်လျက်ရှိရ၏။

သို့သော် ဤဇီဝိတဟူသော အသက်ဓာတ်၏ စောင့်ရှောက်မှုသည် မိမိမချုပ်ဆုံးမီ နောက်နောက်ဖြစ်သည့် ရုပ်များကို မိမိနည်းတူ၊ မိမိကဲ့သို့ အလားတူဖြစ်စေရန် ကျေးဇူးပြုခဲ့၏။ ဤသို့ နောက်နောက်ရုပ်များကို “ငါလို ဖြစ်ရစ်ကြ၊ ငါနှင့်အလားတူ ဖြစ်ရစ်ကြ” ဟူ၍ ကျေးဇူးပြု စောင့်ရှောက်မှု ကြောင့်ပင်လျှင် ဤခန္ဓာကိုယ်ကြီးသည် အိုသာ အိုသွားသည်၊ အရပ်အနေအထားစု သဏ္ဌာန်မှာ ပြောင်းလဲ၍မသွား၊ သေသည့်တိုင်အောင်ပင် ဤပုံပန်းသဏ္ဌာန်အတိုင်းသာ ဆက်လက်တည်နေနိုင်ခြင်း ဖြစ်၏။

ရုပ်သက်ထက် စိတ်သက်မြန်

စိတ်ဟူသော နာမ်တရား၏ သဘောကား ဤသို့မဟုတ်။ အပြောင်းအလဲ အလွန်များ၏။ အလွန်လည်း လျင်မြန်၏။ အဘယ်မျှလောက် လျင်မြန်ပါသနည်းဆိုသော် ရုပ်၏ သက်တမ်းထက် စိတ်ဟူသော ဤနာမ်တရား၏ သက်တမ်းက ဆယ့်ခုနစ်ဆ ပို၍လျင်မြန်၏။ ရုပ်တရားတစ်ခါ ဖြစ်ပျက် နေချိန်တွင် စိတ်ဟူသော နာမ်တရားမှာ ဆယ့်ခုနစ်ခါဖြစ်ပျက်၍ ပြီးသွားပြီးဟု ဆိုလို၏။

ထို့ကြောင့် ရုပ်၏ သက်တမ်းသည် စိတ်ဟူသော နာမ်၏ သက်တမ်းထက် ဆယ့်ခုနစ်ဆ ရှည်ကြာ၏။ နာမ်တရား၏ သက်တမ်းသည် ရုပ်တရား၏ သက်တမ်းထက် ဆယ့်ခုနစ်ဆ ပိုမိုတိုတောင်း၏ဟု သိမှတ်ရာ၏။

သို့သော် ရုပ်၏ ဖြစ်ခြင်းခဏ၊ ပျက်ခြင်းခဏများသည် စိတ်၏ ဖြစ်ခြင်းခဏ၊ ပျက်ခြင်းခဏများနှင့် အချိန်ကာလ တူမျှကြသည်သာဖြစ်၏။ ဦးခဏမှာသာ စိတ်၏ ဦးခဏထက် ရုပ်၏ ဦးခဏက ရှည်ကြာခြင်းဖြစ်၏။

ရှင်းအောင်ဆိုရသော် မည်သည့် ရုပ်နာမ်မဆို သင်္ခါရသဘောတို့၏ ဓမ္မတာအရ -

ဥပါဒ်ကာလဟူသော ဖြစ်ခြင်းခဏ၊

ဦးကာလဟူသော တည်ခြင်းခဏ၊

ဘင်ကာလဟူသော ပျက်ခြင်းခဏဟူ၍ ရှိကြသည်သာဖြစ်၏။

ဤဥပါဒ်၊ ဦး၊ ဘင် ဟူသော ဖြစ်ခဏ၊ တည်ခဏ၊ ပျက်ခဏ သုံးခုကို ခဏငယ်သုံးခုဟုဆို၏။ တိုတောင်းလှသော အချိန်ကာလ အတိုင်းအတာမျှသာရှိသည့် ခဏလေးများဟုဆိုလို၏။

စိတ်ဟူသော နာမ်သဘောမှာ ဤသို့သော ဥပါဒ်ခဏ၊ ဦးခဏ၊ ဘင်ခဏ ဟူသော အချိန်ကာလ အတိုင်းအတာမျှသာ သက်တမ်းရှည်ကြာ၏။ ခဏကလေးဖြစ်ပြီးလျှင် ခဏကလေးတည်၍ ခဏကလေး အတွင်း ပျက်ချုပ်သွားကြ၏။ ဤခဏကလေးပေါင်းသုံးခုကို ခဏတ္တယ - ခဏကလေးသုံးခုတို့ အပေါင်း - ခဏငယ်သုံးချက် ဟုခေါ်တွင်၏။ စိတ်ဟူသော နာမ်တရားတို့သည် ဤခဏငယ် သုံးချက်ခန့်သာ သက်တမ်းရှည်ကြာ၏။ ဤကား နာမ်တရားတို့၏ ဓမ္မသဘာဝတည်း။

ရုပ်၏ သဘောမှာကား ဤကဲ့သို့သော ခဏတ္တယ - ခဏကလေးသုံးခုတို့၏ အပေါင်း၊ ခဏငယ်သုံးချက် အတွဲပေါင်း ဆယ့်ခုနစ်တွဲစာမျှ သက်တမ်းရှည်ကြာ၏။ ခဏတ္တယ - ခဏငယ်သုံးချက် အတွဲပေါင်း (အကပ်လိုက်) ဆယ့်ခုနစ်တွဲစေ့ရောက်မှ တစ်ခါချုပ်ပျက်၏။

ပုံစံထုတ်ပြရသော် - ဥပါဒ်ဟူသော ဖြစ်ဆဲခဏငယ်ကလေးအတွက် ဝလုံးတစ်လုံး၊ ဦးဟူသော တည်ဆဲခဏငယ်ကလေးအတွက် ဝလုံးတစ်လုံး၊ ဘင်ဟူသော ပျက်ဆဲခဏငယ်ကလေးအတွက် ဝလုံးတစ်လုံး စဉ်ထားပါလျှင် ပထမဝလုံးသည် စိတ်၏ ဖြစ်ဆဲခဏ (ဥပါဒ်ခဏ)၊ ဒုတိယဝလုံးသည် စိတ်၏ တည်ဆဲခဏ (ဦးခဏ)၊ တတိယဝလုံးသည် စိတ်၏ ပျက်ခဏ (ဘင်ခဏ) များဟုဆိုရ၏။ ဤသို့ဖြင့် စိတ်သည် ဝလုံး သုံးလုံး (တစ် နှစ် သုံး) စေ့ရောက်သည်နှင့် ချုပ်ပျောက်သွားတော့၏။

○	○	○
ဥပါဒ်ခဏ	ဦးခဏ	ဘင်ခဏ

(ဤနေရာ၌ တစ်ဟု ဆိုလိုက်သောအချိန်သည် စိတ်၏ ဖြစ်ဆဲခဏ - ဥပါဒ်ခဏဟု ဆိုလိုသည် မဟုတ်။ နှစ်ဟု ဆိုလိုက်သောအချိန်သည် စိတ်၏ တည်ဆဲခဏ - ဦးခဏဟူ၍ ဆိုလိုသည်မဟုတ်။ သုံးဟု ဆိုလိုက်သော အချိန်သည် စိတ်၏ ပျက်ဆဲခဏ - ဘင်ခဏဟူ၍ ဆိုလိုသည်မဟုတ်။ ဥပါဒ်၊ ဦး၊ ဘင် - ဖြစ်၊ တည်၊ ပျက် ဟူသော ဝလုံးသုံးလုံးကို တစ်နှစ်သုံးဟူ၍ အရေအတွက်ကိုသာ သုံးခြင်းဖြစ်၏။ အချိန်အတိုင်းအတာ ကြာမြင့်မှုကို ဆိုလိုသည်မဟုတ်။

တကယ်တမ်း စိတ်၏ ဖြစ်၊ တည်၊ ပျက် လျင်မြန်မှုအချိန်သည်ကား ဤတစ်ဟူသော ဆိုလိုက်သောအချိန်၊ လက်ဖြောက်တစ်ချက်တီးချိန်၊ လျှပ်စီးတစ်ခါလက်ချိန်၊ မျက်စိတစ်ခါမှိတ်ချိန် အတိုင်းအတာအချိန်ကလေးအတွင်းမှာပင် ဤစိတ်သည် ဤဥပါဒ်၊ ဦး၊ ဘင် မျိုး အပြည့်အစုံနှင့် ဖြစ်၊ တည်၊ ပျက်လျက် အကြိမ်ပေါင်း ကုဋေတစ်သိန်း အရေအတွက်ရှိအောင် ဥပါဒ်၊ ဦး၊ ဘင် အတွဲလိုက်၊ အကပ်လိုက် ဖြစ်၊ တည်၊ ပျက်ကာ ဖြစ်ချုပ်၍ သွားနိုင်စွမ်းရှိပေ၏။ ဤမျှလောက် လျင်မြန်လှ၏။)

ဤသို့ စိတ်ဟူသော နာမ်တရားသည် ဥပါဒ်၊ ဦး၊ ဘင် - ဖြစ်၊ တည်၊ ပျက်ဟူသော ခဏငယ်သုံးချက်အတွင်းမှာပင် ဖြစ်တည်လျက် ချုပ်ပျောက်သွားပေ၏။ ခဏငယ်သုံးချက်စာမျှသာ အသက်တမ်းရှည်ကြာ၏။

ရုပ်သက်ကား ဥပါဒ်၊ ဦး၊ ဘင် - ဖြစ်၊ တည်၊ ပျက်ဟူသော ဤခဏငယ် သုံးချက်ပေါင်း (အတွဲပေါင်း) တစ်ဆယ့်ခုနစ်ချက်မျှ သက်တမ်းရှည်ကြာ၏။ အထက်ကနည်းအတိုင်း ခဏငယ်တစ်ခု ဝလုံးတစ်ခုနှုန်းနှင့်ဆိုလျှင် ဝလုံးပေါင်း (၃x၁၇) ၅၁ လုံးရှိ၏။ ခဏငယ်ပေါင်း (၅၁) ချက် အသက်တမ်း ရှည်ကြာ၏ဟုဆိုလို၏။ ထို့ကြောင့် ရုပ်သက်သည် နာမ်ဟူသော စိတ်သက်ထက် ဆယ့်ခုနစ်ဆ ရှည်ကြာ၏ဟုဆိုခဲ့ခြင်းဖြစ်၏။

$$\text{ဥပါဒ်ခဏ} \quad \text{ဦးခဏ} \quad \text{ဘင်ခဏ} \quad - \quad ၃ \times ၁၇ = ၅၁$$

သို့သော် ဤသို့ရှည်ကြာခြင်း၌ ဥပါဒ်ဟူသော ဖြစ်ခြင်းခဏနှင့် ဘင်ဟူသော ဖြစ်ပျက်ခဏ များကား ရုပ်နှင့် စိတ်တို့၌ ခြားနားမှုမရှိကြ။ ရုပ်၏ ဖြစ်ဆဲခဏ (ဥပါဒ်ကာလ) သည် စိတ်၏ ဖြစ်ဆဲခဏ (ဥပါဒ်ကာလ) နှင့်ညီမျှ၏။ ထို့အတူ ရုပ်၏ ပျက်ဆဲခဏ (ဘင်ကာလ) သည်လည်း စိတ်၏ ပျက်ဆဲခဏ (ဘင်ကာလ) နှင့် ညီမျှ၏။ ခြားနားမှု ဘာမျှမရှိကြ။

ဦးကာလဟူသော အလယ်ကာလ တည်ခဏတွင်သာ ရုပ်နှင့် စိတ်တို့ ခြားနားခြင်းရှိကြ၏။ အထက်ကဆိုခဲ့သော ခဏငယ်တစ်ခု ဝလုံးတစ်လုံးနှုန်းဖြင့် စိစစ်သော် ပိုမိုနားရှင်းမည်ဖြစ်၏။

အထက်ကဆိုခဲ့သော ခဏငယ်တစ်ခု ဝလုံးတစ်လုံးနှုန်းအရဆိုသော် စိတ်သည် ဝလုံး သုံးလုံးစာ သက်တမ်းရှည်ကြာ၏။ ရုပ်သည် ဝလုံး (၅၁) လုံးစာ သက်တမ်းရှည်ကြာ၏ဟု သိခဲ့ပြီ။

ဤသို့ ဤတွက်နှုန်းကို သဘောပေါက်ပြီဆိုလျှင် အမှတ် (၁) ဝလုံးသည် ရုပ်၏ ဥပါဒ်ကာလ ဖြစ်ဆဲခဏမည်၏။ အမှတ် (၁၅) ဝလုံးသည် ရုပ်၏ ပျက်ဆဲကာလ ဘင်ခဏမည်၏။ အမှတ် (၂) ဟူသော

ဒုတိယဝလုံးမှသည် အမှတ် (၅၀) ထိ ဝလုံးများသည် ရုပ်၏ ဌီကာလ တည်ဆဲခဏဖြစ်၏။ စုစုပေါင်း (၄၉) လုံးရှိ၏။ ထို့ကြောင့် ရုပ်၏ တည်ဆဲခဏ ဌီကာလသည် ခဏငယ်ပေါင်း (၄၉) ချက် သက်တမ်း ရှည်ကြာ၏ဟု ထပ်ဆင့်သိရာ၏။

ထို့ကြောင့်

၁။ စိတ်၏ ဥပါဒ်ကာလ ဖြစ်ဆဲခဏသည် ဝလုံးတစ်လုံးစာ ခဏငယ်တစ်ချက်၊

၂။ ရုပ်၏ ဥပါဒ်ကာလ ဖြစ်ဆဲခဏသည်လည်း ဝလုံးတစ်လုံးစာ ခဏငယ်တစ်ချက်၊

၃။ စိတ်၏ ဘင်ကာလ ပျက်ဆဲခဏသည် ဝလုံးတစ်လုံးစာ ခဏငယ်တစ်ချက်၊

၄။ ရုပ်၏ ဘင်ကာလ ပျက်ဆဲခဏသည်လည်း ဝလုံးတစ်လုံးစာ ခဏငယ်တစ်ချက်၊

၅။ စိတ်၏ ဌီကာလ တည်ဆဲခဏသည် ဝလုံးတစ်လုံးစာ ခဏငယ်တစ်ချက်၊

၆။ ရုပ်၏ ဌီကာလ တည်ဆဲခဏသည်ကား ဝလုံး (၄၉) လုံးစာ ခဏငယ် (၄၉) ချက်၊

ဟူ၍ သိမှတ်ရာ၏။

ထို့ကြောင့် ရုပ်၏ ဌီကာလဟူသော တည်ခဏသည် အခြားသော ဖြစ်ခြင်း ပျက်ခြင်းတို့ထက် ခဏတာ ပို၍ကြာသောကြောင့် ရုပ်သည် တည်နေသည်ဟု အထင်ရှိနေကြခြင်းဖြစ်၏။ ရုပ်သည် ဌီကာလ တည်ခဏ၌ အခြားထက်စာလျှင် (၄၉) ဆမျှ ကြာသည်ကားမှန်၏။ သို့သော် သူကိုယ်တိုင်သည်လည်း ပျက်သုဉ်း ကွယ်ပျောက်နေရသည်သာဖြစ်၏။

လူကောင်းများသည် စောစောသေသည့်တိုင် ကျန်ရစ်မှုများရှိသော်လည်း ကြင်နာမှု ခန်းခြောက်၍ နှလုံးသားမဲ့သူအတွက်ကား အသက်တစ်ရာ နေရငြားသော်လည်း၊ ဘာတစ်ခုမျှ ကျန်ရစ်ခဲ့ သည်ဟုမရှိပါ။

၃ (စ်) ဝပ် (၁၇၇၀ - ၁၈၅၀)
အင်္ဂလိပ်လူမျိုးကဗျာဆရာကြီး

စိုင်းအောင်လှိုင်မြင့်

[သို့မဟုတ်]

မသေသင့်သေးသော လူငယ်တစ်ယောက်

ဤခရီးနီးသလား :။

“ရေအကျမှာ လိုက်သွားရင်တော့ ရခိုင်ချောင်ကို ခဏလေးပဲ”

ကျွန်တော်၏ တပည့်လည်းဖြစ်၊ ညီအစ်ကိုလို ရင်းနှီးသူလည်းဖြစ်သော ဦးသိန်းက ပြောလိုက်ပါ၏။

ကျွန်တော်က “အပြန်မှာလည်း ရန်ကုန်ကို အချိန်မီရောက်ချင်တယ်ဟု ဆိုလိုက်၏။” ထိုအခါ ကျွန်တော်တို့ကို လာကြိုသူ မိတ်ဆွေကြီး ဦးကောက်ရက “အပြန်ခရီးလဲ ကျွန်တော်တို့ ရေအတက်ကို စောင့်ထွက်ရင် မကြာပါဘူး” ဟုပြန်ပြောသည်။

ခရီးအကွာအဝေးတူသော်လည်း ရေကိုစုန်ရသော် အချိန်ကတစ်မျိုး၊ ရေကိုဆန်ရသော် အချိန်ကတစ်မျိုးဖြစ်သည်။

ချောင်းတစ်ခုအတွင်းသို့ သွားရောက်ရာတွင် ရေကို အသွားတွင် စုန်ရပါက အပြန်တွင် ဆန်ရမည်ဖြစ်၏။

သို့သော် ဤချောင်းထဲတွင်ပင် အသွားဒီရေကျနှင့် သွား၍ အပြန်ကို ရေအတက်နှင့် ပြန်နိုင်ကြောင်း ဦးသိန်းနှင့် ဦးကောက်ရတို့က ဆွေးနွေးနေကြသဖြင့် စိုင်းတစ်ယောက် သေသေချာချာ သဘောပေါက်အောင် စူးစိုက်နားထောင်နေ၏။ ဧရာဝတီမြစ်ဘေးတွင်နေခဲ့သော စိုင်းအောင်လှိုင်မြင့်သည် မြစ်ကြီးနားမှ တာလောကြီးသို့သွားလျှင် စုန်ရုံသာရှိ၍ တာလောကြီးမှ မြစ်ကြီးနားသို့လာလျှင် ဆန်ရုံသာ ရှိ၏။ ထိုအရပ်ထိုဒေသတွင် ရေအတက်အကျဟူ၍ မရှိ။

မြစ်ကြီးနားမှ ခတ်ချိုအသွားတွင် စုန်ရသည်။ သို့သော် ခတ်ချိုမှ မြစ်ကြီးနားသို့ အပြန်တွင်ကား စုန်လိုသည်ဟု စိတ်ကူး၍ မရပါ။

သို့သော် ရန်ကုန်မြို့၊ ဗိုလ်တစ်ထောင်ဆိပ်ကမ်းမှ သမ္ဗန်ဖြင့် ရန်ကုန်မြစ်အတွင်းမှ တစ်ဆင့် တွံတေးမြို့နယ်၊ ရခိုင်ချောင်ကျေးရွာသို့ သွားရာတွင်ကား ရေတက် ရေကျရှိနေ၍ အသွားကိုလည်း ရေအကျတွင် စုန်နိုင်၍ အချိန်တွက်သွားပါက အပြန်တွင်လည်း ရေအတက်တွင် စုန်နိုင်သေး၏။

ထို့ကြောင့်လည်း ရေအတက်အကျမရှိသော ဧရာဝတီမြစ်ဘေးတွင် နေထိုင်ခဲ့ရသော စိုင်းတစ်ယောက် ရေတက်ရေကျဖြင့် သွားလာလေ့ရှိသော မြစ်ဝကျွန်းပေါ်ဒေသမှ လှေသမားတို့၏ စကားကို နားမလည်နိုင်ရှာဘဲဖြစ်နေရသည်။

“ဦးသိန်း ရခိုင်ချောင်ကိုက အသွားတစ်လမ်း အပြန်တစ်လမ်းလား”

“မဟုတ်ဘူး ကိုစိုင်းရဲ့၊ ကျွန်တော်တို့ ရခိုင်ချောင်သွားမှာက အသွားလဲ ဒီလမ်းပဲ အပြန်လဲ ဒီလမ်းပဲ”

“ဒီလိုဆို အသွားမှာ ရေကိုစုန်ရရင် အပြန်မှာ ရေကိုဆန်ရမှာပေါ့၊ တစ်လမ်းတည်း အသွားရော အပြန်ပါ ရေကို စုန်နိုင်အောင် ဘယ်လိုလုပ်ရမှာလဲ ဦးသိန်းရ”

“ဒီလိုလေစိုင်းရဲ့၊ မြစ်ဝကျွန်းပေါ်က မြစ်တွေက ရေတက် ရေကျရှိတယ်။ ရေတက်နေချိန်မှာ မြစ်ဝကနေ အထက်ကို ပြန်စီးပြီး ရေကျချိန်မှာ မြစ်အတွင်းပိုင်းကနေ မြစ်ဝကို ပြန်စီးတယ်၊ ဒါကြောင့် ရေအတက်အကျရှိတဲ့ အောက်မြန်မာပြည်က မြစ်တွေမှာ သွားရတာက အသွားကိုလဲ ဒီရေတက်ချိန်မှာ စုန်လို့ရသလို အပြန်ကိုလဲ ဒီရေချိန်မှာ ရေကျနှင့်အတူ စုန်လို့ရတယ်”

“ဒီလိုဆို မြစ်တွေက မျက်နှာလိုက်တယ်ဗျာ” ဟု စိုင်းအောင်လှိုင်မြင့်က ဆိုလိုက်၏။ ထိုသို့ ဆိုလိုက်ပြီးသည်နှင့် စိုင်းသည် ကျယ်ဝန်းလှသော ရန်ကုန်မြစ်ပြင်ကို ကြည့်၍နေသည်။ ရန်ကုန်မြစ်ပြင်ဝယ် ကြက်ခြေနီအဖွဲ့ဝင် ရှမ်းအမျိုးသား လူငယ်တစ်ယောက် ဧရာဝတီမြစ်၏ ရေဆန်ကို ခက်ခက်ခဲခဲလှော်နေရသည့် မြင်ကွင်းသည် အရိပ်သဏ္ဌာန်ပေါ်၍ လာပါတော့၏။

တကယ်တော့ စိုင်းအောင်လှိုင်မြင့်သည် ကချင်ပြည်နယ် ဧရာဝတီမြစ်ဘေးမှ မထင်မရှား ရွာလေးတစ်ရွာဖြစ်သော ခေါင်းဖူးရွာဟောင်းမှ ရှမ်းအမျိုးသားလူငယ်တစ်ဦးဖြစ်၏။ လူ့အသက် အရက် (၂၀) တွင်ပင် မိခင်ဆုံးပါးခဲ့ရရှာပြီး မိခင်ဆုံးပြီး တစ်နှစ်အကြာတွင် စိုင်း၏ ဖခင်သည် နောက်အိမ်ထောင်ပြုခဲ့သည်။ ဖခင်ဖြစ်သူ နောက်အိမ်ထောင်ပြု၍ တစ်ရွာသို့ ပြောင်းသွားသောကြောင့် စိုင်းသည် အဘိုးအဘွားတို့ဖြင့် နေခဲ့ရ၏။ သို့သော် အဘိုးအဘွားတို့ကလည်း စိုင်းငယ်စဉ်ကပင် ဆုံးပါးသွားခဲ့ပေရာ စိုင်းသည် ခေါင်းဖူးရွာဟောင်းတွင် ဦးလေးတော်သူနှင့်သာ ကြီးပြင်းလာခဲ့ရ၏။

ခေါင်းဖူးရွာဟောင်းနှင့် မြစ်ကြီးနားသည် လေးဆယ့်ရှစ်မိုင်ခန့်ဝေး၏။ ဧရာဝတီမြစ်ကြောင်း လမ်းတစ်ခုတည်းဖြင့်သာ သွားလာ၍ရပြီး မြစ်ကြီးနားနှင့် ခေါင်းဖူးရွာကို စိုင်းတို့က လှေငယ်ဖြင့်သာ သွားရသည်။ လှေငယ်များနှင့် သွားပါက မြစ်ကြီးနားမှ စုန်လာလျှင် နေ့ချင်းပေါက်၍ ခေါင်းဖူးရွာဟောင်းမှ ဆန်လျှင် လမ်းတွင် နှစ်ညခန့်အိပ်ရသည်။

ခေါင်းဖူးရွာဟောင်း၏ ဧရာဝတီတစ်ဖက်ကမ်းတွင် တာလောကြီးရွာရှိသည်။ တာလောကြီး ရွာက ဧရာဝတီအရှေ့ဘက်ကမ်းတွင်ရှိ၍ ခေါင်းဖူးရွာဟောင်းက အနောက်ဘက်ကမ်းတွင်ရှိ၏။

ဤနေရာ ဤဒေသတွင် မွေးဖွားကြီးပြင်းလာသော စိုင်းသည် ဒီရေအတက်အကျကို နားမလည်။ စိုင်း နားလည်သည်က ဘဝဆိုတာ တာလောကြီးမှ မြစ်ကြီးနားသို့သွားသလို ရေစုန်ကို ဆန်ရသည်ဟု နားလည်၏။ မိမိဘဝက ဆင်းရဲပင်ပန်းလှသည်။ ထို့ကြောင့် စိုင်းက ဘဝဟူသည် ဆင်းရဲခြင်း၊ ဘဝဟူသည် ဒုက္ခဟု ငယ်စဉ်က အဓိပ္ပာယ်ဖွင့်ခဲ့၏။ လူသားတို့သည် ဘဝကိုယ်စီဖြင့် လျှောက်လမ်းနေကြပေရာ လူသားတိုင်းအတွက် ဘဝအဆန်ခရီးတို့တွင် အကူအညီလိုမည်။ ထိုသို့သော အကူအညီများကို ငါတတ်စွမ်းသမျှ ပေးဆောင်မည်။ အများသူငါအား ငါတတ်စွမ်းသမျှ ပံ့ပိုးမည်ဆိုသည့်

ကူညီရိုင်းပင်းလိုသော စိတ်အစဉ်သည် စိုင်း၏ ရင်ထဲ၌ ယင်း၏ ဘဝပေး ရေဆန်အသိဖြင့် ကိန်းအောင်းလာခဲ့၏။

ထို့ကြောင့်လည်း ခေါင်ဖူးရွာမှ တာလောကြီး၊ တာလောကြီးမှ ခတ်ချို၊ ခတ်ချိုမှ မြစ်ကြီးနားသို့ ရောက်ရှိလာသောအခါ စိုင်းသည် ရှေးဦးစွာကြက်ခြေနီလူငယ်ဘဝကို ခံယူခဲ့သည်။

စိုင်းသည် လမ်းစဉ်လူငယ်အဖွဲ့ဝင်တစ်ဦးလည်းဖြစ်၏။ ကျောင်းသားဘဝတွင် စိုင်းသည် အများတကာအား သူတတ်နိုင်သမျှ ကူညီခဲ့သည်။ အရည်အချင်းပြည့် ကြက်ခြေနီလူငယ်တစ်ဦးဖြစ်ရန် အစဉ်အမြဲ ကြိုးစားနေခဲ့၏။ ယခုကျွန်တော်တို့ ထွက်လာသော ခရီးသည် စိုင်းအပါအဝင် ကျွန်တော်တို့အား တွံတေးမြို့နယ် ရခိုင်ချောင်ကျေးရွာမှ ဖိတ်ကြားချက်အရ ယင်းရွာသို့ လေ့လာရေးခရီး ထွက်လာကြခြင်း ဖြစ်သည်။ ကျွန်တော်တို့အဖွဲ့တွင် ဦးမင်းအောင် (သတင်းထောက် မောင်လူချော)၊ ကော့မှူးသောင်းရွှေ၊ လင်းသော၊ ပန်းချီကိုရွှေဝင်း၊ ကိုစိုးလွင် အစရှိသော စာပေအနုပညာရှင်များ ပါကြသည်။ ကျွန်တော်တို့အား ရခိုင်ချောင်ကျေးရွာမှ ရွာခံများဖြစ်ကြသော ဦးသိန်းနှင့် ဦးကောက်ရတို့က ရန်ကုန်အရောက် လာရောက် ကြိုဆိုကြသည်။

ထိုသို့လာကြိုကြစဉ် အောက်ပြည်အောက်ရွာသို့ မရောက်ဖူးသော စိုင်းအောင်လှိုင်မြင့်က ရေတက် ရေကျ၏ သဘောကို သိပ်ရှင်းဟန်မတူ။ ထို့ကြောင့်လည်း ဦးသိန်းနှင့် ဦးကောက်ရတို့က ရေတက်ရေကျ၏ သဘောကို ပြောနေကြသောအခါ စိုင်းက ဝင်မေးခြင်းဖြစ်၏။

ကျွန်တော်တို့အဖွဲ့ ရခိုင်ချောင်သို့ ရောက်သောအခါ ရှေ့ဆောင်လူငယ် နွေရာသီစခန်းချ သင်တန်းတစ်ခုကို ရခိုင်ချောင်၌ စခန်းဖွင့်လှစ်လျက်ရှိရာ ထိုသင်တန်းမှ စခန်းဝင် လူငယ်များအား စာပေဗဟုသုတများကို သွားရောက် ဟောပြောခဲ့ကြ၏။

ထိုဟောပြောပွဲတွင် စိုင်းအောင်လှိုင်မြင့်က သူ့အကြောင်းကို သူပြောပြ၏။ ထိုလူငယ်များ အတွက် စိုင်းက သူ့အကြောင်းသူ ပြောပြရခြင်းသည် မှန်ကန်သော ရွေးချယ်မှုတစ်ရပ်ဖြစ်ပါသည်။ စိုင်းအောင်လှိုင်မြင့်သည် မြန်မာလူငယ်တို့အတွက် မီးရှူးရောင်ပင်ဖြစ်၏။ စိုင်းသည် မြန်မာလူငယ်တို့ အတွက် စံပြဖြစ်သည်။ သူသည် မြစ်ကြီးနားမြို့ တစ်ဘက်ကမ်း ခတ်ချိုကျေးရွာလေးတွင် လူသားတစ်ဦး အား အသက်ပေး၍ ကယ်ဆယ်ခဲ့၏။

ထိုအချိန်က စိုင်း၏ အသက်သည် (၂၂) နှစ်ဖြစ်၏။ သူသည် မြစ်ကြီးနား အစိုးရ အထက်တန်းကျောင်းတွင် ပညာဆည်းပူးသင်ကြားရင်း လမ်းစဉ်လူငယ်အဖွဲ့ဝင်၊ ကြက်ခြေနီသူနာပြုတပ်ဖွဲ့ တပ်ကြပ်အဖြစ် ဆောင်ရွက်လျက်ရှိသည်။

၁၉၇၆ ခုနှစ် ဇန်နဝါရီလ (၁၁) ရက်နေ့ မွန်းလွဲ (၂) နာရီလောက်တွင် ခတ်ချိုဆိပ်ကမ်း၌ တပ်မတော်မှ ကားတစ်စီးသည် တစ်ဖက်ကမ်းသို့ကူးရန် ဖောင်ပေါ်အတက်တွင် ဘရိတ်ချော်၍ အရှိန်လွန်ပြီး မြစ်ထဲသို့ကျသွား၏။ ကားပေါ်တွင် တပ်မတော်သားတစ်ဦးပါသွားသည်။ ထိုအခါ စိုင်းသည်

ကားရေထဲသို့ ကျသွားသည့်အသံကို ကြားရသဖြင့် ခတ်ချိုဆိပ်ကမ်းသို့ အပြေးရောက်ရှိလာပြီး ထိုရဲဘော်အား ကယ်ဆယ်ခဲ့၏။

ဧရာဝတီမြစ်ရေက ကြည်သည်။ ရေအောက်မှကားကို တွေ့နေရ၏။ ကားသည် ပက်လက်လန်နေပြီးပါသွားသော တပ်မတော်သားကို အပေါ်မှမတွေ့ရပေ။ ခတ်ချိုဆိပ်ကမ်း၌ ရေသည် (၁၈) ပေ မှ ပေ (၂၀) ထိ နက်သည့်အပြင် ရေခဲတမျှအေးလှ၏။

စိုင်းသည် ဆိပ်ကမ်းသို့ရောက်လျှင်ရောက်ချင်း ကားထဲ၌ ပါသွားသော သူ၏ အသက်ကို ကယ်ဆယ်ရန် ရေခဲရေလို အေးနေသည့် ဧရာဝတီမြစ်ထဲသို့ ခုန်ချလိုက်၏။ ထို့နောက် ကားရှိရာသို့ ဝင်သွားပြီး ကားတံခါးကိုဖွင့်ရန် ကြိုးစားသည်။ သို့သော် ကားတံခါးဖွင့်၍မရ ထိုအခါ ကား၏ အပေါက်တစ်ခုမှ အထဲသို့ ခြေနှင့်စမ်းကြည့်သောအခါ ကားကျသွားရာတွင် ကားနှင့်အတူ ပါသွားသော သူကို တွေ့ရပြီ ခက်ခက်ခဲခဲ ဆွဲ၍ထုတ်ရ၏။ ကားအပြင်ဘက်သို့ လူရောက်လာသောအခါ စိုင်းသည် ထိုလူအား မိမိကျောပေါ်သို့ တင်ကာ ဘယ်လက်နှင့် လူကိုထိန်းပြီး ညာလက်ဖြင့်ယက်၍ ရေပေါ်သို့ တက်ခဲ့၏။

ရေပေါ်သို့ ရောက်သောအခါ ဖောင်တစ်ခုကိုအားပြု၍ ကယ်ဆယ်လာသော လူနာအား ဖောင်ပေါ်သို့ တင်ရ၏။ ဆိပ်ကမ်းတွင် ကြည့်နေသော လူထုက လူနာကို ဖောင်ပေါ်သို့ ဝိုင်းကူ၍ တင်ပေးသည်။ စိုင်းသည် မိမိကိုယ်တိုင်လည်း ခက်ခက်ခဲခဲ ကုန်းပေါ်သို့တက်ကာ လူနာအား ရှေးဦးပြုစုနည်းဖြင့် ပြုစုရ၏။

လူနာသည် လုံးဝသတိမရ။ စိုင်းက လူနာကို မှောက်ထားပြီး သူ့ကျောပေါ်မှခွ၍ လက်နှစ်ဘက်ကို သူ့ဗိုက်အောက်မှ ယှက်၍ ဆွဲသည်။ သို့သော် ရေနစ်သောလူနာ၏ ဝမ်းထဲမှ ရေများက ကုန်စင်အောင်မထွက်။ ထို့ကြောင့် ဘေးမှ လူနှစ်ဦး၏ အကူအညီကိုယူကာ ရေများထွက်အောင် ပြုစုရ၏။ ထို့အပြင် လူနာသည် နှလုံးခုန်ရပ်နေ၍ အသက်ပြန်ရှူအောင်ထပ်၍ ပြုစုရပြန်၏။

ဤတွင် စိုင်းက "အဲဒီအချိန်မှာ အရေးအကြီးဆုံးက နှလုံးပြန်ခုန်ဖို့ အသက်ပြန်ရှူဖို့ပါ။ ဒါကြောင့် ကျွန်တော်လဲ ဘာကိုမှ မစဉ်းစားနိုင်ဘဲ သူ့ပါးစပ်နဲ့ ကျွန်တော့်ပါးစပ်တွေပြီး သူ့နှာခေါင်းကို လက်တစ်ဘက်နှင့်ပိတ်ပြီး လေကို သူ့အဆုတ်ထဲ မှုတ်သွင်းရပါတယ်။ အဲ လေမမှုတ်သွင်းခင် သူ့ပါးစပ်ထဲမှ အန်ဖတ်တွေကို လက်နဲ့ ကော်ထုတ်ရသေးတယ်ခင်ဗျ။ နောက် ရှေ့တန်းက ပြန်လာတဲ့ရဲဘော်ရဲ့ နှုတ်ခမ်းမွေးက လက်တစ်ဆစ်လောက်ရှည်နေတော့ ယားကျိကျိနဲ့ မှုတ်ရတာကခက်၊ ဒါပေမယ့် ကျွန်တော် ကြိုးစားပြီးဆောင်ရွက်ခဲ့တာကြောင့် သူ့နှလုံးကလဲ ခုန်လာတယ်။ အသက်လဲ ပြန်ရှူလာတယ်။ ဒီတော့မှ သူ့ကို ကျွန်တော်ဆေးရုံကိုပို့ရတာပါပဲ" ဟုပြောပြ၏။

ရှေ့ဆောင်လူငယ်များရော၊ ဆရာ ဆရာမများနှင့် ရွာသူရွာသားများပါ စိုင်း၏ ဟောပြောချက်ကို စိတ်ဝင်စားစွာ နားထောင်ကြသည်။ လူငယ်များဆိုလျှင် စွန့်စားခန်းကို

နားထောင်နေရ၍ အသက်ပင်အောင့်ထားကြဟန်တူ၏။ စိုင်း၏ အသံကဝဲသည်။ သို့သော် စိုင်းက အပြောကောင်းသူတစ်ဦးဖြစ်၏။ ဝဲနေသော သူ့အသံက တစ်မျိုးနားထောင်၍ ကောင်းနေပြန်ပါ၏။

စိုင်းသည် ထိုကဲ့သို့ လူသားတစ်ဦး၏ အသက်ကို မိမိအသက်နှင့်လဲ၍ စွမ်းစွမ်းတမံ စွန့်စား ကယ်ဆယ်ခဲ့သောကြောင့် စိုင်းအား ကမ္ဘာ့အမြင့်ဆုံး ကြက်ခြေနီဆုတံဆိပ်ဖြစ်သည့် ဟင်နရီဒူးနန့်တံဆိပ် ချီးမြှင့်ခြင်းကို ခံခဲ့ရ၏။ တာလောကြီးရွာသား စိုင်းအောင်လှိုင်မြင့်သည် ထိုနှစ် အောက်တိုဘာ (၁၅) ရက်နေ့က ရှုမေးနီးယားနိုင်ငံ ၊ ဘူခါရက်မြို့တွင် ကျင်းပသည့် အပြည်ပြည်ဆိုင်ရာ ကြက်ခြေနီညီလာခံသို့ သွားရောက်ကာ ကမ္ဘာ့အမြင့်ဆုံး ကြက်ခြေနီဆုတံဆိပ်ကို လက်ခံရယူခဲ့သည်။

ထို့နောက်သော် စိုင်းသည် ဘူခါရက်မြို့သို့ သွားရောက်ခဲ့သည်နှင့် ပတ်သက်၍ “သုံးဆယ့်တစ်ရက် နိုင်ငံခြားခရီး” ဟူသော စာအုပ်တစ်အုပ်ကို ရေးသားထုတ်ဝေခဲ့သည်။ ထို့အပြင် စိုင်းသည် “ဂျပန်ပြည်ရောက် ကြက်ခြေနီခရီးသည်” ဟူသော စာအုပ်တစ်အုပ်ကို ရေးသားခဲ့၏။ စိုင်းသည် စာပေလုပ်သား အဖွဲ့ဝင်တစ်ဦးဖြစ်၏။

စိုင်းအား မြန်မာနိုင်ငံ ကြက်ခြေနီအသင်းဌာနချုပ်တွင် ခေါ်ယူတာဝန်ပေးခဲ့ပြီး ဌာနချုပ်တွင် ကြက်ခြေနီစာစောင်ကို တာဝန်ယူထုတ်ဝေခဲ့ရ၏။ ထိုကာလများအတွင်း စာရေးဆရာ မောင်ခေတ်ထွန်း၏ မိတ်ဆက်ပေးချက်အရ စိုင်းနှင့် ကျွန်တော် သိကျွမ်းခဲ့ရ၏။ သူ၏ “ဂျပန်ပြည်ရောက် ကြက်ခြေနီခရီးသည်” စာအုပ်ကို ကျွန်တော်ပင် ထုတ်ဝေပေးခဲ့၏။

စိုင်းသည် ပွင့်လင်းတက်ကြွသူ လူငယ်တစ်ဦးဖြစ်သည်။ သူသည် လူငယ်ဘဝ မစုနှင့် တွေ့ခဲ့သည်။ မစုနှင့် မည်သို့မည်ပုံ တွေ့ဆုံခဲ့သည်ကို ကျွန်တော့်အား စိုင်းက ပြောမပြဖူးပေ။ သို့သော်လည်း စိုင်းက မစုကို ချစ်သည်။ စိုင်းနှင့် မစုတို့သည် လက်ထပ်ကြပြီးသည့်တိုင် တော်တော်နှင့် ကလေးမရကြ။ ထို့ကြောင့်လည်း ကျွန်တော်က ကလေးယူရန် မကြာခဏ တိုက်တွန်းမိသည်။ ကျွန်တော်က သားတွေ သမီးတွေ တစ်ပုံကြီးနှင့် မိသားစုကို အားကျသည်။ ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင်က ထိုသို့သော မိသားစုကို တည်ထောင်ရန် အခွင့်အရေးမရခဲ့။ သားသုံးယောက် ရပြီးသောအခါ ဇနီးဖြစ်သူက ကလေးဆက်ယူရန် အတင်းငြင်းသည်။ တစ်ဘက်မှ ဇနီးဖြစ်သူ၏ ကျန်းမာရေးကလည်း မကောင်းသဖြင့် သူ့ဆန္ဒကို ကျွန်တော်လိုက်လျောခဲ့ရ၏။ ထို့ကြောင့်လည်း အခြားသူများအား သားသမီးတွေ တစ်ပုံတစ်ပင်ကြီးရှိသော အိမ်ထောင်မျိုးများ ရရှိနိုင်အောင် မကြာခဏ တိုက်တွန်းတတ်၏။

သို့သော်လည်း စိုင်းနှင့် မစုတို့မိသားစုသည်လည်း မိသားစုဝင်များသော အိမ်ထောင်တစ်ခု ဖြစ်မလာပေ။ မစုက သားကြီးနှင့် သမီးငယ်ကို ဖွားမြင်ခဲ့၏။

စိုင်းက သူ့ရင်သွေးငယ်များအား အလွန်ချစ်သည်။ သူ့ရင်သွေးငယ်များအတွက် များစွာ စိတ်ကူးယဉ်ခဲ့သည်။ သူလိုပင် အများကို ကူညီရိုင်းပင်းလိုသူများ ဖြစ်လာစေရန်ဆန္ဒရှိ၏။

တစ်နေ့တွင်တော့ စိုင်းသည် သူ့သားကြီးဖြစ်သူ ငယ်ထိပ်ဖောင်းနေပြီး နေမကောင်းဖြစ်သော ကြောင့် ကလေးအထူးကု သမားတော်ကြီး ဦးတင်ဦးနှင့် ပြသလိုပါသည်ဟုဆို၏။ ထို့ကြောင့်လည်း

ကျွန်တော်နှင့်စိုင်းတို့သည် ဆရာဦးတင်ဦးထံ သွားကြသည်။ ဆရာက ဆေးတစ်မျိုးကိုပေး၍ ကုသပေးရာ တစ်ကြိမ်တည်းနှင့် ပျောက်သွားသည်။

တစ်ခါတွင်လည်း စိုင်းက ကြက်ခြေနီလက်စွဲဟူသော စာအုပ်တစ်အုပ်ရေးရန် ဆန္ဒရှိကြောင်း ကျွန်တော့်ကိုလာ၍ ပြောပါသည်။ ကျွန်တော်က ထိုစာအုပ်သည် လိုအပ်သော စာအုပ်ဖြစ်၍ ရေးသားရန် တိုက်တွန်းခဲ့ပါ၏။ ထိုသို့ တိုက်တွန်းစဉ်ကာလ၌ပင် စိုင်းနှင့် ကျွန်တော် မတွေ့ဖြစ်ခဲ့။ မတွေ့ခဲ့သည်က အတော်လေးကြာသည်။ ကျွန်တော်က စိုင်းတစ်ယောက် သူရေးချင်သော ကြက်ခြေနီလက်စွဲစာအုပ်ကို ရေးနေ၍ ကျွန်တော့်ထံ မရောက်ဖြစ်ဟုထင်၏။ သို့သော် ထိုသို့မဟုတ်။ ယခု ကျွန်တော်အသည်းရောဂါ အထူးကုဆေးရုံမှ ဆင်းလာသောအခါ စာရေးဆရာ မောင်ခေတ်ထွန်းနှင့် လှေကားအဆင်းတွင် တွေ့ခဲ့ကြ၏။ သူကလည်း လူနာတစ်ဦးကို လာသတင်းမေးခြင်းဖြစ်ပြီး သူက အစ်ကိုကြီး၊ စိုင်းအောင်လှိုင်မြင့် အတော်လေး နေမကောင်းဖြစ်နေသည် ဟုဆို၏။ ကျွန်တော်က ဘာဖြစ်လို့လဲ၊ ဘာရောဂါလဲဟု မေးသောအခါ သူခေါင်းထဲမှာ အကျိတ်ဖြစ်လို့ဆိုတာပဲဟု ဆိုလေ၏။ မောင်ခေတ်ထွန်း နှင့် ကျွန်တော်တို့ စိုင်းအကြောင်းကို အတော်ကြာကြာရပ်၍ စကားပြောနေမိသေး၏။ ယခုစိုင်းထံတွင် စွဲကပ်နေသော ဝေဒနာ၏အကြောင်းကို ကျွန်တော် ပြည့်စုံအောင်မသိ။ အချို့သော ဤရောဂါစွဲ ကပ်သူများသည် ခွဲစိတ်ကုသ၍ ပျောက်ကင်းသည်ကိုလည်း ကြားဖူးပါ၏။

ထိုသို့သောအသိ တစ်ပိုင်းတစ်စနှင့် ကျွန်တော်သည် အသည်းရောဂါ အထူးကုဌာနဝင်း အတွင်းမှာပင်ရှိနေသော ဦးနှောက်နှင့် အာရုံကြောဆေးကုဌာနသို့ ပြေးလာခဲ့ရပါသည်။ ဦးနှောက်နှင့် အာရုံကြောဆေးကုဌာနတွင် တံခါးပေါက်၌ စောင့်နေသောအစောင့်က ဘယ်သွားမလို့လဲဟု မေးပါသေး၏။ ကျွန်တော်က စိုင်းအောင်လှိုင်မြင့်ထံ သွားလိုပါသည်ဟု ဆိုသောအခါ သူက ရှောရှောရှူရှူပင် တက်ခွင့်ပြုလိုက်ပါသည်။ ကျွန်တော်သည် လှေကားအထစ်သုံးဆယ်ကို ပြေးတက်ခဲ့ပါ၏။ ကျွန်တော် စိုင်းထံသို့ရောက်သောအခါ သူသည် ကုတင်ပေါ်၌ ပက်လက်ဖြစ်နေပါ၏။ ဦးနှောက်အတွင်း အကျိတ်ဖြစ်ပေါ်နေသော ဝေဒနာကြောင့် သူ့အမြင်သည်လည်း မသဲကွဲတော့ပါ။ သူသည် စားပြီးသမျှ များကိုလည်း ပြန်အန်နေပြီး ဖိစီးလာသော ဝေဒနာကို ခံစားနေရပြီဖြစ်သည်။

ကျွန်တော် စိုင်းထံသို့ရောက်သောအခါ မစုသည် စိုင်း ဝေဒနာ စတင်ခံစားရပုံ အဖြစ်အပျက် အလုံးစုံပြောပြပြီး "အစ်ကိုကြီး၊ အစ်ကိုကြီးရဲ့ညီကို မကယ်နိုင်တော့ဘူးလား" ဟုဆိုကာ မစုက ငိုရှာသည်။ ကျွန်တော်က "စိုင်းအောင်လှိုင်မြင့်အား စိုင်း နေကောင်းရဲ့လား" ဟု မေးသောအခါ သူက "သက်သာပါတယ် အစ်ကို" ဟုဆို၏။

စိုင်းကိုယ်တိုင်သည်လည်း သူ့ဝေဒနာကို သူသိနေဟန်တူ၏။ သူသည် ကျွန်တော် ရောက်လာ၍လည်း ဝမ်းသာပုံရ၏။ သို့သော်လည်း စိုင်းသည် ကျွန်တော်၏လက်ကို ဆုပ်ကိုင်ကာ အံ့ကြိတ်၍ ငိုသည်။

မျက်ရည်များက သူ့ပါးပြင်အထိ စီးဆင်းလာ၏။ ကျွန်တော်က မျက်ရည်များကို သုတ်ပေးရင်း အားပေးစကားပြောသည်။

“စိုင်းကလဲ ဘာအားငယ်စရာရှိလဲ၊ စိုင်းနောက်မှာ ကြက်ခြေနီအဖွဲ့ကြီးလည်းရှိတယ်၊ မစုနဲ့ သားတွေ သမီးတွေလဲရှိတယ်၊ ကိုယ်လဲ စိုင်းဆီကို ရောက်လာပြီပဲ”

“ဟုတ်တယ် အစ်ကို၊ ကျွန်တော် ကြက်ခြေနီလုပ်ငန်းတွေလဲ ဆက်လုပ်ချင်သေးတယ်၊ စုရယ် သားနဲ့ သမီးငယ်ကိုလဲ မခွဲနိုင်သေးဘူး၊ အစ်ကိုနဲ့လဲ စာတွေ ဆက်ရေးချင်သေးတယ်၊ စာပေလောက၊ သတင်းစာလောကကိုလဲ မခွဲချင်သေးဘူး”

“စိုင်း ဝေဒနာပျောက်သွားရင် ဒါတွေအားလုံး စိုင်း လုပ်နိုင်တာပဲ၊ မစုကလဲ စိုင်းကို ထိုင်းမှာ ဆေးသွားကုဖို့ လုပ်ထားတာပဲ အားလုံးအဆင်သင့် ဖြစ်နေပြီပဲ စိုင်းရဲ့”

ထို့နောက်စိုင်းက မစုကို ကူညီဖို့ပြောသည်။ မစုက ကြက်ခြေနီအသင်းကြီးတွင် တင်ပြထားသောလျှောက်လွှာကို ကျွန်တော့်အားပေး၏။ လျှောက်လွှာတွင် မိမိ၏ ခင်ပွန်းတွင် ကွန်ပျူတာဖြင့် စမ်းသပ်ချက်အရ ဦးနှောက်တွင် အကျိတ်တစ်မျိုးရှိနေပါ၍ အချိန်မီခွဲစိတ်ကုသမှု မပြုလုပ်နိုင်ပါက အသက်အန္တရာယ်ထိခိုက်နိုင်၍ လိုအပ်ပါက ပြည်ပသို့သွားရောက် ကုသခွင့် ရရှိရေးအတွက် ကူညီပါရန် အသနားခံတင်ပြထား၏။

မစု၏ မေတ္တာရပ်ခံချက်ကို မြန်မာနိုင်ငံ ကြက်ခြေနီအသင်းက ကမ္ဘာ့ကြက်ခြေနီအသင်းသို့ တင်ပြအကူအညီတောင်းခံခဲ့ရာ ကမ္ဘာ့ကြက်ခြေနီအသင်းမှတစ်ဆင့် ၎င်း၏ဝေဒနာကို ကုသရန် ထိုင်းနိုင်ငံ ကြက်ခြေနီအသင်းမှ တာဝန်ယူခဲ့၏။

ထို့ကြောင့်လည်း စိုင်းသည် ထိုင်းနိုင်ငံတွင် သုံးလကျော်မျှ သွားရောက်၍ ဆေးဝါးကုသရန် သွားခဲ့၏။ စိုင်းရောဂါ သက်သာလာခဲ့သည်။ သို့သော် မပျောက်ကင်းခဲ့။ ထိုင်းမှ စိုင်းပြန်လာသောအခါ ရောဂါမတိုးတော့သော်လည်း သတိတရားတစ်စုံတစ်ရာချွတ်ယွင်းလာခဲ့၏။ သို့သော် သူသည် ကြက်ခြေနီလုပ်ငန်းများကိုလည်း သိနေသည်။

သူသည် ဝေဒနာပျောက်ကင်းသည်နှင့် အလုပ်သွားရမည်ဖြစ်ကြောင်း၊ ကြက်ခြေနီလူငယ်များတွေ့ဆုံပွဲအတွက် လုပ်ဆောင်ဖွယ်ရာရှိသည်များကိုလည်း ပြောပြ၏။ သို့သော် အချိန်ကြာကြာအားယူ၍ကား မပြောနိုင်ပါ။ လူမှုဝန်ထမ်းစိတ်ရှိသူ၊ ကမ္ဘာ့အမြင့်မားဆုံးဘွဲ့တစ်ခုကို ရယူထားသူ၊ ချစ်စရာသားသမီးငယ်များနှင့် လိမ္မာရေးခြားရှိသော ဇနီးရှိနေသူ၊ အများပြည်သူတို့၏ လေးစားခြင်းခံရသူတစ်ဦးသည် အသက်ရှည်ရှည်နေသင့်ပါသေး၏။

ထို့ကြောင့်လည်း စိုင်း နေထိုင်မကောင်းစဉ် ကာလတစ်လျှောက်လုံး ကျွန်တော်သည် စိုင်း သက်သာရာသက်သာကြောင်း ဆုတောင်းခဲ့ရ၏။ ထိုင်းနိုင်ငံမှ ဆေးကု၍ ပြန်လာပြီးသည့်နောက် စိုင်းသည် ကျောက်မြောင်းအိမ်တွင်ပင်နေခဲ့၏။ ကျွန်တော်တို့လည်း မကြာခဏ စိုင်းထံသို့သွား၍ သတင်းမေးရ၏။ သတင်းမေးသွားတိုင်းလည်း စိုင်းကို ကြည့်၍ စိတ်မကောင်းဖြစ်ရသည်။

မိမိ သံယောဇဉ်ရှိသည့် ကြီးကျယ်သောဝေဒနာ တစ်စုံတစ်ရာကို ခံစားနေရသူတစ်ဦးထံ လူမမာသတင်းမေးပြီးအပြန်တွင် မည်သို့ခံစားနေရသနည်းဟု ဆိုပါက ပြောပြရေးပြရန် ခဲယဉ်းသည်။ တကယ်တမ်းခံစားရမှသာ ထိုဝေဒနာ၏ အတိမ်အနက်ကို သိရှိနိုင်မည်ဖြစ်သည်။

မိသားစုအတွင်း၊ မိတ်ဆွေသင်္ဂဟများအတွင်း၊ လုပ်ဖော်ကိုင်ဘက်များအတွင်း ချည်နှောင်ထားသော သံယောဇဉ်များရှိကြ၏။ ထိုသံယောဇဉ်များကို မငဲ့မကွက် ရက်စက်စွာ ဖြတ်တောက်၍ သေရွာသို့ အလှည့်ကျချော်နေသော ရှင်သေမင်းထံ မသေပါစေနှင့်ဦး၊ မသေသင့်သေးပါ။ တစ်ရက် နေပါရစေဦး၊ တစ်ညနေပါရစေဦး၊ မှာစရာလေးတွေ မှာပါရစေဦး စသည်ဖြင့် တိုးလျှိုးတောင်းပန် အသနားခံစာတင်၍မရ။ အကယ်၍သာ ထိုကဲ့သို့သော အသနားခံစာများကို သေမင်းက လက်ခံ စဉ်းစားမည်ဆိုပါက အကောင်းဆုံးသော အသနားခံစာတစ်စောင်ကို စိုင်းအတွက် ကျွန်တော် တင်သွင်းလိုပါသည်။

(စိုင်းအောင်လှိုင်မြင့်သည် ၁၉၈၅ ခုနှစ် မတ်လ (၂၅) ရက်နေ့ က ကွယ်လွန်အနိစ္စရောက်ခဲ့ပြီး ကွယ်လွန်သူ၏ ဆန္ဒအရ ယင်း၏ ရုပ်အလောင်းကို ဆေးတက္ကသိုလ် (၁) သို့ လူဒါနီးခဲ့ပါသည်။)

ကျွန်ုပ်တို့သည် လောကကြီးကို နားမလည်ဘဲ လောကကြီးက လှည့်စားနေပါသည်ဟု ဆိုကြ၏။

တကိုး

မြင်အောင်ကြည့်၊ သိအောင်ပြော

သတိနှင့်နားထောင်

ဤခရီးနီးသလား။

ဤခရီးသည် မဝေးကွာလှပါ။ ကျွန်တော်သည် စိုင်းအောင်လှိုင်မြင့်ရှိရာ ဦးနှောက်နှင့် အာရုံကြောဆေးကုဌာနမှ ရန်ကုန်ဆေးရုံကြီးသို့ လာနေခြင်းဖြစ်ပါ၏။ ဆေးရုံရှေ့ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်း လမ်းပေါ်တွင် ကားများသည် တစ်လမ်းမောင်း ယာဉ်ကြောအတိုင်း အရှိန်နှင့်သာ မောင်းလာကြသောကြောင့် လမ်းအကူးတွင် အထူးသတိထားရ၏။

ဦးနှောက်နှင့် စိတ်ပိုင်းဆိုင်ရာ သမားတော်ကြီး ဦးညွန့်ဝင်းက ဤလမ်းတွင် မကြာခဏ ကားတိုက်မှုရှိကြောင်းနှင့် ဆေးရုံအမှုထမ်းများ ဤလမ်းပေါ်တွင် မကြာခဏ ကားတိုက်ခံရကြောင်းများကို ပြောပြဖူးပါ၏။ ထို့ကြောင့်လည်း ကျွန်တော်သည် ရန်ကုန်ဆေးရုံကြီးရှေ့ ဗိုလ်ချုပ်လမ်းကို ဖြတ်ကူးရာတွင် စိတ်ရှည်ရှည်ထား၍ ကားရှင်းအောင်စောင့်ကာ သတိနှင့်ကူးရသည်။

လမ်းတစ်ဘက်သို့ ရောက်သောအခါ ခေတ္တရပ်၍ ပတ်ဝန်းကျင်ကို လေ့လာနေမိ၏။ ရန်ကုန်ဆေးရုံကြီး၏ အရှေ့စည်းရိုးပေါ်တွင် ဧရာမညောင်ပင်ကြီး တစ်ပင်ရှိ၏။ ထိုညောင်ပင်ကြီး အောက်တွင် ပေဒင်ဆရာတစ်ဦးသည် ခုံတစ်ခုနှင့် လက်ဝါးတိုင်လောက်ရှိသော ကြော်ငြာသစ်သားပြား လေးကို ထောင်ကာထိုင်နေ၏။

သူ့ရှေ့တွင် ပေဒင်ကြည့်နေသော မိန်းမငယ်တစ်ဦးရှိ၏။ မိန်းမငယ်သည် အတော်ကြီး ဖိုသီဖတ်သီနိုင်လှ၏။ အပူသည်တစ်ဦးဖြစ်ကြောင်း ကြည့်ရုံဖြင့် သိသာလှ၏။

ပေဒင်ဆရာက စိတ်ပါလက်ပါ ဟောနေ၏။ မိန်းမငယ်၏ ညှာလက်ကို လက်ဖျားမှ ဆုပ်ထားကာ ကျောက်သင်ပုန်းပေါ်တွင် ကျောက်တံကို ထောက်ရင်း တတွတ်တွတ် ဟောနေ၏။

မိန်းမငယ်ကလည်း ခေါင်းတညိတ်ညတ်နှင့်ရှိသည်။ သူတို့၏ နောက်တွင်တော့ အဘွားအို တစ်ဦးကို တွေ့ရသည်။ အဘွားသည် ထိုဧရာမညောင်ပင်ကြီးရှိ နတ်ကွန်းတွင် ဖယောင်းတိုင်တစ်တိုင်ကို ခက်ခက်ခဲခဲ ထွန်းနေရာ၏။

အဘွား၌ ခွန်အားတို့သည်လည်း ကုန်ခန်းလှပြီဖြစ်ဟန်တူ၏။ ဖယောင်းတိုင်တစ်တိုင်ကိုပင် ခွန်နှင့် အားနှင့် မထွန်းနိုင်။ ဝေဝိုက်တိုက်နေသော လေပြည်လေသော့ကလည်း အဘွား၏ ခွန်အားချည့်နဲ့မှုကို နောက်ပြောင်နေသလိုရှိသည်။ အဘွားက မီးခြစ်ဆံကို ထုတ်၍ မီးခြစ်ကာ ဖယောင်းတိုင်ထွန်း၏။ မီးခြစ်က မီးကူးလောက်အောင် ယမ်းမပါ၍ ခြစ်မရ။ မီးမကူးသော မီးခြစ်ဆံကို အဘွားက ဘေးချထားလိုက်၏။ နောက် မီးခြစ်ဆံကိုထုတ်သည်။ ဤအဆံတွင်လည်း ယမ်းက ဖြစ်မြောက်အောင်ပါမလာ။ သည်တော့ အဘွားသည် နောက်တစ်ဆံ ထုတ်ရပြန်သည်။ သည်တစ်ဆံ

တွင်တော့ မီးစွဲလာသည်။ စွဲလာသော မီးခြစ်ဆံမှ မီးကို ဖယောင်းတိုင်သို့ ကူးယူ၏။ မီးသည် ဖယောင်းတိုင်သို့တော့ ကူးမိသည်။ သို့သော်လည်း မီးအား မကောင်းသေးမီ လေကဝင်တိုးသည်။

မီးလောင်ရာ လေပင့်ဆိုသည့်စကားအစား အခုတော့ မီးမကူးစေရန် လေနှောင့်ယှက်နေ၏။ အဘွားအိုက စိတ်ရှည်သည်။ မီးခြစ်ဆံနောက်တစ်ဆံကို ထုတ်သည်။ ထပ်၍ မီးခြစ်သည်။ လေသော့ဝင်၍ နောက်ပြန်၏။ အဘွား၏ တစ်ညီလောက် ဖယောင်းတိုင်သည် တော်တော်နှင့် မီးမကူးဘဲရှိနေ၏။

အဘွားသည် သူ၏ သားသမီး သို့မဟုတ် ဘဝကြင်ဖော် ခင်ပွန်းသည်ဖြစ်သူသည် ရန်ကုန်ဆေးရုံကြီးပေါ်တွင် တက်ရောက်ကုသနေဟန်တူ၏။ သူ၏ သားသမီး သို့မဟုတ် ခင်ပွန်းသည် အတွက် တစ်စုံတစ်ရာဆုတောင်းရန် ဤနတ်ကွန်းတွင် ဤဖယောင်းတိုင်ကို အဘွားလာရောက် ထွန်းညှိနေခြင်း ဖြစ်ဟန်တူသည်။ အဘွား၏ ဆံပင်တို့က ဝါဂွမ်းလို ဆွတ်ဆွတ်ဖြူနေသည်။ အဘွား၏ ခါးမှာ လေးကိုင်းလိုကွေးနေ၏။ ထို့ကြောင့်လည်း အဘွားသည် နတ်စင်ကို မေးစေနှင့်မိရုံသာရှိ၏။ သတိထား၍ ကြည့်မိသောအခါ အဘွား၏ ခြေတစ်ဘက်သည်လည်း ဆာနေပါသည်။

အဘွားအား ကျွန်တော် စောင့်၍ ကြည့်မနေတော့ပါ။ ရှေ့ဆက်၍ သွားရမည့်ခရီး ရှိနေသောကြောင့် ဆက်၍လာခဲ့ရာ တစ်ခုသတိထားမိသည်ကတော့ ဆေးရုံဝင်းကြီးအတွင်း၌ သန့်ရှင်းရေး လုပ်ထားခြင်းဖြစ်၏။

ဆေးရုံဝင်းကြီး အတွင်းဝယ် အတော်လေး သန့်နေသည်။ ရန်ကုန်ဆေးရုံကြီးကိုလည်း အုတ်ခဲရောင် ဆေးသုတ်ထား၏။ ဆေးရုံကြီးနှင့် အုတ်ခဲရောင်က သိပ်မလိုက်ဟု ထင်၏။ လူနာများ ပတ်ဝန်းကျင်ဝယ် သစ်သစ်လွင်လွင် အေးအေးချမ်းချမ်း အရောင်များရှိသင့်သည်ဟု ထင်ပါ၏။

အုတ်ခဲရောင်သုတ်ခြင်းက ဈေးပို၍ သက်သာသောကြောင့် ဤအရောင်ကို ရွေးချယ် ထားခြင်းလော၊ သို့မဟုတ် ဘာကြောင့် ဤအရောင်ကို ရွေးထားသည်ကိုကား ကျွန်တော်မသိ။ ခိုင်လုံသော အကြောင်းတစ်စုံတစ်ရာတော့ ရှိမည်ဟုထင်ပါ၏။

ယခု ကျွန်တော် ဖြတ်လာသောအချိန်တွင် ရန်ကုန်ဆေးရုံကြီးရှေ့တွင် အရိုးပြိုင်းပြိုင်းကျ နေသော တရုတ်စကားပင်များနှင့် ဝေဝေဆာဆာပွင့်နေသော ငှက်များကို တွေ့ရ၏။ ယင်းတို့က နွေရာသီ၏ သရုပ်သကန်များကို ပေါ်လွင်အောင် ဖော်ထားကြသည်။ ငှက်နှင့် စံကားပင်တို့သည် ဤဆေးရုံကြီးအနီးသို့ လာရောက်ဖြတ်သန်းသွားကြသော သတိရှိသူအားလုံးကို လူ့အဖြစ် လူ့ဘဝနှင့် ပတ်သက်၍ အသိတရား တစ်စုံတစ်ရာကို ပေးနေသည့်အလားရှိပါ၏။ ပန်းမန်သစ်ပင်တို့သည် တစ်ရာသီနှင့် တစ်ရာသီ၊ တစ်ပင်နှင့် တစ်ပင် မတူကြပေ။

ယခုအချိန်သည် ငှက်တို့ မင်းမူနေချိန်ဖြစ်၏။ နွေဥတုသည် တရုတ်စကားပင်တန်းကို နှိပ်စက်ထားဟန်ရှိ၏။ တရုတ်စံကားပင်များတွင် အပွင့်နှင့် အရွက်တို့ ဆိတ်သုဉ်း၍ အရိုးပြိုင်းပြိုင်း ကျနေသည်။ သို့သော်လည်း ဤအချိန်တွင် ငှက်တို့က ဝင်းဝါနေသည်။ သို့သော် ငှက်တို့ အလှ မပြနိုင်ချိန်တွင်တော့ တရုတ်စံကားပင်တို့က အဆုပ်လိုက် အဆုပ်လိုက် ပွင့်ကာ ထည်ထည်ဝါဝါကြီး အလှပြခဲ့ကြပြီးဖြစ်၏။

ငပန်းနှင့် စံကားပန်းတို့ကဲ့သို့ပင် လူ့ဘဝ လူ့လောကတွင်လည်း လူတိုင်းအမြဲ အနိုင်ရ နေသည်မဟုတ်၊ ဗုံလုံတစ်လှည့်၊ ငါးပျံတစ်လှည့်၊ ဘတစ်ပြန် ကျားတစ်ပြန်လည်းရှိသည်။ ငါ့မှာ ရာထူးရှိသည်။ ရွှေရှိသည်။ ငွေရှိသည်။ ဆွေမျိုးရှိသည်ဟူ၍ ဘဝ၏ သဘာဝတရားကို မမေ့လျော့သင့်။ ဘဝတွင် ရာထူးဟူသည်ကလည်း လျော့ပါးနိုင်၏။ ရွှေ ငွေဆိုသည်ကလည်း ပျက်စီးနိုင်သည်။ ဆွေမျိုး မိတ်သဟာဆိုသည်ကလည်း ပေးနိုင်ပါမှ ခင်မင်၊ ဂုဏ်ရှိမှ ဆွေမျိုးတော်ချင်ကြသူများလည်းရှိ၏။

ယခုတော့ ခရီးသွားတို့သည် ငပင်၏ ဝင်းဝါသောအလှကို ကြည့်၍ တရုတ်စံကားပင်များကို သတိမမူကြပေ။ တရုတ်စံကားပန်းတို့ ဝေဆာနေချိန်တွင်လည်း ငပင်များသည် အရိုးပြိုင်းပြိုင်းထကာ လမ်းဘေးမှာ တွေ့ရသော သစ်ပင်တစ်ပင်နယ် ခရီးသွားတို့၏ အာရုံကို မည်သို့မျှ လှုပ်ရှားအောင် လုပ်ဆောင်နိုင်ကြမည် မဟုတ်ပါ။

ကျွန်တော်ရှေ့သို့ ဆက်လာသောအခါတွင်ကား ရန်ကုန်ဆေးရုံကြီးရှေ့တွင် ကျွန်းပင်ကြီး တစ်ပင်ကို တွေ့ရသည်။ ကျွန်းဟူသည်ကား မြန်မာတို့အတွက် ဂုဏ်ယူစရာဖြစ်၏။ မြန်မာ့ကျွန်းသည် ကမ္ဘာ့အလယ်တွင်ပင် ဝင့်ထည်ဂုဏ်ယူရသည်။ ထို့ကြောင့်လည်း ပြပွဲကြီးများတွင် မကြာခဏ ကျွန်းပင်၊ ကျွန်းသား၊ ကျွန်းပစ္စည်းများအား အသားပေးပြသထားသည်ကို ကြည့်ရှုလေ့လာခဲ့ရ၏။ စာအုပ်စာတမ်းများ တွင်လည်း မြန်မာ့ကျွန်းကို အလေးထားရေးသားကြသည်များကို မကြာခဏဖတ်ရပါသည်။

တစ်ခါက ကျွန်တော်တို့သည် ကသာသစ်တောကြိုးဝိုင်းအတွင်း သွားရောက် လေ့လာခဲ့ရာ ယင်းမှ ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ဦးက ကျွန်းပင်များကိုပြသ၍ ကျွန်းအကြောင်း တစ်နေကုန် ပြောပြရာ ကျွန်းနှင့် ပတ်သက်၍ နောက်တစ်နေ့ ဆက်ပြောရန်ပင် သူတို့ အကြောင်းအရာ အများအပြား ကျန်နေဟန် ရှိပါသေး၏။

သို့သော် ယခု ရန်ကုန်မြို့ ဆေးရုံကြီးရှေ့တွင် တွေ့ရသော ကျွန်းပင်ကြီးကား ထိုသို့မဟုတ်။ ဤကျွန်းပင်ကို မည်သူကမှလည်း ဂရုမစိုက်ကြ။ ဤနေရာ ဤဒေသသို့ ရောက်လာကြသူများသည် ဤကျွန်းပင်ကြီးအား ဂရုပြုနိုင်သော အနေအထားလည်းရှိကြဟန် မတူပါ။ ထို့ထက်ဆိုးသော အဖြစ်က ထိုကျွန်းပင်ကြီးကို ညောင်ပင်က မျိုထားသည်။ ညောင်ပင်သည် ကျွန်းပင်ကို မှီ၍ ပေါက်ခဲ့ရာမှ ယခုတော့ ညောင်က ကျွန်းကို မျိုမိထားပြီဖြစ်၏။

လူ့ဘဝ လူ့အဖြစ်တွင် ယခုလို ညောင်မျိုခံရသော ကျွန်းဘဝကဲ့သို့ ခံစားနေရရှာသူများ မည်မျှ ရှိမည်မသိ။

ကျွန်တော်သည် ထိုသို့ဖြင့် ကြည့်ရှုရင်း ဆက်၍လျှောက်လာခဲ့ရာ ဆေးရုံကြီး ဆင်ဝင်အောက်သို့ ရောက်ရှိလာပါသည်။ ရန်ကုန်ဆေးရုံကြီး ဆင်ဝင်အောက် ခုံပေါ်တွင် လူငယ် လေးငါးဦး ထိုင်နေ၏။ ဆေးရုံကြီး၏ရှေ့ပေါက် တံခါးသည်လည်း ပိတ်ထားဆဲဖြစ်သည်။ ဘေးပေါက်မှ တော့ အဝင်အထွက်ရှိနေပါ၏။ ကျွန်တော်သည် ဆေးရုံကြီးအဆောင် (၇) တွင် လူနာမေးရန်ကိစ္စက ရှိနေပါ၏။

ဆေးရုံအဝင်ဝတွင်ကား လူနာများကို ထမင်းပို့ချိန်၊ လူနာကြည့်ချိန်နှင့် ဆေးရုံအတွင်း၌ သန့်ရှင်းရေးလုပ်ငန်းများ လုပ်ဆောင်ရန် ပြည်သူလူထုအား မေတ္တာရပ်ခံချက်များကို စာဖြင့်ရေးကာ အဝင်ဝတွင် ချိတ်ဆွဲထား၏။ ထို့အပြင် ဝန်ထမ်းများအား တံစိုးလက်ဆောင် မပေးရန်၊ တံစိုးလက်ဆောင် တောင်းပါက ချက်ချင်းတိုင်ကြားပါရန်နှင့် အကြံပေးစာ၊ တိုင်စာများအတွက်လည်း စာပုံးတစ်ပုံးကို တွေ့ရှိပါ၏။ သို့သော်လည်း ကျွန်တော်ခေတ္တရပ်၍ သတိထားမိသလောက် ဤမေတ္တာရပ်ခံချက်များကို ဂရုတစိုက် ဖတ်ရှုမိသူများကို မတွေ့ရပါ။ ထို့အပြင် ရန်ကုန်ဆေးရုံကြီးအဝင်တွင် အစောင့်ကျနေသူများ သည်လည်း ယင်းသတိပေးစာ၊ မေတ္တာရပ်ခံစာများကို ဖတ်တတ်ဟန် မတူကြပါ။

ယခုအချိန်သည် ဧည့်သည်လာချိန် မဟုတ်သေး။ သို့သော်လည်း ဧည့်သည်များက ဘေးပေါက်မှ အတက်အဆင်းရှိနေပါ၏။

ကျွန်တော်သည် အချိန်ပိုနေ၍ ဆေးရုံကြီးဆင်ဝင်အောက်မှ အရေးပေါ် လူနာဌာနဘက်သို့ ဆက်၍ လာခဲ့သည်။ ဤနေရာတွင်မှ သေခြင်းတရားနှင့် သေအံ့ဆဲဆဲ မြင်ကွင်းတို့ကို မြင်လာရသည်။ စိတ်ခြောက်ခြားဖွယ်၊ တုန်လှုပ်ဖွယ်ရာတို့သည်လည်း ဤနေရာတွင် ရှိနေပါသည်။

ရန်ကုန်ဆေးရုံကြီး အရေးပေါ်လူနာလက်ခံရာ ဤနေရာတွင် ထိခိုက်ဒဏ်ရာကုဌာန၊ အရေးပေါ် ခွဲစိတ်ကုဌာန စသည်တို့ရှိ၏။

ကျွန်တော်ရောက်သွားချိန်တွင် အိန္ဒိယအမျိုးသား လေးဦးတို့သည် သူတို့၏ သူငယ်ချင်း သို့မဟုတ် သားချင်းတစ်ဦးဦးဖြစ်ဟန်တူသော လူနာတစ်ဦးကို သုံးဘီးဖြင့်တင်၍ ခေါ်လာ၏။ ထိုလူနာအတွက် သေခြင်းတရားသည် မဝေးတော့ကြောင်း မြင်ရုံဖြင့်သိသာလှသည်။

လူနာဦးခေါင်းသည် လေးလံသောအရာတစ်ခုခုဖြင့် အရိုက်ခံထားရဟန်တူ၏။ ထို့အပြင် အခြားဒဏ်ရာတစ်ခုမှလည်း သွေးများ ယိုစီးကျနေသည်မှာ မြင်၍မကောင်း၊ သယ်လာသူတို့၏ အင်္ကျီ၊ လုံချည်များ အားလုံးလိုလို သွေးစွန်းလျက်ရှိကြသည်။

ယင်းဝေဒနာရှင် အိန္ဒိယအမျိုးသားကြီးသည် အသက်ငါးဆယ်ခန့်ရှိသည်။ သူ၏ ဇနီးဖြစ်သူဟု ထင်ရသော အိန္ဒိယအမျိုးသမီးကြီးတစ်ဦးနှင့် အခြားတစ်ဦးတို့သည်လည်း အခြားသုံးဘီးကားတစ်စီးနှင့် ရောက်လာပြန်သည်။ အမျိုးသမီးကြီးက ယူကျုံးမရဖြစ်ကာ စိုးရိမ်ပူပန်မှုများ ဖြေမဆည်နိုင်စွာဖြင့် ငိုကြွေးနေရှာ၏။

အသက်ငါးဆယ်အရွယ် ဤအမျိုးသားကြီးအား ဘယ်သူက ဘာပြု၍ သေလောက်အောင် ရိုက်လိုက်သည်မသိ။ တွေ့ရသည့်မြင်ကွင်းက ငှက်ပန်းဝါဝါလေးများ ကြည့်ရသလို ပသာဒမရှိ။ ထိတ်လန့် ချောက်ချားဖွယ်ရာဖြစ်သည်။ အိန္ဒိယအမျိုးသားများသည် သူတို့လူနာအား အတွင်းဘက်သို့ သယ်ယူ သွားကြ၏။

ကျွန်တော်သည် ဆက်၍ လျှောက်လာမိသည်။ ထို့နောက် တန်းလျားလေးတစ်ခုကို တွေ့ရသဖြင့် ထိုတန်းလျားပေါ်တွင် ခေတ္တထိုင်နေမိ၏။ လျှောက်လာသည့်ခရီးက ကြာလာ၍

ညောင်းကလည်း အတော်ညောင်းလာသည်။ ဤနေရာသည် ရန်ကုန်မြို့တွင်းမှ နေ့စဉ် ထိခိုက်ဒဏ်ရာ ရသောသူများကို အရေးပေါ်ကုသပေးရာဌာနဖြစ်၏။ မိတ်ဆွေတစ်ဦးက အရေးပေါ်ဌာနသို့ ရောက်ရှိလာသော လူနာတို့မှာ ယာဉ်တိုက်မှုကြောင့် လာရောက်သူများသည် အများဆုံးဟုဆို၏။ ထို့နောက် စက်ကိရိယာတို့ဖြင့် ထိခိုက်မှု၊ အမြင့်မှလိမ့်ကျမှု၊ မီးရထားပေါ်မှ လိမ့်ကျမှုတို့လည်း ရှိတတ်၍ တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး ခိုက်ရန်ဖြစ်ပွား၍ ဒဏ်ရာရသောကြောင့် ရောက်လာမှုများသည် နည်းသော်လည်း မကြာခဏရှိပါသည်ဟု ဆိုသည်။

မတော်တဆဖြစ်ရပ်များ မဖြစ်စေရန်အတွက် အရေးပေါ်ဌာန၏ နံရံတွင် သတိပေးစာများ ကပ်ဆွဲထားသည်ကိုလည်း တွေ့ရ၏။

နံရံကပ်သတိပေးစာတစ်ခုတွင် "ထိခိုက်ပြီးမှ ကြိုတင်ကာကွယ်မှုကို လေ့လာနေခြင်းသည် သင့်အတွက် နောက်ကျနေပြီ" ဟူ၍ ရေးထားသည်။

ဤသတိပေးစာသည် မတော်တဆကိစ္စများကို ထိခိုက်မှုမဖြစ်ခင်ကပင် ကြိုတင်ကာကွယ်ရန် သတိပေးထားခြင်းဖြစ်၏။

နောက် သတိပေးစာတစ်ခုမှာ လူ၏ လက်ထဲ၌ လူ၏ နှလုံးပုံကို ရေးဆွဲထားပြီး "သင့်လက်ထဲတွင် သင့်အသက်ရှိသည်။" ဟုရေးထားပါ၏။

အခြားသတိပေးစာတစ်ခုကား ယာဉ်မောင်းသူတိုင်း ဖတ်ရှုစေသင့်သော သတိပေးစာဖြစ်၏။ ပုံမှာယာဉ်မောင်းထွက်မည့် ယာဉ်မောင်းသည် ကားခေါင်းထဲမှ သူ၏ မိသားစုအား လက်ပြနုတ်ဆက်နေပုံ ဖြစ်၏။ ဇနီးနှင့် သားသမီးတို့ကလည်း ပြန်၍ နှုတ်ဆက်ကြကာ သတိပေးစကားအဖြစ်ကား "အိမ်မှ မိသားစုတို့သည် ဘေးမသိရန်မခ ချမ်းသာစွာဖြင့် ဖခင်ကားမောင်းသူ အိမ်သို့ပြန်လာစေလိုကြသည်" ဟု ရေးသားထားပါ၏။

ကားတိုက်မှုဖြစ်ရာတွင် ကားပေါ်ပါလာသူ ခရီးသည်များသာမက ကားမောင်းသမားတို့ ကိုယ်တိုင်ကလည်း ထိခိုက်ဒဏ်ရာရခြင်း၊ အသက်ဆုံးရှုံးခြင်းတို့ ရှိပေရာ ကတ္တရာလမ်းပေါ်သို့ ရောက်လာသည်နှင့် ယာဉ်တိုက်မှုအန္တရာယ်ဟူသည် အချိန်မရွေး ရောက်လာနိုင်ပေရာ အိမ်မှ မိမိ၏ ဇနီး သားသမီးတို့၏ ဆန္ဒကို ကားမောင်းသူ ဖခင်က အစဉ်သတိထားမိပါက ကားကိုသတိရှိရှိမောင်းနှင်ခြင်းဖြင့် ယာဉ်တိုက်မှု နည်းပါးစေရန် အသိပေးရေးသားထားသော စာတမ်းဖြစ်ပါသည်။

ဤနေရာတွင် ဘေးအန္တရာယ်ဖြစ်စေသော အကြောင်းသုံးပါးကိုလည်း ရေးသားဖော်ပြထား၏။
ယင်းအကြောင်းတရားသုံးပါးမှာ -

- ၁။ မြင်အောင် မကြည့်ခြင်း၊
- ၂။ သိအောင် မပြောခြင်းနှင့်
- ၃။ သတိထား နားမထောင်ခြင်း။

ဤသုံးချက်တို့ကြောင့်သာ ဖြစ်ကြောင်းကို ကလေးငယ်တစ်ဦးသည် မျက်လုံးကိုပိတ်၍ ကြည့်နေပုံ၊ တစ်ဦးက ပါးစပ်ကိုပိတ်၍ ပြောနေပုံ၊ တစ်ဦးက နားကိုပိတ်၍ နားထောင်နေပုံတို့နှင့် သရုပ်ဖော်ထား၏။

မတော်တဆကိစ္စများမဖြစ်စေရန် မြင်အောင်ကြည့်၊ သိအောင်ပြော၊ သတိနှင့် နားထောင်ရန် လိုအပ်ကြောင်း သတိပေးထားချက်ဖြစ်၏။

ထို့ပြင် “မသေမချာ ပြင်ဆင်မှုမှ အန္တရာယ်သို့” ဟူသော သတိပေးစာကိုရေးပြီး ခုံတစ်ခုပေါ်မှ လူတစ်ယောက်လဲကျနေဟန်ကို ဖော်ပြထားပါ၏။

အခြားစိတ်ဝင်စားဖွယ်ရာ သတိပေးချက်တစ်ခုကား -

မီးခြစ်ဆံတွင် ခေါင်းသာရှိသည်၊ ဦးနှောက်မရှိ။

သင့်တွင် ခေါင်းရော ဦးနှောက်ပါရှိသည်။

သင့်ဦးခေါင်းကို သုံး၍ မီးခြစ်ကို ခြစ်ပါ။

ဟူ၍ ဖြစ်၏။ ဤသတိပေးချက်မှာ မီးသတိပြုရန် သတိပေးချက်တစ်ရပ်ဖြစ်၍ မီးဘေးအတွက် မကြုံတွေ့ရလေအောင် ဦးနှောက်ကိုသုံး၍ မီးဘေးကြိုတင်ကာကွယ်ရန် သတိပေးထားခြင်းဖြစ်ပါ၏။

မသေအောင်၊ မအိုအောင် မပြုလုပ်နိုင်သော်လည်း သေခြင်းတရားကို ဉာဏ်ပညာအားဖြင့်ကား ရှောင်ကွင်း၍ရ၏။ သေခြင်းတရားကို ယာယီအားဖြင့် ဉာဏ်ပညာဖြင့် ဟန့်တားထားနိုင်ပါ၏။

သိပ္ပံဆေးပညာဖြင့် သေခြင်း၊ အိုခြင်းကို အချိန်ဆွဲထားနိုင်သကဲ့သို့ သေခြင်းတရားကို အသိဉာဏ်ပညာဖြင့်လည်း အချိန်ဆွဲထားနိုင်ပါသည်။ အသက်ဉာဏ်စောင့်ဟူသော စကားကဲ့သို့ အသက်ကို ဉာဏ်ပညာနှင့် အသိတရားတို့ထားရှိကာ ဖယ်ရှားနိုင်ပါ၏။

ထို့ကြောင့်လည်း မိမိအသက်ကို မိမိတွယ်တာကြသူများသည် မိမိအသက်ကို မိမိဉာဏ်ဖြင့် ယှဉ်၍ စောင့်ရှောက်ရန်လိုပါ၏။ ခေတ်မီဆေးဝါးကုသမှုတွင် ကြိုတင်ကာကွယ်ရေးဟူသော အချက်သည် အသက်ကို ဉာဏ်ဖြင့်ယှဉ်၍ စောင့်ရှောက်နိုင်ကြောင်း၏ ခိုင်လုံသော အထောက်အထားတစ်ခုဖြစ်ပေ၏။

သေခြင်းနှင့် မေတ္တာတရားထားရှိခြင်းသည် ကောင်းကင်ဘုံသို့ ပို့ဆောင်ရာ တရားနှစ်ပါး ဖြစ်ပါသည်။

မှိုင်းကယ်အိန်ဂျလို့

အသက် (၁၂၀) ရှည်စေသော်

ဤခရီးနီးသလား :။

အာယုဝဇနသုဇယသည် ဥပါသကာငါးရာ ခြံရံလျက် လှည့်လည်လာသော ခရီးကား ရှည်လျားမည် ဧကန်ဖြစ်ပါ၏။ အာယုဝဇနသုဇယသည် ခုနစ်ရက်အတွင်း သေတော့မည်ဟု ဆိုပါလျက် ယခုတော့ အသက် (၁၂၀) တိုင် ရှည်တော့မည်ဟုဆို၏။

ထို့ကြောင့်လည်း အာယုဝဇနသုဇယ လှည့်လည်လာသည်ကို တွေ့ကြရကုန်သော ရဟန်းတို့သည် တစ်ခုသောတရားသဘင်၌ "ငါ့ရှင်တို့ ကြည့်ကြကုန်လော့၊ အာယုဝဇနသုဇယသည် ခုနစ်ရက်မြောက်နေ့မှာပင် သေမှာ သေချာသတဲ့၊ ယခုတော့ ထိုသုဇယသည် ဥပါသကာငါးရာနှင့် ခြံရံလျက်လှည့်လည်ပြီး အသက် (၁၂၀) ရှည်စွာ တည်နေမည်တဲ့၊ ဤသတ္တဝါတို့၏ အသက်ရှည်စွာ တည်နေအောင် ပြုလုပ်နိုင်သော အကြောင်းတရား ရှိလေပြီတကား" ဟုဆိုကြလေ၏။

ထိုအချိန်တွင် မြတ်စွာဘုရား ကြွလာတော်မူပြီးလျှင် "ရဟန်းတို့၊ ယခုအခါ အဘယ်စကားဖြင့် ပြောဆိုစည်းဝေး၍ နေကြကုန်သနည်း" ဟုမေးတော်မူသည်။ ထိုအခါ ရဟန်းတို့က အထက်ပါ အကြောင်းကို လျှောက်ထားကြလေ၏။ ထိုအခါ ဗုဒ္ဓရှင်တော်မြတ်က -

"ရဟန်းတို့၊ တမင်သက်သက်ဖြင့်တော့ အသက်ရှည်အောင် ပြုလုပ်၍ ရနိုင်သည်မဟုတ်ပေ။ သို့သော် ဂုဏ်ကျေးဇူးအထူးမြင့်မြတ်သူတို့ကို ရှိခိုးပူဇော်မှု၊ ရိုသေမြတ်နိုးမှု သတိထားရှိနိုင်ကြသော အကြင်ပုဂ္ဂိုလ်တို့တွင် အကြောင်းတရားလေးပါးတို့သည် တိုးပွားစည်ကားကုန်၏။ ဘေးရန် အန္တရာယ်မှ လွတ်မြောက်ကြရကုန်၏။ အသက်တမ်းရှိသမျှ တည်နေကြရကုန်၏။" ဟု မိန့်တော်မူလေ၏။

ရဟန်းတော်များ ဤသို့စကားပြောဆို ဆွေးနွေးမှုနှင့် ပတ်သက်၍ တစ်ခုသော အဖြစ်အပျက်သည် အထင်အရှားဖြစ်ခဲ့၏။ ထိုအဖြစ်အပျက်သည်ကား အာယုဝဇနသုဇယနှင့် ပတ်သက်သော အကြောင်းတရား အဖြစ်အပျက်ပင်ဖြစ်သည်။

အခါတစ်ပါး၌ ပုဏ္ဏားဇနီးမောင်နှံတို့သည် သားငယ်နှင့်အတူ မိတ်ဆွေရဟန်းဆီသို့ လာရောက် ဖူးမြော်ကြလေသည်။ ရဟန်းဆိုသော်လည်း သာသနာတော်ပြင်ပမှ ရဟန်းသာ ဖြစ်ပေ၏။ ရဟန်းဆီသို့ ရောက်သည့်အခါ ဖခင်ဖြစ်သူသည် ကလေးကို ဇနီးလက်သို့ ပေးထားပြီး မိမိကိုယ်တိုင် ရှေးဦးစွာ ရှိခိုး၏။ ထိုအခါ ရဟန်းက "အသက်ရှည်ပါစေ" ဟုဆုပေး၏။ မိခင်ဖြစ်သူကလည်း ကလေးကို ဖခင်လက်သို့ပေးပြီး ရဟန်းအား ရှိခိုး၏။ ရဟန်းက "အသက်ရှည်ပါစေ" ဟုဆုပေး၏။ ထို့နောက် မိဘများက ကလေး၏ လက်နှစ်ဘက်ကို ကိုင်ယှက်၍ ရဟန်းအား ရှိခိုးစေ၏။ သို့သော် ရဟန်းသည် မည်သို့မျှ ဆုမပေး။ ဆိတ်ဆိတ်သာနေ၏။

ထိုအခါ ပုဏ္ဏားက ရဟန်းကို “ဘယ်နှယ့်လဲ အရှင်ဘုရား၊ တပည့်တော်တို့ ရှိခိုးတုန်းကတော့ အသက်ရှည်ပါစေ ဟုဆုပေးပြီး ကလေးရှိခိုးတော့ ဘာဆုမှမပေးဘူး၊ ဘာဖြစ်လို့ပါလဲ” ဟုမေးလေ၏။
ထိုအခါ ရဟန်းက -

“ဟုတ်တယ် ပုဏ္ဏား၊ ဤကလေးမှာ အသက်အန္တရာယ် ရှိတယ်” ဟုဆိုလေ၏။

ထိုအခါ ဖခင်က “ဤကလေးတွင် အသက်အန္တရာယ်ရှိသည် ဆိုပါက ဤကလေးသည် အသက်ဘယ်လောက်ရှည်မည်လဲဘုရား” ဟုမေးလေ၏။ ထိုအခါ ရဟန်းက “ခုနစ်ရက်ပဲ ရှည်မည်” ဟု ဆိုလေ၏။

“သူ့မှာ ကျရောက်လာမည့် အန္တရာယ် မဖြစ်အောင် တားမြစ်နိုင်သည့် အကြောင်းကိုတော့ ငါမသိဘူး ပုဏ္ဏား” ဟုဆိုလေ၏။

“ဘယ်သူ သိနိုင်မလဲ” ဟု မေးသည့်အခါ-

“ရဟန်း ဂေါတမသိနိုင်တယ်၊ သူ့ဆီ သွားမေးပေလော့” ဟုရဟန်းက ဆိုလေ၏။

အဲဒီကိုသွားမေးလျှင် အကျင့် ပေါ့လျော့သွားမည်ကို ကြောက်ရသည် ဟု ဆိုလေ၏။ ဤရဟန်းနှင့် ပုဏ္ဏားတို့သည် ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်များ မဟုတ်ကြ။ သာသနာတော် ပြင်ပအကျင့်ရှိသူများ ဖြစ်သည့်အတွက် မိမိ အကျင့်ကိုသာ မြင့်သည်၊ မြတ်သည်ဟု အယူရှိကြသူများ ဖြစ်၏။

သင့်သားကို သင်တကယ်ချစ်လျှင် အကျင့်ပေါ့လျော့မည်ကို ထည့်စဉ်းစားဖို့ မသင့်ဘူး၊ ရဟန်းဂေါတမထံသို့ သွား၍ ကလေးငယ်၏ အသက်ရှည်ရာ ရှည်ကြောင်းကို သွားမေးပါ ဟု ရဟန်းက ဆိုလေ၏။

ထိုပုဏ္ဏားသည် မိတ်ဆွေရဟန်း၏ တိုက်တွန်းချက်အရ ဘုရားရှင်ထံ သွားရောက်ပြီး မိမိကိုယ်တိုင် ဦးစွာရှိခိုးလေသည်။ ဘုရားရှင်သည် “အသက်ရှည်ပါစေ” ဟုဆုပေး၏။ ဇနီးသည် ရှိခိုးသည့်အခါတွင်လည်း ဘုရားရှင်သည် ထိုနည်းအတိုင်း “အသက်ရှည်ပါစေ” ဟုဆုပေးတော်မူ၏။ ကလေးငယ်ကို ရှိခိုးစေသောအခါတွင်မူ ဆုမပေးဘဲ ဆိတ်ဆိတ်သာ နေတော်မူ၏။

ထိုပုဏ္ဏားသည်လည်း ရှေးနည်းအတိုင်း ဘုရားရှင်အား လျှောက်ထားလေ၏။ ဘုရားရှင် ကလည်း ဤကလေးတွင် အသက်အန္တရာယ်ရှိကြောင်း မိန့်ကြားတော်မူသောအခါ ပုဏ္ဏားသည် “အရှင်ဘုရား၊ သေခြင်းကို တားမြစ်နိုင်သည့်နည်းလမ်းကော ရှိပါသလား” ဘုရားဟု မေးလေ၏။

“ဖြစ်နိုင်စရာရှိသည် ပုဏ္ဏား” ဟု ဘုရားရှင်က မိန့်ကြားသည့်အခါ-

ဘယ်လိုဖြစ်နိုင်ပါသလဲ ဘုရား ဟုပုဏ္ဏားက မေးပြန်၏။

ဗုဒ္ဓရှင်တော်မြတ်က “အကယ်၍ သင်သည် မိမိ၏ အိမ်ရှေ့၌ မဏ္ဍပ်ဆောက်လုပ်၍ မဏ္ဍပ်အလယ်တွင် ညောင်စောင်းငယ်ပြုလုပ်ပြီး ထိုညောင်စောင်းငယ်တွင် ဤသူငယ်အား ထားရှိပြီးလျှင် ယင်းညောင်စောင်းငယ်ကို ဝန်းရံလျက် (၈) ခုဖြစ်စေ၊ (၁၆) ခုဖြစ်စေ ထိုင်နေရာတို့ကို ခင်းကျင်းကာ

ယင်းနေရာတို့တွင် ငါ၏ တပည့်သာဝကတို့ကို ထိုင်နေစေပြီးနောက် ခုနစ်ရက်ပတ်လုံး အသံမစဲ ပရိတ်ရွတ်ပွဲပြုလုပ်နိုင်လျှင်တော့ ဤကလေး၏ အသက်အန္တရာယ် ကျရောက်မည့်ဘေးကို တားမြစ်နိုင် ပေရော၏။” ဟုမိန့်တော်မူလိုက်လေ၏။

အရှင်ဂေါတမ၊ တပည့်တော်အနေဖြင့် မဏ္ဍပ်စသည်တို့ကို ဆောက်လုပ်နိုင်ပါ၏။ အရှင်ဘုရား တို့၏ တပည့်သာဝကတို့ကို ဘယ်လိုရနိုင်ပါမည်နည်း ဟုပုဏ္ဏားက ဆိုပြန်လေ၏။

“သင် ဤမျှလောက် ပြုလုပ်ဆောင်ရွက်နိုင်မည်ဆိုလျှင် ငါသည် ငါ၏ တပည့်သာဝကတို့ကို စေလွှတ်ပေးမည်” ဟုမိန့်တော်မူလိုက်လေ၏။

“ကောင်းပါပြီ၊ အရှင်ဂေါတမ” ဟုဆိုပြီးလျှင် ထိုပုဏ္ဏားသည် မိမိ၏ အိမ်ရှေ့တွင် ပြုလုပ်စရာ ဟူသမျှ အားလုံးကို ပြုလုပ်ပြီးလျှင် ဘုရားရှင်ထံ သွားလေ၏။

ဘုရားရှင်သည် ရဟန်းတော်တို့ကို စေလွှတ်တော်မူလိုက်၏။ ရဟန်းတော်တို့သည် ထိုအိမ်သို့ ကြွတော်မူကြပြီး မဏ္ဍပ်အတွင်း ထိုင်နေရာများ၌ သီတင်းသုံးနေတော်မူကြ၏။ ကလေးငယ်ကိုလည်း ညောင်စောင်းငယ်၌ သိပ်၍ ထားကြကုန်၏။

ရဟန်းတော်တို့သည် ခုနစ်ရက်ပတ်လုံး နေ့ရောညည့်ပါ အသံမစဲ ပရိတ်ရွတ်တော်မူကြကုန်၏။

ခုနစ်ရက်မြောက်သောနေ့ ညနေချမ်းအခါတွင် ဗုဒ္ဓရှင်တော်မြတ် ကိုယ်တော်တိုင် ကြွရောက်တော်မူလာ၏။ ထိုရှင်တော်မြတ်ဘုရား ကြွတော်မူသောအခါ စကြဝဠာတိုက်အလုံးရှိ နတ်တို့သည်လည်း စုဝေးလာရောက်ကြလေကုန်၏။

တစ်ယောက်သော အဝရုဒ္ဓကမည်သော ဘီလူးသည် (အဝရုဒ္ဓက - ကောင်းမှုကုသိုလ် တရားတို့ကို ဆိုပိတ်တားမြစ်တတ်သောဘီလူး) (၁၂) နှစ်ပတ်လုံး ဝေဿဝဏ်နတ်မင်းကြီးကို ခစားသည့် အတွက် ထိုနတ်မင်းကြီးထံမှ ဆုလာဘ်အဖြစ် ဤကလေးကို ခုနစ်ရက်မြောက်သောနေ့၌ စားခွင့်ရ၏။ ထို့ကြောင့် ဤဘီလူးသည်လည်း လာလတ်၍ စောင့်နေလေ၏။

သို့သော် ဗုဒ္ဓရှင်တော်မြတ်ကိုယ်တော်တိုင် ထိုနေရာသို့ကြွလာတော်မူသည့်အခါ တန်ခိုး အင်အားကြီးမားကုန်သော နတ်တို့သည်လည်း စုဝေးလာရောက်ကြကုန်၏။ သို့အတွက်ကြောင့် တန်ခိုးသေးငယ်သောနတ်တို့သည် နောက်သို့ ဆုတ်ကာ ဆုတ်ကာ အနီးကပ်ခွင့်မရကြကုန်ဘဲ (၁၂) ယူဇနာတိုင်အောင် ဖယ်ရှားကြကုန်၏။ အဝရုဒ္ဓကဘီလူးသည်လည်း ထိုနည်းလည်းကောင်း နောက်ဆုတ်ကာ ဖယ်ရှောင်နေရလေ၏။ ဗုဒ္ဓရှင်တော်မြတ်သည်လည်း တစ်ညလုံး ပရိတ်တော်ကို ရွတ်ဖတ်သရဇ္ဈာယ်တော်မူလေ၏။

ခုနစ်ရက်ကျော်လွန်ခဲ့သောအခါတွင်ကား ထိုအဝရုဒ္ဓကဘီလူးသည် ထိုကလေးငယ်ကို စားခွင့်မရတော့။ ရှစ်ရက်မြောက်သောနေ့ နေအရုဏ်တက်သည်ရှိသော် ဖခင်ပုဏ္ဏားသည် ကလေးငယ်ကို ယူဆောင်၍ ဗုဒ္ဓရှင်တော်မြတ်အား ရှိခိုးစေ၏။ ထိုအခါ ဘုရားရှင်သည် ကလေးငယ်အား “အသက်ရှည်ပါစေ” ဟူသော ဆုကိုပေးတော်မူလေ၏။

ထိုအခါ ပုဏ္ဏားက “အရှင်ဂေါတမ၊ ကလေးငယ်အသက် ဘယ်လောက်ထိ ရှည်နိုင်မည်လဲ ဘုရား” ဟုမေးလျှောက်၏။ ဗုဒ္ဓရှင်တော်မြတ်က “ဤကလေး အသက် (၁၂၀) ရှည်လိမ့်မည်ပုဏ္ဏား” ဟု မိန့်ကြားတော်မူလေ၏။

ထို့ကြောင့် ကလေးငယ်ကို “အယုဝဗုဒ္ဓ - မောင်သက်ရှည်” ဟူ၍ နာမည်မှည့်ကြလေကုန်၏။ ထိုကလေးသည် အစဉ်အတိုင်း ကြီးပွားတိုးတက်ကာ အရွယ်ရောက်လာသည့်အခါ ဥပါသကာ ငါးရာခြံရံကာ လှည့်လည်သွားလာလျက်ရှိလေ၏။

ထို့ကြောင့် ရဟန်းတော်တို့၏ ဓမ္မသဘင်၌ အထက်ပါအတိုင်း စကားဖြစ်ပေါ်ခဲ့ခြင်းဖြစ်ပေ၏။ ဗုဒ္ဓရှင်တော်မြတ်သည်လည်း ထိုဓမ္မသဘင်၌ပင်လျှင် ဤသို့ မိန့်တော်မူခဲ့ပေ၏။

**အဘိဝါဒန သီလိဿ၊ နိစ္စံ ဝုဗ္ဗပစ္စယိနော၊
စတ္တာရော ဓမ္မာ ဝဗ္ဗန္တိ၊ အာယု ဝဏ္ဏော သုခံဗလံ။**

ယခုကာလတိုင်အောင်လည်း အလှူအတန်း၊ သီလယူ၊ တရားပွဲ စသည်တို့၌ ပရိသတ်တို့ ကန်တော့ပြီးသည့်အခါ ရဟန်းတော်တို့က အထက်ပါ ဗုဒ္ဓဘာသိတ - ဘုရားဟောဂါထာဖြင့် ဆုပေးတော်မူ ကြလေ့ရှိပေကုန်၏။

ရှိခိုးခြင်း၏ တည်ရာ၊ မြတ်နိုးခြင်း၏ တည်ရာ၊ အရိအသေပြုခြင်း၏ တည်ရာ ဖြစ်တော်မူကြပေ ကုန်သော ဘုရားအစရှိသော ရတနာမြတ်သုံးပါးတို့အား ရှိခိုးပူဇော် ဖူးမြော်မာန်လျှော့ကန်တော့ရသော ကောင်းမှုကံ စေတနာတို့ကြောင့် အသက်ရှည်ခြင်း၊ အဆင်းလှခြင်း၊ ချမ်းသာကြီးခြင်း၊ ခွန်အားကြီးခြင်း ဟူသော အကျိုးတရားတို့နှင့် ပြည့်စုံလျက် စသည်ဖြင့် ဆုပေးလေ့ရှိကြပေကုန်၏။

ဤကား အသက်ရှည်ခြင်းဟူသည် ဥပမာ အသက်ငါးဆယ်ရှည်နိုင်သည့် ကုသိုလ်ကံကို ပြုလုပ်ခဲ့သူသည် (၂၅) နှစ်ရောက်သည့်အခါ အသက်အန္တရာယ် တစ်စုံတစ်ရာနှင့် ရင်ဆိုင်လာခဲ့ရငြားအံ့။ ထိုသူသည် ရှိခိုးခြင်း အလေ့အထ၊ ရိုသေခြင်း အလေ့အထကြောင့် ထိုအန္တရာယ်များ ငြိမ်းအေးသွားနိုင်၏။ ထိုသူသည် အသက်တမ်းရှိသလောက် တန်းလျှောက်ထုတ်ပေါက် တည်နေနိုင်၏ ဟုဆိုလို၏။ (အဆင်းလှခြင်း၊ ချမ်းသာကြီးခြင်း၊ ခွန်အားကြီးခြင်းတို့သည်လည်း အသက်တမ်းနှင့်အတူ တိုးပွားစည်ကား နိုင်၏ ဟုမှတ်ရာ၏။)

ဤနေရာတွင် မှတ်သားဖွယ်ရာတစ်ခုမှာ အသက်ရှည်ခြင်း၌ အသက်တမ်းကို သူ့နဂိုထက် ပိုရှည်အောင် မည်သို့မျှပြုလုပ်၍မရ။ ဤသို့ သူ့နဂိုအတိုင်း အသက်တမ်းအလျောက် တည်နေနိုင်ဖို့ အရေးသည်လည်း အလွန်ခဲယဉ်းလှ၏။ သတ္တဝါဟူသမျှ သေလောက်သော ဘေးထိလျှင် သေမည်သာ ဧကန်ဖြစ်၏။ မသေနိုင်သော အရေးအခွင့်ဟူ၍ ဝင်သက်ထွက်သက် တစ်ချက်စာမျှမရှိ။

ဤရှိခိုးခြင်းအလေ့အထ၊ ရိုသေခြင်းအလေ့အထကြောင့် အသက်ရှည်စွာ တိုးပွားရခြင်း ဟူသည်မှာလည်း အသက်တမ်းတစ်ခု၏ သူ့နဂိုအတိုင်း ဖြောင့်ဖြောင့်မသွားနိုင်အောင် ကြားဝင်၍

နှောင့်ယှက်ဖျက်ဆီးတတ်သော ကြားဖြတ်အန္တရာယ်များတို့သာ ဟန့်တားပိတ်ပင်ပေးရုံပင်ဖြစ်၏။ ထိုသို့ ကြားဖြတ်အန္တရာယ်များကို ကာကွယ်ရှင်းလင်းပေးလိုက်သဖြင့် အသက်တမ်းမှာ သူ့နဂိုအတိုင်း ဆက်လက်၍ ရှည်သွားခြင်းဖြစ်၏။ ဤသည်ကိုပင် အသက်ကို ပိုရှည်အောင် ပြုလုပ်ပေးသကဲ့သို့ ထင်မှတ်တတ်ကြ၏။

အမှန်မှာ သူ့နဂိုအတိုင်းထက် ပိုရှည်အောင် မည်သို့မျှ မစွမ်းဆောင်နိုင်။ လမ်းတွင်တွေ့ရသည့် အန္တရာယ်ကိုသာ ကာကွယ်ရှင်းလင်းပေးခြင်းမျှဖြစ်၏ ဟုကျမ်းစာတို့၌ ဆိုလေ၏။

ဥပမာ - မန္တလေးသွားရမည့် ရထားကို လမ်းတွင် ရထားလမ်းဖျက်ထားခြင်း စသောအန္တရာယ် တစ်စုံတစ်ရာက ဝင်ရောက်နှောင့်ယှက်ထားသည်ကို ကြိုတင်၍ သိရသည့်အခါ သက်ဆိုင်ရာတို့က ထိုအန္တရာယ်ကို ရထားမရောက်မီ ရှင်းလင်းဖယ်ရှားလိုက်ကြ၏။ သို့အတွက် မန္တလေးရထားသည် သူ့ရထားလမ်းရှိသလောက် မန္တလေးသို့ တောက်လျှောက် ခရီးဆက်နိုင်ခဲ့၏။

သို့သော် မန္တလေးရထားကို မန္တလေး ဟိုဘက် ဆက်လက်သွားနိုင်အောင်ကား မည်သို့မျှ မစွမ်းဆောင်နိုင်ကြ။ မန္တလေးရောက်လျှင် သူ့ခရီးဆုံးပြီသာဖြစ်၏။ လမ်းတွင်တွေ့ကြုံရမည့် အန္တရာယ်ကိုသာ ကာကွယ်တားမြစ် ဖယ်ရှားပေးနိုင်ရုံဖြစ်၏။ အသက်ရှည်ခြင်းသည်လည်း ဤအတိုင်း ဖြစ်၏။

သေဆုံးသောနေ့သည် နောက်ဆုံးနေ့ မဟုတ်။

ဝေါ်လတာစကော
အမေရိကန်ပညာရေးပါရဂူ

အနိစ္စ အရက်အိုး သေခြင်းဆိုး သေသောအခါ

ဤခရီးနီးသလား . . .။

“သူနဲ့ ကျွန်တော် တစ်နေ့လုံး အတူတူ သောက်နေကြတာပဲ။ ကျွန်တော်က မနက်ကတည်းက ခေါင်းနည်းနည်းကိုက်တာနဲ့ သိပ်မသောက်ဖြစ်ဘူး။ သူကတော့ မနက်ကတည်းက သောက်နေတာ၊ အခုညနေ အရက်ကုန်လို့ ကျွန်တော်က ထွက်အဝယ် ပြန်လာတော့ ခုလို သေနေတာပါပဲဗျာ”

သေခြင်းတရား၏ ခရီးက အနီးလေးဖြစ်သည်။ သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက်တို့သည် ဤညနေတွင် အတူတကွ အရက်သောက်နေကြ၏။ သောက်နေရာမှ အရက်ကုန်သွားသောကြောင့် အိမ်ရှင်မိတ်ဆွေက အရက်ဝယ်ရန် ဆိုင်သို့ထွက်လာခဲ့သည်။ အိမ်ရှင်မိတ်ဆွေသည် သူအရက်ဝယ်စဉ်က သူ၏ သူငယ်ချင်းသည် အသက်နှင့်ခန္ဓာကိုယ် မြဲလျက်ဖြစ်၏။ အရက်ဝယ်ပြီး၍ ပြန်အလာတွင်တော့ သူ၏ သူငယ်ချင်းသည် အသက်မရှိတော့ပြီဖြစ်၍ သုံးဘီးကားငှားကာ ဆေးရုံသို့ခေါ်လာ၏။

သုံးဘီးဆရာက ပိုက်ဆံများများရ၍ ဤလူနာကို တင်လာခဲ့သော်လည်း သူ့သုံးဘီးပေါ်တွင် ကြာကြာမထားလို။ အကြောင်းဆိုသော် သူသည် လူနာအဖြစ်နှင့် တင်၍လာရာ ယခုမူ လူနာမဟုတ် လူသေဖြစ်နေ၍ ရန်ကုန်မြို့ ထိခိုက်ဒဏ်ရာကုဌာနကလည်း လက်မခံသေးဘဲ ရှိနေ၏။ ကျွန်တော်သည် ထိုင်နေရင်းမှ စပ်စု၍ သေသူနှင့်ပါလာသူ မိတ်ဆွေအား ဘာပြုလို့ဖြစ်တာလဲဟု မေးသောအခါ အတူ အရက်သောက်ရာမှ အရက်သောက်လွန်သွားပြီး ကွယ်လွန်၍ ဆေးရုံကြီးသို့ ယူလာရကြောင်း အထက်ပါအတိုင်း ပြောပြ၏။

သုံးဘီးဆရာကလည်း ကျွန်တော်က “လူမမာ အသည်းအသန်ဖြစ်နေတယ်ဆိုလို့ လူနာကို တင်လာတာ၊ မသာဆိုရင် ဘယ်တင်ပါ့မလဲဗျ။ ကဲ ကြည့်လေ၊ သုံးဘီးသမားတွေက လူနာကို မတင်တော့ မတင်ဘူး၊ သုံးဘီးသမားတွေဟာ လူစိတ်မရှိကြဘူးလို့ ပြောတယ်၊ အခုတော့ မသာကို လူနာလုပ်ပြီး ဆေးရုံလာပို့တာ တရားလားဗျာ” ဟုဆိုလေ၏။

အသုဘကို လူနာဟုဆိုကာ လာပို့ကြသောသူများသည်လည်း အခန်းတွင်းသို့ ဝင်နေကြဆဲ ဖြစ်၍ သုံးဘီးဆရာသည် ကားခမရသေးပေ။

ဤအသုဘကို ဘာလုပ်ကြမည်နည်း။

အရပ်ထဲသို့ ပြန်ယူသွားလျှင်လည်း အရပ်က လက်ခံပါမည်လား၊ လက်ခံဖို့က များသည်။ ပြန်ယူသွားလျှင် သေသူ၏အိမ်ကို ပြန်ယူရမည်လား သို့မဟုတ် ယခုညနေ သေသည့်သူငယ်ချင်းအိမ်သို့ သယ်သွားရမည်လား ဒါလည်း အတော်ကြီး ရှုပ်ထွေးနိုင်သေး၏။

သေသူ၏ ရပ်ကွက်က တခြားတစ်ပါးတွင် သွားရောက်သေခဲ့သော အရက်သမားအသုဘကို သူတို့အရပ်သို့ သယ်လာသည်ကို လက်ခံလေမည်လား။ အရက်သောက်သော ရပ်ကွက်မှလည်း သူတို့ရပ်ကွက်ထဲတွင် နေသူမဟုတ်၍ မိမိတို့အရပ်တွင် သေစေကာမူ လက်ခံပါမည်လော။ ဆေးရုံကရော ထိုကဲ့သို့သောကိစ္စကို မည်သို့သဘောထားမည်မသိ။

ကျွန်တော်သည် အရက်အလွန်အကျွံသောက်ရာမှ သေသွားရရှာသော ထိုသူ၏ အလောင်းကို သွားကြည့်မိပါသေး၏။ သေသူသည် အသက်သုံးဆယ်ကျော်လောက်သာ ရှိဦးမည်။ ခပ်ညစ်ညစ် ပဆစ်ကွက် လုံချည်ကို ခပ်တိုတို ဝတ်ထား၍ အင်္ကျီပါသော်လည်း ကြယ်သီးများ တပ်ထားခြင်း မရှိပါ။ ပါးစပ်တွင်လည်း အန်ဖတ်များ ပေကျံနေ၍ သွားရည်လိုလို အရည်များက ကျနေပါ၏။

အရက်ကို ကျန်းမာရေးအတွက် သောက်သည်ဟု ပြောဆိုသူများ ရှိသလို အရက်သောက်ခြင်း သည် အသက်တိုခြင်း၏ အကြောင်းတရားတစ်ရပ်ဟုလည်း အဆိုရှိကြ၏။

အရက်သောက်သည်ကို ကျွန်တော်ငယ်စဉ်မှစ၍ မြင်ဖူးပါသည်။ ကျွန်တော်တို့ ရွာတွင် ဦးထွန်းရင်ဆိုသည့် နေ့စဉ် အရက်သောက်သည့်သူ တစ်ဦးရှိ၏။ သူတွင် သမီးငယ်နှစ်ဦးရှိသည်။ သမီးငယ်နှစ်ဦးသည် ကျွန်တော်နှင့် ရွယ်တူ၊ ကျွန်တော်၏ သူငယ်ချင်းများပင်ဖြစ်၏။

ဦးထွန်းရင်သည် ညနေတိုင်း ရွာအနောက်ပိုင်းရှိ ဘုံဆိုင်မှ အရက်သောက်လာပြီး ကျွန်တော်တို့ အိမ်ရှေ့မှ ဖြတ်ကာ သူ့အိမ်သို့ပြန်တတ်၏။ အိမ်အပြန် ခရီးတစ်လျှောက်လုံးတွင် တွေ့ရာမြင်ရာများကို အော်ဟစ်ပြောဆိုသွားတတ်၍ သူ့အား အာကျယ်ထွန်းရင်ဟူ၍လည်းကောင်း၊ ပကျယ်ထွန်းရင် ဟူ၍ လည်းကောင်း ခေါ်ကြ၏။ ဦးထွန်းရင်သည် အရက်မူးပြီး နေ့စဉ်အိမ်ရှေ့မှ အော်ကြီးဟစ်ကျယ်ပြန်သည်ကို တွေ့ခဲ့ရသော ကျွန်တော်သည် ငယ်ငယ်ဘဝကို ပြန်စဉ်းစားတိုင်း ဦးထွန်းရင် ဒယ်မ်းဒယ်ိုင်နှင့် ပြောဆို အော်ဟစ်ရင်း အိမ်ပြန်လာသည်ကို အမြဲမြင်ယောင်လာမိ၏။ ဦးထွန်းရင်သည် အသက်ငါးဆယ် ဝန်းကျင်တွင်ပင် ကွယ်လွန်သွားဟန်တူပါ၏။

ကျွန်တော့်အဖိုးတော်သူတစ်ဦးလည်း အရက်သောက်သည်။ သို့သော် အနည်းငယ်မျှ သောက်ခြင်းဖြစ်ပေရာ ဆေးအဖြစ်ဝါးအဖြစ် သဘောသက်ရောက်၍လားမသိ သူသည် အသက်ရှစ်ဆယ် နီးပါးမျှနေသွားရ၏။

အရက်ကို ဘာသာတရားများကလည်းကောင်း၊ လူကြီးမိဘများကလည်းကောင်း မသောက်ရန် တားမြစ်တတ်ကြ၏။ လူကြီးမိဘများသည် မိမိတို့ကိုယ်တိုင် အရက်သောက်သုံးသည့်တိုင် မိမိတို့၏ သားသမီးများအား အရက်မသောက်စေလိုကြပေ။ ထိုသို့ အရက်မသောက်စေလိုသူများတွင် အရက်ကို မသောက်သုံးရန် တိတိလင်းလင်း တားမြစ်ခဲ့သူသည် လယ်တီဆရာတော်ကြီးဖြစ်၏။

ဆရာတော်ကြီးက -

အရိုင်းတွင် အရက်၊ အခက်တွင် ပိဋကတ်၊
အမြတ်တွင် နိဗ္ဗာန်၊ အမြန်တွင် သိန္ဓောဟုဆိုခဲ့၏။
ဆရာတော်ကြီးက သေရည်ကျူးသူတို့သည်

- ဥစ္စာစည်းစိမ် ပျက်တတ်သည်။
- ရောဂါအမျိုးမျိုးတို့ ကျရောက်တတ်သည်။
- ဂုဏ်သရေကင်းမဲ့၍ အများကဲ့ရဲ့ပြောဆိုခြင်း ခံရသည်။
- အရှက်တကွဲလည်းဖြစ်ရသည်။
- ခိုက်ရန်ပွားတတ်သည်။
- ပညာသေးနပ်ခြင်း၊ အလိမ္မာသေးနပ်ခြင်းတို့လည်း ဖြစ်တတ်၏ဟုဆိုသည်။

ဆရာတော်ကြီးသည် ဒီပဲယင်းမေတ္တာစာ၌ အရက်သောက်သုံးသူများကို

“ သောက်ကျူးသူတစ်သင်း၊ ပုလင်းကြိုက် လူဗာလ၊
 ဖြစ်ကြည့်လေ့မှာ၊ ရှိသရွေ့ဥစ္စာ၊
 စုပါသော်လည်း ဖတ်မတင်၊
 အိုးပေါက်တွင် ရေလောင်းသို့၊ ဆင်ရဲကြောင်းစင်းစင်း၊
 မွဲပြာကျပြောင်သလင်းနှင့် ဖွတ်မင်းကြီးပြာထိုင်သော်၊
 ဥစ္စာပိုင်ဘာမရှိ၊ မိတ်ဆွေကောင်းနတ္ထိ၊
 ဖော်ကြင်ယာအိမ်သူမိက၊ မချီအောင်ကျိန်ဆဲ၊
 အိမ်ထဲတွင် ထပ်မနား၊ အရပ်ကြားအောင်ဟစ်အော်၊
 လူဇော်မှလည်း မနံဘိ၊ ဓာတ်မသိ သူကြီးခေါင်းက၊
 ထောင်းလိုက်သည့် မင်းမှုငွေ၊ မြီကြွေးတွေ ဗလပွာ၊
 လာလိုက်သည့် အချေးတောင်း၊ မပေးလျှင် ထောင်းမည်ဟု
 ရွဲ့စောင်းလျက် ထပ်ထပ်ငြိုး၊ ငွေညွန့်တိုးများလည်း
 တံပိုးတွေ ဆယ်ဆပွား၊ ဝန်ဆောင်သည့်နွားလား၊
 ညွန့်ပြောင်း၌ တွားသကဲ့သို့၊ ခါးချဲ့ရင်ပွဆင်မလှ၊

မြင်သမျှ မကောင်းကြုံ၊
 ပေါင်းဆုံသောဝေဒနာ၊ ဖျားနာက နှိပ်စက်၊
 စိတ်လက်ကမသာ၊ ဆေးကုစရာလည်းငွေမရှိ၊
 ရောဂါကြီးဖိသောအခါ၊ အင်မတိ အင်မတန်၊
 ဇောငါးသွယ်အပြန်တွင်၊ ကိုးကွယ်ရန်ရှာမရ၊
 ငရဲကောင်နိမိတ်ပြု၍၊ အနိစ္စအရက်အိုးမှာ
 သေခြင်းဆိုးသေရလေသတည်း ”

ယခုလည်း သေသောလူရွယ်သည် ဆရာတော်ကြီး ဆိုဆုံးမမှု အရပ်ရပ်နှင့် ပြည့်စုံနေ၏။ ယခု သေခဲ့ရရှာသောပုဂ္ဂိုလ်သည် အရက်သောက်နေရင်း အသောက်လွန်၍ ထိုင်နေရာမှ လဲကျကာ အနိစ္စ အရက်အိုးသည် သေခြင်းဆိုးနှင့် သေခဲ့ရသည်။

အရက်ကို ကျွန်တော်လည်း သောက်ပါ၏။ သို့သော် ကျွန်တော်သည် အရက်ကို မူးလဲသွား အောင်ကား သောက်၍မရ။ ယခင်က ရမ်အရက်ကို ကျွန်တော်သောက်သည်။ သို့သော် ရမ်အရက် သောက်လျှင် အရက်က အလွယ်တကူရသောကြောင့် ခဏ ခဏ သောက်သဖြင့် ဝီစကီအရက် ပြောင်းသောက်ပါ၏။ ဝီစကီအရက်က ဈေးကြီးသည်။ ဝီစကီအရက်ကရခဲသောကြောင့် နဲနဲသာ သောက်ဖြစ်၏။

သို့သော် တစ်ခါတစ်ရံ မိတ်ဆွေသူငယ်ချင်းများနှင့် တွေ့သောအခါ အရက်များများ သောက်ဖြစ်၏။ မိတ်ဆွေသူငယ်ချင်းတိုင်းက အရက်ဝိုင်းတွင် အရက်များများ သောက်စေလိုကြ၏။ အရက်နည်းနည်းသောက်လျှင် ချိုထားသည်ဟုဆိုကာ အတင်းတိုက်တတ်ကြ၏။

ဤလုပ်ရပ်သည် မမှန်သောလုပ်ရပ်ဖြစ်၍ မိမိဆန္ဒနှင့် မိမိနိုင်သလောက်သာလျှင် အကောင်းဆုံးဖြစ်ပါသည်။ အရက်များများ သောက်မိပါက အရက်ဝိုင်းတွင် မထိန်းမသိမ်း ပြောမိဆိုမိ တတ်၏။ သတိလက်လွတ်ဖြစ်တတ်၏။ ထို့ပြင် နောက်တစ်နေ့၌ အရက်နာကျခြင်းက အလွန်ဆိုးရွားလှ၏။ ကျွန်တော်သည် အရက်များများသောက်တိုင်း နောက်တစ်နေ့တွင် အလုပ်လုပ်၍ မရလောက်အောင် အရက်နာကျသည်။ ထို့နောက် အရက် (၂၀) တစ်လန်းပါးမျှ ကျန်းမာရေးချို့တဲ့လာကာ မူလကျန်းမာရေး အဆင့်သို့ပြန်လည်ရောက်ရှိအောင် မနည်းကြိုးစား၍ ထိန်းထိန်းသိမ်းသိမ်းနေရ၏။

တစ်ခါက ကျွန်တော်၏ မိတ်ဆွေ အနုပညာသည်တစ်ဦး အသည်းရောင် အသားဝါဖြစ်၍ အသည်းဆရာဝန်ကြီးထံပြရာ ဆရာဝန်ကြီးက အရက်သောက်သလားဟု မေး၏။

“ဟုတ်ကဲ့၊ သောက်ပါတယ်”

ကျွန်တော့်မိတ်ဆွေက အရက်သောက်တတ်ကြောင်း ဝန်ခံပြောဆိုပါ၏။

“အရက်သောက်တာ ဘယ်လောက်ကြာပြီလဲ”

“အနှစ်နှစ်ဆယ်ရှိပါပြီ”

“ဘာအရက်သောက်ပါသလဲ”

“ရမ်အရက်သောက်ပါတယ်”

“တစ်နေ့ဘယ်လောက်သောက်လဲ”

“တစ်နေ့တစ်လုံး ကုန်တဲ့နေ့လဲရှိပါတယ်၊ တစ်ဝက်ကုန်တဲ့နေ့လဲရှိပါတယ်”

“ကဲ ဒီလိုဆိုရင် ခင်ဗျားသောက်ထားတဲ့ အရက်တွေဘယ်လောက်ရှိပြီး တန်ဖိုးဘယ်လောက် ရှိတယ်ဆိုတာ တွက်ကြည့်ရအောင်ဗျာ”

“ဟုတ်ကဲ့ တွက်ပါဆရာ”

“တစ်နေ့ကို တစ်လုံးဝက်ပဲထားဗျာ၊ တစ်နှစ်မှာ (၃၆၅) ရက်ဆိုတော့ တစ်နှစ်မှာ ခင်ဗျား အရက် (၁၈၃) ပုလင်းသောက်တယ်၊ ဆယ်နှစ်မှာ ခင်ဗျား ပုလင်း (၁၈၃၀) သောက်ခဲ့မယ်၊ အနှစ် နှစ်ဆယ်ဆိုတော့ ပုလင်း (၃၆၅၀) ကျော် သောက်ပြီးဖြစ်မယ်ဗျာ၊ တန်ဖိုးအားဖြင့်ဆိုရင် အရက်တစ်လုံး သုံးဆယ်နဲ့ဆိုရင် အရက်ဖိုးချည်း ကျပ်တစ်သိန်းကိုးထောင်ဖိုးရှိပြီး၊ ဒါဟာ တစ်နေ့တစ်လုံးဝက်နဲ့ တွက်ထားတာ၊ တစ်နေ့တစ်လုံး သောက်တဲ့ရက် ဘယ်လောက်ပါမလဲ မသိသေးဘူး၊ အမြည်းဖိုးရော၊ အရက်ဖိုးရော၊ စီးပွားပျက်တာရောဆိုရင် (အရက်သောက်ထားသည့်အတွက် အလုပ်မလုပ်နိုင်သည် များလည်း ရှိနိုင်မည်။) ခင်ဗျားဟာ အရက်ကြောင့် ငွေကြေး နှစ်သိန်းကျော် သုံးသိန်းဖိုးလောက် ဆုံးရှုံးမှု ရှိခဲ့မယ်ဗျာ။”

ကျွန်တော့်မိတ်ဆွေသည် သူ့သောက်သမျှသော အရက်နှင့် အရက်ဖိုးများ ဤမျှများပြား လိမ့်မည်ဟု သူ့မျှော်လင့်မထားပေ။

“အဲဒီ ငွေသုံးသိန်းနဲ့ဆိုရင် ဒီငွေဟာ ခင်ဗျားတို့ မိသားစုအတွက် ကောင်းရာ ကောင်းကြောင်းတွေ အများကြီးလုပ်နိုင်မယ်ဗျာ” ဟုဆို၏။

ဆက်၍ အသည်းဆရာဝန်ကြီးက “အသည်းရောဂါက အရေးမကြီးပါဘူး ကျွန်တော် ပျောက်အောင်ကုလို့ရပါတယ်၊ အရေးကြီးတာက ခင်ဗျား အရက်စွဲနေတဲ့ရောဂါပဲ၊ အရက်စွဲနေတာကိုတော့ ခင်ဗျားဘာသာ ခင်ဗျားကုမှ ပျောက်မှာ၊ အရက်ကို အခုလောက် အများကြီးသောက်တာ မကောင်းဘူးဆိုတဲ့ အသိစိတ်ဓာတ်ဆေးနဲ့ ခင်ဗျားဟာ ခင်ဗျား ကုရမယ်။ ဒါမှ ခင်ဗျားအသည်းက ဆက်ကောင်းမှာ” ဟုဆိုလေ၏။

အမှန်လည်း လောလောဆယ်ဖြစ်နေသော အသည်းရောင် အသားဝါရောဂါသည် ပျောက်ကင်း သွားပါ၏။ သို့သော် ထိုအနုပညာရှင် ကျွန်တော်၏ မိတ်ဆွေကြီးသည် အရက်ကိုကားဆက်၍ သောက်မြဲ သောက်နေခဲ့ပါသည်။

စာရေးပြရလောက်အောင် အရက်၏ ကျေးကျွန်ဖြစ်ခဲ့ရသူ ကျွန်တော်၏ မိတ်ဆွေတစ်ဦးလည်း ရှိပါသေး၏။ ထိုမိတ်ဆွေသည် စာပေနှင့်ပတ်သက်၍ လူတော်တစ်ယောက် ဖြစ်ပါသည်။ အရေး အသားလည်းမဆိုး၊ တည်းဖြတ်မှုတွင်လည်း ဝါသနာပါ၍ စာပေကိုလည်း နံနံ့စပ်စပ် ဖတ်ရှုလေ့လာသူ ဖြစ်သည်။

သို့သော် ထိုမိတ်ဆွေသည် အရက်ကို ခုံခုံမင်မင်ရှိသည်။ အရက်ကို ကြိုက်သည်။ အရက်ကို တဝကြီးသောက်ရမှ ကျေနပ်၏။ ထိုရဲဘော်သည် စနေ၊ တနင်္ဂနွေ ရုံးပိတ်ရက်များတွင် အရက်တဝကြီး သောက်ပြီး တနင်္လာ၊ အင်္ဂါနေ့များတွင် အရက်နာကျနေ၏။ ၎င်းမိတ်ဆွေသည် လက်ထဲ၌ ပိုက်ဆံမရှိလျှင် ငြိမ်နေတတ်ပြီး ရှိလာသည်နှင့် သွား၍သောက်ပြန်၏။ တစ်ခါတစ်ရံ သူ၏ မိတ်ဆွေများ သူငယ်ချင်းများက ယုံကြည်၍ အပ်နှံထားသော ငွေများ၊ လုပ်ငန်းသုံးငွေများကို ယူငင်၍ သောက်စားပစ်တတ်ပြန်ပါ၏။

ဤသို့ဖြင့် မိတ်ဆွေသူငယ်ချင်း အပေါင်းအသင်းများသည်လည်း တစ်စတစ်စ နည်းပါးလာ၏။ ရောင်းရင်းမိတ်ဆွေဟူ၍လည်း မရှိဘဲဖြစ်လာသည်။

ထိုသို့ရှိနေရာမှ ကျန်းမာရေးသည်လည်း တစ်စ တစ်စ ချွတ်ယွင်းလာသည်။ ထိုသူ၏ တော်သော ကောင်းသော ဓလေ့စရိုက်များသည်လည်း လျော့ပါးလာခဲ့၏။ ထိုသူအား ကျွန်တော်သည် အရက်ကို လျော့သောက်ကာ ပြန်၍များ ကောင်းလာဦးမလားဟု စောင့်နေမိ၏။ သို့သော် ပြန်၍ကား ကောင်းမလား။ တစ်ကြိမ်ထက်တစ်ကြိမ် ပို၍သာ ဆိုးလာပေရာ သူ၏ တတ်ကျွမ်းမှုပညာရပ်များနှင့် သူ၏ ကောင်းမြတ်သော ဓလေ့စရိုက်များကို စွန့်ပစ်ရတော့မည့်အခြေကိုပင် ဆိုက်ရောက်လာခဲ့ပါ၏။

အရက်သည် အလွန်အကျွံသောက်ပါက ဥစ္စာပစ္စည်းရှိလျှင် ဥစ္စာပစ္စည်း ပျက်သုဉ်း၍ အတတ်ပညာဂုဏ် အမြော်အမြင်ရှိလျှင်လည်း ယင်းအတတ်ပညာသည်လည်း သုံး၍ မရဘဲရှိတော့၏။ တွေးခေါ်ဆင်ခြင်တုံတရားတို့သည်လည်း ဆိတ်သုဉ်းကာ ဆုံးရှုံးမှုနှင့်သာ ကြုံတွေ့ရတတ်ပါ၏။

ကျွန်တော်သည် အရက်ကို အလွန်အကျွံသောက်သူ မဟုတ်ပါ။ သို့သော် အနည်းအကျဉ်း တော့ မကြာခဏ သောက်ပါ၏။

လယ်တီဆရာတော်ကြီးကလည်း အရက်မကောင်းကြောင်း ရေးသားဆုံးမရာတွင် အရက်ကို ဆေးအတွက် ဝါးအတွက် ဟူ၍ ဘာအကြောင်း၊ ညာအကြောင်းပြကာ ဉာဏ်တစ်မျိုးပွေ၍ ဆင်ခြေပြကာ မသောက်ဖို့အကြောင်းကို -

“တချို့လူက၊ အပူကြွ၍၊ ကြောမမျိုးမျက်၊ ညောင်းညာတက်လျှင်၊ သေရက်တစ်ကျိုက်၊ သောက်မျိုလိုက်က၊ ပြိုက်ပြိုက်ကျလျှော၊ ရောဂါတွေ မျောသောကြောင့်၊ ဆေးသဘော ဝါးအမှတ်၊ အတန်ငယ် သုံးလတ်မှု၊ ကျမ်းဂန်တတ် ဝိနည်းရှောင်၊ အကျိုးပေးမရှိပေါင်ဟု၊ သီလကြောင် ဆင်ခြေနှင့်၊ အထွေထွေပြောကြားလည်း၊ မြတ်တရားဒေသနာတွင်၊ ရောဂါ၏ဖြစ်ကြောင်းဟု နည်းလမ်းကောင်း အရှိသားမို့၊ သတိထား ဆိတ်ဆိတ်နေ၊ ဉာဏ်တစ်မျိုးမပွေနှင့်” ဟုရေးသားမှာကြားခဲ့သည်။

ကျွန်တော် အရက်အနည်းအကျဉ်းမျှသောက်သည်ကို ခွင့်ပြုလိုဟန်မရှိသော ကျွန်တော့ မိတ်ဆွေတစ်ဦးဖြစ်သူ မွှာစရိယ ဦးခင်မောင်ကလည်း လူကိုဖျက်အရက်ဟူသော ဘုရားဟော ဝတ္ထုတစ်ခုကို ပြောပြဖူး၏။ အကယ်၍ ကြံကြိုက်ပါက သူပြောပြသောဝတ္ထုကို ရေးသားဖော်ပြပေးပါရန် မေတ္တာရပ်ခံဖူးသည်။

အခါတစ်ပါးတွင် မြတ်စွာဘုရားက “အာနန္ဒာ၊ ဟိုရှေ့က ဇနီးမောင်နှံကို မြင်ရဲ့မဟုတ်လား” ဟု မေးတော်မူလိုက်၏။ အာနန္ဒာသည် ဗုဒ္ဓညွန့်ပြရာသို့ ကြည့်လိုက်၏။ မြင်ရသည်မှာ ခွက်လက်စွဲကာ တောင်းစားနေသော အထီးကျန် ဇနီးမောင်နှံနှစ်ယောက်ဖြစ်၏။

ဗုဒ္ဓသည် ဆက်လက်မိန့်ကြား၏။ “ဤဇနီးမောင်နှံသည် ပထမအရွယ်တွင် ငယ်စဉ်က သတိရ၍ ကြိုးစားပါလျှင် လူ့ဘောင်တွင် ပထမတန်းစား သူဌေးလင်မယား ဖြစ်နိုင်ကြသေး၏။ လောကုတ္တရာမဂ်ဖိုလ် ရရေးကို ကြိုးစားပါလျှင်လည်း ယောက်ျားဖြစ်သူမှာ ရဟန္တာဖြစ်နိုင်ပြီး ဇနီးဖြစ်သူသည် အနာဂါမ်ဖြစ်နိုင် သေး၏။

ပထမအရွယ်တွင် သတိတရားမရသေး၍ မကြိုးစားလိုက်မိစေကာမူ ဒုတိယအရွယ်ကျခါမှ သတိသံဝေဂရ၍ ကြိုးစားပါလျှင်လည်း ဒုတိယတန်းစား သူဌေးလင်မယား ဖြစ်နိုင်ကြသေး၏။ လောကုတ္တရာမဂ်ဖိုလ်ရရေးကို ကြိုးစားပါလျှင်လည်း ယောက်ျားဖြစ်သူမှာ အနာဂါမ်ဖြစ်နိုင်ပြီး ဇနီးဖြစ်သူ လည်း သကဒါဂါမ်ဖြစ်နိုင်သေး၏။

ဤသို့ ဒုတိယအရွယ်ရောက်သည့်တိုင်အောင် သတိသံဝေဂမရကြ၍ မကြိုးစားလျှင်ရှိစေဦး၊ တတိယအရွယ်ကျခါမှ သတိတရားရ၍ ကြိုးစားပါလျှင်လည်း တတိယတန်းစား သူဌေးလင်မယား ဖြစ်နိုင်ကြသေး၏။ လောကုတ္တရာမဂ်ဖိုလ်ရရေးကို ကြိုးစားပါလျှင်လည်း ယောက်ျားဖြစ်သူမှာ သကဒါဂါမ် ဖြစ်နိုင်ပြီး ဇနီးဖြစ်သူမှာ သောတာပန်တည်နိုင်သေး၏။

သို့သော် တတိယအရွယ်ကုန်လွန်သည့်တိုင် သတိတရားမရကြ၊ သံဝေဂဉာဏ် အဝင်မခံကြ သည့်အတွက် မေ့လျော့ပျော်ပါး သောက်စားမူးယစ်ခြင်းဖြင့် အချိန်အား၊ ငွေအား၊ လူ့စွမ်းပကားများ လျော့ပါးကုန်ခန်းလာသည့် ဤယခုလို စတုတ္ထအရွယ်ကျကာမှ ဘာလုပ်၍ရတော့မည်နည်း၊ နေလုံးလည်း ကွယ်ပျောက် သောက်စားစရာ ငါးတစ်ကောင်မျှပင် မရှိတော့သည့် ခန်းခြောက်နေသည့် အိုင်စပ်က ကြိုးကြာအို မောင်နှံတို့ကဲ့သို့သာ ရှိချေ၏။” ဟုမိန့်တော်မူလေ၏။

မှန်ပေ၏။ ဤဇနီးမောင်နှံတို့၏ မိဘများသည် ကုဋေရှစ်ဆယ်ကြွယ်ဝသော သူဌေးကြီးများ ဖြစ်ကြ၏။ နှစ်ဦးစလုံး၏ မိဘများက ကုဋေရှစ်ဆယ် ကြွယ်ဝချမ်းသာသောကြောင့် ကုဋေရှစ်ဆယ် သူဌေးသားနှင့် ကုဋေရှစ်ဆယ်သူဌေးသမီးတို့ ညားကြသောအခါ ကုဋေ (၁၆၀) ကြွယ်ဝသည့် သူဌေး လင်မယားများ ဖြစ်သွားကြလေ၏။ ယခုခေတ် ကားတစ်စီးပါလာသော နိုင်ငံခြားပြန် အမျိုးသားနှင့် ကားတစ်စီးပါလာသော နိုင်ငံခြားပြန် အမျိုးသမီးတို့ ညားကြသောအခါ ကားနှစ်စီးဖြစ်ကာ ပို၍ ချမ်းသာ သွားသကဲ့သို့ဖြစ်၏။

မိဘများ ကွယ်လွန်သည့်အခါ ၎င်းတို့ ဇနီးမောင်နှံသည် ကုဋေတစ်ရာခြောက်ဆယ် ကြွယ်ဝသော သူဌေးကြီးများအဖြစ်ဖြင့် သူဌေးဘွဲ့ထူး၊ ဂုဏ်ထူးရှင်ကြီးများဖြစ်ကာ ကာလအတန်ကြာ ရပ်တည်နိုင်သေး၏။

သူဌေးကြီးသည် နန်းတော်သို့သွားရောက်၍ ဘုရင်မင်းမြတ်အား နေ့စဉ်ခစားလျက်ရှိ၏။ ထိုသူဌေးကြီး နန်းတော်သို့ သွားရောက်ရာလမ်းတွင် သေအရက်သမားတစ်စုတို့သည် အရက်ဖိုးပြတ်ကာ ရိက္ခာကုန်ခမ်းလာသည့်အတွက် အကြံအဖန်တစ်ခုကို ဤသို့စီစဉ်လိုက်ကြ၏။ ရှိသမျှငွေကြေးဖြင့် သေအရက်များကို ကောင်းမွန်စွာစီစဉ်ပြီး ဘုရင်အားခစားရာ နန်းတော်မှ ပြန်လာသော သူဌေးကြီးကို ဆီးကြိုဦးညွှတ်လျက် "မင်္ဂလာပါ သူဌေးကြီး၊ ဤသောက်ဖွယ် ယမကာတို့ကို သုံးဆောင်တော်မူပါ သူဌေးကြီး" ဟုရိုသေစွာ ဖိတ်ခေါ် ကြ၏။

သူဌေးကြီးသည် အရက်သမားတို့၏ ဖိတ်မန္တကပြုသည်ကို လက်ခံ၍ သေအရက်ကို မြည်းစမ်း ကြည့်လိုက်၏။ အရက်သမားတို့၏ ကောင်းစွာစီစဉ်ထားမှုကြောင့် သူဌေးကြီး အရသာတွေ့သွား၏။ ထို့ကြောင့် နောက်တော်ပါအရာရှိကို ဒါဘာလဲဟု မေးလိုက်၏။ သေအရက်ဖြစ်ကြောင်း နောက်တော်ပါက ပြောသည့်အခါ "ဤမျှလောက် ကောင်းမွန်သော သောက်ဖွယ်ရာက ငါတို့လဲ သောက်ဖို့သင့်တာပေါ့" ဟု ဆိုလေသည်။

ဤသို့ဖြင့် သူဌေးကြီးသည် သေအရက်သမားတို့၏ အသင်းအပင်းဝင် ဖြစ်လာလေတော့သည်။ သူဌေးကြီးသည် "လူကိုဖျက်အရက်" ဟူသည်ကိုလည်းကောင်း၊ "အရက်သေစာ မသောက်စားနဲ့ မှောက်မှားတတ်တဲ့အရာပေ" ဟူသည်ကိုလည်းကောင်း အနည်းငယ်မျှ စဉ်းစားမိဟန် မတူချေ။ သူဌေးကြီး သည်ကား အရက်သမားတို့၏ ထောင်ချောက်ထဲသို့ ကောင်းစွာဝင်ရောက်ခဲ့လေပြီ။ သူဌေးကြီးသည် အရက်သမားတို့၏ ဘဏ္ဍာတိုက်ကြီးသဖွယ်ဖြစ်ခဲ့ပြီး ရိက္ခာပြတ်လပ်နေသော အရက်သမားတို့က မိမိတို့အား အသက်ဆက်ပေးသော ကယ်တင်ရှင်ကြီးအဖြစ် သူဌေးကြီးအား ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ ကြိုဆို ကြသည်။

သူဌေးကြီးသည် ဤသို့ဖြင့် အရက်သမားတစ်စုတို့နှင့် တရုံးရုံးရှိပြီး အရက်အကောင်းစား၊ အမြည်းအကောင်းစားများဖြင့် သောက်စားမူးယစ်ကာ ဤသူအသံကောင်းသည်၊ ဤသူ့ကို ငွေသုံးရာ ပေးလိုက်၊ ဤသူအဆိုကောင်းသည် ဤသူ့အား ငွေနှစ်ရာပေးလိုက်၊ ဤသူအကောင်းသည် ဤသူ့အား ငွေငါးရာပေးလိုက် စသဖြင့်သုံးဖြန်းနေသည့်အတွက် မကြာမီ မိမိပိုင် ကုဋေရှစ်ဆယ်ကုန်ပြီဖြစ်ကြောင်း ဘဏ္ဍာစိုးက စာရင်းတင်ပြလာ၏။ (ယခုခေတ်ကဲ့သို့ ငါးရာကုန်သည့်နေရာ တစ်ထောင်စာရင်းပြ၊ တစ်ထောင်ကုန်သည့်နေရာ ငါးထောင်စာရင်းပြသည့် အဖြစ်မျိုးလည်း အခါများစွာ ပါနိုင်ရာ၏။)

ထိုအခါ သူဌေးကြီးက မိန်းမဘက်က ကုဋေရှစ်ဆယ်ကို ထုတ်သုံးရန် အမိန့်ချလိုက်၏။ ထိုကုဋေရှစ်ဆယ်သည်လည်း မကြာပါချေ။ ရေမျော၍ သွားပြန်ပေ၏။ ထိုအခါ အိမ်နှင့်ခြံကို ပိုင်း၍ စိတ်၍ ပေါင်၍ နံ၍ နောက်ဆုံး အပြီးရောင်းချရသည့်အခြေသို့ ရောက်လာခဲ့လေသည်။ မိမိ၏ သောက်စား

မူးယစ်မှုကိုကား အနည်းငယ်မျှ လျော့ချဖို့ မစဉ်းစား။ စဉ်းစားသော်လည်း လျော့၍ မရတော့။ မှန်၏။ ဤအရက်သေစာ သောက်စားမူးယစ်ခြင်းဟူသော ရသာတဏှာဟူသည်မှာ ဘယ်အခါမှ လျော့၍ ရသော အရာမဟုတ်။ ရောင့်ရဲနိုင်သော အရာမဟုတ်။ မရောင့်ရဲနိုင်သော တရားသုံးပါးတွင် တစ်ပါးအပါအဝင် ဖြစ်၏။ အရက်ကို သောက်မိခဲ့ပြီဟုဆိုပါက လူကိုလည်းကောင်း၊ စဉ်းစိမ်ကိုလည်းကောင်း၊ နှစ်မျိုးလုံးကို သော်လည်းကောင်း ဒုက္ခအပြည့်အဝ မပေးရသေးဘဲနှင့် ကာယကံရှင်ထံမှ ခွဲခွာသွားရိုးမရှိ။ သတိတရားဖြင့် အချိန်မီ ရှောင်ရှားနိုင်သူမှာ တစ်ရာတွင် တစ်ယောက်မရှိ။

ဤသို့ မိမိပိုင်အိမ်တွင် မိမိမပိုင်တော့သည့်နောက် အိမ်ဘေးတွင် အဇီကလေး ဆွယ်ချ၍ နေခွင့်ရဖို့ကိုပင် အိမ်ပိုင်ရှင်တို့က သဘောမတူ မကြည်ဖြူသည့်အတွက် နေစရာမရှိ၊ စားစရာ ဗလာနတ္ထိဖြစ်လျက် ခွက်လက်စွဲကာ ဇာတ်လမ်းအစက မြတ်စွာဘုရားနှင့် အရှင်အာနန္ဒာတို့ တွေ့ခဲ့ရသည့် အတိုင်း ငါးမရှိတော့သည့်အိုင်ပျက်ကြီး၏ ကမ်းစပ်၌ ငါးစောင့်နေသော ကြိုးကြာအို မောင်နှံတို့ကဲ့သို့ ရှိချေသည်တကား။

ခဏအကြာတွင်တော့ သေနေသော အရက်သမား၏ အလောင်းကို ဆေးရုံကြီးမှ အမှုထမ်းတစ်ဦးဖြစ်ဟန်တူသော အိန္ဒိယအမျိုးသားတစ်ဦးက စာရွက်စာတမ်းများကို ကိုင်ကာ သုံးဘီးဆရာအား တစ်နေရာသို့ယူသွားရန် ပြောရင်း မောင်းထွက်သွားကြပါ၏။ ရေခဲတိုက်သို့ သယ်သွားခြင်းလည်း ဖြစ်နိုင်ပါ၏။

ကျွန်တော်သည် သေနေသူ အရက်သမား၏ အလောင်းထက် ကျွန်တော်၏ ထိုင်ခုံနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်လောက်တွင် ထိုင်နေသည့် အမျိုးသမီးသို့ မျက်စိရောက်သွားပါ၏။

ထိုအမျိုးသမီးသည် ဘယ်အချိန်က ယခုနေရာသို့ ရောက်နေသည် မသိလိုက်ပါ။ စောစောကတော့ ဤနေရာတွင်မရှိ။ ထိုအမျိုးသမီးသည် အတော်လေးလည်း ပြေပြေပြစ်ပြစ် ရှိသည်။ ထို့အပြင် အခြားထူးခြားသည်က ဤအမျိုးသမီးအား ကျွန်တော်သည် သိကျွမ်းဖူးသလိုလို၊ ရင်းနှီးခဲ့ဖူး သလိုလို သိနေခြင်းဖြစ်၏။

သားရဲတိရိစ္ဆာန်တို့သည် ပျော်ရွှင်မှုအတွက် သတ်ဖြတ်ခြင်းမပြုကြဘဲ လူသားတို့သည် မျိုးနွယ်တူများ နှိပ်စက်ညှဉ်းပန်းခံရမှုနှင့် သေကြေပျက်စီးမှုအတွက် စိတ်ဝင်စားဖွယ်ရာ အာရုံခံစား တတ်ကြ၏။

ဂျိန်းစ် အေ၊ ဖရိုဒီ (၁၈၁၈ - ၁၈၉၄)
အင်္ဂလိပ်လူမျိုးသမိုင်းပညာရှင်

ပေါက်ပင်အောက်မှ ခွေးတစ်အုပ်သို့

ဤခရီးနီးသလား။

မဝေးလှပါ။ ထိုင်နေသော ခုံတို့မှာ မျက်နှာချင်းဆိုင်လောက်သာရှိ၍ အလွန်ဆုံးငါးပေ၊ ခြောက်ပေခန့်သာရှိပါ၏။ ကျွန်တော်သည် ရန်ကုန်ဆေးရုံကြီး ထိခိုက်ဒဏ်ရာကုဌာနရှေ့ရှိ ခုံတန်းလျား ဌာပင် ဆက်၍ထိုင်နေပါ၏။ ကျွန်တော်နှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင် ပညာပေးနံရံကပ် စာသားများကို ချိတ်ဆွဲထားသော နေရာ၏တည့်တည့် အောက်တွင်ကား အသက် (၄၀) အရွယ် ပြေပြေပြစ်ပြစ် ချောမောလှပသော အမျိုးသမီးတစ်ဦး ထိုင်နေပါသည်။ ထိုအမျိုးသမီးကို ကျွန်တော်သည် ဘယ်နေရာတွင် မြင်ဖူးသည်ကို မမှတ်မိပါ။ မြင်ဖူးသလိုလို၊ သိကျွမ်းဖူးသလိုလိုတော့ ရှိနေပါ၏။

အသိအကျွမ်းဟောင်းထဲကများ ဖြစ်နေမလားဟုလည်း စိတ်ထဲ၌ ဇဝေဇဝါဖြစ်ကာ ဘယ်သူဘယ်ဝါဖြစ်မည်ကို စဉ်းစားကြည့်နေမိပါ၏။ သို့သော်လည်း ခေါင်းထဲတွင် ဘာမျှပေါ်မလာပါ။ ထိုအမျိုးသမီးဝတ်စားထားသည်တို့မှာလည်း သပ်သပ်ရပ်ရပ်ရှိပါသည်။ သို့သော် နားတွင် ပန်ထားသော နားကပ်တစ်ရန်မှအပ အခြားဘာမျှ ဝတ်ဆင်လာသည်ကို မတွေ့ရပါ။

သူနှင့် ကျွန်တော်သည် မျက်နှာချင်းဆိုင်နီးနီးမျှ ထိုင်နေသော်လည်း သူသည်ကျွန်တော့်ကို မမြင်ပါ။ ယင်းအမျိုးသမီးသည် မျက်လွှာကိုချကာ ပါးစပ်မှ ဘုရားစာများကို ရွတ်ဆိုနေပါ၏။ ပါးစပ်မှသာ ရွတ်မနေပါက ထိုအမျိုးသမီးသည် ငုတ်တုတ်ထိုင်လျက် မေ့နေသလားဟု ထင်ရဖွယ်ရာသာရှိပါ၏။

အမျိုးသမီးသည် ပါးစပ်မှ တဖွဖွ ရွတ်ဆိုနေသည်မှအပ တုတ်တုတ်မျှ မလှုပ်ပါ။ သားချင်းထဲမှ အရေးပေါ် ဒဏ်ရာရမှုတစ်ခု ဖြစ်ခဲ့ခြင်းကြောင့် စိုးရိမ်ပူပန်လှစွာဖြင့် ဤအမျိုးသမီး ဤနေရာသို့ ရောက်ရှိနေခြင်းဖြစ်ကြောင်းကား သေချာလှပါသည်။

သူ့ဘေးတွင်ကား ဘုန်းတော်ကြီးတစ်ပါးရှိနေသည်။ ဘုန်းတော်ကြီးနှင့် ယင်းအမျိုးသမီးသည် တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး သိကျွမ်းကြပုံမရပေ။

ခဏကြာသော် လူငယ်တစ်ဦးသည် အမျိုးသမီးထံသို့ ရောက်လာပါသည်။ အမျိုးသမီးသည် ယင်းလူငယ်ကို အားပြုလျက် “ထိခိုက်ဒဏ်ရာ အရေးပေါ်လူနာခန်း၊ တာဝန်မှအပ မဝင်ရ” ဟူသော စာတန်းအောက်မှ တံခါးဆီသို့ စိုးရိမ်ကြီးစွာဖြင့် လှမ်း၍မျှော်နေသည်။

မကြာမီ ထိုတံခါးဆီမှ အမျိုးသမီးငယ်တစ်ဦးသည် တွန်းလှည်းပေါ်တွင် ပက်လက်အိပ်ကာ သတိလုံးဝမရဘဲ လိုက်ပါလာ၏။

အရေးပေါ်လူနာခန်းတွင် လိုအပ်သည်များကို ဆောင်ရွက်ပြီးသဖြင့် ခွဲစိတ်ကုသသည့် ဌာနဘက်သို့ သယ်ယူသွားဟန်လည်း တူပါသည်။ ဒဏ်ရာရထားသော မိန်းမပျိုသည် အသက် (၂၀) ထက်

ပိုဟန်မတူပါ။ အပြင်မှ ထိုင်စောင့်နေသော အမျိုးသမီး၏ သမီးပေပဲလား၊ သို့မဟုတ် ညီမလေးလား မပြောတတ်ပါ။

ထိုအမျိုးသမီးသည် လူနာအမျိုးသမီးအား စိုးရိမ်စိတ်တို့ဖြင့် ကြည့်၍ ပါးစပ်မှ တတွတ်တွတ် ဘုရားစာ တရားစာများကို ရွတ်နေသည်မှအပ သူလည်း ဘာမျှတတ်နိုင်ဟန် မတူတော့ပါ။

အာယုဓနသူငယ်သည် အသံမစဲပရိတ်ရွတ်၍ အသက်ရှည်သကဲ့သို့ ညီမငယ် သို့မဟုတ် သမီးငယ် အသက်ရှည်စိမ့်သောငှာ အမျိုးသမီးသည် မစဲသော ပရိတ်တော်ကို ရွတ်ဆိုနေပါ၏။ ဒဏ်ရာ ရရှိထားသော အမျိုးသမီးငယ်သည်လည်း ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ် အလှသွေးကြွယ်သူတစ်ဦးဖြစ်၍ မသေစေလိုသေးဘဲ ဘေးမှကြည့်နေသော ကျွန်တော်သည်ပင် အသက်ရှည်စေကြောင်း ဝိုင်း၍ ဆုတောင်း နေမိသည်။

ဤအချိန်တွင်မှ သင်္ဘောသားကားတစ်စီးနှင့် ဌာနဆိုင်ရာ ကားတစ်စီးသည် အရေးပေါ်လူနာ လက်ခံရာဌာနသို့ ဆူဆူညံညံဖြင့် ရောက်လာကြပါ၏။ ကားတစ်စီးပေါ်တွင်လည်း လူများ ဆယ့်လေးငါးဦးခန့် ပါလာကြ၏။ ပထမဆုံး သင်္ဘောသားကားပေါ်မှ အမျိုးသမီးကြီးတစ်ဦးကို လူသုံးလေးယောက် တွဲ၍ ဆင်းလာပါသည်။ ထိုအမျိုးသမီးကြီးမှာ ခပ်ဝဝဖြစ်သည်။ တွဲ၍ လာသော်လည်း သန်သန်မာမာကြီးဖြစ်၏။ ပြောဆိုလာသည်မှာလည်း အားလုံး တစ်ယောက်တစ်ပေါက်ဖြစ်သည်။

ထိုသို့ တွဲ၍လာကြပြီး အရေးပေါ်လူနာခန်းထဲသို့ အားလုံးဝင်သွားကြ၏။ သို့သော်လည်း မကြာမီမှာပင် လိုက်ဝင်သွားသော လူအားလုံးနီးပါး ပြန်ထွက်လာကြသည်။ အတွင်းမှ မောင်းထုတ်လိုက်ဟန်ရှိပါ၏။ မောင်းထုတ်လိုက်သော လူများထွက်လာမှ ဌာနဆိုင်ရာကားပေါ်မှ လူနာတစ်ယောက်ကို ပွေယူလာပြန်၏။

ထိုသို့ ပွေယူလာစဉ် “ဖယ်ကြ၊ ဖယ်ကြ၊ လူနာပါတယ်၊ လူနာပါတယ်” ဟုဆိုကာ အတင်းတိုး၍ ဝင်လာကြပါ၏။ ပထမလူအုပ်မှာ ဒုတိယလူအုပ်ကို မျက်စောင်းထိုးကြည့်နေကြပြီး ဒုတိယလူအုပ်ကလည်း မထီမဲ့မြင်ပင် ဝင်လာကြပါ၏။

ကျွန်တော်သည်ပင်လျှင် ရှုပ်ယှက်ခတ်နေသော အခြေအနေကို ဘယ်ပုံ ဘယ်လိုဖြစ်လာကြ သည်ကို မစဉ်းစားနိုင်ဘဲ ဖြစ်နေရပါ၏။

ပွေလာသောလူနာမှာ ခပ်ပိန်ပိန်ဖြစ်၍ မျက်နှာတွင် အညိုအမည်း စွဲလာပါသည်။ ခပ်ပိန်ပိန်လူနာနှင့် အတူပါလာသော လူအားလုံးသည်လည်း အရေးပေါ်လူနာခန်းထဲသို့ဝင်၍ လိုက်သွား ကြပြန်ပါ၏။ ထိုသို့ ဝင်သွားသောလူများကို အတွင်းမှထပ်၍ မောင်းထုတ်လိုက်ပြန်ရာ အားလုံးလိုလို ပြန်၍ ထွက်လာကြပြန်ပါ၏။ နေရာကကျဉ်းနေ၍ ပထမကားပေါ်မှ ပါလာသောလူများနှင့် ဒုတိယကားပေါ်မှ ပါလာသောလူများသည် ရော၍ သွားသည်။ တစ်စုနှင့် တစ်စုလည်း တည့်ပုံမပေါ်ကြ။

ခဏကြာမှ ဒုတိယကားပေါ်မှ ပါလာသူများက အတွင်းဘက်တွင်လည်းကောင်း ပထမကားပေါ်တွင် ပါလာသူများက အပြင်ဘက်တွင်လည်းကောင်း စု၍ ရပ်နေကြ၏။ အချို့ကလည်း မိမိတို့စီးလာသော ကားများပေါ်သို့သွား၍ ထိုင်နေကြ၏။

ဤအချိန်တွင်မှ လူတစ်ယောက်သည် စိတ်ပျက်လက်ပျက်နှင့် ကျွန်တော့်အနီးသို့ ရောက်လာရာ တန်းလျားခုံရှိ လွတ်နေသောနေရာတွင် ဝင်၍ ထိုင်ပါသည်။ ထိုလူသည် ဘယ်အုပ်စုမှ လူမှန်းမသိသော်လည်း ဤအဖွဲ့နှစ်ဖွဲ့မှ ပါလာသူတစ်ဦးဖြစ်သည်ကား သေချာပါ၏။

ထို့ကြောင့် ကျွန်တော်က “ဘာဖြစ်ကြတာလဲဗျာ” ဟု ထိုသူအား မေးလိုက်သောအခါ ထိုသူက “ရန်ဖြစ်ကြတာပါဗျာ” ဟုဆို၏။ ဘယ်ကဘယ်လို ဖြစ်ကြတာလဲဗျာ၊ ပြောပြစမ်းပါဦး ကျွန်တော်က ဆက်၍ မေးကြည့်ပါသည်။ ထိုသူသည် စိတ်ပျက်လက်ပျက်ဖြင့် “ဟို ခပ်ပိန်ပိန် အမျိုးသမီးက ကျွန်တော့်ဆရာ မိန်းမဗျ၊ ကျွန်တော့်ဆရာကတော်နဲ့ အဲဒီ မိန်းမဝဝနဲ့ ရန်ဖြစ်ကြတာဗျ” ဟုပြောသည်။

“ကျွန်တော့်ကို ရန်ဖြစ်ပုံလေး ပြောပြပါဦးဗျာ” ဟုဆိုသောအခါ ထိုလူက “ဖြစ်ပုံကဗျာ ကျွန်တော့်ဆရာအိမ်နဲ့ အဲဒီမိန်းမဝဝအိမ်က အထက်နဲ့ အောက်၊ တိုက်က တစ်တိုက်တည်းနေတာ။ အစကတည်းကလဲ တစ်ယောက်နဲ့ တစ်ယောက်က မတည့်ကြဘူးဗျာ။ ဒီနေတော့ ကျွန်တော့်ဆရာရဲ့ ကလေးတွေက ဆော့ရင်း စက္ကူလေယာဉ်ပျံလွှတ်တာ အဲဒီစက္ကူက လွင့်ပြီး အောက်ထပ်က ထမင်းစားတဲ့ ထမင်းပိုင်းထဲကို ကျတယ်တဲ့ဗျ၊ ဒါကို ဟိုဘက်ကလဲ တမင်လုပ်တာဆိုပြီး ဘယ်မိမဆုံးမ၊ ဖမဆုံးမ ကလေးတွေ လုပ်တာလဲဆိုပြီး ဆဲတယ်၊ ဒီဘက်ကလဲ ပြန်ဆဲပေါ့။ ပထမတော့ အထက်နဲ့အောက် လှမ်းဆဲရာကနေ နောက်တော့ လှေကားတံခါးကိုဖွင့်ပြီး ရန်ဖြစ်ကြပြန်ရောဗျာ။ နောက်တော့ ကျွန်တော့် ဆရာကတော်က အဲဒီမိန်းမဝဝကို လှေကားမှာရှိတဲ့ အမှိုက်ပုံးနဲ့ ကောက်ပေါက်တယ်၊ ထိတော့ မထိပါဘူး၊ အဲဒီတော့ မိန်းမဝဝကလဲ မခံနိုင်ဘဲ အထက်ထပ် တက်လာပြီး သူ့ကိုယ်လုံးကြီးနဲ့ ဝင်တိုက်ပြီး လှဲလိုက်တာ ကျွန်တော့်ဆရာကတော် လဲသွားရော၊ ဆရာကတော်က ပိန်ပိန်ဆိုတော့ ဖက်လုံးလို့ မနိုင်မှန်းသိတော့ မိန်းမဝဝခြေသလုံးကို ဖက်ကိုက်တာ အဲဒီမိန်းမလဲ ဖင်ထိုင်ရက် လဲသွားတာပေါ့”

“အင်း ဆိုစမ်းပါဦးဗျာ၊ ခုမှ ကောင်းခန်းရောက်တော့တယ်”

“ဖင်ထိုက်ရက်လဲ လဲသွားရော ဆရာကတော်က မိန်းမဝဝကို လှေကားထစ်ကနေ တွန်းချလိုက်တာပေါ့”

“ဒီတော့ကော”

“ဒီတော့ မိန်းမဝဝက တွန်းချလို့ လိမ့်အကျမှာ ဆရာကတော်ရဲ့ခြေထောက်ကို လှမ်းဆွဲ လိုက်တော့ ဆရာကတော်လဲ ပုံရက်သားလဲပြီး မျက်နှာနဲ့လှေကား ဆောင့်မိသွားတာပေါ့”

“နောက်တော့ကောဗျ”

“နောက်တော့ အားလုံးက ဝိုင်းဖျဉ်ကြရတာပေါ့၊ ဒါပေမယ့် ဆရာကတော်က မြီးညောင်ရိုး အက်သွားသလားတောင် မသိပါဘူးဗျာ၊ မျက်နှာမှာလဲ အတော်လေးထိသွားတယ်၊ မိန်းမဝဝကတော့

ခြေထောက်တစ်ဘက် အတော်လေးနာသွားတယ်၊ တံတောင်ဆစ်မှာလဲ ပြသွားတယ်ဗျ။ အဲဒါ ရုံးရောက်၊ ရဲဌာနရောက် အပြန်အလှန်တိုင်ကြပြီး အရေးပေါ်ဌာန ရောက်လာကြတာပဲ၊ အလကားပါဗျာ၊ ထမင်းစား စရာရှိလို့ ရန်ဖြစ်ကြတာပါ။ ကျုပ်တို့ကတော့ ထမင်းရှာစားနေရတာနဲ့ ရန်ဖြစ်ဖို့ အချိန်မရပါဘူးဗျာ” ဟုဆိုကာ ထသွားပါသည်။

ထိုသူသည် ကျွန်တော်ဆက်မေးမည်ကို စိုးရိမ်လို့ပဲလား၊ အညောင်းပြေသွား၍ပဲလားမသိ၊ ကျွန်တော့်ဘေးမှ ထ၍သွားပါ၏။

ကျွန်တော်သည် ထိုလူစုကိုကြည့်၍ တရားရလာမိသည်။ ဘာသာတရားအားလုံးက အိမ်နီးနားချင်းများနှင့် တည့်အောင်နေကြရန် ဆုံးမထားကြ၏။ မြန်ရာဟင်းကောင်း ခင်ရာဆွေမျိုး ဟုလည်း ဆိုကြသည်။ ကျေးလက်ဒေသဝယ် တစ်အိမ်နှင့်တစ်အိမ် မတည့်မှုများ ရှိသော်လည်း မြို့ပေါ်မှာလို ဂုဏ်တုဂုဏ်ပြိုင်လုပ်ရင်း မတည့်ကြသည့်အဖြစ်မျိုးက ရှားပါ၏။

ကားမောင်းသူပြောသွားသကဲ့သို့ အချို့သူများက ထမင်းစားစရာရှိသောကြောင့် ကားချင်းပြိုင်၊ သားချင်းပြိုင်၊ သမီးချင်းပြိုင်၊ နောက်ဆုံး လင်ချင်းပြိုင်ကြသည်မှာ သူတို့တစ်တွေ ဘယ်တော့မှ မသေတော့မည့်အတိုင်းပင်ဖြစ်၏။ သူတို့သည် သေခြင်းတရားကို တစ်ခါတစ်လေမျှ မစဉ်းစားမိကြပေ။ သူတို့တစ်တွေသည် ပေါက်ပင်အောက်မှ ခွေးတစ်အုပ်သဖွယ် ရှိနေကြပေ၏။

ညအခါ ကြယ်ရောင် လရောင်မျှဖြင့် မှောင်ရီဝိုးတဝါး လင်းအားမကောင်းသည့်အချိန်တွင် ပေါက်ပင်အောက်မှ ခွေးတစ်အုပ်တို့သည် ပေါက်ပင်ပေါ်မှ နီနီရဲရဲပေါက်ပွင့်ခိုင် အဆုပ်အခဲတို့ကို အမဲသားတွဲ ထင်မှတ်ကာ တစာစာ အော်ဟစ်မျှော်ဟောင်နေကြ၏။

သို့သော်လည်း နေအာရုဏ်ကျင်း၍ အလင်းရောင် အထင်အရှားနှင့် လင်းအားကောင်းလာ သည့်အခါတွင်မူကား ညတုန်းက နီနီရဲရဲ ပေါက်ပွင့်ခိုင် အဆုပ်အခဲတို့ကို သားတစ်တွဲဟု ထင်မှတ်ယူစွဲ၍ မိမိတို့ အထင်လွဲခဲ့မှုများကို ရှက်နိုးကာ အချင်းချင်း တစ်ကောင့် တစ်ကောင်ကိုပင် လက်တို့ မနေကြတော့ဘဲ ရှောင်လွှဲ၍ သွားကြကုန်သကဲ့သို့ -

ဤနည်းတူစွာ ဤဥပမာအတိုင်းသာလျှင် လူတို့သည် သမုဒ္ဒရာထက် ခဏပွက်သည့် ရေပွက်ပမာ ခဏတာမျှ ဖြစ်သောဘဝတွင် ငါဟူသော အသိကို မဖျောက်နိုင်ကြဘဲ ငါ့လင်၊ ငါ့သား၊ ငါ့မယား၊ ငါ့ပစ္စည်း၊ ငါ့ဥစ္စာ၊ ငါ့ကား၊ ငါ့အိမ်ဟူ၍ စွဲမြဲကာ မသေတော့မည့်အတိုင်း ရန်လို၍ ရန်ဖြစ်နေကြပါ၏။

မောဟတရား အမှောင်အင်အား ကြီးမားနေသည့်အခါတွင် -

ငါ့ကိုယ်မဟုတ် အကောင်ပုပ်ဟုဆိုသော်လည်း အဟုတ်မထင်နိုင်သေး။

အနိစ္စသာ မမြဲပါဟု ပြောသော်လည်း သဘောမကျနိုင်။

ဒုက္ခလုံးလုံး ဆင်းရဲတုံးဟုဆိုသော်လည်း လုံးဝလက်မခံ။

အို နာ သေရေး ဒုက္ခဘေးတို့နှင့် လုံးထွေးနေရသော နောင်အိမ်ကြီး စင်စစ်ဟု ဆိုသော်လည်း အပြစ်မမြင်နိုင်ဘဲ မိမိရှေ့တွင် အိုပြ၊ နာပြ၊ သေပြနေသော်လည်း ကြောက်ရမှန်းမသိ၊ လန့်ရမှန်းမသိ၊ အကန်းပကတိ မှောင်အတိကျနေသူများသည် ဤသူများသာဖြစ်ကြ၏။

သန်းခေါင်လကွယ်၊ တောအုပ်လယ်၌

ရှစ်နယ်ပတ်ကုံး၊ မပြန်ဖုံးသည့်၊

မိုးလုံးတိမ်တိုက်၊ လျှပ်မကြိုက်သား၊

အမှိုက်အပြား၊ အင်လေးပါးထက်၊

နင်ကား ရာထောင်၊ မက မှောင်၏ ဟူသည့်အတိုင်း တရားအရိပ်အရောင် မထွန်းပြောင် နိုင်သေးသမျှ ဓမ္မသဘောကို ဘယ်လိုဟောလည်း လိပ်ကျောကြောင်ကော်၊ ပြောင်ချော်ချော်နှင့်၊ ပျော်တပြုံးပြုံး၊ မော်မဆုံးဘဲ အမှောင်ထဲမှာသာ နှစ်ခြိုက်ကာ အိုဖို့ မတွေး၊ နာဖို့ မတွေး၊ သေဖို့ မတွေး၊ အို နာ သေရေးမှ ရှောင်ပြေး၍ လွတ်တော့မယောင်ဖြင့် မှောင်၍ ကောင်းတုန်း၊ မိုက်၍ ကောင်းတုန်း ရှိနေသေးသောသူတို့ကား ဤသူတို့ပင် ဖြစ်ပါသတည်း။

စောစောစီးစီး မသေစေရေးအတွက် အကောင်းဆုံးနည်းမှာ ဘဝတာဝန်များကို အလေးအနက် ထားခြင်းနှင့် သေခြင်းတရားကို လျှော့ပြောင် ပြက်ရယ်ပြုခြင်းပင်ဖြစ်သည်။

အလက်ဇန္ဒား၊ အေ၊ ဗိုရိဗိုလတ်စ် (၁၈၈၁ - ၁၉၄၆)

ရှုရှားအမျိုးသားပညာရှင်

နေမင်းကြီး ဝင်ချေပြီ

ဤခရီးနီးသလား။ ။

ရန်ကုန်ဆေးရုံကြီး ထိခိုက်ဒဏ်ရာကုဌာနသို့ လာကြသူများသည် ခရီးနီးမှ လာကြသောသူများ ရှိသလို ခရီးဝေးမှ လာကြသူများလည်းရှိ၏။ ရောက်လာသူများသည် မတော်တဆ ထိခိုက်၍ ဒဏ်ရာရရှိ၍ ရောက်လာသူများ ရှိသလို ခိုက်ရန်ဖြစ်ပွား၍ ရောက်လာကြသူများလည်း ရှိသည်။

လူ့ဘဝ လူ့အဖြစ်ဝယ် သေခြင်းတရားသည် အရိပ်ပမာ နောက်မှ လိုက်နေပါလျက် လူနှင့်လူချင်း မေတ္တာ စေတနာ မထားနိုင်ကြဘဲ ခိုက်ရန် ဖြစ်ပွားနေကြခြင်း ကိစ္စသည် လူတိုင်းလူတိုင်းက အလေးထား ဆင်ခြင်ဖွယ်ရာ ဖြစ်၏။

ဘာသာတရားများသည် မေတ္တာ၊ ကရုဏာ၊ စေတနာ ထား၍ ညီရင်အစ်ကိုပမာ ချစ်ခင်ကြရန် ဆုံးမ ကြသည်သာ ဖြစ်၏။ ပညာရှိများ၊ လူကြီးများက အဆိုအမိန့်ပြု၍ ဆုံးမခဲ့ကြရာတွင်လည်း တစ်ဦးကိုတစ်ဦး စောင့်ရှောက်ကြရန်၊ မေတ္တာထားကြရန်၊ သည်းခံကြရန် ဆုံးမကြသည်သာ ဖြစ်သည်။

လူများသည် တကယ်တမ်းအားဖြင့် မေတ္တာ၊ ကရုဏာ၊ စေတနာကို ပွားများလိုကြ၏။ သို့သော် လက်တွေ့တွင်ကား မေတ္တာရှင်၊ ကရုဏာရှင်၊ စေတနာရှင်တို့ ဖြစ်မလာကြပါ။

မေတ္တာ၊ ကရုဏာနှင့် သည်းခံခြင်းတို့ တည်ရှိခိုင်မြဲလာရမည့်အစား လူသားတို့၏စိတ်တွင် လောဘ၊ ဒေါသ၊ မောဟ၊ မာန်မာနတရားတို့သာလျှင် ပွားများနေတတ်ကြ၏။ တကယ်တမ်းအားဖြင့် သူတို့သည် လောဘ၊ ဒေါသ၊ မောဟနှင့် မာန်မာနတရားများသည် မကောင်းကြောင်း သိထားပြီးပြီလည်း ဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် လူတို့သည် လောဘ၊ ဒေါသ၊ မောဟနှင့် မာန်မာနတရားတို့ကို နှိပ်ကွပ်ထားရန်လို၏။ ယင်းတို့အား မနှိပ်ကွပ်ပါက လူတို့၏ နှလုံးသားအတွင်းဝယ် ထာဝစဉ် ရှိနေသော မေတ္တာ၊ ကရုဏာ၊ စေတနာတို့သည် မပေါ်လွင်လာနိုင်ဘဲ ရှိတော့မည်ဖြစ်သည်။

လောဘ၊ ဒေါသ၊ မောဟတို့သည် မီးတောက် မီးလျှံပမာရှိ၍ အစဉ် တောက်လောင်နေ၏။ ထိုမီးတောက်ကို နှိမ်နင်းနိုင်ပါမှ မေတ္တာ၊ ကရုဏာ၊ စေတနာတို့သည် ပေါ်ပေါက်လာ၍ အေးချမ်းခြင်း၊ ပြေပြစ်ကောင်းမွန်ခြင်း စသည့် ငြိမ်းချမ်းမှု အရပ်ရပ်ကို ရရှိရုံသာမက စည်းလုံးညီညွတ်ခြင်းဟူသော ခွန်အားကိုလည်း ရရှိလာမည် ဖြစ်ပါသည်။

လောဘ၊ ဒေါသ၊ မောဟနှင့် မာန်မာန တရားများကို ဆိုဆုံးမမှု အသိတရားမျှလောက်ဖြင့်ကား မနှိမ်နင်း၊ မနှိပ်ကွပ်နိုင်ပါချေ။ ယင်းတို့အား နှိမ်နင်းလိုပါက ကျင့်ကြံရမည် ဖြစ်ပါသည်။ ကျင့်ကြံရာတွင် လည်း အိုခြင်း၊ နာခြင်း၊ သေခြင်းတရားကို မြင်အောင်ကြည့်၍ ယင်းတရားကို သတိကပ်ကာ အမြဲပွားများ နိုင်ကြရမည် ဖြစ်ပါ၏။ ငါအိုရမည်၊ ငါနာရမည်၊ ငါသေရမည် ဟူသောအချက်ကို အစဉ်ပွားများ၍ ယင်းအသိကို လောဘ၊ ဒေါသ၊ မောဟနှင့် မာန်မာနတို့၏ အနီးတွင် အစဉ်အမြဲ အစောင့်ချထားရမည် ဖြစ်၏။

လောဘရှိလာပါက ဟဲ့- အိုရမည့်သူကြီး၊ လောဘရှိဦးမလား၊ ဒေါသထွက်လာပါက ဟဲ့- နာရမည့် သူကြီး ဒေါသရှိဦးမလား၊ မာန်မာနတက်လာပါကလည်း ဟဲ့- သေရမည့်သူကြီး မာန်တက်ဦးမလား ဟူ၍ လောဘ၊ ဒေါသ၊ မောဟနှင့် မာန်မာန တို့ကို စောင့်ကြပ် နှိမ်နင်းနေရမည် ဖြစ်ပါ၏။ အခုပင် ငါနာနေရတာပဲ၊ အခုပင် ငါအိုနေရတာပဲ၊ ဘယ်နေ့တွင် သေရမည်ဟူသော အချက်ကိုသာ မသိသေးဘဲ

ရှိနေသည်။ တစ်နေ့နေ့ တော့ ငါမုချသေရမည်ဟူသော အသိစိတ်တရားကို တစ်ရံမလပ် အမြဲကပ်လျက် အထပ်ထပ်ပွားကာ ထိုစိတ်ဖြင့် လောဘတရားကို ချုပ်နှောင်ထားရမည် ဖြစ်၏။ လောဘ၊ ဒေါသ၊ မောဟတို့သည် ထိုသို့ နှိပ်ကွပ် ထားမှသာ ယင်းတို့ကို အောင်မြင်နိုင်ရာ၏။ သို့မဟုတ်ပါက ယင်းတို့အား အောင်မြင်ရန် အလွန်မှ ခဲယဉ်းလှပါ ၏။

လောဘ၊ ဒေါသ၊ မောဟ၊ မာန်မာနတရားများကို နှိပ်ကွပ်ရာတွင် ထိုဆုံးမမှုများကို ကြားနာရုံဖြင့် နှိပ်ကွပ် နိုင်ဖို့ရန်မလွယ်။ သေခြင်း၊ နာခြင်း၊ အိုခြင်းတရားတို့ကို လက်တွေ့ ပွားများ ကျင့်ကြံနိုင်မှသာ အောင်မြင်စွာ နှိပ်ကွပ်နိုင်မည် ဖြစ်၏။

ပါးစပ်က ဘုရား၊ ဘုရား လက်က ကားရား ကားရား ဟူသော စကားတွင် ပါးစပ်က ဘုရားတရား စကားပြောနေရုံမျှဖြင့် လောဘ၊ ဒေါသ၊ မောဟကို မနှိမ်နင်းနိုင်၊ လက်တွေ့ ပါရန်လို၏။ လက်တွေ့ပါရန်ကား ကျင့်ကြံမှရမည်။

မိမိ၏ စေတနာ၊ မေတ္တာ၊ ကရုဏာကို တွေ့တွေ့သမျှသော လူတကာအပေါ် မထားရှိနိုင်သည့်တိုင် မိမိတို့ အိမ်နီးနားချင်းများအပေါ် ထားရှိနိုင်ကြရမည်ဖြစ်၏။ မိမိ၏ လုပ်ဖော်ကိုင်ဘက်များအပေါ် ထားရှိရမည်ဖြစ်၏။ မိမိတို့၏ အိမ်နီးနားချင်းများ၊ လုပ်ဖော်ကိုင်ဘက်များအပေါ် ရှေးဦးစွာ သည်းခံကြရမည် ဖြစ်၏။ မေတ္တာ၊ စေတနာ၊ ကရုဏာ ပွားနိုင်ကြရမည် ဖြစ်၏။

အိမ်နီးနားချင်းများ အပေါ်နှင့် လုပ်ဖော်ကိုင်ဘက်များ အပေါ် ဤမျှ စေတနာထားနိုင်လျှင်ပင် ဗုဒ္ဓ၏ အဆုံးအမကို အတော်ကြီး ပြည့်စုံစွာ ခံယူကျင့်သုံးပြီး ဖြစ်သည်ဟု မှတ်ယူနိုင်ပါသည်။ ခရစ်တော်၏ အဆုံးအမကို အတော်ကြီး ပြည့်စုံစွာ ခံယူလိုက်နာပြီး ဖြစ်သည်ဟု မှတ်ယူနိုင်ပါ၏။

သည်းခံစိတ်၊ မေတ္တာစိတ်၊ ကရုဏာစိတ်နှင့် စေတနာတို့ကို ထားရှိရမည်ဆိုသော အချက်ကို မည်သူမျှ အငြင်းမပွားကြပါ။ သို့သော် လက်တွေ့ထားရှိရန်ကား ခက်ခဲလှပါသည်။ မှတ်သားသင့်သည်မှာ ကောင်းမြတ်သော ယင်းမေတ္တာစိတ်၊ ကရုဏာစိတ်များကို မကျင့်ကြံဘဲ၊ အားမထုတ်ဘဲ ရရှိနိုင်ရန် အလွန်မှ ခက်ခဲ၏။ မွေးရာပါ စေတနာရှင်၊ မေတ္တာရှင်များလည်း ပါပါ၏။ ထိုသူများသည် ပါရမီရှိသူ၊ ရင့်သန်သူများ ဖြစ်၍ လူနည်းစု ဖြစ်ပါသည်။

ကျင့်ကြံရမည်ဟု ဆိုရာတွင် နှစ်ပိုင်းရှိ၏။ ရှေးဦးစွာ ကျင့်ကြံဖို့အပိုင်းသည် လောဘ၊ ဒေါသ၊ မောဟနှင့် မာန်မာနတရားများ လျော့ပါးရေးအတွက် ကျင့်ကြံရမည့်အပိုင်း ဖြစ်ပါ၏။ ထိုတရားများ လျော့ပါးစေရန် သေခြင်း၊ နာခြင်း၊ အိုခြင်းတရားကို ဆင်ခြင် သုံးသပ်နိုင်ရမည် ဖြစ်သည်။ ထိုသို့ သုံးသပ်ရာတွင် ပုတီးစိပ်၍ သော်လည်းကောင်း၊ ထွက်သက် ဝင်သက်ကို ရှု၍လည်းကောင်း၊ စီးဆင်းနေသော ရေအလျဉ်ကို ကြည့်ရှု၍ သော်လည်းကောင်း မတည်မြဲသည့်သဘောကို ရုပ်ပစ္စည်း တစ်ခုခုနှင့် ကပ်၍ ရှုမှတ်နိုင်သည်နှင့်အမျှ လောဘ၊ ဒေါသ၊ မောဟစိတ်များ ပါးလျားလာရုံမျှဖြင့် မပြီးသေး။ မေတ္တာ၊ စေတနာ၊ ကရုဏာစိတ်များ ပွားများလာအောင် နောက်တစ်ပိုင်းအနေဖြင့် လက်တွေ့ ကျင့်သုံးကြရမည်ဖြစ်၏။

ထိုသို့ ကျင့်သုံးရာတွင် ရှေးဦးစွာ အိမ်နီးနားချင်းများ လုပ်ဖော်ကိုင်ဘက်များ၊ အသိမိတ်ဆွေများ အပေါ်တွင် ကျင့်သုံး၍ နောက်ဆုံး လူသားအားလုံး၊ သတ္တဝါအားလုံးတို့အပေါ် ထားရှိကျင့်သုံးနိုင်ပါက လူဖြစ်ရသော ခဏတာ ကာလ၌ အမှန်ပင် အမြတ်တရားကို ဆုပ်ကိုင်နိုင်မည်ဖြစ်ပါသည်။

ယခုမှ အမျိုးသမီးဝဝနှင့် အမျိုးသမီးပိန်ပိန်တို့သည် အိမ်နီးနားချင်းများ ဖြစ်ကြပါလျက် ပွားများရမည့် မေတ္တာ၊ ကရုဏာ၊ စေတနာကို မပွားများဘဲ လောဘ၊ ဒေါသ၊ မောဟ၊ မာန်မာနတရားကို ပွားများကာ အတိအလင်း စစ်ခင်း၍ ရန်ဖြစ်ကြသည်။ ရုံးရောက်၊ ဌာနရောက်နှင့် ဆေးရုံကြီး အရေးပေါ်ဌာန ကို အလုပ်ရှုပ်စေသော အဖြစ်ကို ရောက်ရသည်။

ကျွန်တော်သည် တွေးမိတွေးရာများကို တွေးတောရင်း ရန်ကုန်မြို့ ထိခိုက်ဒဏ်ရာကု အရေးပေါ်ဌာန ကို ကျောခိုင်းကာ ထွက်လာခဲ့မိ၏။ ကျွန်တော်သည် ရန်ကုန်ဆေးရုံကြီး အခန်း ၇ တွင် တက်ရောက်၍ ဆေးဝါး ကုသမှုခံယူနေသော ကျွန်တော်၏ သူငယ်ချင်းဖြစ်သူ ကိုအုန်းလွင်ထံ သွား၍ လူနာ သတင်းမေးရန် ရှိနေပါ၏။

ယနေ့ ညနေ ငါးနာရီတွင် ဆေးရုံကြီး၏ အဝင်ဝ၌ စာရေးဆရာ ကော့မှူး သောင်းရွှေနှင့် ချိန်းထား၏။ ဆေးရုံကြီး၏ အဝသို့ရောက်သော် ကော့မှူးသောင်းရွှေကို အဆင်သင့်ပင် တွေ့ရ၏။ ကိုအုန်းလွင် နေမကောင်း၍ ဆေးရုံတက်နေသည်မှာ ကြာပြီဖြစ်၏။ သို့သော်လည်း ကျွန်တော်သည် မရောက်ဖြစ်ပါ။ ကျွန်တော်သည် သာရေး နာရေးကိစ္စများတွင် အသွားအလာ နည်းပါး၏။ ယခုတော့ နာရေးကိစ္စများကို ဂရုစိုက်၍ သွားဖြစ်အောင် အကျင့်လုပ်ထားရသည်။

ကိုအုန်းလွင်၏ အသက်မွေးဝမ်းကျောင်းအလုပ်သည် လက်နှိပ်စက် ရိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။ ကျွန်တော်တို့က စာမူများ လက်နှိပ်စက် ရိုက်ရာမှ သူနှင့် ခင်မင်နေသည်။ ကိုအုန်းလွင်သည် အသက် ၃၀ ကျော်မျှ ရှိပြီဖြစ်သော်လည်း အိမ်ထောင်မရှိသေး။ အသားဖြူဖြူ သွယ်သွယ်လျလျရှိ၍ စိတ်သဘောထား ကောင်းသူဖြစ်၏။ မိခင်ကြီးအား လုပ်ကျွေးပြုစုနေသူ တစ်ဦးလည်း ဖြစ်၏။

ကိုအုန်းလွင်သည် အစာအိမ်မှ သွေးယိုမှု ဖြစ်နေ၍ ဆေးရုံသို့ တက်နေရခြင်းဖြစ်၏။ ကိုအုန်းလွင်ကို ကျွန်တော် တွေ့ရသောအခါ မူလကပင် အသားဖြူသော ကိုအုန်းလွင်သည် ယခုတော့ သွေးမရှိတော့သလို ဖြူဆွတ်နေသည်။ သူ၏ နှုတ်ခမ်းတို့သည်လည်း ခြောက်သွေ့၍ ယူပစ်သလိုလည်း ပိန်ကျနေ၏။

သူ၏ အစ်ကိုတော်သူနှင့် အခြားတစ်ဦးက သူ့ကို စောင့်ကြပ်လျက် ရှိ၏။ ကျွန်တော်က အားပေးစကား ပြောသောအခါ သူက ကောင်းကောင်းမွန်မွန်ပင် မတုံ့ပြန်နိုင်ပါ။ ကိုအုန်းလွင်၏ ဘေး ခုတင်တွင်ကား ပိုက်ခွဲထားသော လူနာတစ်ဦးရှိ၏။ ထိုလူနာသည် သူ၏ အရိုးများ၏ အနိမ့်အမြင့်ကို ထုတ်ပြနေဘိသလား အရိုးနှင့် အရေတို့က ထိကပ်နေ၏။ သူ၏ အသားများသည် ဘယ်ရောက်ကုန်သည် မသိ။ သူ့ထံတွင် စောင့်မည့်သူကိုလည်း မတွေ့ရ။ ထိုသူ့ထံတွင် ဝေဒနာမှအပ ဘာမျှ မရှိတော့။ ထိုအချိန်၌ ထိုသူ့ထံတွင် လောဘ၊ ဒေါသ၊ မောဟ၊ မာန်မာနတရားတို့ ထောင်လွှားနိုင်ဖို့ အခြေအနေမရှိ။ ထို့ပြင် စေတနာ၊ မေတ္တာ၊ ကရုဏာတရားများကိုလည်း ပွားနိုင်ဟန်မတူ။ သူ့တွင် ခံစားမှုဝေဒနာ တစ်ခုသာ ရှိတော့၏။ ကျွန်တော်သည် ထိုဝေဒနာရှင်အား ကြည့်၍ တစ်စုံတစ်ရာကို ဆင်ခြင်လာမိ၏။

မေတ္တာ၊ စေတနာ၊ ကရုဏာ ဟူသည် ထားရှိပွားများရန် လိုအပ်သောအရာ ဖြစ်၏။ သို့သော် ယင်း ကောင်းမြတ်သော တရားများကိုပင် ပွားများလိုတိုင်း ပွားများ၍ ရသည်မဟုတ်။ ယခု ဝေဒနာရှင်ဆိုလျှင် ပွားများလိုသည့်တိုင် ပွားများရန် ခွန်အားပင် မရှိတော့။ ဤ ကောင်းမြတ်သော တရားများကို ပွားများရန် အခွင့် ရှိချိန်တွင် အင်အားရှိချိန်တွင် အခွင့်အရေး တစ်ရပ်ဟု အောက်မေ့ကာ ပွားများသမှု ပြုသင့်ပေ၏။

ကိုအုန်းလွင်၏ ခုတင်နှင့် ကပ်လျက် ခုတင်ဘေး၌ကား အဘိုးတစ်ဦးသည် မှိန်းနေသည်။ ထိုအဘိုးနှင့် ကပ်လျက်တွင်ကား ဝေဒနာ ခံစားနေရရှာသော အိန္ဒိယ အမျိုးသား ဗုဒ္ဓဘာသာ

ဘုန်းကြီးတစ်ပါး ဖြစ်၏။ ထို အိန္ဒိယအမျိုးသား ဘုန်းတော်ကြီး၏ ခြေရင်းတွင်ကား အမျိုးသမီးတစ်ဦးနှင့် လူငယ်တစ်ဦးအပြင် အခြားသတင်းမေးသူ သုံးလေးဦးတို့ စုရုံးနေကြသည်။ သူတို့အားလုံးသည် ညှိုးငယ် နေကြ၏။ သူတို့ သတင်းလာမေး သော လူနာသားချင်းသည် ယခု ညနေ၌ပင် ဆုံးပါးသွားခဲ့ကြောင်း သိရသည်။

အခြား အခြားသော ခုတင်များတွင်တော့ ထိုင်နေသော လူနာက နည်း၍ လှဲနေသော လူနာက များသည်။ လှဲနေသော လူနာများထဲတွင်လည်း ဝေဒနာခံစားနေရသူများ ရှိသလို သက်သာနေသူများ ကိုလည်းတွေ့ရ၏။

ကျွန်တော်နှင့် ကော့မှူးသောင်းရွှေတို့သည် ကိုအုန်းလွင်ထံမှ လူနာသတင်းမေးပြီး အပြန်တွင် ဆေးရုံကြီးပေါ်၌ လျှောက်ကြည့်နေမိသေး၏။ ဆေးရုံကြီး ဝရန်တာများတွင် စိုးရိမ်ပူပန်နေကြသူများနှင့် ပူဆွေးနေ ကြသူများကို တွေ့ရ၏။ သူတို့သည် ဆေးရုံတက်နေသော သူတို့၏ သားချင်းများ၊ ဆွေမျိုး မိတ်သဟာများ၊ ဝေဒနာရှင်များအတွက် စိုးရိမ် ပူပန်နေကြခြင်းဖြစ်၏။

ထို့ပြင် သေရပ်ပေါက်နေသူများ၊ ခေါင်းမထောင်နိုင်သူများ၊ ဟိုဘက် သည်ဘက်သို့ပင် မရွေ့နိုင်သူ တို့ကလည်း ဒုနှင့်ဒေး ဖြစ်သည်။ ကျွန်တော်တို့သည် ခြေကျိုး လက်ကျိုးများ ထားရာ အဆောင် ၅ နှင့် ၆ သို့လည်း ရောက်ခဲ့၏။ ထိုနေရာတွင်တော့ ခြေကျိုးသူများ၊ ခါးကျိုးသူများ၊ လက်ကျိုးသူများ အကျိုးမျိုးစုံကို တွေ့ရသည်။ ခြေကျိုးသူ သုံးဦးကို ရက်ကန်းစင်လို စင်ပြုလုပ်၍ ခြေထောက်ကို ကြိုးနှင့်ဆက်ကာ အုတ်ခဲ ဆွဲထား၏။ ခုတင် ခေါင်းရင်းကို နိမ့်ချ၍ ခြေရင်းကိုမြှင့်ကာ အိပ်နေရာသူများကိုလည်း တွေ့ရသည်။ ကျောက်ပတ်တီး စည်းထားသော ကျောက်ပတ်တီးနှင့် လူများကိုလည်း တွေ့ရပါ၏။

လူနာများကတော့ အားလုံးလိုလို ဝေဒနာ ခံစားနေကြရသည်။ သူနာပြု ဆရာမလေးများနှင့် ကျန်းမာရေး ဝန်ထမ်းများကိုလည်း လူနာများ အကြားတွင် ကြိုကြား ကြိုကြား လှုပ်ရှားနေသည်ကို တွေ့နေရ၏။ ကျွန်တော်တို့ အဆောင် ၆ နှင့် ၇ မှ ထွက်လာသောအခါတွင်ကား အနီဝတ်ထားသော သူနာပြု ဆရာမလေး တစ်စုက တစ်ယောက်တစ်ပေါက် စကားပြောရင်း ဖြတ်သွားသည်ကို မြင်လိုက်ရ၏။ သူတို့နောက်တွင်တော့ လူနာသတင်း လာမေးကြသူများ ဖြစ်ဟန်တူသော ခရစ်ယာန် သီလရှင် သုံးပါးကို တွေ့ရပါ၏။

ကျွန်တော်နှင့် ကော့မှူး သောင်းရွှေတို့သည် ကျောက်ကပ်နှင့် ဆီးရောဂါ ခွဲစိတ်ကုဌာနရှိ မိတ်ဆွေ လူနာ တစ်ဦးဆီသို့လည်း သတင်းသွားမေးခဲ့ပါသေး၏။ ထိုအဆောင်တွင်လည်း ကျောက်ကပ်နှင့် ဆီးရောဂါ ဖြစ်နေသူများက ခန်းလုံးပြည့် ဖြစ်နေ၏။

ကျွန်တော်တို့ သတင်းသွားမေးသော ဝေဒနာရှင်မှာ ဆီးလမ်းကြောင်း၌ အနာဖြစ်၍ မကြာခဏ ဆေးရုံ တက်၍ ကုသ နေရသူဖြစ်သည်။

ကျောက်ကပ်နှင့် ဆီးရောဂါကုဌာနမှ ထွက်ခဲ့ပြီးသော ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်သည် အဆောင် ၁၈ သို့ ရောက်သွား၏။ ထိုအဆောင်တွင်ကား မည်ကဲ့သို့သော လူနာများကို ထားရှိသည်မသိ။ သို့သော် အဆောင်၌လည်း လူနာများက အခြားအဆောင်များကဲ့သို့ပင် ရှိနေသည်။ ကျွန်တော်တို့သည် ရှည်လျားသော အဆောင် ၁၈ အတိုင်း လျှောက်လာခဲ့၏။

ထိုအချိန်တွင် နေဝင်စ ပြုနေပြီ ဖြစ်၏။

အဆောင် ၁၈ မှ နေ၍ ဝင်စပြုနေပြီဖြစ်သော နေလုံးကြီးကို မြင်နေရ၏။ ဖျော့တော့ အေးမြနေဟန် ရှိသော နေရောင်ခြည်တို့က ဆေးရုံကြီး အဆောင် ၁၈ အခန်းသို့ တိုးဝင်လျက် ရှိပါ၏။ ဝင်တော့မည် ဖြစ်သော နေလုံးကြီးသည် တောက်ပနေသော တိမ်များအကြားဝယ် လှနေသည်။ တိမ်များက အဝါရောင်၊ ပုစွန်ဆီရောင် ခရမ်းရောင်၊ အနီရောင် စသည်ဖြင့် ရောင်စုံပြေးနေ၏။

နေလုံးကြီးကို လှမ်းကြည့်လိုက်သော အခါတွင်ကား နေသည် အစိုင့်အခဲကြီးပဲလား၊ အခိုးအငွေ့တွေ ပဲလား၊ အလင်းရောင်လုံးကြီးပဲလား ဟူသော အချက်သည် သိပ်မသဲကွဲလှပါ။

ရောင်ခြည်တစ်ထောင် အလင်းဆောင်သော သူရိန်နေမင်းသည် တစ်နေ့တာ ထိန်ထိန်လင်းခဲ့ပြီ ဖြစ်၏။ နေမင်းကြီးသည် နိမ့်ရာမှ မြင့်ရာသို့ တက်ခဲ့ရာ အမြင့်ဆုံး ထိပ်ဆုံးသို့လည်း ရောက်ခဲ့ပြီးဖြစ်၏။ နနယ်သော အေးချမ်းသော နံနက်ခင်းနေရောင်ခြည်ကို စေလွှတ်ခဲ့ရာမှ ပူလောင်ပြင်းပြ မီးလှုံမကသော အပူရှိန်တို့ကို လည်း နေ့ခင်းက ထုတ်လွှင့်၍ တန်ခိုးအရှိန်တို့ကို ညီးညီးရှိန်ရှိန် ထိန်ထိန်လင်းအောင် ပြခဲ့ပြီး ဖြစ်သည်။

နေမင်းဟူသည် အတုမရှိ၊ အပြိုင်အဆိုင်မရှိ၊ ထွန်းလင်းနိုင်သူ ဖြစ်၏။ သို့သော် သူပင်လျှင် ယခုတော့ အမှောင်ထုနှင့် မြေကြီး၏ မျိုချမှုကို ခံရတော့မည်။

မဟာပထဝီမြေကြီးသည် သူရိန်နေမင်းကို တစ်စတစ်စ မျိုချလျက်ရှိနေပြီ။ သတ္တဝါအားလုံးကို လည်း ပြေးမလွတ်နိုင်သည့် အို၊ နာ၊ သေဘေးတို့က အစဉ် ဝါးမျိုလျက် ရှိနေ၏။ နေမင်းကြီးသည် နွံနစ်သူ ပမာ တဖြည်းဖြည်းချင်း မဟာပထဝီ မြေကြီး၏ ဆွဲယူ မျိုချရာသို့ တစ်စတစ်စ လိုက်ပါနေလျက် ရှိသည်။ လကို လငပုပ်ဖမ်းသကဲ့သို့ နေကို မြေက မြိုလျက် ရှိပေ၏။

ယခုတော့ နေလုံးကား စုံးစုံးမြုပ်ခဲ့လေပြီ။

ကျွန်တော်နှင့် စာရေးဆရာ ကော့မှူး သောင်းရွှေတို့သည်လည်း ရန်ကုန်မြို့ ဆေးရုံကြီးမှ ပြန်ထွက် လာခဲ့ပါ၏။ ကျွန်တော်သည် ကျွန်တော်၏ လည်ချောင်းရောဂါအတွက် နား၊ နှာခေါင်း၊ လည်ချောင်း အထူးကုသမားတော်ကြီးနှင့် တွေ့ဆုံရန် ရှိနေ၏။ ထို့ကြောင့် ကော့မှူးသောင်းရွှေနှင့် ကျွန်တော် လမ်းခွဲခဲ့ကြ ၏။ သူက တောင်ဥက္ကလာပ ကားစီး၍ ပြန်သွား၏။

ကျွန်တော်က သမားတော်ကြီးနှင့် တွေ့ရန် ရွှေဘုံသာလမ်းသို့ ဆက်၍ လာခဲ့ပါသည်။

(ကိုအုန်းလွင်သည် ၂၂ - ၅ - ၈၅ နေ့က ယင်းရောဂါနှင့်ပင် ရန်ကုန်ဆေးရုံကြီး၌ ကွယ်လွန်ခဲ့ပါ သည်။)

သေခြင်းတရားကို ပျက်ရယ်ပြုခြင်းသည် အသက်ရှည်ရေးအတွက် နည်းလမ်းကောင်းတစ်ရပ် ဖြစ်၏။

အလက်ဇန္ဒား၊ အေ၊ ဗိုဂိုမိုလတ်စ်

(၁၈၈၁ - ၁၉၄၆)

ရှုရှားအမျိုးသား ပညာရှင်

အိမ်အပြန်

ဤခရီးနီးသလား။ ။

ခရီးကား မနီးပါ။ ပန်းတောင်းအထိပြန်ရန် ဖြစ်နေပါ၏။ ကျွန်တော်သည် နား၊ နှာခေါင်း၊ လည်ချောင်း အထူးကု ဆရာဝန်ကြီးနှင့် ပြသရန် နံပါတ်ကို မိတ်ဆွေတစ်ဦးထံ ဝင်၍ ယူရသည်။ နံပါတ်ကို နံနက် ၉ နာရီ မှ စ၍ ယူရသည်။ ထို့ကြောင့် ရွှေဘုံသာလမ်းရှိ မိတ်ဆွေတစ်ဦးအား ကျွန်တော့်အတွက် ဆရာဝန်နှင့် ပြသရန် နံပါတ်ကို ယူရန် မှာကြားထားရ၏။ ထိုမိတ်ဆွေက ကျွန်တော့်အတွက် နံပါတ် ယူထား၏။ ယူထားသော နံပါတ်မှာ ၁၂ ဖြစ်သည်။

ဆရာဝန်ကြီးသည် ညနေ ၅နာရီမှ စ၍ လူနာ ကြည့်ရာ ကျွန်တော် ဆေးခန်းသို့ ရောက်သောအခါ ညနေ ၆နာရီ ထိုးနေပြီဖြစ်၍ နံပါတ် ၁၄ ရထားသူပင် ဆရာဝန်ကြီးနှင့် တွေ့ပြီး၍ ပြန်ထွက်လာပြီ ဖြစ်၏။

ကျွန်တော်သည် စောင့်နေသူ လူငယ်အား နံပါတ်ပြ၍ ဝင်ရုံသာ ရှိပါတော့၏။ သို့သော် လူတစ်ယောက် က ကျွန်တော့်အား “ မိတ်ဆွေ နံပါတ်က ဘယ်လောက်ပါလဲ ” ဟု မေးလေ၏။ ကျွန်တော်က ၁၂ ဖြစ်ကြောင်း နှင့် အခု ဝင်တော့မည်ဖြစ်ကြောင်း ပြောသောအခါ “ ကျွန်တော်က ခရီးဝေး ပြန်ရမှာမို့ နံပါတ်ချင်း လဲနိုင်ရင် လဲ ပေးပါ ” ဟုဆို၏။

“ ခင်ဗျားက ခရီးဝေးပြန်ရမှာဆိုတော့ ဘယ်လဲ၊ ဥက္ကလာပြန်ရမှာလား၊ ကျွန်တော်လဲ မြို့ထဲက မဟုတ်ပါ ဘူး၊ ရန်ကင်းက လာတာပါ ”

“ ကျွန်တော်တို့ သားအဖက အခုည ပြည်ရထားနဲ့ပဲ ပန်းတောင်းထိ ပြန်ရမှာမို့ပါ၊ ပြည်ရထားက ည ၉နာရီ ဆိုထွက်မှာမို့ ကူညီနိုင်ရင် နံပါတ်ချင်း လဲပြီး ကူညီစေလိုပါတယ်ဗျာ ”
အဖဖြစ်သူက ရည်ရည်မွန်မွန် အကူအညီ တောင်းရာ၏။

“ ဘာဖြစ်လို့လဲ ”

“ ကျွန်တော့်သားပါ၊ လည်ချောင်းနာနေလို့ ”

“ ဆေးကုတာ ခုလို ဆရာဝန်ပြပြီး ချက်ချင်းပြန်လို့ ဘယ်ဖြစ်ပုံမလဲ၊ တစ်ပတ်တန်သည် ဆယ်ရက်တန်သည် ရန်ကုန်မှာ နေပြီး ကုသသင့်တာပေါ့ ”

“ မှန်ပါတယ်၊ ရောဂါ အခြေအနေ အတိမ်အနက်လဲ မသိရသေးလို့ အခြား ကိစ္စတစ်ခုနဲ့ လာရင်း ပြတာပါ၊ အရပ် မှာကလဲ အရေးကြီးတဲ့ ကိစ္စ ရှိနေတာပါ၊ ဒီည မပြန်ဖြစ်လို့ဗျာ ”

“ ဒီလိုဆိုလဲ ရပါတယ်ဗျာ ” ဟု ဆိုကာ ကျွန်တော်သည် သူ့နံပါတ်နှင့် ကျွန်တော့် နံပါတ်ကို လဲပေးလိုက်ပါ၏။ သူ့နံပါတ်က ၃၁ ဖြစ်သည်။ အခုမှ ၁၄ သာ ရှိသေး၍ ကျွန်တော် တစ်နာရီခန့်မျှ အချိန်ဖြုန်းရဦးမည် ဖြစ်ပါ၏။ အစောင့်လူငယ်က သွားစရာရှိတာသွားပြီး ခုနစ်နာရီခွဲလောက်မှလာရန် ပြောပါ၏။ ကျွန်တော့်တွင် သွားစရာ မရှိတော့။ အခန်းအတွင်း၌လည်း လူက ကျပ်လှသဖြင့် ရွှေဘုံသာ လမ်းပေါ်ဆင်းပြီး ကြုံရည် တစ်ခွက် မှာသောက်နေမိ၏။

ကျွန်တော်သည် လွန်ခဲ့သော တစ်နှစ်က အောက်တိုဘာလထဲတွင် ချောင်းဆိုးသည်။ ထိုအခါ သာမန် အာဂဏ္ဏက ချောင်းဆိုးပဲဟုဆိုကာ ပေါ့ပေါ့ပင် နေခဲ့၏။ ချောင်းက ဆက်၍ ဆိုး၏။ လေးရက် ငါးရက်ဖြင့် မပျောက်။ ထို့ကြောင့် စာရေးဖော် ရေးဘက် ဆရာဝန်တစ်ဦးထံ သွားသည်။ ဆရာက

ပင်နီဆလင် ထိုးရန် ပြော၏။ နောက် အခြားဆေးများလည်း ပေးသည်။ ပင်နီဆလင်ကို တစ်နေ့ နှစ်ကြိမ် ခြောက်ရက်ထိုး သော်လည်း မပျောက်။

သို့နှင့် အခြားမိတ်ဆွေ ဆရာဝန်တစ်ဦးနှင့် တွေ့ပြန်ရာ ယင်းမိတ်ဆွေ ဆရာဝန်က တက်ထရာဆိုက် ကလင်း သောက်ဗျာ ဟု ဆို၏။ တက်ထရာ ဆိုက်ကလင်းဆေးကို တစ်နေ့ လေးကြိမ်၊ တစ်ခါသောက် တစ်လုံး ခုနစ်ရက် သောက်၏။

ထိုသို့သောက်ရာ ချောင်းဆိုးတော့ အတော်လေး ပျောက်သွား၏။ သို့သော် လုံးဝကား မပျောက်။ ထို အတောအတွင်း လည်ချောင်းက အတော်လေး နာလာသည်။

သို့နှင့် မျက်စိ၊ နား၊ နှာခေါင်း အထူးကု ဆရာဝန်ကြီး တစ်ဦးနှင့် ဆက်၍ပြ၏။ ဆရာဝန်ကြီးက ဘာဖြစ် တာလဲဟု မေးသောအခါ “ ချောင်းဆိုးပြီး လည်ပင်းနာနေတာပါ။ ပင်နီဆလင်နဲ့ တက်ထရာဆိုက်ကလင်း သောက်တာ ချောင်းဆိုးတာတော့ နည်းနည်းပျောက်ပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် အခု လည်ချောင်းပါ နာလာပါတယ်၊ ဒါကြောင့် ဆရာထံလာတာပါ။ ဖြစ်တာ အရက် ၂၀ လောက်ရှိပါပြီ ” ဟု ဖြစ်ရပ် အကုန်အစင် ပြောပြသည်။

ထိုအခါ ဆရာဝန်ကြီးက -

“ ဆေးလိပ်သောက်သလား ” ဟုမေး၏။

“ မသောက်ပါဘူး ”

“ တစ်ခါမှ မသောက်ဖူးဘူးလား ”

“ ငယ်ငယ်ကတည်းက မသောက်ပါဘူး ”

ထိုအခါ ဆရာဝန်ကြီးက ပါးစပ်ကို ဖြူ၍ ကြည့်ပါ၏။ ထို့နောက် သံမဏိပစ္စည်းတစ်ခုဖြင့် လျှာကို ဖိချကာ မီးနှင့် ထိုးကြည့်၏။ ထိုသို့ ကြည့်ရှုစစ်ဆေးပြီးမှ ငုံဆေးတစ်မျိုး၊ စက်ထရင်နှင့် စိုင်နစမောဟူသော ဆေးသုံးမျိုး ပေးပါ၏။ ငုံဆေးကို တစ်နေ့လေးကြိမ်ငုံရန် စက်ထရင်ကို တစ်ခါသောက်နှစ်လုံး၊ တစ်နေ့ နှစ်ခါသောက်ရန်နှင့် စိုင်နစမောဆေးကို တစ်ခါသောက်တစ်လုံး၊ တစ်နေ့ နှစ်ခါသောက်ရန်ပြော၏။ ယင်းဆေးများကို ငါးရက် ဆက်သောက်ပြီး ပြန်လာရန် ပြောပါ၏။

ဆေးကုသပေးသည့် အတွက်ကား ငွေ ၃၅ ကျပ် ကန်တော့ရ၏။ ထိုဆေးများကို ကျွန်တော်သည် ငါးရက်ဆက်၍ စားပါ၏။ (စိုင်နစမော) ဆိုသောဆေးက ဈေးကြီးပါ၏။ တစ်ပုလင်း ၆၂ ကျပ်မျှ ပေးရ၏။

သို့သော်လည်း မပျောက်ပါ။ ထိုအခါ ကျွန်တော်သည် ဆရာဝန်ကြီးထံ ထပ်၍ သွားပြန်ရာ ဆရာဝန်ကြီး က ဆေးပေးပါ၏။ ယခုတစ်ကြိမ်တွင်တော့ ယခင်ငုံဆေးအပြင် (လင်ကိုဆင်) ဆိုသောဆေးနှင့် (လီဗင်ဇော) ဆိုသော ဆေးများကို ပြောင်းပေးပါသည်။ (လင်ကိုဆင်) ဆေးသည် တစ်တောင့်ကို ငါးကျပ်မျှပေးရ၏။ တစ်နေ့သုံးလုံး ငါးရက် သောက်ရပါ၏။ လီဗင်ဇောက တစ်ပုလင်း ၃၅ကျပ် ပေးရသည်။ ကျွန်တော်ဆေးကို မှန်မှန်သောက်သည်။

သို့သော် မပျောက်ပါ။

ထိုအခါ ဆရာဝန်ကြီးက ငုံဆေး (လင်ကိုဆင်) နှင့် (လီဗင်ဇော) တို့ကို နောက်ငါးရက် ပေးပြန်ပါသည်။

ယခုအချိန်တွင် ချောင်းဆိုးတော့ ပျောက်သွားပါ၏။ သို့သော် လည်ချောင်းတွင် ခိုးလိုးခုလု ဖြစ်သည်က မပျောက်ပါ။ တစ်ခါတစ်ရံ ခိုးလိုးခုလု ဖြစ်နေရာမှ နာလာပါ၏။

ငါးရက်သောက်ပြီး ဆရာဝန်ကြီးထံ ထပ်ပြရာ သူက အခြားဆေးများ အားလုံးကိုရပ်၍ ပရိုစတာဇီလင် (အေ) ဆေးကို ပြောင်းပေးပါ၏။ ထို့ပြင် ဘာမိတွန်ကိုလည်း တစ်ည တစ်လုံးသောက်ရန် ပြောပါသည်။

ကျွန်တော်သည် ပေးသော ဆေးများကို မှန်အောင် သောက်ပါ၏။ သို့သော် လည်ချောင်းတွင် ကပ်တပ် ကပ်တပ် ဖြစ်နေသည်က မပျောက်။

ထို့ကြောင့် ထပ်ပြရာ ဆရာဝန်ကြီးက လည်ချောင်းမှ ရောဂါပိုးကို မွေး၍ ကြည့်ပါသေးသည်။ အလုပ်သမား ဆေးရုံကြီးတွင် ပိုးမွေး၍ ကြည့်သော်လည်း ဘာပိုးမှ မတွေ့ဟု ဆို၏။ ထိုအခါ (ဒီမတီ-ပ်) ဟူသော ဆေးအသစ်ကို ထပ်ပေးပါသည်။ ထိုဆေးကလည်း ဈေးကြီး၏။ ဆရာဝန်ကြီးသည် ပထမအကြိမ် ပြစဉ်က ၃၅ ကျပ်ယူသော်လည်း နောက်ပိုင်းတွင် တစ်ကြိမ်ပြ ၂၅ကျပ်သာ ယူပါ၏။

ပိုးမွေးကြည့်သော်လည်း မရှိ။ ဆေးများ ပေး၍လည်း မပျောက်သောအခါ ဆရာဝန်ကြီးက ဆီကြော်များ မစားရန် ရေခဲနှင့် ရေခဲရေမသောက်ရန် ပြောပြီး ဘာမိတွန်လေးနှင့်သာ နေရန်ပြောပါ၏။

ကျွန်တော်က “ အရက်ရောသောက်လို့ရလားဆရာ ” ဟုမေးသောအခါ “ နည်းနည်းပါးပါး ရပါတယ် ” ဟုပြောသည်။

ဤလိုနှင့် ရေရေရာရာ မပျောက်ဘဲ အသွားအလာ အနေအထိုင် ဆင်ခြင်၍ နေသောအခါ တစ်ခါတစ်ရံ ပျောက်လိုက်၊ ပြန်ဖြစ်လိုက်နှင့်နေခဲ့ရာ နောက် ခြောက်လခန့် ကြာသောအခါ ဆရာဝန်ကြီးထံ ပြန်၍ တစ်ကြိမ် ရောက်ပါသေး၏။

ကျွန်တော်က ပျောက်လိုက် ပြန်ဖြစ်လိုက်နှင့် ရှိတယ်ဆရာဟု ဆိုလျှင် သူက “ အခုပေးတဲ့ ဆေးတွေ ထဲမှာ ဘယ်ဆေးသောက်ရင် ပိုပြီး သက်သာတယ်ထင်လဲ ” ဟု မေးပါ၏။ ကျွန်တော်က (ဒီမတီ-ပ်) ဆေးကို ပြောသောအခါ သူက ထိုဆေးကိုပင် ထပ်ညွှန်းပါ၏။

အခြားမိတ်ဆွေ ဆရာဝန်ကြီးများက ဘာမိတွန်၊ စီဗစ်နှင့် အက်စ်မာဂွန်ဆေးများကိုလည်း သောက်ရန် ညွှန်းကာ ဆရာဝန်ကြီးတစ်ဦးကမူ လေများကို မှုတ်ထုတ်သည့် လေ့ကျင့်ခန်း နေ့စဉ်လုပ်ရန် ပြောပါသည်။

ထိုအတောအတွင်း မြန်မာဆရာများနှင့်လည်း ပြပါသည်။ ဓာတ်စာနှင့်ကုခြင်း၊ ရေမန်းဆီမန်းနှင့် ကုခြင်း သလိပ်ပျောက်ဆေး၊ သလိပ်ကျဆေး၊ လျက်ဆားမျိုးစုံနှင့် ငုံဆေးမျိုးစုံကိုလည်း စားသုံးရပါသည်။

မျက်စိ၊ နား၊ နှာခေါင်း၊ လည်ချောင်း အထူးကု ဆရာဝန်ကြီးက ဆားရေငုံ၍ ထွေးရန် ညွှန်ကြား၍ နေ့စဉ် ဆားရေ ငုံထွေးပါသည်။ ထို့ပြင် ရင်ဘတ်နှင့် ဦးခေါင်းကိုလည်း ဓာတ်မှန် ရိုက်ပါသေးသည်။

ကျွန်တော်၏ ရောဂါသည် နှစ်နှစ်ခန့်ရှိပြီ ဖြစ်ပါ၏။ ဤရောဂါကြောင့် ကျွန်တော်သည် အတော်ကြီး လည်း စိတ်ဝေဒနာ ခံစားရသည်။ ဤကာလများအတွင်း ကျွန်တော့် ရုံးလုပ်ငန်း တာဝန်များကို လစ်ဟင်းမှု မရှိအောင် ဆောင်ရွက်ပါသည်။ သို့သော် ကျွန်တော်၏ စိတ်ထဲတွင်ကား ဤရောဂါအတွက် အတော်ကြီး စိတ်မကောင်း ဖြစ်နေရသည်။

တစ်ခါတစ်ရံ ဤရောဂါ မပျောက်သည့်အတွက် အလိုလိုစိတ်တို စိတ်ဆိုးနေမိ၏။ စိတ်တို စိတ်ဆိုးလျှင် ရောဂါက ပို၍ထလာသလို ရှိပြန်သည်။ ဤရောဂါအတွက် ကျွန်တော့်အဖို့ ငွေလည်း အတော်ကုန်နေပြီ ဖြစ်ပါ၏။ တစ်နေ့မှလည်း စိတ်မချမ်းသာရပါ။ ကျွန်တော်၏ ဝေဒနာကို ကျွန်တော့် မိသားစုအားလည်း ခွဲဝေ မပေးလိုပါ။ ထို့ကြောင့်လည်း ကျွန်တော့်စိတ်တွင်း၌ ဘယ်လိုခံစားနေရသည်ကို

ဇနီးဖြစ်သူအား ပြောမပြခဲ့ပါ။ မည်သူ့ကိုမျှလည်း ရောဂါဖြစ်ပုံ အစအဆုံးကို မပြောခဲ့ပါ။ ဇနီးသည် သည် ကျွန်တော် ဆေးများသောက်၍ ဆားရေငုံလျှင် လည်ချောင်းပြန်ဖြစ်နေပြီ ဟူ၍လောက်သာ သိပြီး ကျွန်တော်၏ ခံစားမှုကို ဘာမျှမသိပါ။ ကျွန်တော်ကလည်း မပြောပါ။ လည်ချောင်းနာ ကြာလာသောအခါ ကျွန်တော့်ရင်ထဲ၌ ခြိမ်းခြောက်နေသလို ခံစားလာရမှု တစ်ခုရှိပါ၏။ ယင်းကိစ္စမှာ ယခုလို လည်ချောင်းနာနေတာဟာ ကင်ဆာရောဂါ ပေပဲလား ဟု ဆိုသော အထင်ရှိလာခြင်းဖြစ်၏။ ကျွန်တော်သည် ရောဂါကြောင့် ခံစားနေရသည်ထက် ယခုလို ကင်ဆာများ လားဟု ထင်မြင်နေခြင်းက ပို၍ ကြောက်ရွံ့ဖွယ်ရာ ခံစားနေရပါ၏။

ကျွန်တော်သည် တကယ် ကင်ဆာရောဂါ ဟုတ် မဟုတ် ကင်ဆာဆရာဝန် နှင့် တိုက်ရိုက်ပြမည်ဟု ဆုံးဖြတ်ခဲ့ဖူးသော်လည်း “ဟုတ်မှာ မဟုတ်ပါဘူး၊ ပျောက်လိုက် ဖြစ်လိုက်ဆိုတော့ လည်ချောင်းရောဂါ သက်သက်ပါပဲ” ဟု မိမိကိုယ်မိမိ နှစ်သိမ့်ကာ ကင်ဆာရောဂါ ဆရာဝန်ထံ မရောက်ခဲ့ပါ။

ဤကာလအတွင်း ကျွန်တော်၏ အိမ်သို့ အဒေါ်ဖြစ်သူတစ်ဦး ရွာမှ လာရောက် ဆေးကုသခဲ့၏။ သူ၏ ရောဂါမှာ သားအိမ်ဝ ကင်ဆာဖြစ်၍ ယင်းရောဂါနှင့်ပင် သေဆုံးသွားရရှာပါသည်။ အဒေါ်ဖြစ်သူ၏ ဆုံးပါးသွားမှု သည်လည်း ကျွန်တော့်အတွက် ခြိမ်းခြောက်မှုတစ်ခု ဖြစ်လာပါသည်။ ဤကာလအတွင်း ဆေးလိပ် အလွန် သောက်သော ကျွန်တော်၏ ဦးလေးအရင်း တစ်ဦးနှင့် ဆေးပေါ့လိပ်ကို လက်မှ မချသော ကျွန်တော့်မိတ်ဆွေ တစ်ဦးတို့မှာလည်း လည်ချောင်းကင်ဆာနှင့်ပင် ဆုံးပါးခဲ့ရပြန်ပါသည်။

ကျွန်တော်၏ ရောဂါသည် မသက်သာမှန်း သိပါ၏။ ညာဘက် လည်ချောင်းမှ ညာဘက်ရင်ဘတ်ပင် တစ်ခါတစ်ရံ အောင့်ပြီး နာနေတတ်ပါ၏။

ကျွန်တော်ကုနေသော မျက်စိ၊ နား၊ နှာခေါင်း အထူးကု ဆရာဝန်ကြီးကမူ “ဒါ ကင်ဆာမဟုတ်၊ ရိုးရိုး လည်ချောင်းနာပါ ” ဟု ဆို၏။ ထို့ကြောင့်လည်း ကျွန်တော်သည် ကင်ဆာများ ဖြစ်လေမလား ဟူသော သံသယရှိမည့် အခြား ဆရာဝန်များထံ မသွားဘဲ ဤဆရာဝန်ကြီးထံသို့သာ လာခဲ့၏။

တကယ်တော့ ကျွန်တော်၏ ဆေးကုသမှုသည် ယခုရေးပြထားသည်ထက် ပို၍ များပါ၏။ ချောင်းဆိုး ပျောက်ဆေးမျိုးစုံ၊ ငုံဆေးမျိုးစုံ၊ ပါးလုပ်ကျင်းသည့်ဆေး၊ စိတ်ငြိမ်ဆေးများနှင့် ရောဂါသက်သာစေသော ဆေးများကို အသိဆရာဝန်တစ်ဦးက မတော်တဆ ပြောမိလျှင်ပင် ဝယ်ယူရှာဖွေ၍ သုံးကြည့်လိုက်သည်သာ ဖြစ်ပါ၏။

ဆေးဝါးဗဟုသုတ အတော်အတန်ရှိသူ မိတ်ဆွေတစ်ဦးက ခင်ဗျား ရောဂါရတာဟာ ဆေးကုလို့ ရတဲ့ ရောဂါဗျ၊ ခင်ဗျားရဲ့ မူရင်းရောဂါက ပျောက်သွားပြီ ဟုဆိုပါ၏။ ကျွန်တော်က နားမလည်၍ ရှင်းအောင် မေးသောအခါ ဒီလိုလေ၊ ခင်ဗျား ဆရာဝန်ဆီသွားတယ်၊ သွားတော့ ဆရာဝန်က ခင်ဗျားပါးစပ်ကို ဟပြီး သံမဏိပြားတစ်ခုနဲ့ လျှာကိုဖိပြီး လည်ချောင်းကို ကြည့်တယ်၊ ကဲ ဒီသံမဏိချောင်းက ဘယ်လောက်သန့်လို့ လဲဗျာ၊ ဒီ သံမဏိချောင်းနဲ့ ဟိုလူ့ ပါးစပ်ထဲထည့်လိုက်၊ ဒီလူ့ပါးစပ်ထဲ ထည့်လိုက်နဲ့၊ လူနာတစ်ယောက် ပါးစပ်ထဲ ထည့်ပြီးထားတဲ့ အဲဒီသံမဏိပြားကို ကုလားလေးတစ်ယောက်က ဘုံဘိုင်ကလာတဲ့ ရေနဲ့ဆေးပြီး နောက် တစ်ယောက် ပါးစပ်ထဲ ထည့်ပြန်တာပဲ၊ ဒီရေနဲ့ဆေးတာ ဘယ်လောက် စင်နိုင်မလဲဗျ ဟုဆို၏။

ယခုအကြိမ် ဆရာဝန်ကြီးထံ ပြသောအခါ ထိုမိတ်ဆွေ ပြောခြင်းသည် မှန်၏။ ပထမပိုင်းက သတိ မထားမိ။ ယခုမှ သတိထားမိသည်။ သံမဏိပြားတစ်ခုသည် ဘုံဘိုင်မှ ရေနံနှင့် ဆေးရုံမျှဆေးပြီး တစ်နေ့တွင်

လူနာ လေးငါးဆယ်၏ ပါးစပ်များထဲ ဝင်၍ တစ်ပါးစပ်ပြီး တစ်ပါးစပ် ပြောင်းနေရာ ယင်းရောဂါ ကူးစက်နိုင် သည်မှာ ဖြစ်နိုင်၏။

လျှာကိုဖိ၍ ကြည့်ရာတွင် သံမဏိပြား မလုပ်ဘဲ ဝါး သို့မဟုတ် သစ်သားပြားတစ်ခုခုကို အသုံးပြုပြီး လွှင့်ပစ်လိုက်လျှင် ပိုကောင်းမည် ထင်ပါ၏။ ထိုပုဂ္ဂိုလ်က ခင်ဗျားဟာ ပထမရိုးရိုး ချောင်းဆိုးတာ၊ ချောင်းဆိုး တော့ ဆရာဝန်က ပင်နီဆီလင် ပေးတယ်၊ နောက် တက်ထရာဆိုက်ကလင်းပေးတာ ပျောက်စပြုနေပြီ၊ လည်ချောင်း နာလာတာကတော့ ချောင်းဆိုးရပါများလို့ နာလာတာ၊ ဒါကို ခင်ဗျားက ကြောက်ပြီး အထူးကု ဆရာဝန်ဆီသွားတော့ တကယ့်လည်ချောင်းနာတဲ့ ရောဂါက အဲဒီဆရာဝန် ပါးစပ်ဖြူကြည့်ရာကမှ လျှာကို သူ့ရဲ့ ဖိကြည့်တဲ့ သံမဏိချောင်းကတစ်ဆင့် ကူးတာ ဖြစ်နိုင်တယ်ဟု ဆိုပါ၏။

ဖြစ်တော့လည်း ဖြစ်နိုင်သည်။ ဆေးထိုးကုသရာမှ ကူးစက်သော ရောဂါများက ယခုအခါ အတော်လေး များလာ၏။ စနစ်တကျ ဆေးမထိုးခြင်းကြောင့် အသည်းရောင် အသားဝါ ရောဂါရသည်။ ခေါင်းကိုက်သည်ကို ဘာစပရီနှင့် အေပီစီ အသောက်များသွား၍ အူထဲမှ သွေးယိုမှုဖြစ်သည့် မိတ်ဆွေတစ်ဦးကိုလည်း တွေးဖူးပါ၏။ ထိုသံမဏိပြားမှ ဆေးကြောမှု မစင်သဖြင့် ရောဂါ ကူးနိုင်ကြောင်း ယင်းဆရာဝန်ကြီးအား ပညာရှိ သတိဖြစ်ခဲ့ အကြံပေးရန် စိတ်ကူးမိခဲ့သေး၏။ သို့သော် ထိုနေ့ညက မပြောဖြစ်ခဲ့ပါ။ ပြောလျှင်လည်း သူကြိုက်ချင်မှ ကြိုက်ပါမည်။

ကျွန်တော်သည် ယခု လည်ချောင်းနာနေ၍ ဆေးကုသနေသည်မှာ ဆေးဖိုးလည်း ထောင်နှင့်ချီ၍ ကုန်နေပြီ ဖြစ်ပါသည်။ သို့သော် ရောဂါက မပျောက်။ ရောဂါ တာရှည်လာ၍ ကျွန်တော်သည် ရောဂါကို ပို၍ ကြောက်လာပါသည်။

တစ်ခါက ကျွန်တော်သည် ထမင်းဆိုင်တွင် ကြက်သားဟင်းနှင့် ထမင်း မှာစားပါ၏။ စားနေရင်း အမှတ်မထင် ဟင်းကို ခပ်လိုက်ရာ လည်ချောင်းရိုးတစ်ရိုး ကျွန်တော်၏ ထမင်းပန်းကန်ထဲသို့ ပါလာ၏။ ကျွန်တော်သည် ဤရောဂါအား မည်မျှကြောက်နေပါသနည်းဟု ဆိုလျှင် ထိုကြက်လည်ချောင်းရိုးကို မကြည့်ရဲ ပါ။ ကျွန်တော်သည် ထိုလည်ချောင်းရိုးကို အသာလေး ဖွန်းနှင့် မယူကာ လွှင့်ပစ်လိုက်မိပါ၏။

ယခု လေးငါးရက်အတွင်း လည်ချောင်းက ပြန်နာနေပါ၏။ ထို့ကြောင့် ကျွန်တော်သည် မနေ့ကပင် ရွှေဘုံသာလမ်းမှ ကျွန်တော့်မိတ်ဆွေအား ကုနေကျ မျက်စိ၊ နား၊ နှာခေါင်း၊ လည်ချောင်း ဆရာဝန်ကြီးထံ ပြသရေးအတွက် နံပါတ်ယူပေးပါရန် တယ်လီဖုန်းနှင့် လှမ်းပြောထားရခြင်းဖြစ်၏။ ကျွန်တော်က နံပါတ်တစ် ရအောင်ယူခိုင်းရပါသည်။ သန့်သန့်ရှင်းရှင်းဆေးပြီး သံမဏိပြားနှင့် စမ်းခံရစေရန် ဖြစ်၏။ သို့သော် ကျွန်တော် ရသောနံပါတ်က ၁၂၊ တကယ်ပြရသောအခါ ၃၁ ဖြစ်ခဲ့ရပါ၏။

ကျွန်တော်သည် ကျွန်တော်၏ ရောဂါ ဖြစ်ကြောင်းကုန်စင်ကို စဉ်းစားနေမိ၏။ မိမိရောဂါကို မိမိ တွေးတောရသောကြောင့် ဘေးမှ ဝေဒနာရှင်များကိုပင် သတိထား၍ မလေ့လာမိတော့ပါ။ ကျွန်တော့်ဘေးမှ အမျိုးသမီးကတော့ နားရောဂါ လာပြခြင်းဟု ဆိုပါ၏။

ကျွန်တော့်အလှည့်သို့ ရောက်သောအခါ ဆရာဝန်ထံသို့ ကျွန်တော်ဝင်သွားပါ၏။ ဆရာဝန်ကြီးက ယခင်က စာရွက်ဟောင်းများကို ပြန်၍ လေ့လာသည်။ ထို့နောက် ပါးစပ်ကို ဟခိုင်း၏။ ကျွန်တော်ကြောက် သော သံမဏိပြားနှင့်ပင် ပါးစပ်တွင်ထည့်၍ လျှာကို ဖိပြန်၏။ ပြီးတော့ စဉ်းစားသည်။ နောက်ပြီးမှ “အခု သက်သာအောင်တော့ ဆေးပေးလိုက်မယ်၊ မနက်ဖြန် ဆေးရုံကို လာခဲ့ဗျာ” ဟု ဆိုကာ ဘယ်အချိန်၊ ဘယ်နေရာ ကို လာရမည်ကို ပြောပြီး ကျွန်တော့်ကို ပြန်လွှတ်လိုက်၏။

ကျွန်တော် ဆေးခန်းမှ ပြန်၍ ထွက်လာပါ၏။ ဆေးခန်းထိပ်တွင် စောင့်နေသော ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ဦးအား ကျွန်တော် အကျိုးအကြောင်း ပြောကာ မနက်ဖြန် ဆေးရုံသို့ ချိန်းကြောင်း ပြောသောအခါ သူက “ဘိုင်အိုစီ” လုပ်ကြည့်မလို့နဲ့ တူတယ်ဟု ဆိုလေ၏။

ထိုပုဂ္ဂိုလ်သည် ဆရာဝန်ကြီးက မည်သို့ညွှန်းလျှင် ဘာလုပ်တတ်သည်ကို သိကျွမ်းနေသော သူတစ်ဦး ဖြစ်၏။ သူပြောသည်မှာ မှန်နိုင်ကောင်းသည်။ ကျွန်တော်သည် မနက်ဖြန် ဆေးရုံသွားမည်။ ပြောသည့်အတိုင်း ကျွန်တော့်လည်ချောင်းမှ အသားစကို ထုတ်ယူ၍ ယခု ခံစားနေရသော ဝေဒနာကို ကင်ဆာရောဂါ ဟုတ် မဟုတ် စမ်းကြည့်မည်။ ကင်ဆာရောဂါဟူသည် လူတိုင်း ကြောက်ရွံ့ ရသော ရောဂါဖြစ်သည်။ ကင်ဆာ ရောဂါ သည် နှစ်တွင် ကုသပါက ပျောက်ကင်းနိုင်သည်ဟု ဆိုသော်လည်း ဘယ်နေရာဖြစ်ဖြစ် သေနိုင်သောရောဂါ ဖြစ်သည်။

တကယ်ပင် ကျွန်တော်၏ လည်ချောင်းထဲတွင် ယခုအခါ ကင်ဆာရောဂါသည် ဝင်ရောက်နေပြီဟု ဆိုပါစို့။ သေခြင်းတရားသည် ကျွန်တော်၏ အိမ်တံခါးဝကို လာရောက်၍ တဒေါက်ဒေါက် ခေါက်နေသည်နှင့် ဘာမျှ မခြားတော့ပေ။

ကျွန်တော် အချိန်ကို ကြည့်လိုက်ပါ၏။ ညရှစ်နာရီ ထိုးပြီး ဖြစ်ပါသည်။ မြို့ထဲ၌ အတော်လေး ရှင်းနေပြီ ဖြစ်၏။ ကျွန်တော်သည် ရွှေဘုံသာလမ်းမှ ထွက်၍ ဗိုလ်ချုပ်လမ်းအတိုင်း ရပ်ရှင်ရုံဘက်သို့ လျှောက်လာခဲ့၏။ ကျွန်တော်သည် တစ်နေကုန် သေရမည့် အကြောင်းများကို ဆင်ခြင်တွေးတော လာခဲ့၏။ သုဿန်သို့လည်း ရောက်ခဲ့သည်။ ခေါင်းလုပ်သူ ဦးငွေပန်းနှင့်လည်း စကားပြောခဲ့၏။ ဒုက္ခသည် များနှင့်လည်း တွေ့ခဲ့သည်။ အေးချမ်းစွာ ပစ္စည်းဝယ်နေသော မိသားစု၊ မာနကြီးလှသော ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ဦး၊ အိုခြင်း နာခြင်း၏ ဖိစီးမှုကို ခံနေရ သော အဘွားတို့နှင့်လည်း တွေ့ခဲ့၏။ လူသေများထားရာ ရင်ခွဲရုံ၊ သေအံ့ဆဲဆဲ ဖြစ်နေသော လူနာ၊ ဆေးရုံကြီး ၏ အရေးပေါ် ခွဲစိတ်ကုသသည့် ဌာန၊ ဆေးရုံကြီးပေါ်မှ အရိုးပေါ် အရေတင်နေသူများ၊ သေရပ်ပေါက်နေသည့် လူနာများ၊ ထိခိုက်မိ၍ ကျိုးပဲ့နေသူများ အပြင် ဆီးရောဂါ ဖြစ်နေသူနှင့် အူမှ သွေးယိုစိမ့်ထွက်နေသော ကျွန်တော်၏ မိတ်ဆွေအဆုံး လူများစွာနှင့် တွေ့ဆုံခဲ့ရာ ထိုသူများကို ကျွန်တော်သည် သေခြင်း၏ သဘော သဘာဝတရားများဖြင့် ယှဉ်၍ ယင်းသဘာဝတရားကို မြင်အောင်ကြည့်ကာ တရား သံဝေဂ ယူခဲ့၏။

ယခုတော့ ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင်ကပင် သေမင်းနှင့် လက်တစ်ကမ်းသို့ ရောက်နေပြီ ဖြစ်၏။ ကျွန်တော် သည် ပျက်နေသော ရပ်ရှင်ရုံနေရာကို ဖြတ်၍ ပြည်သူ့မှန်တိုက်အောက်မှ ဆူးလေဘုရားဘက်သို့ လျှောက်လာ ခဲ့သည်။ ရန်ကုန်မြို့ ညရှစ်ခင်းတွင် တွေ့နေကျ မြင်နေကျ မြင်ကွင်းများကို တွေ့နေရ၏။ သမုဒ္ဒရာ ဝမ်းတစ်ထွာ အတွက် ဝမ်းစာရှာနေကြသော ငှက်အုပ်သည်လည်း အိပ်တန်းသို့ မဝင်နိုင်သေး။ ဖရေဇာ လမ်းမတစ်လျှောက် တွင်တော့ ညဈေးက လူကွဲစ ပြုနေပြီ ဖြစ်၏။ ကျွန်တော်သည် ဆက်လျှောက်လာသည်။ အိမ်သို့ ပြန်လိုစိတ် ကား မရှိသေး။

ဆူးလေစေတီတော်မြတ်သည် သပ္ပာယ်စွာ တည်ရှိနေ၏။ မဟာဗန္ဓုလ ပန်းခြံကြီးနှင့် လွတ်လပ်ရေး ကျောက်တိုင်ကြီးမှာ ပန်ရလှသည်။

ကျွန်တော်သည် မြင်သမျှ တွေ့သမျှ အရာများကို မှတ်သားနေသော်လည်း စိတ်အစဉ်က လွင့်ပါး ထွေပြားလျက် ရှိ၏။ ရွာမှ အမေကိုလည်း သတိရလာသည်။ တကယ်လို့ ငါ့လည်ချောင်းထဲတွင် ကင်ဆာဆဲလ် တွေ ရှိနေပြီဟု ဆိုလျှင် အမေ ဘယ်လိုများ ဖြစ်လေမလဲ။

အမေကို ထားဦးတော့ ယခု အိမ်သို့ ပြန်လျှင်ပင် ဇရီးသည်နှင့် တွေ့ရတော့မည်။ တွေ့လျှင်ကား သူ့ကို ဘယ်လို ပြောရမလဲ။ ထိုကိစ္စ သူသိလျှင် ဘယ်လို ခံစားရလေမည်နည်း။ သားတို့က ငယ်သေးသည်။ ကျွန်တော်သည် ကျွန်တော်၏ မိသားစုထဲမှ ကျွန်တော့်ကို ကျွန်တော် နှုတ်၍ တွေးကြည့်လိုက်သည်။ ကျွန်တော် မရှိတော့သော မိသားစု အဖြစ်ကို တွေးကြည့်လိုက်သည်။ မိသားစုတွင် ကလေးတွေက ငယ်သေးသည်။ ဒီမိသားစုအတွက် ကျွန်တော် ဆက်၍ ရှင်နေသင့်သေး၏။ ပဲခူးမှ ကျွန်တော့်မိတ်ဆွေက သူထက်စာလျှင် သူ့အိမ်ရှေ့က အဘိုးအို သေသင့်သည်။ သူမသေသင့်သေးဟု ဆိုခဲ့၏။

ထိုအချိန်အတွင်းမှာ ရန်ကုန်သို့ သွားမည့် ကားတစ်စီး၊ ထိုးဆိုက်လာ၏။ ဒီကားကို လွှတ်လိုက်လျှင် နောက် တစ်စီးအတွက် အတော်ကြီး စောင့်ရဦးမည်။ ထို့ကြောင့် ကျွန်တော်သည် ရှေ့သို့ ထိုးဆိုက်လာသော ကားပေါ် တက်လိုက်သည်။

“ဆရာ ဘယ်သွားမှာလဲ”

“ရန်ကင်း”

“တစ်ကျပ်ခွဲကျတယ် ဆရာ”

ဘဝကို ကြောက်ရွံ့သူများသည် အသက်မသေမီက ဘဝ သေနေသူများ ဖြစ်၏။

ဘာထရန် ရုပ်ဆဲလ်

အင်္ဂလိပ်လူမျိုး တွေးခေါ်ပညာရှင်ကြီး

ကင်ဆာနဲ့ပဲ သေချင်တယ်

ဤခရီးနီးသလား။

ဤခရီး အနီးအဝေးကို ပြောရခက်ပါ၏။ အကယ်၍ မနက်ဖြန်တွင် ကျွန်တော်သည် ဆရာဝန်ကြီး မှာသည့်အတိုင်း ဆေးရုံသို့သွားမည်။ သူက လိုအပ်သည်များကို ပြုလုပ်၍ ကျွန်တော်၏လည်ချောင်း အတွင်းတွင် ကင်ဆာများ ရှိနေပြီဟု ဆိုပါက ဤခရီးနီးကပ်လှပြီ ဖြစ်ပါ၏။

သို့သော် ထိုသို့ ပြုလုပ်စစ်ဆေးရာတွင် ကျွန်တော်၏ လည်ချောင်းထဲတွင် ကင်ဆာကောင်များ မရှိ ဆိုပါက ဤခရီးဝေးဦးမည်။ ဆရာဝန်ကြီးထံမှ လည်ချောင်းထဲတွင် ကင်ဆာကောင်များ မရှိဆို၍ ကျွန်တော် သည် အလွန် ပျော်ရွှင်စွာဖြင့် သတိမမူဘဲ မြို့တွင်း၌ လမ်းဖြတ်ကူးမိခဲ့ပါလျှင်လည်း ခရီးဆုံးသို့ ချက်ချင်းကြီး ပင် ရောက်သွားနိုင်ပါ၏။

အခုတော့ ၄၂ ထပ်ရှိသော ကျွန်တော်နေသော တိုက်မှ လှေကားထပ်များကို ဖြည်းညင်းစွာ တက်နေပါ၏။ အရင်က ပြေးဆင်း ပြေးတက်နေသော လှေကားထပ်များသည် အခု တောင်များကို တက်နေရသည့်နယ် ရှိ၏။

ကျွန်တော်သည် လှေကားထပ်ဆုံး၍ အိမ်ဝသို့ ရောက်သည့်တိုင် တံခါးမခေါက်သေးဘဲ ခေတ္တနားနေ၏။ အိမ်တွင်းမှကား ဘာသံမျှမကြားရ။ မီးများလည်း မှိတ်၍ထားသည်။ အိမ်ထဲမှ အခြေအနေကို ခေတ္တမျှ နားထောင်ပြီးနောက် ကျွန်တော်သည် တံခါးကို ခေါက်လိုက်ပါ၏။

အတွင်းမှ ဘာသံမျှ ထွက်မလာပါ။

ကျွန်တော်နောက်တစ်ကြိမ် ခေါက်လိုက်ပါသည်။

ကျွန်တော့်ညီ တစ်ဝမ်းကွဲတော်သူ မောင်နိုင်လွင်သည် အိပ်နေရာမှထ၍ တံခါးဖွင့်ပေးပါသည်။ ကျွန်တော်တို့ မိသားစုများသည် စောစောစီးစီးပင် အိပ်တတ်ကြ၏။ ယခုည ဇနာရီ ထိုးပြီဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် လည်း အားလုံး အိပ်နေကြဟန် တူသည်။ ကျွန်တော့်အား တံခါး ထဖွင့်ပေးပြီး ညီဖြစ်သူလည်း အိပ်ရာထဲသို့ ပြန်ဝင်သွားသည်။

ကျွန်တော်သည် ဇနီးနှင့် သားသုံးယောက် အိပ်နေသော အခန်းထဲသို့ ဝင်လိုက်၏။ မှိတ်ထားသော မီးခပ်မှိန်မှိန်ကို ဖွင့်လိုက်ပါသည်။ ဇနီးနှင့် သားသုံးယောက်သည် နှစ်နှစ်ခြိုက်ခြိုက် အိပ်ပျော်နေကြသည်။ တစ်နေကုန် အလုပ်နှင့်လက်မပြတ်အောင် လုပ်ခဲ့ရသော ဇနီးနှင့် တစ်နေကုန် ဆော့ထားသော သားသုံးယောက်သည် အိပ်မောကျခါစပင် ရှိဦးမည်။ ကျွန်တော်သည် သားများနှင့် ဇနီးတို့အား ရပ်၍ ကြည့်နေမိသည်။ ကျွန်တော့်ရင်ထဲမှ ထိတ်လန့်စိုးရိမ်မှုများကို သူတို့အား နှိုး၍ ကျွန်တော်မပြောလိုပါ။ နှစ်ခြိုက်စွာ အိပ်ဖို့ဖြစ်နေသော ဤညခင်းသည်။ သူတို့အတွက် မုန်တိုင်းထန်သော ညခင်းသဖွယ် ဖြစ်လာနိုင်၏။

ထို့ကြောင့်လည်း ကျွန်တော်သည် မီးကို ပြန်ပိတ်လိုက်သည်။ ဇနီးနှင့် သားများ၏ အိပ်ခန်းတွင်းမှ ထွက်လာခဲ့၏။ ကျွန်တော်သည် ဧည့်ခန်းမှ ကြောင်အိမ်အား အသံမကြားအောင် ဖွင့်လိုက်ပါသည်။ ဇနီးဖြစ်သူက ညနေစာကို စားကောင်းအောင် ကြိုးစား၍ ချက်ထားဟန် ရှိသည်။ ဘူးရွက်ပြုတ်နှင့် ငါးပိရည်လည်း ပါသည်။ ပုစွန်တုပ်ဟင်းနှင့် ကြက်ပေါင်သီးသုပ်ထားသည်။ တကယ်တော့ ကျွန်တော်တို့အိမ်တွင် ငါးပိကျိုလေ့ မရှိပါ။ တစ်ခါတစ်ရံ ထမင်းမြိန်လိုမှ ငါးပိကျိုတတ်ပါသည်။ ဇနီးဖြစ်သူသည် ကြက်ပေါင်သီး သုပ်တတ်ဖို့ပင်ဝေးရော၊ တကယ်တော့ သူသည် ဟင်းကောင်းကောင်းပင်

မချက်တတ်။ သို့သော် အမေလာ၍ ကြက်ပေါင်သီး သုပ်ပေးလျှင် ကျွန်တော် နှစ်နှစ်သက်သက် စားတတ်၍ အမေ့ထံမှ ညနေစာကို စနစ်တကျ ပြင်လိုသော နေ့များတွင် ဇနီးဖြစ်သူက ယခုလို ကြက်ပေါင်သီး သုပ်တတ်၏။

တကယ်တော့ ကျွန်တော်သည် ထမင်းစားလိုစိတ် လုံးဝမရှိ။ ထို့ကြောင့်လည်း ကြောင်အိမ်ကို ပြန်ပိတ်လိုက်ပြီး ဧည့်ခန်းအတွင်း၌ ထိုင်နေ၏။ သားကြီးနှင့် သားလတ်တို့ တွဲလျက် ဓာတ်ပုံတစ်ပုံက ဧည့်ခန်းတွင် ချိတ်ဆွဲထားသည်။

သားကြီး မောင်နေဦးသည် လိမ္မာရေးခြားရှိသည်။ ရှက်တတ်လွန်းသည်။ စာတော်၏။ ညီတွေကို စသည်။ လမ်းမှာ ခွေးတွေလျှင် ခွေးကိုစချင်သည်။ ထိုစတတ်သော ဉာဉ်ကလေးကို ဖျောက်လျှင် သားကြီး သည် ဆုံးမစရာ သိပ်မလို။ သားလတ် မောင်နေလတ်ကတော့ သွက်လက် ချက်ချာသည်။ စကားကြီး စကားကျယ် ပြော၏။ ဒီနေ့ စစ်ပိုလ်ဖြစ်ချင်လိုက် နောက်နေ့ ဆရာဝန် ဖြစ်ချင်ကာ နောက်တစ်နေ့တွင် ဝန်ကြီး လုပ်ချင်ပြန်သည်။ အငယ်ဆုံးသား မောင်နေလင်းက အစားကောင်းသည်။ သူက ကြောက်တတ်၏။ သူ့အသား နာမည့်ကိစ္စဆိုလျှင် ဘာမှ မလုပ်လို။ ဒီသားတွေ ကြီးလာလျှင် ဘာတွေ ဖြစ်ကြမတုန်း။ သူတို့တစ်တွေ ကြီးသည် အထိတော့ ကျွန်တော် အသက်ရှင်လိုသေး၏။ သို့သော် မကြာသေးမီက ကျွန်တော်၏ အိမ်တံခါးဝကို ခေါက်နေသလို ကျွန်တော်အတွက် သေမင်းသည် တံခါးဝသို့ ရောက်နေပေပြီလော။

ကျွန်တော်သည် အကြောက်ကြီးကြောက်လာသည်။ ခြောက်ခြားတုန်လှုပ်လာသည်။ မသွားဘူး၊ မနက်ဖြန်ဆေးရုံကို ငါမသွားဘူး ဟု ကျွန်တော့်ကိုယ် ကျွန်တော်ဆိုလိုက်၏။

ကျွန်တော်သည် ဧည့်ခန်းအတွင်း ထိုင်နေရာမှ ကျွန်တော်၏ အိပ်ခန်းအတွင်းသို့ ဝင်ခဲ့သည်။ အိပ်ခန်း အတွင်း၌ကား မနက်က ရေးလက်စ စာရွက်များ၊ ဖတ်လက်စ စာအုပ်များ၊ တခြား စာအုပ်များနှင့် ပွနေ၏။ အိပ်ရာကိုတော့ ညဦးက ဇနီးဖြစ်သူက လာရောက် ခင်းပေးထားဟန် တူ၏။

ကျွန်တော်သည် ငယ်စဉ်က အမေနှင့် နေခဲ့ပုံ၊ ရွာတွင် သူငယ်ချင်းများနှင့် ဆော့ကစားခဲ့ပုံများ၊ ဘကြီးတော်သူ၏ လယ်ထွန်ရာတွင် ထွန်ဖတ်မြေခဲများ အကြားဝယ် ဝက်မြေဥများကို လိုက်၍ ကောက်စားပုံများကို မျက်စိထဲတွင် မြင်လာ၏။ အလွန်အလွန် ပျော်စရာကောင်းသော ဘဝဖြစ်၏။ သေခြင်းတရားကိုလည်း ထိုအခါကမသိ၊ စဉ်းစားစရာလည်းမဟုတ်။ နနယ်ပျိုဖြစ်ခြင်းဟူသော မသိတရားက သေခြင်းနှင့် သံကန့်လန့်ကာ ခြားပေးထားပါ၏။

သို့တိုင် ကျွန်တော်သည် ထိုအရွယ်က သေလောက်သည့် ကိစ္စတစ်ရပ်နှင့် ကြုံခဲ့ဖူးပါ၏။ တစ်ကြိမ်က ကျွန်တော်တို့ သူငယ်ချင်း သုံးလေးယောက်သည် လယ်ကွင်းထဲ၌ လျှောက်ပြေးကြ၏။ လျှောက်ပြေးခဲ့ကြရာ ရွာနှင့်ခပ်လှမ်းလှမ်း တဲကုန်းပျက် တစ်နေရာသို့ ရောက်ခဲ့ကြ၏။ ထိုနေရာသို့ ရောက်သောအခါ သူငယ်ချင်း တစ်ဦးက ငါတို့ မှီလိုက်ကောက်ရအောင်ဟု ဆို၍ အားလုံးသဘောတူကာ ဆက်ထွက်လာခဲ့ကြ၏။ တစ်နေရာသို့ ရောက်သောအခါ ကြာခွက်များနှင့် ကန်တစ်ကန်ရှိနေသော နေရာသို့ ရောက်သွား၏။ ထိုအခါ ကျွန်တော်တို့ သူငယ်ချင်းများသည် ကန်ထဲသို့ ပြေးဆင်းကြ၏။ ကျွန်တော်လည်း ပြေးဆင်းသည်။ ထိုအချိန်က ကျွန်တော်၏ အသက် နှစ်ဆယ်ကျော်ရံမျှသာ ရှိဦးမည်။ တကယ်တော့ ထိုအချိန်၌ ကျွန်တော်သည် ရေးမကူး တတ်သေး။ ကြာခွက်များကို မြင်ပြီး သူများ ပြေးဆင်း၍ ကျွန်တော်လည်း ပြေးဆင်းလေရာ ဆင်းဆင်းချင်းပင် ကျွန်တော်သည် ရေထဲသို့

မြုပ်သွားကြောင်း ကျွန်တော်သိလိုက်ပါ၏။ အော်၍လည်းမရပါ။ ကျွန်တော်သည် ရေထဲ၌ ရုန်းကန်နေပါသည်။ ကျွန်တော်၏ကိုယ်သည် ရုန်းကန်မှုကြောင့်လား ဘာကြောင့်လည်းမသိ၊ အပေါ်သို့ ပြန်ပေါ်လာသလို ဖြစ်ခဲ့ပါ၏။ ထိုအချိန်က ကျွန်တော်သည် အကြောက်ကြီး ကြောက်ခဲ့ရ၏။ ထိုသို့ ရုန်းကန်နေရင်းမှ ကြာပင်တစ်ပင်သည် ကျွန်တော်၏ ခြေထောက်သို့ လာ၍ ပတ်ပါ၏။ ထိုကြာပင်ကို လက်နှင့် ကိုင်မိသည်နှင့် ကျွန်တော်သည် ကြာပင်ဟု ဆွဲလိုက်ရာ ကြာပင်ပြတ်သွားသော်လည်း ကျွန်တော်၏ကိုယ်သည် ကန်အစပ်ဘက်သို့ ရောက်လာပြီး ခြေထောက်သည် မြေကြီးနှင့် လာထိ၏။ ကျွန်တော်သည် မြေကြီးကို လက်နှင့်ကုတ်၍ မတ်တပ်ရပ်လိုက်ရာ၌ ကန်ဆင်ခြေလျှောတွင် မတ်တပ်ရပ်မိသွားပါ၏။

ကျွန်တော်သည် ချက်ခြင်းပင် ကန်ပေါ်မှ တွယ်ကုတ်၍ ကန်ပေါ်သို့ အပြေးပြန်တက်လိုက်ရ၏။ သူငယ်ချင်းများကို ကြည့်သောအခါ တစ်ဦးမှ ကန်ထဲသို့ မဆင်းရသေး။ ကျွန်တော်တစ်ဦးတည်းသာ ရေထဲသို့ ခုန်ချခြင်းဖြစ်၏။ ကျွန်တော်ကား ကျွန်တော်တို့ သူငယ်ချင်းတစ်တွေ တစ်ပြိုင်နက် ခုန်ချခဲ့ကြသည်ဟု ထင်ခဲ့ပါ၏။

ကျွန်တော်ရေနစ်ခြင်းသည် သိပ်မကြာလိုက်ပါ။ သူငယ်ချင်းများပင် ကျွန်တော်ရေနစ်သည်ကို မသိလိုက်။ ကျွန်တော်၏ပါးစပ်မှ ရေတစ်ဝိုက် နှစ်ဝိုက် ပြန်အန်၍ နှာခေါင်းအတွင်းဝယ် ရေများ သီးနေပါသည်။

ကျွန်တော်ရေနစ်ခဲ့ကြောင်း သူငယ်ချင်းများကိုလည်း မပြောပါ။ သူငယ်ချင်းများက ကျွန်တော် အန္တရာယ် တစ်ခုခုနှင့်ကြုံ၍ ကြောက်ရွံ့ခဲ့ကြောင်းကား သိနေပါ၏။ ထို့နောက် ကျွန်တော်တို့ ရွာသို့ ပြန်ခဲ့၏။ ကျွန်တော်အိမ်သို့ ရောက်သည့်တိုင် ရေသီးနေဆဲဖြစ်သည်။ ထိုအကြောင်းကို ကျွန်တော်သည် ဘယ်သူ့ကိုမျှ မပြောပါ။ သို့သော် ယခု ကြီးပြင်းလာသည့်တိုင် ထိုအဖြစ်အပျက်ကို မှတ်မိနေပါသေး၏။ မှတ်မိတိုင်းလည်း ကျောချမ်းလာမိပါသည်။

ကျွန်တော်သည် အသက် သုံးဆယ့်လေးနှစ်အရွယ်တွင် ရင်ကျပ်ခဲ့ဖူးပါသည်။ အမေသည် ကျွန်တော့်အား နည်းမျိုးစုံဖြင့် ကုရှာပါသည်။ ကောင်းသည်ဟု ပြောသော ဆေးမျိုးစုံကို ဝယ်၍ တိုက်ပါသည်။ ကျွန်တော်သောက်ခဲ့ရသော ဆေးများအနက် မှတ်မိသောဆေးမှာ တရုတ်(ပေါ့ကျုံကြွေ) ဆေး ဖြစ်ပါ၏။ သူပုလင်း ပုံစံက လည်ပင်း ရှည်ရှည်ဖြစ်၍ တစ်မျိုး အမြင်ဆန်းသော ပုံစံဖြစ်သည်။

ထိုစဉ်က ကျွန်တော်ရင်ကျပ်ခြင်းကို ယခုပြန်စဉ်းစားသော် တီဘီဖြစ်ခြင်းဟု ကျွန်တော်ထင်ပါ၏။ ကျွန်တော်ရင်ကျပ်စဉ်က ဖြစ်ရသည့် လက္ခဏာများကို ယခု စဉ်းစားသောအခါ တီဘီလက္ခဏာများဟု မှတ်ယူတွေးဆစရာများကို တွေ့ရပါ၏။ ထိုရင်ကျပ်ရောဂါသည် ကျွန်တော်အသက် ၁၆နှစ်လောက်မှ ပျောက်ပါသည်။ အမေဘာဆေးတိုက်ပြီး ဘယ်လိုကု၍ ပျောက်သွားသည်ကိုတော့ မမှတ်မိတော့ပါ။

ကျွန်တော်သည် ငယ်စဉ်ဘဝက ဖြစ်ရပ်များကို ပြန်စဉ်းစားရင်း ကျွန်တော် ကိုရင်ဝတ်သည့် အကြောင်းကိုလည်း ပြန်လည် သတိရမိပါ၏။ ထို့နောက် ပဲခူး၌ စာလာသင်ပုံ၊ ကျောင်းပိတ်လျှင် အိမ်ပြန်ပုံများသည်လည်း တရေးရေးထင်လာမိပါသည်။

ပဲခူး၌ လာရောက်စာသင်သောအခါ ပထမတွင် ကျွန်တော်သည် အုန်းပင်တန်း၌ နေပါသည်။ နောက်တော့ ကိုယ့်မင်းကိုယ့်ချင်းလမ်းရှိ အဘိုးအဘွားများ အိမ်သို့ လာနေရပါသည်။ အဘိုးနှင့် ကျွန်တော်

ညည ရေဆွဲရပုံ၊ အိမ်နောက်ဖေး သရက်ပင်မှ မချစ်စု သရက်သီးများ သီးနေပုံများကို ပြန်၍ အမှတ်ရနေပါသည်။

အဘိုးသည် ယခုအခါ ကွယ်လွန်သွားပြီ ဖြစ်သော်လည်း အဘွားဖြစ်သူသည် အသက် ၈၀ ကျော်ပြီး ယခုတိုင် ပဲခူး၌ ရှိနေပါသေး၏။ မမကြီး၊ မမသန်း၊ မမမြင့်တို့၏ ရုပ်ပုံများသည် ပေါ်လာပါ၏။ ကျွန်တော်သည် အဘွားထံသို့ပင် မရောက်။ ယခင်နှစ်က တစ်ခေါက် ရောက်ခဲ့ရာ ဘွားဘွားသည် အသက်ကကြီး၊ သွေးတိုးကလည်း ရှိနေပါ၏။ ကျွန်တော် ပညာတတ်ရာတွင် အဘွားဖြစ်သူ၏ စည်းကမ်းရှိမှု၊ သွန်သင်မှု၊ ချွေတာမှုလည်း များစွာပါဝင်ပါ၏။ ကျွန်တော်သည် အဘွားထံမှ ချွေတာမှုအမွေကို လုံးဝမရလိုက်ပါ။ ယခုတိုင် ကျွန်တော်သည် လက်ဖွာဆဲ ဖြစ်သည်။ ထိုစဉ်က ကိုအောင်ဆန်း၊ မမြင့်ဌေး၊ ရီရီဝင်း၊ ကိုအောင်မောင်၊ ကိုဘစ်၊ ကိုသိန်းဆွေ၊ ကိုစန်းအောင်၊ ကိုအေး၊ ကိုမောင်မောင် အစရှိသောသူများသည် ကျောင်းနေဘက် သူငယ်ချင်း များဖြစ်ကြသည်။ ယင်းအထဲမှ မမြင့်ဌေးသည် ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ်၌ပင် ကွယ်လွန်ခဲ့သည်။ သူ၏အသုဘသို့ ကျွန်တော် သွားနိုင်ခဲ့၏။ မမြင့်ဌေးသည် တပ်မတော်ထဲသို့ ဝင်ရောက်ပြီး ဗိုလ်ကြီးအဆင့်ရောက်မှ ရန်ကုန်၌ပင် စိတ်ရောဂါဖြင့် ကွယ်လွန်ခဲ့ပါ၏။

ထို့နောက် ကျွန်တော် တက္ကသိုလ်သို့ ရောက်ခဲ့၏။ ရန်ကုန်တက္ကသိုလ်တွင် နေခဲ့ရသော ဘဝများလည်း ပျော်စရာ အလွန်ကောင်းသည်။ ကျွန်တော်သည် မြန်မာနိုင်ငံ သစ်လုပ်ငန်းအဖွဲ့တွင် ပထမဆုံး စာရေးအဖြစ် လုပ်ကိုင်ခဲ့ဖူး၏။ ထိုစဉ်က ကျွန်တော်သည် အော်စလို၊ အမ်စတာဒန်၊ ဟင်းဘတ် အစရှိသော ဥရောပရှိ ဆိပ်ကမ်းမြို့ကြီးများသို့ မြန်မာ့ကျွန်းသစ်များ တင်ပို့ရောင်းချရာတွင် အကောက်ခွန်နှင့် ပတ်သက်သော ကိစ္စရပ်များကို လုပ်ဆောင်ရ၏။ ထို့နောက် အရောင်းစာရေး၊ ကျောင်းဆရာ စသည်တို့ကို လုပ်ကိုင်ခဲ့ပြီး၊ စာရေးဆရာပြုလုပ်ခဲ့သည်မှ ကျွန်တော်၏ ဇနီးဖြစ်သူနှင့် တွေ့ဆုံခဲ့ရပုံ၊ လက်ထပ်ပြီးခါစ မန္တလေး၊ စစ်ကိုင်းနှင့် မြစ်ကြီးနားမြို့ များသို့ သွားရောက် လည်ပတ်ခဲ့ပုံများကို ပြန်၍ စဉ်းစား လာမိပါသည်။ ထိုစဉ်က သူငယ်ချင်းဖြစ်သူ မောင်မောင်တိပ်က စစ်ကိုင်းတွင် တာဝန်ဝမ်းဆောင်နေရာ သူ့ထံတွင် တည်းခို၍ ပတ်ဝန်းကျင်၌ လည်ပတ်ရ သည်က ဘဝတွင် မှတ်မိ ကျန်ရစ်နေခဲ့ပါသည်။

သည်နောက်ပိုင်းတွင် အလုပ်ခွင် အတွင်းဝယ် ပျော်စရာထက် အလုပ်ကို ဖိစီးစီး လုပ်နေရသည်မှာ ယနေ့ထက်တိုင် ဖြစ်၏။ ကျွန်တော်၏ ဘဝဇာတာက အလုပ်ကို အလွန်ကြီး ကြိုးစားလုပ်ပါမှ အလုပ်၏ အကျိုး ကျေးဇူးကို ခံစားရတတ်၏။ မည်သည့်အလုပ်မဆို ကျွန်တော်သည် လွယ်လွယ်နှင့်မရ။ ကျွန်တော် ခက်ခက်ခဲခဲ ပင်ပင်ပန်းပန်း လုပ်ဆောင်ရသည်များကို တခြားသူများက မပင်မပန်း လွယ်လွယ်နှင့် ရရှိသွားကြသည်လည်း ရှိ၏။ ကျွန်တော့်ဘဝ၌ ထူးခြားချက်တစ်ရပ်မှာ ကျွန်တော့်ကို ကျွန်တော် ချစ်ခင်သူများက အမြဲဒုက္ခပေးတတ်ပြီး ကျွန်တော့်အား မလိုမုန်းတီးသူများက တိုးတက်ရာ တိုးတက်ကြောင်းလမ်းစများကို လမ်းခင်း ပေးတတ်ကြပါ၏။ ကျွန်တော်သည် ကျွန်တော့်အား မနှစ်မြို့သူအားလုံးကို အမြဲတမ်း အလုပ်လုပ်နေသည့် ဘူဒွန်ဇာလုပ်အားဖြင့် ဖယ်ရှားပစ်နိုင်သည်သာ အားကိုးအားထားရာ ဖြစ်သောကြောင့် နေမကောင်းချိန်မှအပ ကျန်အချိန်များတွင် တစ်စုံတစ်ခုကိုတော့ လုပ်နေရ၏။

ယခုတော့ ကျွန်တော့်ရှေ့ဝယ် သေမင်းက ထုပ်ဆီးတိုးသလို ရှေ့မှတားနေပါ၏။ ကျွန်တော်သည် သေမင်းကို လွတ်အောင်ရှောင်၍ အောင်လံထူအောင် တိုးရတော့မည်။ အပွဲပွဲတိုးလာသော ထုပ်ဆီးက ယခု သေမင်းနှင့်ကျမှပင် ထမင်းရေပူလောင်၍ပဲ ရှုံးမလား၊ ငုတ်မိ၍ ရှုံးမလားမသိ။ အောင်လံထူအောင် အတွက်ကား ရှေ့တွင် စည်းအထပ်ထပ်က ရှိသေး၏။

ကျွန်တော့်အတွက် သေမင်းကို အနိုင်ယူရန်အတွက်လည်း အလုပ်မှတစ်ပါး အခြားလက်နက်မရှိ။ မသေမီ ကာလအတွင်း အလုပ်လုပ်ရမည်။ လယ်တီဆရာတော်ကြီးက -

“ဆန်းပွေမှု ပယောဂ၊ ဝိသမလောဘကြောင်၊
ဘောဂတွေ များကြွယ်၍၊ ဘုရားတည် ကျောင်းဆောက်၊
ကျက်သရောဂုဏ်ရောက်လျက်၊ တစ်ရာလောက် အသက်ရှည်၊
လူလုပ်ကာ နေရသည်ထက်၊ ဓမ္မေန သမေန၊
အာဇီဝဖြူဖြူနှင့် လူကြည်ညို၊ နတ်ကြည်ညို
အသက်ပင်တိုသော်လည်း၊ ထိုသူသာ အမြတ်”ဟု မိန့်ကြားခဲ့ဖူး၏။

[ဓမ္မေန သမေန- တရားသဖြင့် အသက်မွေးဝမ်းကျောင်းမှုဖြင့်]

ဖိလစ်ပိုင်လူမျိုး အာဇာနည်သူရဲကောင်း ဟိုဆေးရီဇော်သည် မနက်ဖြန် သူသေရမည့် အဖြစ်ကို သိနေ၏။ စပိန်အာဏာပိုင်တို့က ဒေါက်တာရီဇော်အား လူသတ်ကုန်းတွင် သေနတ်နှင့် ပစ်သတ်ရန် သေဒဏ်ပေးထား၏။

ဒေါက်တာရီဇော်သည် သူ့အား မနက်ဖြန်တွင် လူသတ်ကုန်းသို့ ခေါ်သွားကာ သေနတ်နှင့် ပစ်သတ် တော့မည်ကို သိနေ၏။ ထိုညက ဒေါက်တာရီဇော် ဘာလုပ်ခဲ့သနည်း။

အာဇာနည်သူရဲကောင်း ဒေါက်တာရီဇော်သည် ဖိလစ်ပိုင်ပြည်သူများထံသို့လည်းကောင်း၊ မိခင်ကြီး တီအိုရာနှင့် သူ့အိမ်သားများထံသို့လည်းကောင်း၊ သူ့အစ်ကိုကြီး မရှာနို ထံသို့လည်းကောင်း စာများ ရေးခဲ့၏။

ဒေါက်တာရီဇော်က ပြည်သူတစ်ရပ်လုံးထံသို့ ရည်ညွှန်းရေးရာတွင်-

“အမိနိုင်ငံအတွက် ငါ့အသက်ကို ပေးဆက်ခဲ့ပြီ၊
နိုင်ငံအတွက်ကို သေရဲ တိုက်ရဲရမည်၊
နိုင်ငံအတွက် အသက်ကို နှင်းဆက်ရမည်၊
ကံကြမ္မာဆိုးနှင့် သေဆုံးရသော သားတို့အတွက်၊
မျက်ရည်ကြီးငယ်ကျဆင်း၊ ငိုကြွေးရသူ မိခင်တို့အတွက်၊
နှိပ်စက်ခံ ပြည်သူတို့အတွက်
သမိုင်းကြွေးကို ပြတ်ပြတ်သတ်သတ် ဆပ်ရမည်” ဟူ၍ ရေးသားခဲ့၏။

ဒေါက်တာရီဇော်သည် မသေမီတစ်ညက ကဗျာများကို ထောင်တွင်း၌ တိတ်တိတ်ခိုး၍ ရေးရ၏။ ရေးပြီး ကဗျာများကို စပိန်အာဏာပိုင်များ မသိအောင် မိခင်ကြီးနှင့်တကွ အိမ်သူ အိမ်သားများထံသို့ ခိုး၍ ပို့ရ၏။

အကယ်၍ ကျွန်တော်သည် ကင်ဆာရောဂါနှင့် သေရမည်ဆိုပါက ဒေါက်တာရီဇော်ထက် သာလွန်သော အခွင့်အရေးများ အများအပြား ရရှိနေပါ၏။ ဒေါက်တာရီဇော်သည် သေဒဏ်ပေးသည့်

အချိန်မှ သေဒဏ်ခံရသည့် အချိန်အထိ နေ့တွေ ရက်တွေ အချိန်တွေ များများစားစား မရခဲ့ပါ။ သူရေးစရာ ပြောစရာများ ကို မသေမီညကမှ ကဗျာများနှင့် ရေးကာ မီးအိမ်ဟောင်းတစ်ခုတွင် ဂုဏ်၍ စပိန်အာဏာပိုင်များ မသိစေဘဲ သူ၏ အိမ်သူ အိမ်သားများထံ ပို့ပေးခဲ့ရ၏။

အကယ်၍ ကျွန်တော်၏ လည်ပင်း၌ တကယ်ပင် ကင်ဆာရောဂါသည် ရှိနေပြီဟုဆိုပါက ခြောက်လ သို့မဟုတ် တစ်နှစ်တော့ အသက်ရှင်နေဦးမည်။ ထိုတစ်နှစ် သို့မဟုတ် ခြောက်လအတွင်း၌ ကျွန်တော် အလုပ်များစွာ လုပ်နိုင်သေးသည်။ ကျွန်တော်၏ ဇနီးနှင့် သားသုံးယောက်အားလည်း အချိန်လုံလုံလောက် လောက်ဖြင့် မှာကြားစရာ ရှိသည်များကို မှာကြားနိုင်ခဲ့ပါသေး၏။ ကျွန်တော် ရေးသားချင်သည်များကို လည်း ရေးသားနိုင်ရန် အချိန်အတော်အတန် ရရှိနိုင်ပါ၏။

မကြာသေးမီက စီမာရေးပတ်စ် ဆိုသူ အမျိုးသမီးကြီးတစ်ဦးက “ကျွန်မ ပြောရဲပါတယ်၊ ကင်ဆာရောဂါ နဲ့ သေရတာ ဘယ်လောက်များ ကောင်းတယ်ဆိုတာကို ကျွန်မ ပြောရဲပါတယ်” ဟု အံ့သြဖွယ်ရာ စကားများကိုပြောပြီး ရက်အနည်းငယ်အတွင်း၌ အေးအေးဆေးဆေး ကွယ်လွန်ခဲ့သော ဖြစ်ရပ်တစ်ခု ရှိခဲ့ဖူးပါ၏။

ကျွန်တော်သည် ကျွန်တော့်ကိုယ်ကျွန်တော် မသေနိုင်ဘူးဟုလည်း အားပေးထားသည်။ ငယ်စဉ်မှစ၍ ယနေ့ထက်တိုင် ကျွန်တော်၏ဇာတာနှင့် လက္ခဏာကို ကြည့်၍ ဟောခဲ့သော ဗေဒင်ဆရာ အားလုံးကလည်း အသက်ရှည်မည်၊ အိုဇာတာ ကောင်းမည်ဟု တညီတညွတ်တည်း ဟောခဲ့သည်။

ကျွန်တော်သေရမည်ဟု ဆိုလျှင်လည်း ဗြန်းစားကြီး သေရမည့် ကိစ္စမဟုတ်၊ အချိန်က ခြောက်လတန်သည် တစ်နှစ်တန်သည် နေရဦးမည်။ သေမင်းသည် ကင်ဆာနှင့် သေရမည့် သူများအား ဤအထူးအခွင့်အရေး ကို ပေးအပ်ထားပါသည်။

ဒေါင်းနွယ်ဆွေသည် ကင်ဆာရောဂါဖြင့် ဆေးရုံသို့ တက်ရောက်ကုသနေကြောင်း၊ အခြေအနေဆိုး၍ သွားခဲ့ရကြောင်း မောင်ယဉ်နွယ်က ပြောပြ၏။ ဒေါင်းနွယ်ဆွေထံ လူနာသတင်း သွားမေးသော စာရေးဆရာ မင်းကီသည် လူနာသတင်း မေးပြီးအပြန် ဗြန်းစားကြီး ကွယ်လွန်သွားခဲ့သည် ဟု သိရ၏။

မင်းကီသည် သူ မနက်ဖြန်တွင် အသက်ရှင်ဦးမည်ဟု ထင်နေ၏။ မင်းကီက ဒေါင်းနွယ်ဆွေသည် သူ့ထက် အရင်သေလိမ့်မည်ဟု ထင်နေ၏။ သို့သော် မင်းကီက ဒေါင်းကြီးထက် သေရွာသို့ အရင်သွားနှင့်ပြီး ဖြစ်ပါ၏။ ယခုတော့ ဆရာဒေါင်းနွယ်ဆွေသည်လည်း သေရွာသို့ သွားပါပြီ။

အားယူခြင်း

Let me not pay to be sheltered from dangers but to be fearless in facing them.
 Let me not beg for the stilling of my pain but for the heart of conquer it.
 Let me not look for allies in life's battle field but to my own strength.
 Let me not crave in anxious fear to be saved but hope for the patience to win my freedom.
 Grant me that I may not be a coward, feeling your mercy in my success alone, but let me find
 the grasp of hand in my failure.

Rabindranath Tagore, Fruit – Gathering

ဘေးအန္တရာယ် အသွယ်သွယ်တို့မှ
 အကာအကွယ်ရဖို့ ဆုတောင်းသောသူ အဖြစ်ထက်
 ဘေးအန္တရာယ်တို့ကို ရင်ဆိုင်ရာတွင်
 မကြောက်မရွံ့သည့် စိတ်ကိုသာ ပေးသနားတော်မူပါ။
 ဝေဒနာတို့၏ နာကျင်ခြင်းမှ
 သက်သာရာရစေဖို့ တောင်းခံသောသူအဖြစ်ထက်
 ထိုဝေဒနာတို့ကို ကျော်လွန်အောင်နိုင်သည့်
 နှလုံးသားကိုသာ ပေးသနားတော်မူပါ။
 ဘဝတိုက်ပွဲများတွင်
 ကိုးကွယ်အားပြုရာ ဖွေရှာသောသူ အဖြစ်ထက်
 ကိုယ့်ခွန် ကိုယ့်အားကိုသာ
 အားပြုသည့်သူ အဖြစ်ကိုသာ ပေးသနားတော်မူပါ။
 စိုးရိမ်ကြောက်ရွံ့ဖွယ်တို့မှ
 ကင်းလွတ်စေရန် တောင်းပန် အသနားခံသောသူ
 အဖြစ်ထက်
 ထို စိုးရိမ်ကြောက်ရွံ့ဖွယ်တို့မှ လွတ်မြောက်မှုအတွက်
 ခံနိုင်စွမ်းရှိမှုကိုသာ ပေးသနားတော်မူပါ။
 သတ္တိနည်း၍ သူရဲဘောကြောင်သောသူ အဖြစ်မှ
 ကင်းလွတ်ခွင့်ပေး၍ ကျွန်ုပ်၏ အောင်မြင်ခြင်းတို့တွင်
 အသျှင်၏ ကရုဏာအစုံကို ခံစားရ၍
 ကျွန်ုပ်၏ လိုအပ်ချက်လွှမ်းမမီအောင်မြင်မှုတို့တွင်မူ
 အသျှင်၏ လက်အစုံကို
 မှီခိုဆွဲကိုင်ခွင့် ပေးသနားတော်မူပါ။

တိုင်း၏ သစ်သီးကောက် ကဗျာမှ
 (မောင်မျိုးညွန့်)

နိဂုံး

သေခြင်းတရားသည် တကယ်ရှိနေပါသည်။

သူ့ကို ပြေးရှောင်၍လည်း မရပါ။ တစ်နေ့နေ့တွင်တော့ မလွဲမသွေ ရင်ဆိုင်ရမည်ဖြစ်၏။ သို့ဆိုလျှင် မလွဲမသွေ တွေ့ဆုံရမည့် သေခြင်းတရားကို သိက္ခာရှိရှိ ရင်ဆိုင်ရန် ပြင်ဆင်ထားဖို့ လိုပါ၏။

လူတို့သည် ငယ်ရွယ်စဉ်ကာလ၌ သေခြင်းတရားကို မစဉ်းစားဖြစ်ကြပါ။ သူတို့ မသေနိုင်သေး ဟုသာ ထင်မှတ်ကြ၏။ အသက်အရွယ်အားဖြင့် ငါးဆယ်ကျော်မှ သော်လည်းကောင်း၊ အချို့သော သူတို့ သည်ကား ငါးဆယ်ကျော်ရှိမျှမက အသက် ခြောက်ဆယ်ကျော် ခုနစ်ဆယ်သို့ ရောက်သည့်တိုင်အောင် လည်းကောင်း သေခြင်းတရားကို မဆင်ခြင်ကြသေးသူများလည်း ရှိနေပါ၏။ သေလောက်သော ဝေဒနာ တစ်စုံတစ်ရာ ခံစားရသော အချိန်တွင်မှ သေခြင်းတရားကို စဉ်းစားမိကာ ထိတ်လန့် ကြောက်ရွံ့လျှင်ကား အချိန်သိပ်မရှိတော့။ ထို့အပြင် သေခြင်းတရားဟူသည် ကြောက်ရွံ့ရန်မဟုတ်။ လူသားတစ်ဦး အနေဖြင့် သတ္တိရှိရှိ ရင်ဆိုင်ရန် ဖြစ်ပါသည်။

သေခြင်းတရားသည် အချိန်မရွေး ကျရောက်နိုင်ပေရာ သေခြင်းတရားကို အသက်ကြီးလာမှ သို့မဟုတ် သေလောက်သည့် ခြင်းရာ တစ်စုံတစ်ရာ တွေ့ဆုံမှ ဆင်ခြင်မည်ဆိုပါက အချိန်နောက်ကျနေပြီ ဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် သေခြင်းတရားကို လူလားမြောက်၍ သိတတ်ပြီဟုဆိုလျှင်ပင် ဆင်ခြင်ရန် လိုအပ်ပြီ ဖြစ်ပါ၏။

သေခြင်းတရားကို ဆင်ခြင်ပြီးနောက် အလွန်အမင်း ကြောက်ရွံ့ ထိတ်လန့်စွာဖြင့် ဘာမှ မလုပ်နိုင် မကိုင်နိုင်သည့် အဖြစ်သို့ ရောက်ခြင်းသည် သေခြင်းတရားအား သိက္ခာရှိရှိဖြင့် ရင်ဆိုင်ရာ မရောက်ပေ။

ဘာသာတရားတို့သည် သေခြင်းတရားနှင့် ပတ်သက်၍ အမျိုးမျိုး အဓိပ္ပာယ် ဖွင့်ထားပြီး ရှိပါ၏။ တမလွန်နှင့် ပတ်သက်၍လည်း အမျိုးမျိုး ဖွင့်ဆိုထားပြီး ဖြစ်ပါသည်။

သေခြင်းတရားကို လူသားသည် သိက္ခာရှိရှိ ရင်ဆိုင်ရန် သူ့ကို ရှေးဦးစွာ သဘောပေါက်ရမည် ဖြစ်ပါ၏။ ကျွန်တော်သည် ဤစာအုပ်တွင်-

သေခြင်းတရားဆိုတာ ဘာလဲ။

သေခြင်းတရား၏ လက္ခဏာတွေက ဘာလဲ။

သေခြင်းတရား၏ သဘော သဘာဝက ဘာလဲ။

သေခြင်းတရားသည် ဘယ်လို ဝိသေသ လက္ခဏာတွေ ရှိလဲ။ စသော အချက်များနှင့် ပတ်သက်၍ မြန်မာလူမျိုးတို့ နားဝင်နိုင်ဆုံးသော နည်းဖြင့် တင်ပြခဲ့ပါသည်။

ထိုသို့ တင်ပြရုံဖြင့်ကား ဤစာကို ဖတ်ချိန်လောက်တွင်သာ စာ၏ ဆုံးမ ပြောဆိုမှုတို့ကြောင့် စိတ်သည် ပျော့ပျောင်းလာကာ ဤစာကို ဖတ်ပြီးသော အခါတွင်ကား-

ငါဆိုသော အတ္တစိတ်၊

ဒါ ငါ့သား ငါ့မယား၊ ဒါ ငါ့ဥစ္စာ ဒါ ငါ့ပစ္စည်း

ဒါ ငါပိုင်တာ... ငါဟူသော မာနတရား

နှင့်အတူ စာတွင် ပါဝင်သော သေခြင်းတရားနှင့် ပတ်သက်သော ဆင်ခြင်မှုတို့သည် ပေါ့လျော့ နေဦးမည်သာ ဖြစ်ပါ၏။ ထို့ပြင် မကြာမီကာလ အတွင်း၌ပင် မီးနှင့် ကင်းသော ချိတ်ကဲ့သို့ပင်ခုံရင်း ခုံရင်းသို့ ပြန်ရောက်နိုင်ပါ၏။

ထို့ကြောင့် ဤစာအုပ်၏ တစ်နေရာတွင် ဖော်ပြထားသည့်အတိုင်း လောဘ၊ ဒေါသ၊ မောဟ၊ မာန်မာနနှင့် အတ္တစိတ်များကို အိုခြင်း၊ နာခြင်း၊ သေခြင်း၏ သဘောကို မြင်အောင်ကြည့်၍ ချုပ်တီးကြရမည် ဖြစ်ပါ၏။ အိုခြင်း၊ နာခြင်း၊ သေခြင်းတို့ကား စာဖတ်ရုံ၊ ပြောဟောသည်ကို နားထောင်ရုံမျှ လောက်ဖြင့် အစဉ်မြင်အောင် ကြည့်ရန်ကား ခဲယဉ်းလှပါ၏။ သေခြင်း၊ အိုခြင်း၊ နာခြင်းတရားများကို ရုပ်ပစ္စည်း တစ်ခုခု၏ ပြောင်းလဲမှုနှင့် အစဉ်ကပ်၍ ရှုမြင်နေပါမှ တော်ကာကျပါ၏။

ထိုသို့ အောင်မြင်အောင် ရှုပြီးနောက် သေရမည်၊ နာရမည်၊ အိုရမည် ဟူသော အချက်ကို မသေမီ၊ မနာမီ၊ မအိုမီကပင် သဘောပေါက် ခံယူ မှတ်သားပြီး လွန်ကဲသော လောဘ၊ လွန်ကဲသော မာန်မာနနှင့် လွန်ကဲသော အတ္တစိတ်များကို နှိပ်ကွပ် ချိုးနှိမ် ထားရမည်ဖြစ်၏။

လွန်ကဲသော လောဘ၊ ဒေါသ၊ မောဟနှင့် မာန်မာနစိတ်များကို နှိပ်ကွပ် ယဉ်ပါးအောင် ပြုလုပ်ပြီးပါက ထို စိတ်တို့ကို လူ့ဘောင် အဖွဲ့အစည်းအတွက် အသုံးပြုရဦးမည် ဖြစ်ပါ၏။

လူသည် လုပ်အားရှင် ဖြစ်ပါ၏။ ထို့ကြောင့် မသေမီကာလအတွင်း လောဘစိတ်၊ ဒေါသစိတ်၊ မာန်မာနစိတ်များကို ပွားများမနေဘဲ ယင်းစိတ်များကို ချိုးနှိမ်ကာ ရှင်နေသော ကာလအတွင်း အကျိုးရှိအောင် အလုပ်လုပ်ကြရမည် ဖြစ်ပါ၏။ ရှင်နေသောကာလအတွင်း ကောင်းရာ ကောင်းကြောင်း များကိုသာ လုပ်ဆောင်ကြရမည် ဖြစ်ပါ၏။

အသက်ရှင်နေသော ကာလကို အကျိုးရှိအောင် အသုံးပြုနိုင်သူများသည် သေခြင်းတရားကို သိက္ခာရှိရှိ ရင်ဆိုင်နိုင်သူ များသာ ဖြစ်၏။ အသက်ရှင်နေသော ကာလတွင် လွန်ကဲသော လောဘ၊ ဒေါသ၊ မာန်မာန၊ အတ္တစိတ်များ၏ လွှမ်းမိုးမှု ခံနေရပါက ရှင်သန်နေသော ကာလဝယ် အေးငြိမ်း ချမ်းသာမှုလည်း မရနိုင်ပါ။

အေးငြိမ်းချမ်းသာမှု မရှိသော လူ့ဘဝဟူသည် ပူလောင် ငြီးငွေ့ ဖွယ်ရာ ဖြစ်ရုံမျှမက အမြဲတမ်း တုန်လှုပ်ချောက်ချားစွာ အသက်ရှင်နေရသော နိုင်ရာစား၊ လောက တိရိစ္ဆာန်ဘဝနှင့် မည်သို့မျှ ခြားနားတော့မည် မဟုတ်ပါ။

လွန်ကဲသော လောဘ၊ ဒေါသ၊ မောဟနှင့် မာန်မာန တရားများ၊ အတ္တစိတ်များကို ချိုးနှိမ်ပြီးပါက လူသားသည် မိမိတွင်ရှိနေသော ခွန်အားဖြင့် မိမိအကျိုးစီးပွားနှင့် လူသားတစ်ရပ်လုံး၏ အကျိုးစီးပွားကို မျှတအောင် ဆောင်ရွက်ရမည် ဖြစ်ပါသည်။

လူသည် လောကတွင် တစ်ဦး တစ်ယောက်တည်း နေသူမဟုတ်။ မိမိကဲ့သို့သော လူများနှင့် အချင်းချင်း ယှဉ်တွဲနေထိုင်ရပေရာ လူသည် မိမိတွင် အတ္တရှိသကဲ့သို့ အခြားသူများတွင်လည်း အတ္တစိတ် ရှိပါ၏။ မိမိကိုယ်တိုင်၌ လောဘ၊ ဒေါသ၊ မောဟနှင့် မာန်မာနတရားများ ရှိကြသကဲ့သို့ အခြားသူများ ထံတွင်လည်း ရှိကြသည်။ ထို လူအချင်းချင်းသည်လည်း တစ်ဦးစီ တစ်ယောက်စီ နေ၍မရ။ အတူတကွ စုပေါင်းနေထိုင်ကြပြန်ရာ လူသားတို့သည် မိမိတို့၏ အတ္တစိတ်၊ ဒေါသစိတ်နှင့် မာန်မာနများကို ချိုးနှိမ်၍ လူသားအချင်းချင်း မျှတအောင် နေထိုင်တတ်ကြရမည် ဖြစ်ပါသည်။

တစ်နည်းအားဖြင့်ဆိုရသော် လူသားတို့သည် မိမိအကျိုးနှင့် အများအကျိုးကို မျှတအောင် နေတတ်ရမည် ဖြစ်ပါ၏။

ထိုသို့ နေတတ်အောင် လေ့ကျင့်ရာတွင် သေခြင်းတရားကို မူလကပင် သဘောပေါက်နေပါက အများအကျိုးနှင့် မိမိအကျိုး မျှတအောင် နေထိုင်ရေးအတွက် များစွာ ဝန်မလေးလှတော့ပါ။

ထို့ကြောင့် ဤစာအုပ်ဖြင့် ကျွန်တော်သည် သေခြင်းတရားကို မြင်လောက်အောင် ရေးသား တင်ပြရခြင်း ဖြစ်ပါ၏။

ဆက်လက်၍ ကျွန်တော်သည်

- သေခြင်းနှင့် သေအံ့ဆဲဆဲ ကာလ တွေ့ကြုံခံစားရမှုများ ဟူသော စာအုပ်နှင့်
- အသက်ရှင်စဉ်ကာလ လုပ်ဆောင်စရာများ အကြောင်း စာအုပ်နှစ်အုပ်ကို ကျွန်တော် ထပ်မံ၍ ရေးသားဦးမည် ဖြစ်ပါသည်။

သေခြင်းနှင့် သေအံ့ဆဲဆဲ ကာလ စာအုပ်သည် သေခြင်းတရားကို ယခုထက် ပိုမို ထင်ထင်ရှားရှား မြင်လာစေရန် ရည်ရွယ်၍ ရေးခြင်းဖြစ်၍ ကျွန်တော် တကယ်တမ်း တင်ပြ ရေးသားလိုသော စာအုပ်မှာ အသက်ရှင်စဉ်ကာလ လုပ်ဆောင်စရာများ စာအုပ်ပင် ဖြစ်ပါသည်။

ယခု စာအုပ်တွင် စာဖတ်သူသည်-

သေခြင်းတရား၏ သဘောသဘာဝနှင့်

သေခြင်းတရား၏ အမှတ်လက္ခဏာ

တို့ကို သိရှိ သဘောပေါက်ကာ သေခြင်းတရားကို သတိကပ်၍ ပွားများနိုင်ပြီး လွန်ကဲသော လောဘမီး၊ ဒေါသမီး၊ မောဟမီးနှင့် မာန်မာနမီးတောက်များကို အတော်အတန် ငြိမ်းသတ်နိုင်၍ ကောင်းသောစိတ်ထား များကို တိုးပွားစေကာ စိတ်ဆိုး စိတ်မိုက်များကို လျော့ပါးလာအောင် မိမိစိတ်ကို မိမိ ဆုံးမနိုင်မည်ဆိုပါက ဤစာအုပ် ရေးသားရသည့် ရည်ရွယ်ချက် တစ်စုံတစ်ရာ ပြည့်စုံပြီဟု ယူဆပြီး ဖြစ်ပါသည်။

ချစ်စံဝင်း

မျှော်လင့်ခြင်း

In desperate hope I go and search for her in all the corners of my room, I find her not.
 My house is small and what once has gone from it can never be regained.
 But infinite is the mansion, my lord, and seeking her I have come to the door.
 I stand under the golden canopy of the evening sky and I lift my eager eyes to thy face.
 I have come to the brink of eternity from which nothing can vanish no hope, no happiness, no
 vision of a face seen through tears.
 Oh, dip my emptied life into that oceans, plunge it into the deepest fullness. Let me for once
 feel that lost sweet touch in the allness of the universe.

Tagore from Gitanjali, LXXXVII

ခိုးကိုးရာမဲ့သည့် မျှော်လင့်ခြင်းဖြင့် သူမအား အကျွန်ုပ်၏ အခန်းတွင်း၌ နှံ့စပ်စွာ ရှာသည်။
 တွေ့ကားမတွေ့
 အကျွန်ုပ်၏ အိမ်သည် သေးငယ်သည်ဖြစ်၍ ထိုအိမ်ငယ်မှ ပျောက်ကွယ်သွားသည်ကို ပြန်ယူ၍ မရ။
 သို့သော် အရှင်သခင်၏ အိမ်သည် ကြီးကျယ်လေစွ။ ထို့ကြောင့် သူမကို ရှာရန်အလို့ငှာ အရှင်၏
 တံခါးဦးသို့ အကျွန်ုပ်ရောက်ခဲ့သည်။
 အကျွန်ုပ်သည် အရှင်၏ ခြေတော်ရင်းတွင် ရပ်လျက် အရှင်၏ မျက်နှာကို အားတက်သော မျက်လုံး
 အစုံကို ပင့်လျက် ငေးမော၍ ကြည့်သည်။
 အကျွန်ုပ်သည် ပျက်သုဉ်းခြင်းကင်းရာ တမလွန်ကမ်းပါးသို့ ရောက်လာခဲ့သည်။ ဤအရပ်တွင်
 မည်သည့် မျှော်လင့်ချက်၊ မည်သည့်ဝမ်းမြောက်မှု၊ မည်သည့် မျက်ရည်များကြားမှ တွေ့မြင်ရသော မျက်နှာ
 ဟူ၍မရှိ။
 အို- အကျွန်ုပ်၏ ဗလာဖြစ်သည့် ဘဝကို သမုဒ်ပြင်တွင် နစ်လျော့၊ စကြဝဠာ၏ ပြည့်ဝခြင်း
 သဘောကို အကျွန်ုပ်ခံစားပါရစေ။

တရိုး၏ ဂီတဉ္စလီမှ